

INST MULDAŠEV

50.909

AUGE

ERLEBUNG DER MENSCHHEIT

Einblicke zur Herkunft unserer Zivilisation

Ernst Muldashev

Det tredje øje og menneskehedens oprindelse

Spektakulære fund om
oprindelsen af vores civilisation

Oversat fra russisk af Uwe
Selke

B&S-Verlag

Titel på den originale udgave

OT KOW MHIIP0H30IIIJIH?

CeHcaifuoHHbie pe3y/ibmamy HayuHoä auMcuiaüacoü 3Kcneuuuu

1. Udgave udgivet i 1999 af "APHA-AHCI>"

Moskva

9. Udgave 2001

I

7 350.909

1. Udgave 2001

Copyright © 1999 by Ernst Muldashev

Copyright © 1999 by "APHA-AHO " MOSCOW ISBN
of the original edition 5-93229-019-6 Copyright

© 2001 of the German edition by B&S - Verlag,

Halle(S.) - Berlin

Alle rettigheder forbeholdes.

Omslagsdesign efter original af Dipl.-Designer Heiko

Tenzer, Halle(S.)

Sats: B&S -Verlag Halle(S.) - Berlin

Tryk: UNION DRUCK Halle

ISBN 3-9807507-0-1

Forord

Mange vigtige begivenheder og opfindelser for menneskeheden begyndte med en tilfældig opdagelse.

En tilfældighed inspirerede også den berømte øjenkirurg Ernst Muldashev til at foretage undersøgelser og forskning inden for oftalmometri. Denne metode muliggør blandt andet diagnosticering af sygdomme, vurdering af personlighedstræk og gør det muligt at spore folkeslags og nationers oprindelse og udvikling. Ved at anvende sin metode på eksisterende klassifikationer af nutidens menneskeracer kom han til den konklusion, at menneskeheden oprindelse ligger i Tibet. På dette grundlag fremsatte han en usædvanlig teori om menneskeheden migrationsruter.

Alene tankerne og ideerne i dette afsnit ville have været værd at introducere bogen for læsere i vores kultur. Men bogens intellektuelle rigdom rækker langt ud over dette emne. Forfatteren introducerer os til Østens viden om tidligere civilisationer og dermed oprindelsen til vores civilisation. Analysen af de afbildede øjne på de tibetanske templer, rekonstruktionen af det tilsvarende ansigt (se titelbladet) og søgningen efter "ejereren" af disse øjne bragte ham sammen med forskere og religiøse dignitarere i Indien, Nepal og Tibet som en del af en international Himälaya-ekspedition. Hans systematiske søgen efter spor og resultaterne af denne søgen har rystet det konventionelle syn på menneskelig udvikling. Den første udgave af bogen udkom i Moskva i 1999, mødte stor læserinteresse og blev udsolgt med det samme.

Den konstante aktualitet i professor Muldashevs bog skyldes præsentationen af hans syn på spørgsmål som alle racers ensartede afstamning, religionernes oprindelse og den østlige forståelse af begreberne godt, ondt og kærlighed.

Vi vil gerne takke Dieter Wrobel, Barbara Cwojdzinska-Köhn, Udo Sobiech, Frank Ziesing og alle unavnngivne konsulenter for deres støtte og samarbejde i forbindelse med produktionen af den tyske udgave af bogen.

Forlaget

Indhold

Del

Øjets geometri -

En ny vej til ny indsigt i menneskehedens oprindelse

Kapitel 1	Hvorfor ser vi hinanden i øjnene?	7
Kapitel 2	Det "gennemsnitlige statistiske øje" Menneskehedens migrationsruter	21
Kapitel 3	Hvis øjne pryder de tibetanske templer?	45

Del II

"So'Ham" - det sidste budskab til menneskeheden

Kapitel 1	Den internationale ekspedition på jagt efter udgangspunktet for menneskeheden	59
Kapitel 2	Hvad ved den gennemsnitlige borger om oprindelsen?63 af menneskeheden?	
Kapitel 3	I templet af Gita	67
Kapitel 4	Møde med mesteren	71
Kapitel 5	Den gådefulde <i>samädhi</i>	81

Del III

Hvad de nepalesiske og tibetanske lamaer sagde

Kapitel 1	Hvordan man kommer ind i <i>samädhi-tilstanden</i> overførsel?	99
Kapitel 2	Er genoplivning af mennesker muligt?	107
Kapitel 3	Endnu en gang om det "tredje øje"	119
Kapitel 4	Næste gang bliver det mere alvorligt	129
Kapitel 5	Bonpo Lamas åbenbaringer	143
Kapitel 6	Hvem var Buddha?	185

Kapitel 7	Hvem var de, lemurerne og atlantiderne?	197
Kapitel 8	I <i>Samädhi-hulerne</i>	221
Kapitel 9	Menneskene i tidligere civilisationer - som Hvordan så de ud?	247
Kapitel 10	Manden, der levede i 300 år	261

Del IV

Verden er mere kompliceret, end vi tror (filosofisk syn
på fakta)

Kapitel 1	Tror jeg på det, jeg har skrevet?	267
Kapitel 2	Menneskehedens genetiske fond	279
Kapitel 3	Shambhala og Agartha	301
Kapitel 4	Historien om inkarnationen	325
Kapitel 5	Fertilisering som en regressiv evolutionær faktor	345
Kapitel 6	Godt, kærlighed og ondskab	357
Liste over kilder		381
Biografi af E. Muldashev		382

Del 1

Øjengeometri - en ny tilgang til nye indsigter om menneskehedens oprindelse

Kapitel 1

Hvorfor ser vi hinanden i øjnene?

Jeg har en ven, Yuri Lobanov. Han er genert af natur, hvilket er grunden til, at han ofte sænker blikket under en samtale. Engang, da jeg tilfældigvis var vidne til en samtale med hans brud, blev jeg opmærksom på hendes sætning:

- Yuri, se mig i øjnene! Hvorfor sænker du blikket? Har du noget at skjule?

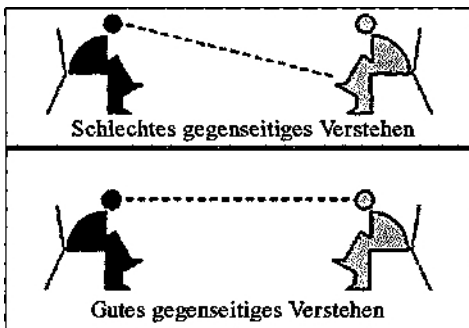
Hvorfor bad hun Lobanov om at se hende i øjnene, tænkte jeg. Hun ville sikkert læse i hans øjne, hvad han ikke sagde med ord.

I mit arbejde som øjenlæge ser jeg folk i øjnene hver dag. Derfor ved jeg, at vi kan få yderligere information fra en dialogpartners øjne. Hvor ofte hører vi for eksempel, at nogen ser triste eller forelskede ud, eller at frygten taler fra deres øjne?

Men hvad kan man egentlig læse ud af øjnene? Jeg fandt ingen forskningsresultater om dette emne i litteraturen. Så jeg udførte følgende to eksperimenter.

Jeg bad to højtuddannede mennesker om at se hinanden i øjnene.

sætte sig ned og tale med hinanden, mens de konstant kiggede på hinandens fødder. Så længe samtalen handlede om et tørt, mindre følelsesladet emne, forstod de to hinanden, selvom de var synligt utilpasse. Men så snart jeg drejede samtalen over på et følelsesladet emne, blev mine krav mere presserende,

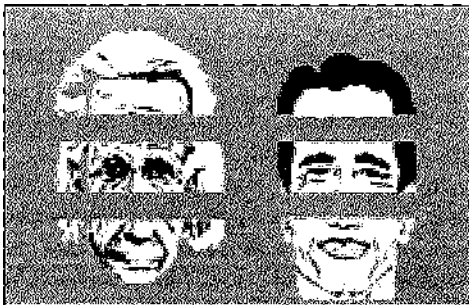
Det var uudholdeligt for testpersonerne at se på hinandens fødder.

- Jeg er nødt til at tjekke nøjagtigheden af det, han sagde, med hans øjne, sagde en af dem.

I situationen "lad os se hinanden i øjnene" følte begge testpersoner sig godt tilpas med hinanden, både med mindre følelsesladede og stærkt følelsesladede emner. Fra dette eksperiment drog jeg den konklusion, at den ekstra information, vi modtager fra blikket på den person, vi taler med,

er helt klart betydningsfulde.

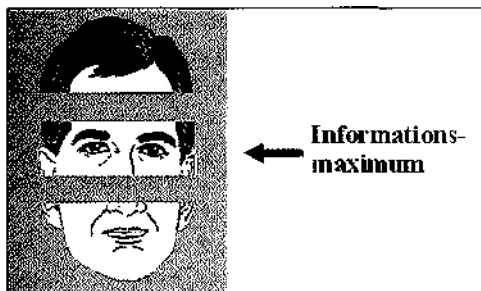
Det andet eksperiment bestod i at tage billeder af berømte skuespillere, politikere og videnskabsfolk og klippe dem i tre dele: panden, øjenområdet og næse-mund-området af ansigtet. Blandt billederne var billeder af Alla Pugatchova, Mikhail Gorbatsjov, Oleg Dali, Arnold Schwarzenegger, Albert

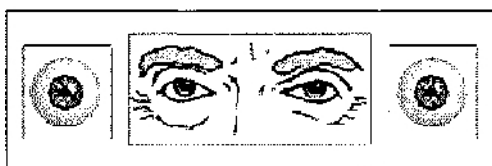
Einstein, Sofia Rotaru, Vladimir Vysotzki, Leonid Breshnev og andre.

Derefter bad jeg syv personer uafhængigt af hinanden om at svare på spørgsmålet "Hvem er hvem" på baggrund af pandeområdet. Alle testpersonerne var forvirrede, og kun i ét tilfælde genkendte de Gorbatsjov ud fra hans mors ansigt. Testpersonerne følte den samme usikkerhed, når det kom til at genkende personerne på billederne ud fra deres næse og mund. Kun én af dem genkendte Breshnevs mund. De fleste af testpersonerne var i stand til at svare korrekt på spørgsmålet "Hvem er hvem" ud fra øjenområdet, men ikke altid med det samme. Af en eller anden grund havde de alle svært ved at identificere Sofia Rotaru.

Dette eksperiment førte mig til den antagelse, at øjenområdet i ansigtet giver os den maksimale mængde information til vurdering af personlighed. Men hvilken information? Det er velkendt, at det menneskelige blik fungerer som en scanningsstråle; øjnene laver små bevægelser, når vi kigger, og scanner det objekt, vi kigger på, i et mønster på kryds og tværs. Og det er netop dette, der gør det muligt for os at se volumen, dimensioner og mange detaljer i et objekt.

Når vi scanner øjeæblet, kan vi kun få en lille mængde information, fordi øjeæblet som anatomisk organ kun har fire væsentlige parametre i den synlige del: den hvide øjenhinde (sclera), den gennemsigtige, urglasformede hornhinde, pupillen og farven på iris, og disse parametre ændrer sig ikke, uanset personens tilstand. Det gjorde det muligt at drage den konklusion, at når vi ser, modtager vi scannet information fra hele øjet.

Øjenbrynene, øjenlågene, næseroden og øjenkrogene. Disse parametre danner en kompleks geometrisk konfiguration omkring øjnene, der konstant ændrer sig afhængigt af personens følelsesmæssige tilstand (glæde, smerte osv.).

Derfor ser vi ind i vores øjne for at opfatte ændringerne i de geometriske parametre i området tæt på øjet.

Denne scannede øjengeometriske information sendes gennem øjet til hjernecentre under hjernebarken, hvor den bearbejdes. De oplysninger, der behandles på denne måde, når derefter hjernebarken i form af billeder, som vi bruger til at bedømme den person, vi taler med.

Geometriske parametre for øjet

Men hvilken slags billeder? Det handler først og fremmest om de følelser (frygt, glæde, interesse, apati osv.), der kommer ud af dialogpartnerens øjne.

partnere er genkendelige. Vi kan gætte en persons nationalitet ud fra deres øjne (japansk, russisk, mexicansk osv.). Men vi kan også genkende visse mentale karakteristika som viljestyrke, frygtssomhed, venlighed, vrede osv. Og sidst, men ikke mindst, kan læger bruge de scannede øjnes geometriske information til at bestemme en patients habitus, få et generelt indtryk af deres tilstand eller diagnosticere en sygdom.

Diagnosticering af sygdomme baseret på en persons habitus var især udbredt blandt landlæger i det 19. århundrede, hvor der endnu ikke var tilstrækkeligt diagnostisk udstyr på hospitalerne. Landlæger brugte i stigende grad deres erfaring til at nå frem til den korrekte diagnose ved hjælp af øjenkontakt.

- "Du, lille far, har tuberkulose," kunne landlægen for eksempel sige.

efter at have set patienten i øjnene.

Som læge blev jeg overrasket over, hvordan det med lidt øvelse er muligt at bedømme en patients diagnose og tilstand godt nok bare ved at se på dem. Som regel ser man patienten i øjnene uden at have undersøgt dem først.

Disse observationer viste, at den videnskabelige

Undersøgelsen af øjenområdet

kan være ret vigtig for løsningen af mange spørgsmål, f.eks. til diagnosticering af psykiske sygdomme eller en objektiv egnethedstest til nogle erhverv.

Men hvordan kan man studere denne del af ansigtet?

Det lykkedes mig at gøre en lille gruppe forskere interesseret i denne idé, og vi startede en undersøgelse af en stor gruppe mennesker, omkring 1500 mennesker.

Baseret på antagelsen om, at det skannende menneskelige blik udtrækker geometrisk information fra ansigtets øjenområde, tog vi detaljerede fotos af dette område. Vi forsøgte derefter at bruge disse fotos til at udvikle principper for den geometriske behandling af palpebralfissuren (palpebralfissuren) og øjenlågene,

brynene og næseroden. Vi fandt ud af et par ting, men ingen generelle geometriske parametre. Selv med lysbilleder, som vi projicerede stærkt forstørret op på væggen, lykkedes det ikke.

Vi brugte også et computersystem til at vise øjenområderne på skærmen og analysere dem ved hjælp af specielle programmer. Denne metode viste sig at være meget mere effektiv, da de geometriske parametre for øjenområdet kunne måles og gemmes mere præcist. Vi fandt ikke nogen generelle geometriske parametre.

Vi stoppede endda arbejdet i et stykke tid. Det var meget ensformigt at tegne de geometriske figurer, og det var kun muligt at sammenligne dem i relative tal, hvilket udelukkede enhver statistisk behandling. Vi var tæt på at forkaste denne videnskabelige idé.

En dag stødte jeg dog tilfældigvis på en interessant kendsgerning, som i første omgang ikke så ud til at have nogen direkte forbindelse til oftalmologisk forskning. En femårig pige sad på skødet af sin otteogtyveårige mor under en konsultation. Hun kiggede ind i sin datters ansigt og pustede hende i øret for at hjælpe lægen med at undersøge hendes øjne. Træt af at undersøge bagsiden af hendes øjne lænede jeg mig tilbage og kiggede på mor og datter sammen. I det øjeblik gik det op for mig, at hornhinden på mor og datter havde samme størrelse. Hvorfor har deres hornhinder samme størrelse? En lille piges hornhinde burde da være mindre end hendes mors, tænkte jeg. I første omgang undertrykte jeg min nysgerrighed og undersøgte pigen, stillede diagnosen og noterede resultaterne med henblik på en operation. Den næste patient stod allerede på tærsklen. Da jeg undersøgte ham, indså jeg, at hans hornhinde var nøjagtig lige så stor som den lille piges.

Målingerne af hornhinden så virkelig ud til at være de samme. Nu kunne jeg ikke holde mig tilbage længere og bad sekretæren om at gå rundt på klinikken og samle tyve mennesker i forskellige aldre, af begge køn, større og mindre. Jeg rakte ud efter øjenspejlet og sammenlignede deres øjne. Ideen om, at den menneskelige hornhinde har samme størrelse for alle, uanset højde, vægt og alder, blev bekræftet.

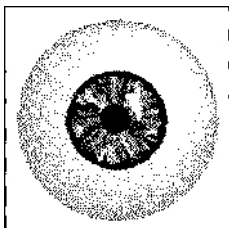
Mærkeligt, tænkte jeg. Skulle hornhindens størrelse være en konstant i den menneskelige organisme, en absolut måleenhed i organismen?

Ved siden af mig sad vores kirurg Venera Galimova, en lille, smuk kvinde. Jeg kiggede på hendes fødder og spurgte: "Venera, hvilken størrelse sko bruger du?" "35," svarede hun, "hvorfor?"

"Jeg har 43. Vil du komme med mig hen til spejlet?"

Vi gik hen til spejlet: To par øjne med lige store hornhinder kiggede på os.

Nu tænkte jeg videre: Alle menneskelige organer har forskellige dimensioner. Størrelsen på hænderne - forskellig; størrelsen på fødderne - forskellig; ansigtet - forskellige størrelser; kroppens højde - forskellig; maven - tyk hos nogle, flad hos andre, og selv størrelsen på hjernen og de indre organer (lever, mave, lunger osv.) er forskellig.

for alle. Kun størrelsen på hornhinden er den samme. Og det skulle ingen forskere have bemærket endnu?

Jeg analyserede speciallitteraturen, men fandt intet om dette emne. Jeg organiserede også en storstilet måling af hornhinden med et specielt kirurgisk kompas under operationsmikroskopet i sammenligning med bredde- og længdemålinger af håndflader og fodsåler. Vi lavede forskellige måleserier og analyserede dem statistisk.

og fandt ud af, at hornhindens diameter er næsten konstant uanset håndfladernes og fodsålernes størrelse og er $10 \cdot 0,56$ mm.

Størrelsen på øjeæblet (øjets længdeakse), målt med ultralyd, viser sig at stige fra fødselstidspunktet og når først sin gennemsnitlige størrelse på 24 mm i en alder af 14 til 18 år.

Hornhindens diameter vokser dog kun lidt fra fødslen til 4-årsalderen og forbliver konstant fra denne alder og fremefter. Øjeæblets vækst overhaler derfor hornhindens. Det er derfor, at små børns øjne ser større ud end voksnes.

Men hvorfor forbliver hornhindens størrelse konstant? Jeg synes, det er svært at svare på det spørgsmål. Jeg ved kun, at det er sådan. Men denne absolutte størrelse kan bruges som en måleenhed, især i oftalmometrisk forskning.

Tanken om, at hornhindens konstante størrelse kunne blive den afgørende faktor i bestemmelsen af grundlæggende okulære geometriske parametre, strejfede mig allerede, da jeg første gang blev opmærksom på hornhindens samme størrelse. Men denne tanke blev først bekræftet, efter at de statistiske

se undersøgelser og efter at have forsøgt at finde ud af de geometriske mønstre i øjenområdet.

På det tidspunkt kom chefgynækologen i byen Ufa for at se mig. En imponerende skikkelse: høj, flot, med et stort ovalt ansigt, fuldskæg og en høj pande. Næsten samtidig med ham kom en kirurgisk sygeplejerske, Lena Voronitsa, ind på min stue, en smuk, flot, lille kvinde. Deres ansigter var så forskellige, at jeg spontant foreslog, at de stillede sig til rådighed som testpersoner for en øjengeometrisk optagelse med computer. Hvis deres ansigter er så forskellige, tænkte jeg, hvordan kan deres øjne så være forskellige?

Vi indtastede billederne af de to ansigter i computeren, samt billedet af en 14-årig dreng. Derefter begyndte vi at analysere de geometriske mønstre, der blev opnået ved at placere tangenterne på de øvre og nedre øjenlåg. Vi fik to firkanter, en stor (forbindelsen mellem tangenterne, der løb langs den indre bue af øjenlågene) og en lille (forbindelsen mellem tangenterne, der løb langs den ydre bue af øjenlågene).

langs den ydre bue af øjenlågene). Formen og størrelsen af de opnåede firkanter viste sig at være helt forskellige hos de tre undersøgte personer, men størrelsen af de to hornhinder, der blev fundet inden for den store firkant i diagrammet, var helt identisk. Dette førte til tanken,

Hornhindens diameter blev brugt som måleenhed til den matematiske analyse af den store og den lille firkant samt deres indbyrdes forhold. Dette gjorde det i sidste ende muligt for os at udtrykke de matematiske egenskaber ved disse firkanter som en ligning, hvis løsning gav et tal, der karakteriserede øjengeometrien hos den person, der blev undersøgt.

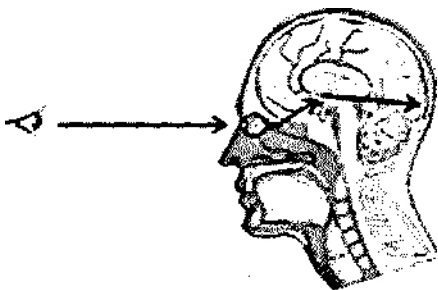
Sammenligningen af det tilsvarende "øjengeometriske nummer" viste klare forskelle mellem de tre personer. Den ledende gynækolog havde nummeret 3474, Lena Voroniza 2015 og drengen 2776.

Er det måske endda muligt at relatere de individuelle egenskaber ved den store og den lille firkant til ansigtstrækkene hos hver enkelt person? Vi delte overgynækologens ansigt op i en kombination af geometriske figurer. Vi gjorde det samme med de to andre ansigter. Derefter forsøgte vi at finde matematiske afhængigheder mellem de to ansigter.

Målet var at finde en sammenhæng mellem de geometriske figurer, der beskriver ansigtstrækkene, og de geometriske egenskaber ved de to firkanter. Disse afhængigheder viste sig at være ret klare, hvilket gjorde det muligt for os at rekonstruere hovedgynækologens vigtigste ansigtstræk på basis af firkanterne, som i princippet kom tæt på originalen. Vi var i stand til at gøre det samme med de to andre ansigter.

Det gjorde det muligt for os at finde et groft princip for rekonstruktion af en persons ansigt baseret på øjnenes geometriske karakteristika.

Vi forfinede dette princip på baggrund af materialet fra de 1500 undersøgte personer. Vi opnåede dog ikke en høj grad af nøjagtighed, fordi vi fandt i alt 22 øjengeometriske karakteristika, mens de to firkanter kun repræsenterer to af dem. Men den matematiske analyse af alle 22 parametre viste sig at være så kompliceret, at vi ikke kunne klare det. Desuden ændrer alle disse 22 parametre sig konstant afhængigt af følelserne, af personens tilstand,

af sygdomme og andre faktorer.

Hvilken enorm computerkraft ganglierne i hjernebarken må have til rådighed for at behandle den geometriske information i øjet! De er trods alt i stand til at bearbejde denne komplicerede information øjeblikkeligt og overføre den til hjernebarken i form af

Behandling af øjets geometriske information billeder, følelser og andre *hjerne*
ren fornemmelser, uanset
dette,

at størrelsen på disse hjerneknuder (ca. 1 cm) ikke kan sammenlignes med størrelsen på en moderne computer. Vi var kun i stand til at arbejde os igennem to af de 22 parametre. Men selv denne lille matematiske præstation gør det muligt for os at sige med tilstrækkelig sikkerhed, at hver persons øjengeometriske parametre er meget individuelle og repræsenterer noget i retning af et modermærke. Dette øjengeometriske modermærke ændrer sig konstant, afhængigt af skiftende følelser og lignende faktorer, men bevarer sine grundlæggende træk af medfødt individualitet.

Da det enkelte øjes geometriske parametre er knyttet til den geometriske

Da ansigtstrækkene og endda nogle dele af kroppen er forbundet med øjnenes geometriske karakteristika, er det muligt tilnærmelsesvist at rekonstruere en persons udseende baseret på øjenområdet geometriske karakteristika. Og det er netop derfor, at når vi ser ind i en persons øjne, kan vi bedømme mere end bare øjnene.

Og endelig ligger den eneste konstant i den menneskelige krop, hornhindens diameter, inden for de oftalmiske geometriske skemaers område som et tegn på, at dette repræsenterer måleenheden i okulær geometri.

Næsten alt, hvad der foregår i organismen og hjernen, afspejles i øjnene, og alt dette kan ses i ændringen af de 22 (måske flere!) parametre i ansigtets øjenområde. Øjengeometri vil blive bedre udforsket i fremtiden og vil bidrage til at løse mange spørgsmål inden for medicin og psykologi. Det fortæller naturen os selv.

Den matematiske repræsentation af følelser og fornemmelser - sådan kan øjengeometri karakteriseres, metaforisk set. Blikket, der fungerer som en scanningsstråle, udtrækker information fra ansigtets øjenområde, hvor vores følelser og fornemmelser er afbildet baseret på de mindste bevægelser af øjenlåg, øjenbryn, øjeæble og hud, men hvor hver persons individualitet også er synlig. Vi ser hinanden i øjnene, fordi vi modtager yderligere information om den menneskelige individualitet og dens forandringer gennem følelser og fornemmelser fra øjnene (mere korrekt: fra ansigtets øjenområde).

Udnyttelse af øjets geometri

Det er selvfølgelig muligt, at det at se ind i øjnene også har en telepatisk karakter. Ikke desto mindre må man ikke ignorere den information, man får fra øjenområdet.

Følgende muligheder for praktisk brug af øjengeometri kan forudses: Identifikation af personer, rekonstruktion af en persons udseende, bestemmelse af en personligheds mentale karakteristika, objektiv analyse af en persons følelser og fornemmelser, diagnosticering af mentale og fysiske sygdomme, bestemmelse af nationalitet og undersøgelse af menneskeheds oprindelse.

1. Hvad angår identifikation af personlighed, har vi allerede opnået tilstrækkeligt overbevisende data her, så ved kun at studere to

(ud af 22) øjengeometriske parametre, beskrives personens personlighed med et nøjagtigt tal, der kun er karakteristisk for den pågældende person. Statistiske undersøgelser har vist, at dette individuelle tal sikrer tilstrækkelig nøjagtig repeterbarhed i gentagne computeriserede oftalmometriske optagelser, dvs. at det er karakteristisk for den enkelte person. Nøjagtigheden af det individuelle øjengeometriske tal vil også stige, når man inkluderer et større antal øjengeometriske parametre.

Ved computerregistrering af øjets geometriske parametre til identifikation af personlighed er det vigtigt, at den person, der undersøges, er i en rolig og afbalanceret tilstand for i vid udstrækning at udelukke indflydelse fra følelsesmæssige faktorer.

Indtil nu har ansigtsfotografering og daktyloskopi været de vigtigste metoder til at identificere mennesker. Øjengeometrisk identifikation kan være en supplerende metode her og kan vise sig nyttig, hvis f.eks. ansigtet er ændret eller vansiret, eller hvis fingrene er lemlæstede. Øjengeometrisk identifikation af personer vil helt sikkert blive brugt af politiet, militæret, banksektoren og lignende områder.

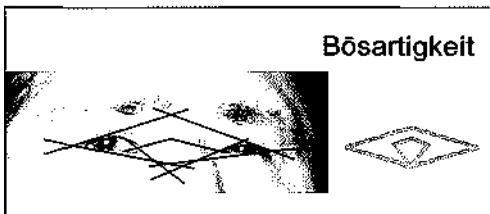
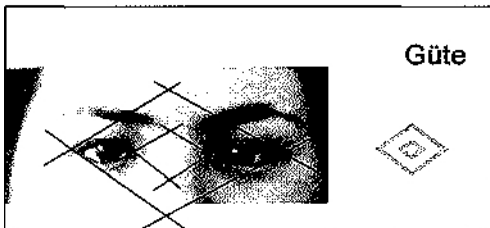
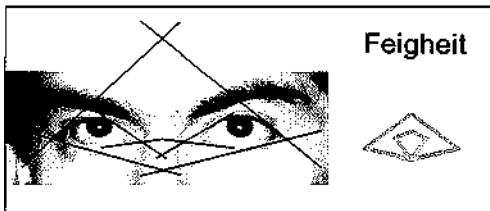
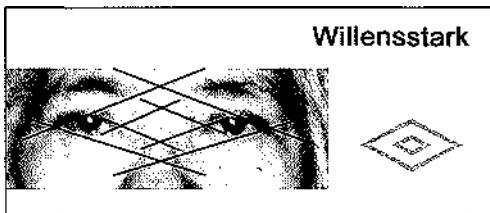
2. Vi har kun brugt rekonstruktionen af en persons udseende til nogle få individer. Ikke desto mindre blev principperne bestemt med tilstrækkelig nøjagtighed. Det var muligt at opnå et tilnærmelsesvist match mellem rekonstruktionen og det analyserede ansigt.

Vi fortsatte dog ikke denne forskning, fordi rekonstruktionen af udseendet af den mand, der er afbildet på de tibetanske templer, gav os et så interessant ansigt, at vi koncentrerede alle vores kræfter om at spore menneskehedens oprindelse.

3. Den øjengeometriske bestemmelse af menneskers mentale egenskaber kan vise sig at være nyttig, f.eks. til en objektiv egnethedstest i udvælgelsen af piloter, kosmonauter, kirurger osv. Selvom egnethedstests bruges i praksis, er de mere subjektive (dvs. afhængige af den person, der udfører dem) end objektive.

For at undersøge dette spørgsmål valgte vi personer med stærke egenskaber som viljestykke, fejhed, venlighed og ondskab, 6 personer i hver gruppe. Kun personer, der var kendt for at besidde det respektive træk, blev inkluderet i denne gruppe. Den geometriske vurdering blev udført på grundlag af de to firkanter, der er nævnt ovenfor, den store og den lille. Resultatet var som følger:

Hos viljestærke mennesker var de store og små firkanter ligebenede, de lignede hinanden meget med hensyn til vinkler, og

Den lille firkant passer ret jævnt ind i den store firkant.

Hos de personer, der tilhørte gruppen "kujoner", lignede den store firkant en trekant med basen i bunden, og den lille firkant lignede også en trekant, men med basen i toppen. Forskellene mellem disse to grupper var så tydelige, at det ikke var nødvendigt med statistisk bekræftelse.

Personerne i "Godhed"-gruppen havde en stor firkant, som lignede en rombe, der lå på siden. Den

lille firkant havde en lignende form og passede ret jævnt ind i den store. I "Evilness"-gruppen blev det observeret, at den store firkant var noget fladtrykt og relativt smal, men den lille firkant fik form som en trekant med toppen oppe. I grupperne "godhed" og "ondskab"

var ret temmelig ufuldstændige, om ikke andet så på grund af det lille antal personer, der blev analyseret. Selvom det ikke var muligt at opnå stor nøjagtighed, er disse data ret interessante, fordi viljestærke mennesker tydeligvis normalt også er "gode" mennesker, mens kujonagtige mennesker normalt har en tendens til at være ondsindede (lignende små firkanter) og omvendt - ondsindede mennesker har en tendens til at være "onde".

Folk er også ofte kujoner.

Selvfølgelig er der mange mellemformer, der kan måles i forhold til øjengeometri, og andre mentale egenskaber kan også måles.

4. Den objektive analyse af følelser og fornemmelser blev kun overfladisk udført af os, men selv den opnåede viden var bemærkelsesværdig.

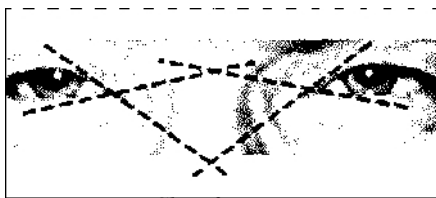
Følelser - hvad er det? Det er kærlighed, indignation, bitterhed, tilfredshed og meget mere. Digtere og forfattere beskriver alle disse følelser. Læger, derimod, fokuserer sjældent på følelser, når de behandler sygdomme, selvom det følelsesmæssige element altid er til stede i den lidende organisme.

Burde det for eksempel også være muligt at måle graden af forelskelse eller indignation ved hjælp af øjengeometri? Hvis flere parametre inkluderes i computeranalysen, burde det være muligt. Men så længe vi kun kan analysere to ud af 22 parametre, vil sådanne undersøgelser uundgåeligt forblive upræcise.

Fornemmelser som smerte, ubehag osv. kan endda måles mere nøjagtigt med de to viste parametre. Vi har simpelthen ikke haft ressourcer til at gennemføre undersøgelser med statistiske analyser, da vi er en kirurgisk klinik, hvis egentlige opgave er at forberede og udføre operationer.

Ikke desto mindre kan man sige, at den øjengeometriske analyse af følelser og fornemmelser åbner op for nye perspektiver, ikke kun for medicin, men også for andre videnskabelige områder. Det kan især være til gavn for psykologien. Fremtidens psykologi vil helt sikkert anvende tematiske øjengeometriske metoder.

5. Diagnosen psykisk sygdom blev udført af os på nogle få patienter, der var diagnosticeret med skizofreni. Hvad angår parametrene for den store firkant, var vi ikke i stand til at identificere nogen typiske analogier. Men den lille firkant nærmede sig formen af en trekant med en øvre base hos alle de skizofrene, vi undersøgte.

Skizofreni

Selvfølgelig er det ikke muligt at diagnosticere skizofreni udelukkende baseret på ændringerne i den lille firkant. Det kræver et stort antal oftalmometriske parametre samt en kompleks matematisk analyse, se behandling.

Efter min mening har diagnosticering af psykiske sygdomme ved hjælp af oftalmisk geometri et stort potentiale, især da nutidens psykiatere "højvidenskabelige" subjektive diagnostiske metoder, der er baseret på lægens subjektive syn på de diagnostiske spørgsmål, der stilles. Denne subjektivism har ført til mere eller mindre spekulation over hele verden om tilstedeværelsen eller fraværet af en psykisk sygdom. Den oftalmometriske undersøgelse vil kunne give yderligere objektiv information til diagnosticering af psykisk sygdom.

6. Diagnosen af fysiske sygdomme ved hjælp af oftalmometriske metoder blev udført af os ved hjælp af eksemplet med 4 cirrhosepatienter og 4 kræftpatienter (i de tidlige stadier). Vi var ikke i stand til at finde specifikke ændringer i den store eller lille firkant hos kræftpatienterne, hvorfor vi ikke kan tale om en kræftdiagnose.

Hos patienterne med skrumpelever kunne man derimod genkende en tilnærmelse af den lille firkant til en trekant med basen i toppen. Dette er selvfølgelig ikke et diagnostisk træk for levercirrose. Tilnærmelsen af den lille firkant til den trekantede form er også blevet fundet hos mennesker, der lider af skizofreni, i gruppen af onskabsfulde personer og hos kujonagtige personer. Men alle disse mennesker har et negativt aspekt: en organisk sygdom (skrumpelever), en psykisk sygdom (skizofreni) eller negative mentale egenskaber (onskabsfuldhed, fejhed). Det tyder på, at den lille firkant er en indikator for negativ psykisk energi.

Da jeg beskæftigede mig med dette spørgsmål, vidste jeg endnu ikke, at frigørelse af organismen fra negativ psykisk energi er grundlaget for de gamle østlige helbredelsesmetoder (helbredelse ved hjælp af "indre energi"). På det tidspunkt havde jeg ikke engang mistanke om, at kærlighed og medfølelse, som udbredes i Østen, ikke kun er modgift mod onskab og fejhed, men også mod udvikling af sygdomme. Og selvfølgelig kunne jeg på det tidspunkt ikke engang forestille mig i mine mest fantastiske drømme, at frigørelsen af organismen fra negativ psykisk energi ville føre til sådanne mirakler som *samādhi*, bevarelsen af den levende menneskekrop, mens den opretholder sin levedygtighed over en ufattelig lang tidsperiode.

Jeg har i øjeblikket ingen oplysninger om diagnosticering af organiske sygdomme ved hjælp af okulær geometri.

7. Bestemmelse af folks nationalitet ved hjælp af øjengeometri har vist, at disse kriterier er tilstrækkeligt effektive. På baggrund af den store og lille firkant er det ikke kun muligt at skelne kinesere fra europæere eller sorte.

indonesere, men også mere subtile nationale træk.

Vi studerede dette i detaljer, da vi analyserede de forskellige menneskeracer. Det blev nødvendigt, fordi vi besluttede at bruge øjengeometri til at spore menneskehedens afstamning. Afslutningsvis skal det bemærkes, at vi ikke ser hinanden i øjnene af ren nysgerrighed - fra en dialogpartners øjne lærer vi meget om hans sindstilstand, hans følelser og fornemmelser, som afspejles i øjenområdet som en kompliceret konfiguration af geometriske parametre, uafhængigt af hans ord. Så hvis du er en åben person uden skjulte motiver, skal du altid se den person, du taler med, i øjnene. Det vil vise dig, at du er ærlig og stærk.

Ligesindede mennesker - vores team

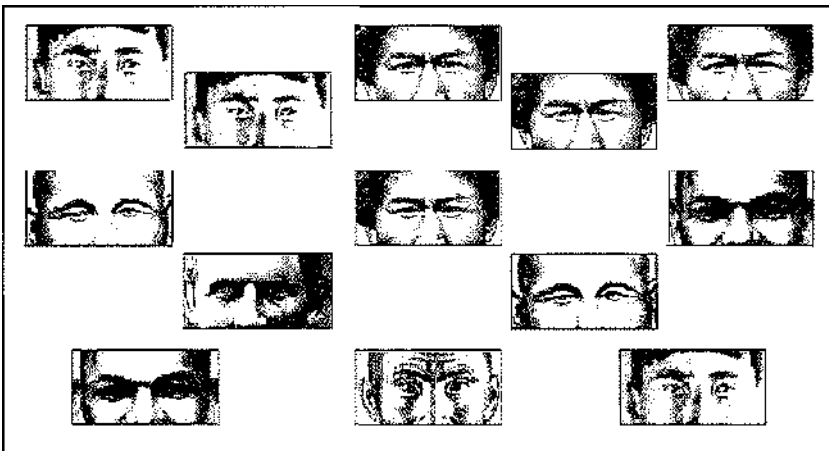
Kapitel 2

Det "gennemsnitlige statistiske øje" Menneskehedens migrationsruter

Spørgsmålet om de menneskelige racers oprindelse er ekstremt interessant. Og hvorfor adskiller mennesker, der bor i forskellige dele af vores planet, sig fra hinanden? Er der love, der karakteriserer menneskers udseende afhængigt af den region på kloden, hvor de bor? Hvor var menneskehedens vugge? Hvem nedstammer vi fra?

Mange forskere forsøgte at finde svar på disse spørgsmål. Nogle af dem beviste menneskets guddommelige afstamning (idealisterne), andre dets afstamning fra aberne (materialisterne-Darwinisterne). Den anden gruppe af forskere omfattede også nogle, der mente, at de forskellige menneskeracer nedstammede fra forskellige arter af aber.

Der findes mange klassifikationer af menneskeracer. Den franske videnskabsmand Cuvier skelnede mellem tre racer - den hvide, den sorte og den røde.

og den gule. Däniker (1902) mente, at der findes 29 menneskeracer på jorden. Den britiske encyklopædi (1986) beskriver 16 menneskeracer. Efter min mening skabte den sovjetiske videnskabsmand A. Jarcho (1935, 1936) den mest komplette og velbegrundede klassifikation, da han skelnede mellem 35 menneskeracer, understøttet af fremragende fotos og tegninger. Vi startede undersøgelsen af menneskeracerne med detaljerede fotokopier af alle 35 racer fra A. Jarchos bog og klippede øjendele ud af ansigterne, scannede dem og udførte den øjengeometriske analyse. De øjengeometriske forskelle mellem menneskeracerne var tydeligt genkendelige. Men kan man finde nogen matematiske lovmæssigheder mellem dem?

Det "gennemsnitlige statistiske øje"

I søgen efter et svar på dette spørgsmål beregnede vi det "gennemsnitlige statistiske øje" fra alle menneskeracer. Det var en god ting, at cor-nea-konstanten tillod os at udtrykke øjets geometriske parametre i absolutte tal. Da vi havde afsluttet beregningerne, blev vi forbløffede. Det gennemsnitlige statistiske øje svarede klart til den tibetanske races! Havde Nikolaj Rerich alligevel ret, spurgte jeg mig selv. Jeg har længe æret Rerich og betragter ham som et idol for russisk videnskab. I 1925/1935 foretog han flere ekspeditioner til Tibet og Himalaya, som førte ham til den antagelse, at menneskeheden opstod i Tibet og spredte sig over jorden derfra. Rerich nåede frem til denne opfattelse ved at analysere historiske og religiøse fakta.

Nu førte vores matematiske analyse af forskellige racers øjne også til den tibetanske race. Var det en tilfældighed, eller er der en direkte sammenhæng?

Analogier?

Dernæst forsøgte vi at organisere de forskellige racers øjne efter graden af tematisk tilnærmelse til det "gennemsnitlige statistiske øje". I første omgang lykkedes det ikke: De geometriske parametre for de forskellige racers øjne kunne ikke bringes ind på en ordnet linje. Det kunne vi først, da vi arrangerede øjnene i fire grundlæggende retninger fra det "gennemsnitlige statistiske øje" hos den tibetanske race.

Med andre ord, 4 racer havde ikke...

N. Rerich

Den palæo-sibiriske race, den sydasiatiske race, Pamir-racen og den armenoide race risikerer alle den samme grad af matematisk tilnærmelse til den tibetanske races øje.

I modsætning til de tre første racer havde den armenoide race en lav grad af matematisk tilnærmelse til den tibetanske race, men

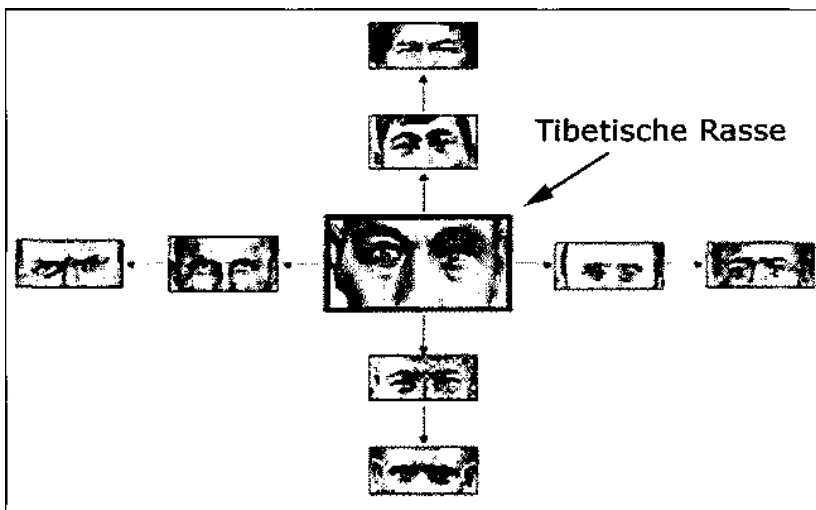
Uden at bringe dem sammen med den tibetanske race ville klassifikationssystemet af racer i henhold til graden af matematisk tilnærmelse til det "gennemsnitlige statistiske øje" ikke have været muligt.

Da vi havde identificeret disse 4 grundlæggende retninger, kunne vi også tildele de menneskelige racer til disse grundlæggende retninger i henhold til den matematiske tilnærmelse til det "gennemsnitlige statistiske øje". Resultatet var et ordnet system.

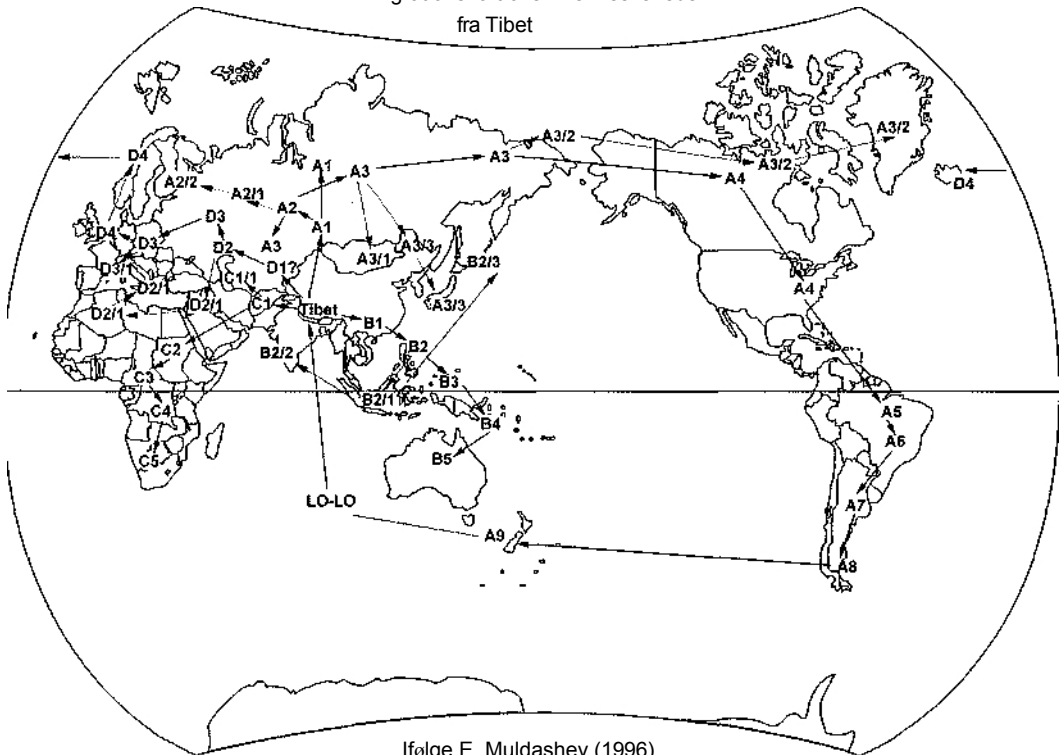
Derefter tildelte vi fotos af menneskeracerne på verdenskortet til de historisk set oprindelige regioner og

De kombinerede *den tibetanske race* med linjer, der svarede til *Det "gennemsnitlige statistiske" øje*

Migrationskort over menneskeheden
fra Tibet

Ifølge E. Muldashev (1996)

grad af matematisk tilnærmelse af øjnene i henhold til de fire grundlæggende retninger, der er nævnt ovenfor. Dette gav os det øjengeometriske diagram over menneskehedens migration over hele kloden.

Menneskehedens migrationsruter

På den måde fandt vi ud af, at menneskeheden opstod i Tibet og spredte sig derfra ud over jorden i fire hovedretninger:

- Rute A: Sibirien - Amerika - New Zealand;
- Rute B: Thailand - Indonesien - Australien;
- Rute C: Pamir - Afrika;
- Rute D: Kaukasus - Europa - Island.

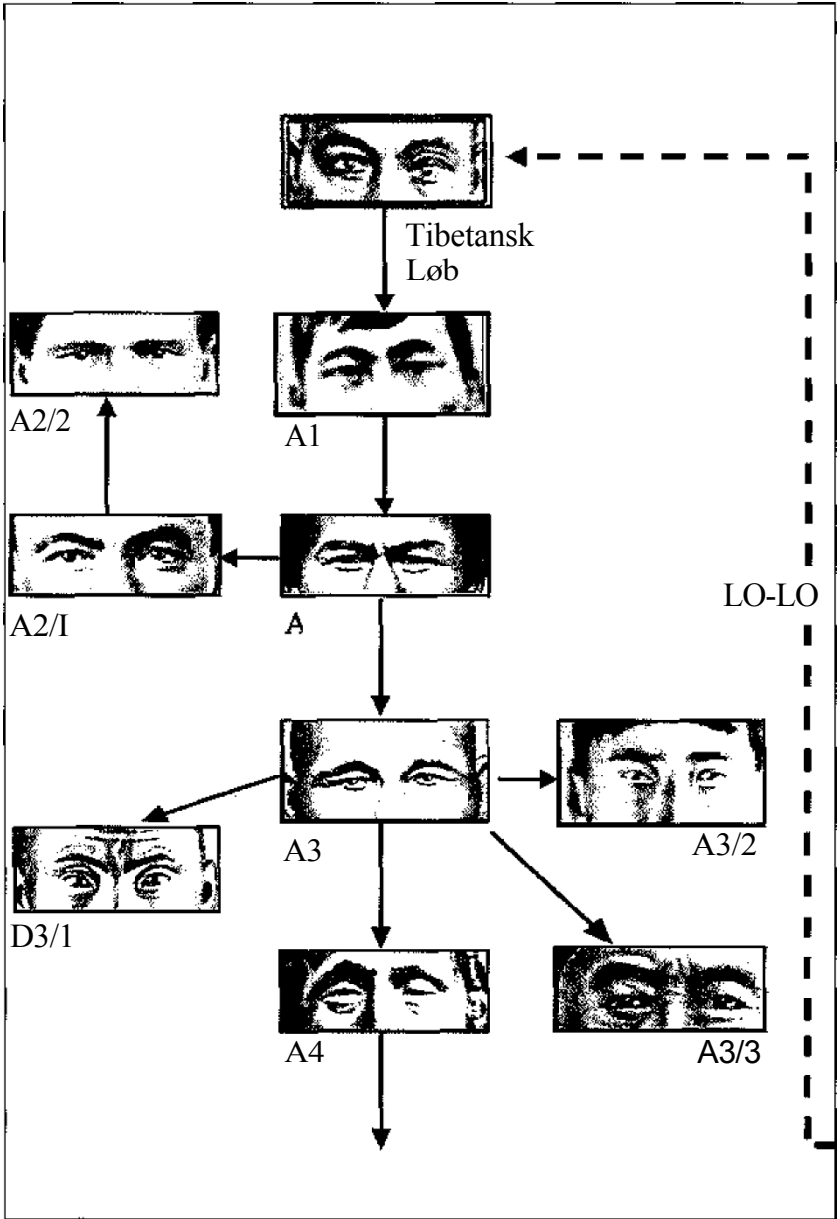
På hver af disse migrationsruter for menneskeheden væk fra Tibet kunne man spore en klar dynamik i ændringen af øjets geometriske parametre, baseret på graden af matematisk tilnærmelse af disse parametre til det "gennemsnitlige statistiske øje" hos den tibetanske race. På hver af disse migrationsruter var repræsentanterne for menneskeracerne arrangeret på en sådan måde, at de næste to racer havde den maksimale grad af tilnærmelse af de øjengeometriske parametre, men graden af matematisk tilnærmelse til øjnene hos den tibetanske race faldt med stigende afstand fra Tibet.

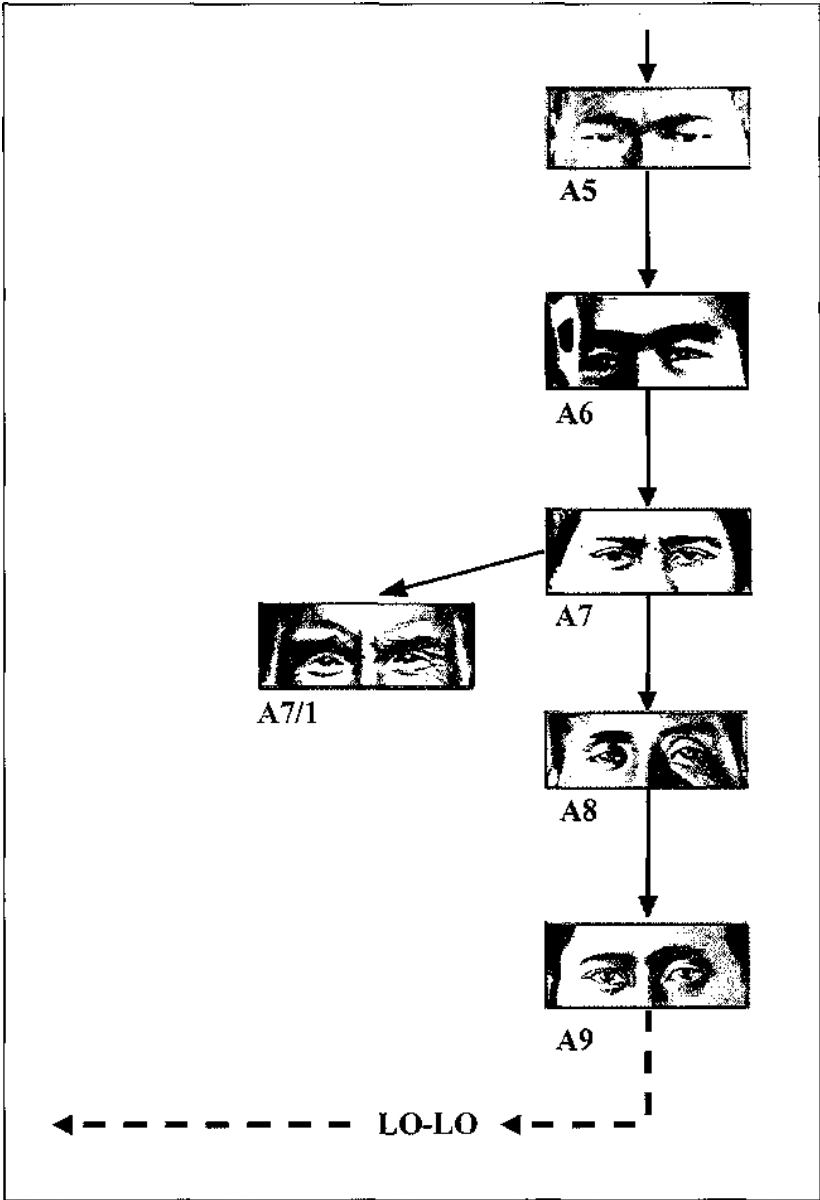
Lad os se nærmere på hver af disse migrationsruter og sammenligne dem med nogle historiske fakta.

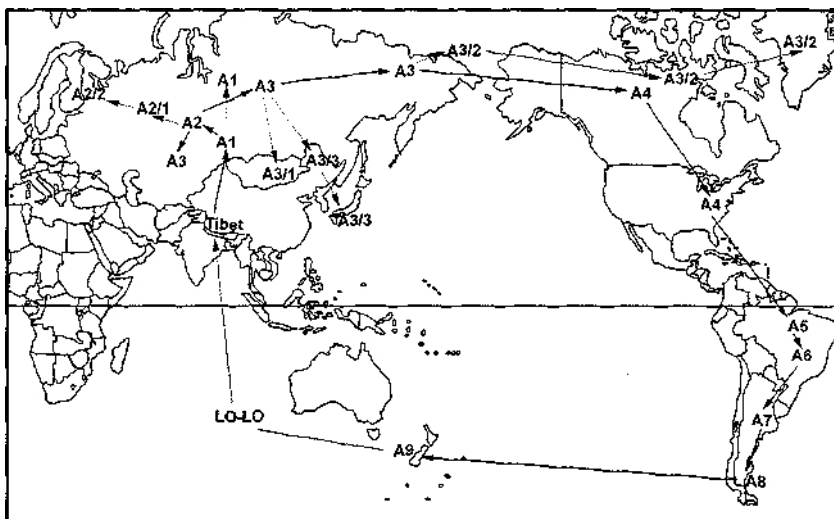
Migrationsrute A

Efter tibetaneren tilhører følgende racer denne største rute (Sibirien - Amerika - New Zealand): den palæo-sibiriske, den ural-altaiske, den laponoide, den baltiske, den sydsibiriske, den centralasiatiske, den eskimoiske, den manchurisk-koreanske, den atlantiske, den sydamerikanske, den palæo-amerikanske, den stillerhavs-, den mellemamerikanske og den polynesiske race.

Der er flere grene fra hovedlinjen: Fra Ural-Altai-racen, Laponoid- og Baltikum-racen (den ene udspringer af den anden); fra den sydsibiriske race, de centralasiatiske, eskimoiske og manchurisk-koreanske racer (hver for sig) og fra den patagoniske race, Stillerhavs-racen.

A1	- Palæosiberisk	A4	- Atlanterhavet
A2	- Ural-Altai-racen	A5	- Sydamerikansk
A2/1	- laponoider	A6	- Palæo-amerikansk
A2/2	- Baltikum	A7	- Patagonisk
A3	- Sydsibirisk	A7/1	- Stiller Ocean Race
A3/1	- Centralasien	A8	- Mellemamerikansk
A3/2	- Eskimoer	A9	- Polynesiske
A3/3	- Manchurisk-koreansk		

Da jeg ikke er historiker, er det svært for mig at bedømme, hvilke nuværende nationer og nationaliteter der tilhører den ene eller den anden menneskerace. Jeg er professor i øjenkirurgi, og det var kun af hensyn til den videnskabelige logik, at jeg blev tvunget til at berøre dette område, som er så uspecifikt for mig. Ikke desto mindre tager jeg mig den frihed at beskrive denne og de andre migrationsruter for menneskeheden fra Tibet. Jeg håber, at historikerne ikke vil dømme mig for hårdt for de synder, jeg helt sikkert har tilladt mig at begå.

På sti A migrerede menneskeheden nordpå fra Tibet. De nye levevilkår satte deres præg på udseendet, især i ansigtets øjenområde (palæo-sibirisk race). Fra den palæo-sibiriske race opstod Ural-Altai-racen, som i dag, tror jeg, repræsenteres af Altai-folket og basjkierne.

Ural-Altai-racen var den oprindelige mor til de blinde vestlige to...

Laponoid (Lapp) og baltiske racer tilhører denne gruppe. Repræsentanter for sidstnævnte er, efter min mening, finnerne. Jeg udelukker dog ikke muligheden for, at den baltiske race (muligvis sammen med Laponoid) er forfædre til nutidens tatarer, hvis øjne jeg har studeret. Esterne og ungarene kan være i familie med denne blinde gren.

Den næste fase af den okulær-geometriske forandring er repræsenteret af den sydsibiriske race, som spredte sig langt ud over Sibiriens og Kasakhstans territorier. Til denne race henregner jeg nutidens kasakhere og mange folkeslag i nord (nenetsere, jakuter, tjuktjere osv.). Den sydsibiriske race var udgangspunktet for tre blinde grene: den centralasiatiske og manchurisk-koreanske race og eskimoerne. Repræsentanter for den centralasiatiske race er naturligvis mongolerne. Den manchurisk-koreanske race blev forfædre til nutidens nordkinesere, japanere og koreanere. Den blinde gren af eskimoerne spredte sig over Chukchi-området, Alaska og langs Canadas og Grønlands kyster.

Den sydsibiriske race spredte sig også over det amerikanske kontinent, hvor den gradvist forvandlede sig til den atlantiske race (nordamerikanske indianere). Mens menneskeheden fortsatte med at sprede sig over det amerikanske kontinent, afløste den ene race den næste. Fra den atlantiske race opstod den sydamerikanske race, som efter min mening opstod et sted i Mellemamerika, men bevægede sig videre til den sydlige del af kontinentet uden nogen særlig blanding. Fra den sydamerikanske race kom den palæoamerikanske race, men fra den kom den patagoniske race, som igen gav anledning til den blinde gren af Stillehavsracen. Ifølge resultaterne af okulær geometri opstod den mellemamerikanske race fra den patagoniske race, som senere migrerede fra det sydlige Amerika til området i Mellemamerika og er nutidens mexicanere (mayaer, azteker).

Den polynesiske race opstod fra den mellemamerikanske race. Sidstnævnte var i stand til at krydse Stillehavet med vandfartøjer og nå det fjerne New Zealand, en mulighed, som Thor Heyerdahl beviste ved at krydse Stillehavet med sin "Ra". Derfor kom de oprindelige folk i New Zealand ikke fra det nærliggende Australien, men fra det fjerne Sydamerika. Jeg fandt også i litteraturen, at Lo-Lo-stammen fra New Zealand rejste så langt som til Tibet, og dermed er cirklen sluttet.

Stemmer øjengeometrien overens med de historiske fakta? Historikere dømmer normalt nationer og nationaliteter på baggrund af sprog og kulturelle karakteristika. Men det forekommer mig

at være utilstrækkelig. Sproget kan være blevet adopteret i tæt kontakt med et andet folk, som for eksempel det russiske sprog, der blev det dominerende og endda det eneste for mange små folkeslag i Rusland (i dag møder man repræsentanter for Chuvash, Mordvinians, Komi og andre folkeslag, der kun taler russisk).

og betragter det russiske sprog som deres modersmål). Et folks kultur ændrer sig også ved tæt kontakt med andre folkeslag. Spørgsmålet om racer, folkeslag og nationer er ekstremt kompliceret og vanskeligt. Ikke desto mindre forsøger vi at pege på nogle paralleller.

I Moskva inviterede jeg en finne og en japaner til en diskussion om folkeslagenes afstamning. Den høje blonde finne og den korte mørkhårede japaner kiggede interesseret på hinanden flere gange, mens jeg fortalte om min undersøgelse af forskellige racers øjne og min konklusion om, at finner og japanere har de samme forfædre. Jeg bad dem om at se nøje på hinanden og se, om der var noget til fælles mellem dem.

De to kiggede på hinanden, tydeligvis ivrige efter at finde fælles træk, og begyndte at grine i kor.

- Der er intet til fælles mellem os, bortset fra at vi begge er mennesker, sagde japaneren.

- Vær nu ikke forhastede, mine herrer, fortsatte jeg, der er fire rødder for de forskellige racers afstamning. De har begge de samme forfædre (første rod). Se på det øjengeometriske kort over menneskehedens migration fra Tibet: Den første rod har flere grene af migration, en gren med jer, finnerne (den baltiske race), en anden med jer, japanerne (den manchurisk-koreanske race). Men afstammingsroden er den samme hos jer begge. Så der må være fælles træk i jer begge, selv om de er meget skjulte, fordi de er meget gamle. Nævn enkle hverdagsord (ild, vand, himmel, jord, hus, kvinde osv.) på japansk og finsk. Måske vil du finde ligheder eller de samme rødder. Prøv også at finde paralleller mellem gamle japanske og finske skikke.

Der udviklede sig en intens samtale på relativt dårligt russisk mellem finnen og japaneren, som varede omkring to timer. I begyndelsen forsøgte jeg at skrive finske og japanske ord ned, som var fælles for begge sprog.

Jeg prøvede at finde ligheder i de gamle skikke. Men jeg lod det hurtigt blive ved det, for de to blev så optaget af samtalen, at jeg ikke nåede at notere et ord eller to. Derfor kan jeg kun gengive betydningen her.

- Hør her, sagde den noget sprødere japaner, vi har ting til fælles med finnerne. Vi er blodsbrødre.

- Apropos det, sagde finnen, så burde du offentliggøre din forskning mere bredt. Det vil tjene verdensfreden. Alle tror, at den ariske race er den højest udviklede. Du og jeg har opdaget, at der er ligheder mellem vores sprog og skikke. Jeg så på min modpart som en blodsbror, selv om han slet ikke ligner mig.

- Sig mig, kan du finde nogen ligheder mellem mig og en sort mand?" spurgte den japanske mand.

- Næppe, men mellem en sort mand og en indbygger fra Pamir kan man godt, svarede jeg.

Det var selvfølgelig bare en samtale, som man ikke kan udlede noget videnskabeligt af. Men det faktum, at de fandt en masse til fælles, var interessant for mig.

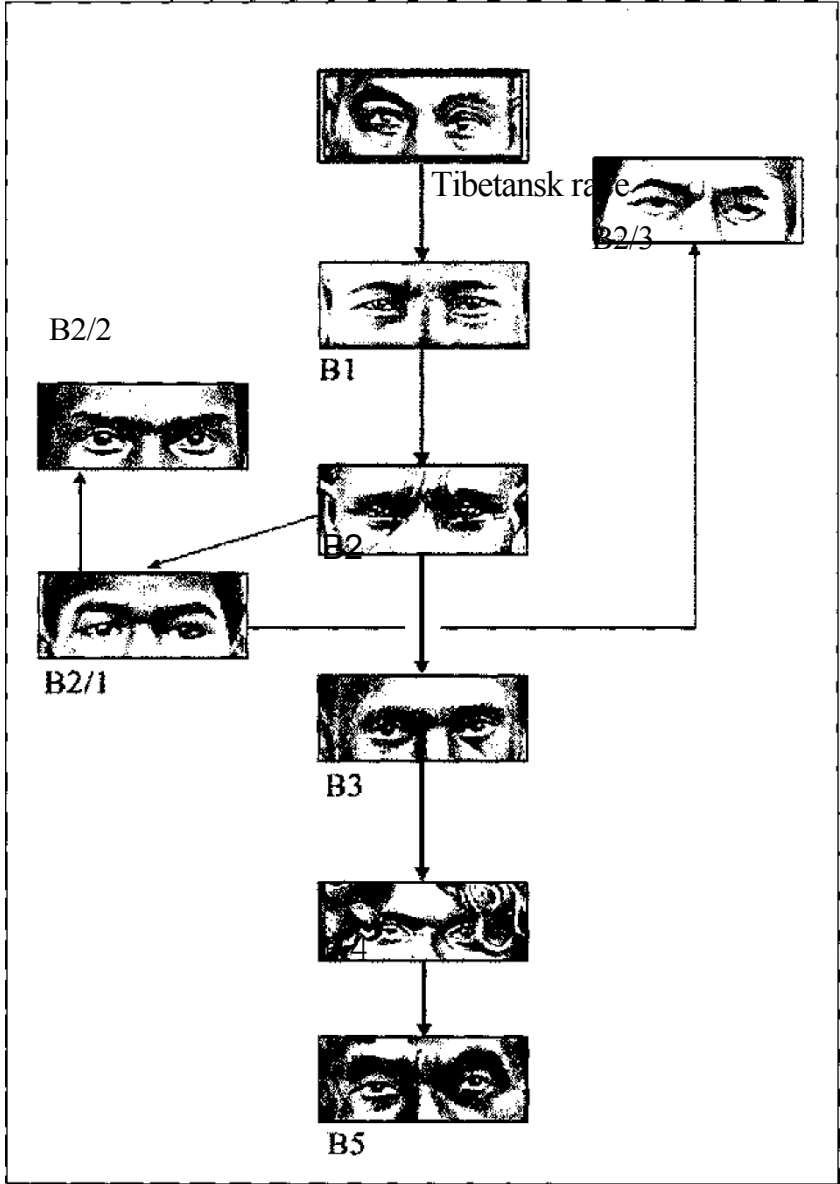
Andre historiske paralleller, der bekræfter den beskrevne migrationsrute, kunne være hypotesen om de amerikanske indianeres asiatiske afstamning, de newzealandske aborigineres amerikanske afstamning og de tætte kontakter mellem aboriginerne i Chukchi og Alaska.

Det er forståeligt, at vores forskningsemne, hvis rødder går langt tilbage i antikken, er kontroversielt. Det er svært at finde direkte beviser her. Men uanset dette vil jeg fortsætte beskrivelsen af de andre migrationsruter.

Vi fandt ud af, at følgende racer tilhører den sydøstlige migrationsrute efter tibetanneren: den sydasiatiske, den papuanske, den melanesiske, den weddo-indonesiske og den australske. Der er en gren fra hovedlinjen af øjenvariation: Den papuanske race gav ophav til den asiatiske pygmærace, som igen gav ophav til den dravidiske race og ainuerne.

Migrationsrute B

Inden for grænserne af denne sti migrerede menneskeheden fra Tibet mod sydøst i oldtiden. De naturlige levevilkår påvirkede menneskets udseende og gav ophav til den sydasiatiske race, hvis repræsentanter i dag efter min mening omfatter thailændere, vietnamesere, kinesere, bønder, bønder...

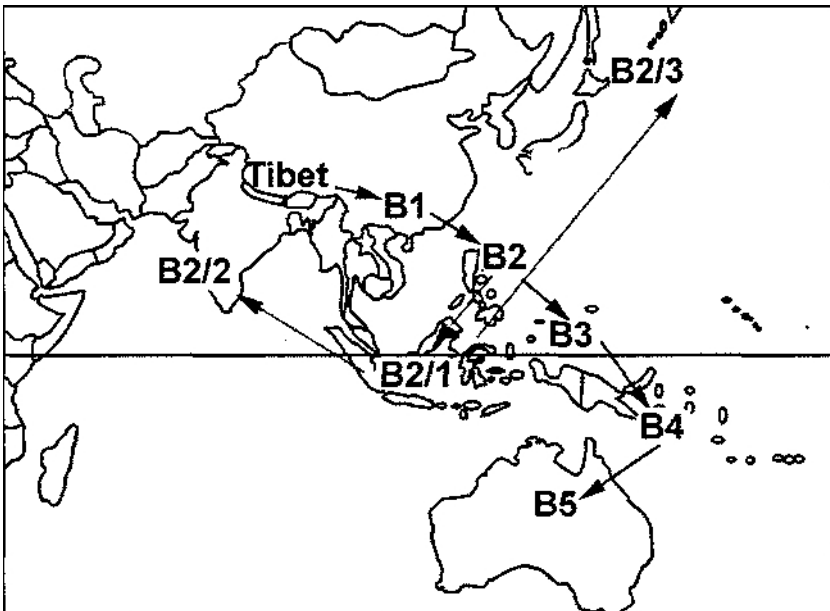

name, cambodjanere og sydkinesere.

Spredningen til de sydlige øer (Filippinerne, Indonesien) førte til fremkomsten af den papuanske race, som igen gav anledning til den asiatisk-pygmaiske race i Indonesien.

Ifølge vores ideer repræsenterer papuanerne og pygmærne højdepunktet af menneskelig vildskab. Jeg har været i Indonesien, men jeg har ikke talt med renracede pygmær, så jeg kan ikke bedømme deres mentale evner. Ingen ved, hvem pygmærne og papuanerne var i oldtiden. Det er muligt, at de var fuldt udviklede på det tidspunkt, og at der senere skete en regression eller en standsning af udviklingen.

Ifølge øjengeometridataene producerede den asiatiske pygmærace to uafhængige grene, den dravidiske race og ainuerne. Efter min mening er den dravidiske race repræsenteret af sydinderne. Da jeg var i Indien, lagde jeg mærke til, at sydinderne er markant anderledes i udseende end nordinderne: De er mørke

B1 - Sydasiatisk
B2 - Papua
B2/1 - Asiatisk pygmæ
B2/2 - Dravidisk

B2/3 - Ainu
B3 - Melanesisk
B4 - weddo-indonesisk
B5 - Australsk

Håret er krøllet, og øjnene er meget forskellige fra nordindianernes. Jeg tror, at nordindianernes forfædre tilhørte den tibetanske race, men sydindianerne er, som allerede nævnt, repræsentanter for den dravidiske race.

På en konference i Indien spurgte jeg en læge, hvem der havde alle karakteristika for den dravidiske race:

- Sig mig, har du nogen idé om, hvor de sydindiske stammer kom fra i oldtiden?

- De siger, at mine forfædre kom til Indien fra de polynesiske øer, svarede lægen.

På samme konference fandt jeg også en indisk læge, som havde alle den tibetanske races karakteristika.

- Undskyld mig, sagde jeg til ham, men nordinderne ser anderledes ud end sydinderne. Hvad tror du, er sydinderne kommet til Indien fra et andet sted, eller har de altid boet her?

- Jeg ved det ikke præcist, men sydinderne må være kommet til Indiens territorium fra et eller andet sted for meget længe siden, sagde lægen med den tibetanske races kendetegn.

- Og du, fortsatte jeg, er tydeligvis en repræsentant for nordindianerne.

Er dine forfædre nogensinde kommet til Indien?

- Vi har altid boet her, svarede han.

Jeg var enig med ham, fordi Tibet og det nordlige Indien grænser op til hinanden. Den asiatisk-pygmaiske race bragte, så dataene om øjets geometri,

Ainu-racen opstod også. I dag bor de i det nordlige Japan og ser meget anderledes ud end de andre japanere. Da jeg var i Japan, lykkedes det mig at finde og tale med en oprindelig japansk ainu.

- Er de ainuer?

- Nej, jeg er japaner.

- Jeg spørger ikke om din nationalitet, jeg taler om dine forfædre. Var dine forfædre Ainu?

-Ja.

- Kan du huske, hvad dit folk siger om ainuernes afstamning? Hvorfra de kom til Japans territorium?

- Blandt vores folk, som ikke længere er så talrige, siges det, at vores fjerne forfædre byggede skibe og kom med dem fra det fjerne Polynesien, svarede ainuerne, hvis udseende var klart anderledes end de andre japaneres. Igen kan jeg ikke stå inde for samtalens videnskabelige karakter. De oplysninger, som enkeltpersoner giver, gør det ikke. Historikerne må have det sidste ord. Ikke desto mindre er sådanne

udsagn med hensyn til overensstemmelsen med den oftalmologiske model for menneskelig migration fra Tibet.

Migrationsrute B ender i Australien. De australske aboriginers øjne er tydeligt forskellige fra de newzealandske aboriginers, men de passer nøjagtigt ind i systemet med øjengeometriske ændringer på migrationsrute B og er dens sidste fase. Så hvis vi tror på den øjengeometriske model, kom de australske aboriginer til Australien fra de polynesiske øer, men de formåede ikke at krydse strædet og nå New Zealand. På samme måde var forfædrene til de newzealandske aboriginere i stand til at krydse Stillehavet og nå de eftertragtede øer, men de var heller ikke i stand til at sprede sig til nabolandet Australien.

Australien er et meget gammelt kontinent. Nogle forskere mener, at Australien er en rest af det legendariske Atlanterhav, og at dets unikke flora og fauna er blevet bevaret siden da. Der er mange indfødte stammer i Australien. Det er muligt, at nogle af dem stammer fra Polynesien og andre fra tiden på det gamle kontinent Atlantis.

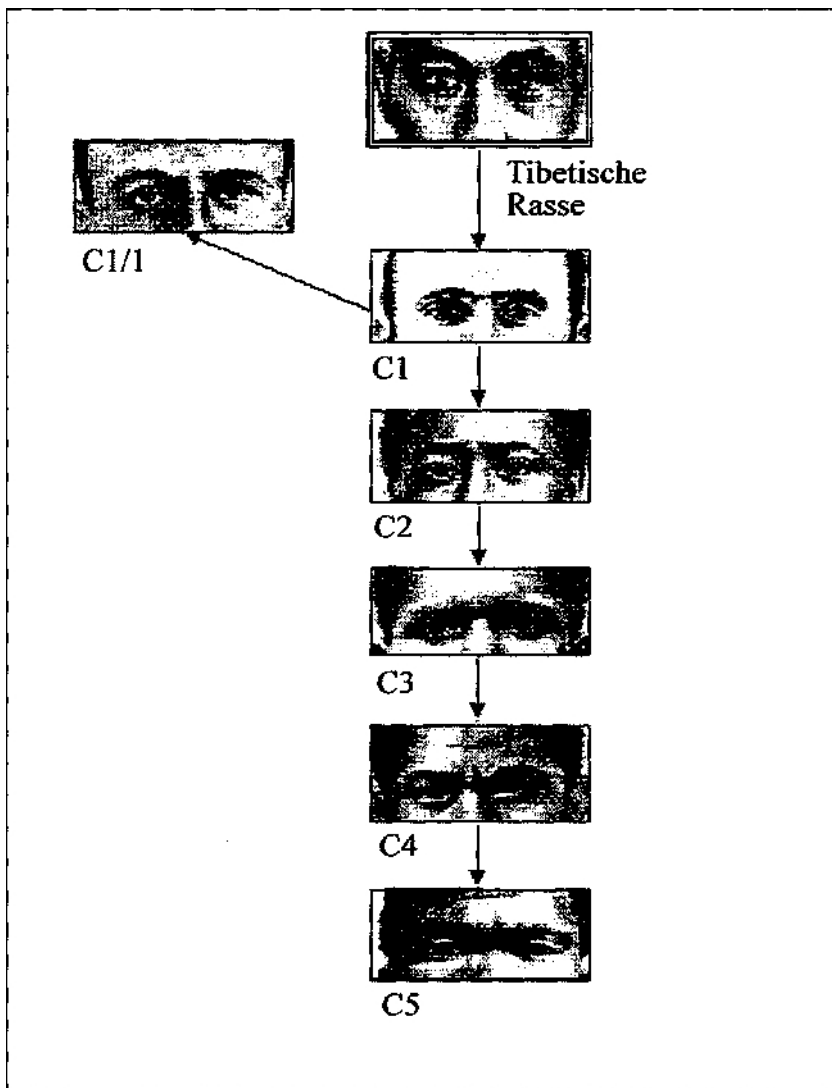
Migrationssti C

Ifølge vores teori tilhører følgende racer denne vej efter den tibetanske: Pamir-racen, den etiopiske, den negridiske, den afrikanske pygmæ og buskmændene. Der er en gren af Pamir-racen, den nordkaukasiske.

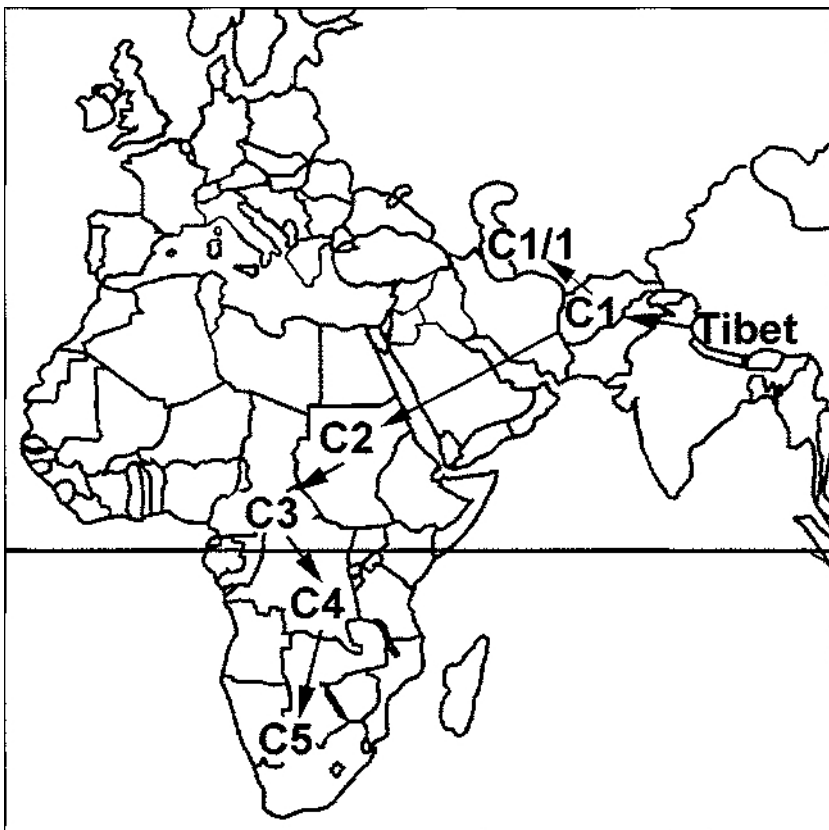
Dette er den "sorte vej" for migration fra Tibet. Vi fandt ud af, at forfaderen til de sorte racer (etiopierne, negriderne, de afrikanske pygmæer og buskmændene) er Pamir-racen, som i dag repræsenteres af tadsjikerne og andre Pamir-folk. Denne Pamir-race gav ophav til den nordkaukasiske race, som i dag er repræsenteret af et stort antal kaukasiske folk.

Men hvorfor førte denne migrationsrute til en mørkere hudfarve hos mennesker? Klimafaktorens indflydelse kan ikke udelukkes her, især fordi der også skete ændringer i hudfarven på andre migrationsruter. På migrationsrute B ændrede hudfarven sig fra gul (tibetansk race) til brun (australsk race), og i afvigelsen fra den papuanske race blev den næsten sort (dravidisk race).

Men den udpræget sorte hudfarve hos indbyggerne på det afrikanske kontinent kan også have en anden historie.

Menneskeheden udviklede sig parallelt i Afrika, hvor den var sort fra begyndelsen. Ifølge nogle litterære kilder var der allerede gule og sorte mennesker i den tidligere atlantiske civilisation. Derfor kunne sorte afrikanere være efterkommere af de engang så magtfulde sorte atlantidere.

<i>C1</i>	- Pamir-racen	<i>C3</i>	- negride
<i>C1/1</i>	- Nordkaukasisk	<i>C4</i>	- Afrikansk pygmæ
<i>C2</i>	- Etiopisk	<i>C5</i>	- Buskmænd

Migrationsrute D

Følgende racer hører til denne vej - igen efter data fra øjengeometri - efter tibetaneren: den armenoide, den dinariske og den nordlige. Den armenoide race forgrenede sig til Middelhavsområdet, den dinariske til Alperne.

Men der er større forskel på øjnene hos den tibetanske race og armenoiderne end hos de andre naboracer.

racer - den palæo-sibiriske, den sydasiatiske og Pamir-racen. Vi antager derfor, at der må være en anden race mellem den tibetanske og den armenoide race, som ikke er inkluderet i Jarchos klassifikation. Men hvilken er det?

Jeg har været i Iran flere gange, og hver gang er jeg blevet forbløffet over den fundamentale islamiske virkelighed, som går helt ned i underlivet, at man under ramadanen kunne blive arresteret, hvis man spiste noget før solnedgang, og at kvinder gik med tykke sorte tørklæder i to lag, som dækkede alt andet end øjnene i 40 graders varme. Iranerne er sorthårede og brunhudede og ligner mest aserbajdsjanerne.

Men blandt dem er der af og til blonde eller rødhårede repræsentanter med ret lys hud.

- Hvem er disse blonde mennesker?" spurgte jeg en iransk øjenlæge.

læg

e. - De er persere.

- Men er persere ikke sorthårede og mørkhudede?

- Omkring 40 procent af Irans befolkning er aserbajdsjanere,

en stor procentdel af kurdere, baluchier og andre folkeslag, som alle er mørkhårede og mørkhudede. Persere er oprindeligt blonde. Det er rigtigt, at de ofte har blandet sig med andre folkeslag, men de sande persere er forskellige fra de andre folkeslag i Iran.

Jeg husker at have læst et sted, at Hitler regnede perserne for blodsbrødre til den ariske race (han mente tyskerne*) og arrangerede bryllupper mellem tyskere og persere for at opfriske det "tyske" blod. Kan det være, at tyskere og persere er af samme afstamning?

** I mange anerkendte kilder (Blavatskaya, Rerich, etc.) omtales alle mennesker i den moderne menneskelige civilisation som ariere. Det er forkert kun at beskrive tyskerne som en arisk race.*

I Iran mødte jeg en ung patient og hendes mor, en blond persisk kvinde.

- Er du en renracet perser?, spurgte jeg.

- Ja, hvorfor?

- Er det en tilfældighed?

- Vi persere forsøger at holde os for os selv så meget som muligt.

Jeg spurgte, om jeg måtte tage et billede af hendes øjne og lod som om, at jeg bare ville sammenligne hendes øjne med hendes barns, fordi jeg var klar over, at det i islamiske lande kan misforstås at tage billeder af øjne.

Efter min tilbagevenden til Rusland udførte jeg en oftalmologisk analyse og fandt ud af, at de kunne klassificeres på D-migrationsruten mellem de tibetanske og armenoide racer.

Øjnene på denne tilfældigt fotograferede kvinde kan naturligvis ikke sidestilles med de standardiserede fotografier af Jarcho, men de giver os mulighed for at antage, at den persiske race har eksisteret og fortsat eksisterer, og at den har frembragt den armenoide race. I dette tilfælde ville migrationsvejen D være en klar linje med hensyn til graden af matematisk tilnærmelse af øjnene til hinanden.

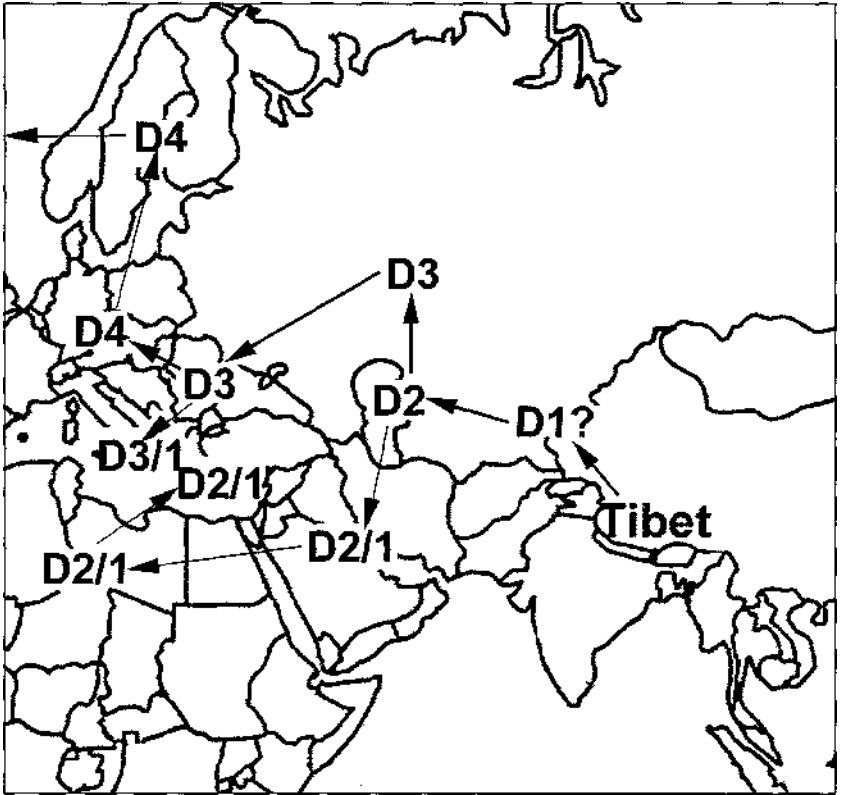
Og ifølge det okulærgeometriske migrationskort er perserne faktisk repræsentanter for migrationsrute D, mens de andre, iranerne, er repræsentanter for migrationsrute C (nordkaukasisk race). De er derfor af forskellig afstamning, hvilket tydeligvis afspejles i deres forskellige udseende.

Så den persiske race producerede armenoiderne (armenierne). Sidstnævnte var forfædre til den dinariske race, hvortil forskere primært regner sydslaverne, ukrainerne, jugoslaverne osv. Derudover producerede den armenoide race Middelhavsracen som en blind gren, der efter min mening omfatter italienerne, grækerne, spanierne, rumænerne, grusinerne, jøderne, araberne og til en vis grad tyrkerne.

Den dinariske race var oprindelsen til den alpine (fransk, delvis spansk og italiensk) og den nordlige race (tysk, engelsk, hollandsk, norsk, islandsk, svensk).

Denne migrationsrute, via Tienshan, Kaukasus og Europa, endte naturligvis på Island, hvor vikingerne i Nordeuropa flyttede til*. Religioner opstod meget senere, hvilket er grunden til, at forskellige religioner er udbredt selv inden for en race. De mange krige

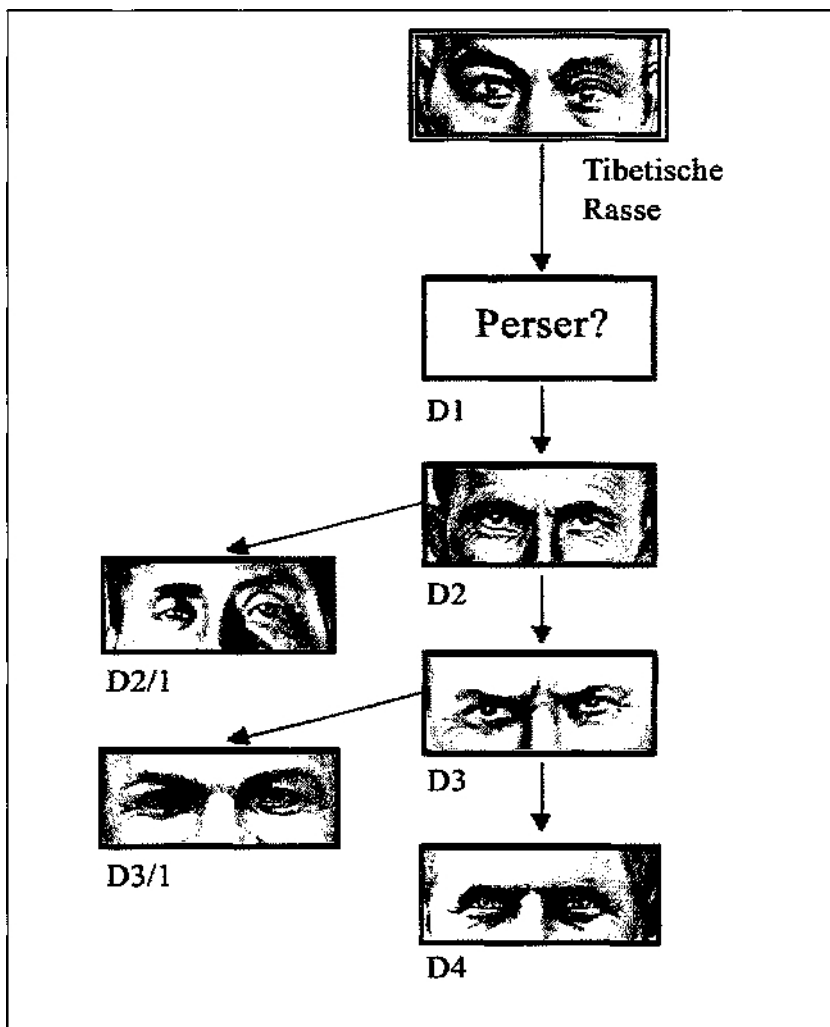
** Dette tager ikke højde for koloniseringen af kontinenterne og dannelsen af lande som USA, Australien og andre, som fandt sted meget senere.*

- D2* - Armenoider
- D2/1* - Middelhavet
- D3* - Dinarisk
- D3/1* - Alpint
- D4* - nordlige

Udviklingen i regionen har ført til, at ét sprog er blevet dominerende, mens andre er forsvundet, hvilket har reduceret sprogets betydning som racemæssigt træk.

For os europæere er det bestemt mærkeligt, at en af vores rødder (bortset fra den formodede persiske race) er den armenoide race, når nutidens armeniere er så forskellige fra de andre europæiske folkeslag. Men det er en udbredt opfattelse blandt armenierne, at de ældste repræsentanter for deres folk var lyshudede og blåøjede, og at de var

armeniernes nuværende udseende efter blanding med andre kaukasiske folkeslag.

Ud over de rene europæere (dinariske, nordlige og alpine racer) producerede den armenoide race også middelhavsracen. Sidstnævnte, der spredte sig omkring Middelhavet, var tydeligvis udgangspunktet for de mest forskelligartede folkeslag, som tilsyneladende ikke er sammenlignelige, f.eks. italienerne og araberne. De har forskellige sprog, forskellige

Religioner, men deres øjne er beslægtede. Jeg kan ikke bevise det, men jeg tror, de er biologisk beslægtede, og jeg tror, de sproglige og religiøse momenter kom senere.

Ved denne lejlighed falder det mig ind, at norditalienerne er forskellige fra syditalienerne. Efter min mening er syditalienerne rene repræsentanter for middelhavsracen, mens norditalienerne på deres side kommer fra en blanding af middelhavsracen med de nordlige og alpine racer.

Ifølge forskere er den dinariske race, som opstod fra den armenoide race, i dag repræsenteret af sydslaverne (ukrainere, bulgarere, jugoslaver osv.). Men det numerisk stærkeste slaviske folk, russerne, adskiller sig i udseende og fremtoning fra de typiske repræsentanter for den dinariske race, f.eks. jugoslaverne.

Hvem er de, russerne? Jeg har studeret russernes øjne og kan sige, at de højst sandsynligt stammer fra blandingen af de dinariske med de laponoide og baltiske racer (tatarer, komier, finner, estere og andre), dvs. med racer, der stammer fra en helt anden oprindelse af menneskeheden, migrationsrute A.

Ifølge vores model gav den dinariske race ophav til den alpine race (franskmænd, nordspaniere osv.) og den nordlige race (tyskere, englændere, svenskere osv.). Således er vi, slaverne, de nærmeste "blodsbrødre" til franskmændene, tyskerne og englænderne. I denne henseende tog Hitler fejl, da han betragtede slaverne som en mindre end fuldgældig sidelinje i menneskehedens udvikling. Det var en af Hitlers store fejltagelser, at han betragtede perserne som blodsbrødre, når perserne og slaverne har samme racemæssige genetiske rod, migrationsruten D.

Det jødiske fænomen

Jøderne tilhører middelhavsracen, baseret på det faktum, at deres oprindelse ligger på Sinai-halvøen. Deres nærmeste "blodsbrødre" er derfor arabere, grækere, syditalienerne og spaniere.

Men deres udseende er ekstremt varieret, lige fra blonde europæiske til næsten sorte etiopiske jøder. Hvad er årsagen til dette?

For ikke så længe siden mistede det jødiske folk sit hjemland og bosatte sig rundt omkring i verden, hvor blandede ægteskaber var udelukket på grund af et religiøst bud. Fra et geografisk synspunkt er jødernes udseende dog meget forskelligt. Jøderne i Bukhara ligner usbekerne, de kaukasiske jøder ligner kaukasierne, de tyske jøder ligner tyskerne, de marokkanske jøder ligner marokkanerne, de etiopiske jøder ligner etiopierne.

ern osv. Blandede ægteskaber, som selvfølgelig også forekom, kunne ikke have haft så stor indflydelse på jødernes udseende, ellers ville den jødiske nation være blevet assimileret.

Jeg ser svaret på dette i kontakten mellem biofelter fra mennesker fra forskellige nationer med den gensidige indflydelse på ydre egenskaber. Jeg fik denne idé, da jeg læste Dr. A.V. Zsyans arbejde fra Khabarovsk om eksperimenter med biofelter fra dyreembryoner (fra fugle) og plantefrø. Ved at bestråle et hønseæg med en ands biofelt, fik han en unge med andefødder. På samme måde fik han en melon-agurk, en pære-æble og lignende genetisk blandede arter.

Dette ville for eksempel forklare, at jøderne i Bukhara ikke kun overtog usbekernes karakteristika gennem blandede ægteskaber, men også fordi jødernes biofelter blev påvirket af usbekernes i løbet af den embryonale udvikling og omvendt. Påvirkningen fra de mørkhudede etiopiere, de blonde tyskere, de brunhudede kaukasiere osv. fulgte helt sikkert det samme princip.

Selvfølgelig dækker denne overførsel af genetisk information ikke alle funktionelle områder af den menneskelige organisme (hjernens, hjertets, leverens osv.), men den kan faktisk have en effekt på de ydre egenskaber. Jeg understreger, at denne hypotese stadig kræver videnskabelig og eksperimentel bekræftelse. Når videnskaben har nået et modent stadie i studiet af biofelteffekter, vil det være muligt at verificere dette.

Racisme eller folkenes enhed

For den almindelige borger har ordet "race" en negativ klang, da det leder tankerne hen på tysk fascisme og den krig, som fascisterne startede for deres idé. Jeg gentager endnu en gang, at udtrykket "arisk race" ikke er rigtigt, fordi hele den nuværende menneskelige civilisation beskrives som arisk (atlanteanernes og lemurenes civilisationer eksisterede før os). Hitler og hans ideologer indrømmede denne betegnelse af hele den nuværende civilisation til kun ét folk (tyskerne) og udledte heraf en "objektive" krav på magten for "deres" ariske race.

Men ordet "race" er et antropologisk-biologisk begreb og ikke et politisk. Der er ingen analogier mellem race og folks mentale eller entreprenante evner. Tværtimod har vores okulærgeometriske beregninger vist en streng afhængighed af forandring i forhold til race.

Udviklingen af øjnene på de fire migrationsruter fra Tibet er vist, hvilket ikke giver plads til at fremhæve en enkelt race. Det kan heller ikke antages, at racerne for enden af hver migrationsrute er de mest udviklede, som det fremgår af sammenligningerne af for eksempel migrationsrute D og B, den højtudviklede nordlige race for enden af rute D og den halvvilde australske race for enden af rute B.

Efter min mening afhænger graden af udvikling hos forskellige racer derfor ikke af antropologisk-biologiske karakteristika, men af deres historiske udviklingshistorie og de givne betingelser for produktionen af kloge, gode og proaktive personligheder, der er i stand til at lede folket på fremskridtets vej og skabe betingelserne (f.eks. demokrati) for at sikre fremtidig progressiv udvikling.

Alt i alt har vores oftalmometriske undersøgelser - sammen med et par andre hypoteser - vist, at menneskeheden har udviklet sig fra en fælles oprindelse, i sidste ende fra generne fra én forfader og én forfaderinde. Den opstod i Tibet og har spredt sig over hele verden. Den er derfor biologisk og genetisk ensartet, hver person er bror eller søster til den anden.

Kapitel 3

Hvis øjne pryder de tibetanske templer?

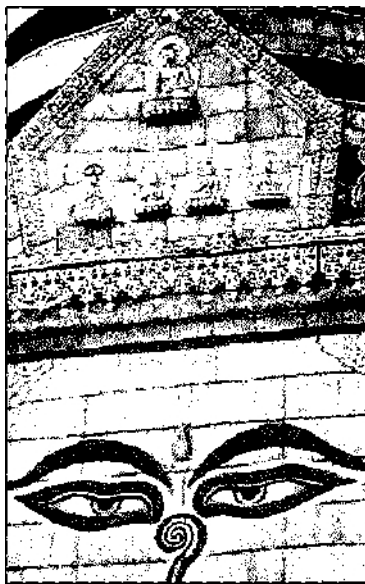
Ved at analysere øjnene kom vi til den konklusion, at nutidens menneskehed kommer fra en enkelt tibetansk rod. Spørgsmålet er naturligvis berettiget: Hvem frembragte menneskeheden i Tibet? Hvem er forfædrene til nutidens m e n n e s k e h e d ?

Der er mange hypoteser om dette. De fleste forskere i den materialistiske strømning er enige om, at mennesket nedstammer fra aberne. De ser arkæologiske fund af forhistoriske mennesker og deres primitive redskaber (stenøkser osv.) som bevis på dette. Den dynamiske udvikling fra aber til moderne mennesker kan tydeligt spores. Og det er egentlig ikke muligt ikke at tro på den. Men man kan også forestille sig denne proces omvendt, altså at aberne udviklede sig fra menneskerne. I sidste ende er der lige så lidt bevis for dette, som der er for den darwinistiske hypotese. Men det er også tænkeligt.

Nogle forskere antager, at snemanden er menneskehedens oprindelige ophav - hvis han findes. Der er legender om ham blandt mange folkeslag (i Tibet Yeti, i Yakutia Chuchuna og andre). Andre anser det for muligt, at den menneskelige familie blev bragt til jorden af rumvæsener, hvilket der ikke er nogen seriøse beviser for til dato. På den anden side kender enhver veluddannet person legenderne om de mægtige atlantidere, som siges at have levet på jorden for længe siden. I faglitteraturen (H.P. Blavatsky, Østens religioner osv.) finder man den opfattelse, at der eksisterede flere civilisationer på jorden før os, hvis udviklingsniveau var betydeligt højere end vores. Kunne det ikke tænkes, at disse atlanteanere, som gik til grunde i en global naturkatastrofe, var kimen til nutidens menneskehed? Kunne det ikke tænkes, at det mystiske Shambhala, som ifølge legenderne også ligger i Tibet, også var involveret i den tibetanske oprindelse? Kunne det ikke tænkes, at mennesket blev skabt af Gud på vejen mod åndens fortætning, og at det udviklede sig historisk og nåede frem til nutiden gennem civilisationer på flere niveauer?

For at komme tættere på mulige svar forsøgte jeg at tage en videnskabelig tilgang til dette problem, på trods af at forskning af denne art ikke giver umiddelbart håb om bevis.

Da vi allerede er begyndt at udforske dette problem ved at analysere øjnene, vil vi fortsætte ad denne linje. Vores udgangspunkt: Det "gennemsnitligt-statistiske øje" er, billedligt talt, hjemme i Tibet. Dette faktum kan være en tilfældig anatomisk variation i den tibetanske races øjne, men det kan også have en dybere og endda mystisk betydning. Måske kendte de gamle til øjengeometri og efterlod beviser på det i form af billeder af deres øjne i Tibet, så deres udseende kunne genskabes senere? Kunne det tænkes, at det midterste øje er nøglen til at løse gåden om, hvem vi nedstammer fra? Videnskabelig nysgerrighed kan ikke tilfredsstilles med alle disse "Kunne det være? Det var tid til at lede efter fakta.

De usædvanlige øjne på de tibetanske templer

De tibetanske templers visitkort

Min ven og øjengeometriske forskerkollega Valery Lobankov (ikke at forveksle med Yuri Lobanov fra begyndelsen af denne bog) forberedte sig på en rejse til Tibet for at bestige en bjergtop i Himalaya. Før han tog af sted, bad jeg ham om at kigge efter billeder af øjne i templer og pagoder.

Da han kom tilbage fra sin rejse, ringede han straks til mig.

- Ja, Ernst, du havde ret. Har du nogensinde hørt om de tibetanske templers visitkort?

- Nej, hvad mener du? Jeg har aldrig været i Tibet...

- Alle tibetanske templer, sagde

Lobankov, har sit visitkort, afbildningen af enorme, usædvanlige øjne. De ser på dig, som om hele templet ser på dig...

- Hvad er det for nogle øjne?

Buddhistisk tempel i Kathmandu

- Usædvanligt! Ikke som mennesker. Men du ved, det viser præcis den del af ansigtet, som vi studerer i oftalmometrisk forskning. Det er utroligt! Jeg var chokeret, da jeg så det. Præcis det, vi studerer hos mennesker, alle vores øjengeometriske parametre er der, men øjnene er helt anderledes. Og alle tibetanske templer har disse øjne. De er enorme, de går over halvdelen af væggen! Nogen har efterladt disse øjne som en helligdom, fortsatte Lobankov. Fabelagtigt, vi beregnede det mellemstatistiske øje, gættede bare på, at det gav en slags mening, og nu...

- Ja, det var ikke for ingenting, at det gennemsnitlige statistiske øje havde et strejf af det mystiske. Videnskabelig logik har båret frugt.

- Ja, det forbløffede mig virkelig. Ingen andre templer i verden har sådanne billeder af øjne, så vidt jeg ved. Kun i Tibet...

- Har du spurgt lamaerne, hvis øjne det er?" spurgte jeg.

- Ja, selvfølgelig! Nogle lamaer, hovedsageligt de lavere rangerende, ser Buddhas øjne i det, men de højere rangerende lamaer var bare stille, sagde ikke noget. Jeg udspurgte dem meget insisterende. Men de vendte straks samtalen til et andet emne, hemmeligheden må være meget vigtig for dem.

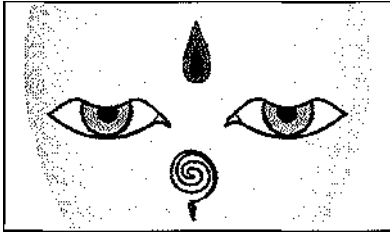
- Har du taget et billede af øjnene?

- Ja, selvfølgelig! Og jeg optog dem også med videokameraet.

Jeg mødtes med Lobankov samme dag. Sammen med ham og Valentina Jakovleva indtastede jeg billedet af disse usædvanlige øjne i computeren. Vi skematiserede dem i henhold til knudepunkterne i de øjengeometriske kriterier og begyndte analysen. Da vi tidligere havde brugt øjengeometriens principper til tilnærmelsesvis at gengive en persons udseende ud fra deres øjne, forsøgte vi at gøre det samme nu.

Det vil føre for vidt at forklare metoden til denne rekonstruktion her. Jeg vil bare gerne sige følgende:

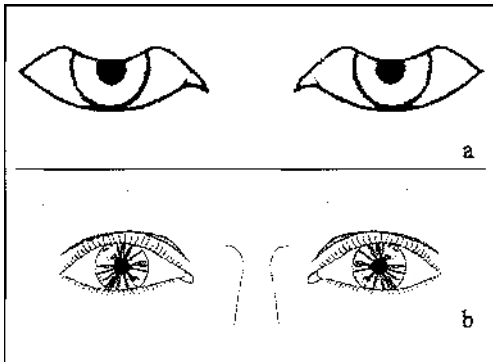
- For det første fanger fraværet af næseroden, som altid er til stede i billedet af almindelige øjne, øjet. Hvad indikerer fraværet af næseroden? Det er kendt, at næseroden hos moderne mennesker dækker den inderste del af synsfeltet. Udefra er synsfeltet 80 til 90 grader, indefra 35 til 45 grader, hvilket er grunden til, at det moderne menneske har kikkertsyn (syn med to øjne, hvorved det ser volumen af et objekt og opfatter afstanden til det) i et område på kun 35 til 45 grader og ikke 80 til 90 grader til alle sider. Denne ulempe, forårsaget af næseroden, er af ringe betydning i dagslys, men lidt mere i kunstigt lys og lyset fra en rød lampe.

Det er allerede en stor forstyrrelse for mennesker med rødt lys, fordi det gør det sværere at orientere sig i rummet. Uden næseroden ville folk være i stand til at se binokulært i området 80 til 90 grader til alle sider, hvilket ville gøre det lettere at orientere sig i rummet i rødt lys.

Kunne det tænkes, at ejerne af de usædvanlige tibetanske øjne levede under forhold med rødt lys? Denne spekulation kunne være korrekt, for i betragtning af vigtigheden af synsfunktionen ville der skulle eksistere tilpasningsmekanismer, som ville maksimere synet. En tilpasningsmekanisme som f.eks. fraværet af næseroden ville ikke være så vigtig i normalt dagslys, men ville være vigtig under forhold med rødt lys.

I den vigtige clairvoyante Nostradamus' bog (fra 1555) læser jeg, at atlanteanernes tidligere civilisation levede i blodrøde farver: himlen var rød, træerne havde en dyb rød farve osv. Det fører til den konklusion, at på de tibetanske templer var mændenes øjne farvet blodrøde.

templer

b - Øjenmønstre hos det moderne menneske

af en tidligere civilisation, de legendariske atlantidere.

Men i dag er himlen blå, og vores øjne er tilpasset derefter. Himlens farve ændrer sig sandsynligvis med jordens akse. Jeg læste i Nostradamus, at jordens akse skiftede farve som følge af en global katastrofe, der udslettede atlantidene.

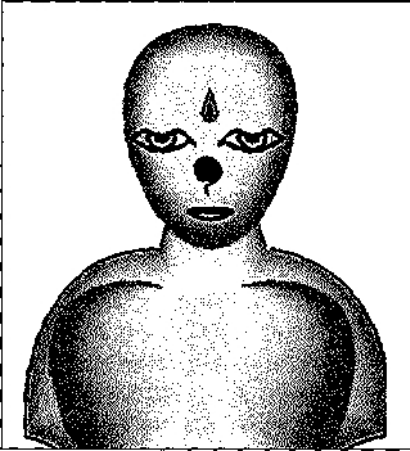
ændring og polerne

ændret.

For det andet det usædvanlige øvre øjenlåg

Øjenbuen, der er afbildet på tindingerne, tiltrækker sig opmærksomhed.

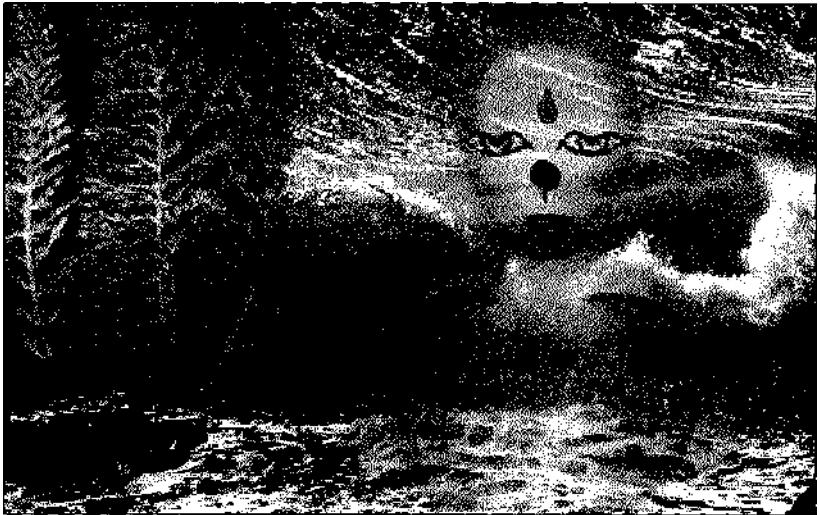
Mens de øvre øjenlåg hos moderne mennesker har form som en klar cirkelbue, har de pågældende øjne et centralt, nedadrettet fremspring på de øvre øjenlåg, som om de hænger over hornhinden.

Hvad kan dette indikere? Først og fremmest at palpebralfissuren ikke er helt lukket, når øjnene er lukkede, da fremspringet af det øvre øjenlåg ville forhindre dette. I dette tilfælde er øjnene i stand til at opretholde det perifere syn gennem de laterale områder af hornhinden. Men da næseroden mangler, og synet er binokulært i hele synsfeltet, inklusive de perifere områder, er ejeren af disse usædvanlige øjne i stand til at se gennem hornhinden, selv når den er lukket.

Øjne. Selvfølgelig er denne form for syn ikke særlig godt, men det er helt tilstrækkeligt til at orientere sig i rummet.

Moderne menneskers øjne kan ikke have et lignende "orienterende syn" i lukket tilstand, da det ekstreme perifere binokulære syn mangler, og det øvre øjenlåg ikke har evnen til at dække hoveddelen af hornhinden, hvilket efterlader den resterende del af palpebralfissuren halvt dækket.

Ejerne af de usædvanlige øjne levede et liv delvist under vand

De usædvanlige tibetanske øjnes evne til at opretholde et orienteret syn, når de er lukkede, gav anledning til en yderligere tilpasningsmekanisme: lange, nedadgående og indadgående øjenvinkler. Dette vidner om en øget produktion af tårevæske, som er nødvendig for at opretholde øjets fugtighed, når øjenhulen ikke er helt lukket.

Men hvordan kan vi forklare nødvendigheden af ikke at lukke øjnene helt og den dermed forbundne bevarelse af det orienterede syn? Vi har ikke fundet nogen anden forklaring end behovet for at beskytte den følsomme hornhinde under hurtig svømning under vand. Den mand, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer, var i stand til at svømme hurtigt under vandet og beskytte den sårbare hornhinde ved at trække det øverste øjnlåg ud og dermed bevare orienteringssynet. Tilstedeværelsen af en sådan tilpasning af øjnene må indikere, at disse mennesker tilbragte en del af deres liv i vandet.

I Nostradamus' bog står der, at atlantiderne dengang boede på mange øer og havde undervandsplantager, hvor de dyrkede undervandsafgrøder. Denne undervandsvariant af landbruget betød, at atlantiderne også var i stand til at leve under vand til en vis grad.

Efter denne konklusion tilføjede vi vores hypotese om atlantidernes udseende. De havde brug for et stort bryst og udviklede lunger for at have en stor forsyning af luft, når de dykkede.

Desværre var vi under disse beregninger endnu ikke i stand til at gætte på et andet karakteristisk træk ved atlantiderne - de små membraner mellem finnerne og tæerne, selvom det var en logisk konsekvens af resultaterne af vores beregninger. Vi lærte først om sådanne svømmehuder hos atlantiderne under vores senere ekspedition til Tibet.

- For det tredje havde afbildningerne på de tibetanske templer en spiralformet åbning i stedet for en næse. Hvad er det for noget? Så hvis atlantiderne virkelig levede delvist under vand, er det tænkeligt, at den spiralformede åbning har fungeret som en ventillignende åndedrætsåbning. Omkring en lignende

spiralformede åbning.

Den ventillignende åndedrætsåbning hos havdyr (delfiner, hvaler osv.) hjælper med at forhindre vand i at trænge ind i luftvejene, når de er under vand.

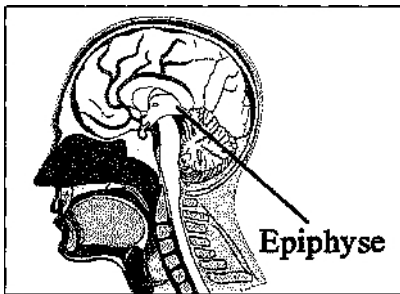
anden forklaring på formålet med den

To punkter forblev uforståelige: Hvorfor var den ventillignende åbning spiralformet, og hvorfor har denne åndedrætsåbning en spalteformet forlængelse nedad? Vi havde endnu ikke mødt Ananda Krishna, og vi vidste intet om denne åbnings lydproducerende funktion. Vener Gafarov havde endnu ikke udført de embryonale anatomiske undersøgelser, der førte ham til konklusionen om den mulige eksistens af gælleelementer i disse delvist neddykkede mennesker.

- For det fjerde. Afbildningerne på de tibetanske templer viser en dråbeformet plet i midten over øjnene, omtrent hvor indiske kvinder maler deres skønhedsmærke. Denne dråbeformede plet repræsenterer sandsynligvis det hypotetiske "tredje øje".

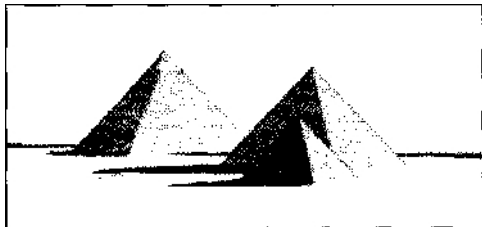
Man ved, at det tredje øje var til stede hos mennesker på et tidspunkt i oldtiden (dette understøttes af embryologiske data). Men hos moderne mennesker er der kun et rudiment tilbage - pinealkirtlen (epifysen), der er gemt dybt inde i hjernen. Det antages generelt

Det menes, at det tredje øje var organet for menneskets bioenergi (telepati osv.), og ifølge legenderne kunne det udføre mirakler - tankeoverførsel, påvirkning af tyngdekraften, helbredelse af sygdomme osv. De indiske kvinder bærer muligvis den nævnte plet som et traditionelt symbol for dette mirakuløse organ.

Nostradamus siger også, at de legendariske atlantidere var i stand til at flytte enorme byrder med deres indre menneskelige energi, dvs. med deres blik, og dermed opføre monumentale strukturer (pyramider osv.).

Det er svært at sige, hvem der byggede pyramiderne. Det kan næppe udelukkes, at det var atlantiderne, selv før begyndelsen af det moderne menneskes æra. Hvis egypterne og mexicanerne ikke tager fejl, er det også muligt, at det ikke var dem, der byggede pyramiderne, men deres

Forfædrene slog sig ned ved fødderne af disse stenkolosser.

På baggrund af alt dette opstod hypotesen om, at de tibetanske templer forestiller øjnene på folk fra en tidligere civilisation, atlantiderne.

er placeret. Øjenanalysen viste, at de formodede atlanteanere havde en stærk fysik, sandsynligvis var meget høje, levede delvist under vand og brugte det tredje øje i deres hverdag.

Vi har altid været forbløffede over den forbløffende overensstemmelse mellem det moderne menneskes gennemsnitlige statistiske øje, som vi beregnede og "lokaliserede" i Tibet, og de øjenrepræsentationer, som de hypotetiske atlantidere efterlod der, hvilket gjorde det muligt for os at drage yderligere konklusioner om deres udseende og levevis.

Ananda Krishna

Vores resultater gav os stof til eftertanke. Skulle vi tro på dem eller ej? Så gav en vis Ananda Krishna os vished om, at vi havde ret i vores arbejde.

Det skete på en konference på Krim i september 1995. Den havde det kloge tema: "Fundamental Foundations of Ecology and Human Mental Health", men var i bund og grund et møde for folk, der var involveret i parascience. Det var hovedsageligt troldmænd, magikere, sensitive, hekse og andre med særlige evner, men også en række seriøse forskere fra mange lande (Indien, Schweiz, Tyskland, USA osv.), hvis interesseområder lignede hinanden.

På denne konference holdt jeg et foredrag om de undersøgelser, vi havde beskrevet. Jeg begyndte med spørgsmålet om, hvorfor vi ser hinanden i øjnene, og sluttede med beskrivelsen af de hypotetiske atlantians. Jeg holdt min tale på engelsk og oversatte hver sætning til russisk, så alle kunne forstå det.

i lokalet forstod mig godt. Bagefter var der en livlig diskussion, og der blev stillet mange spørgsmål. Senere kom en indisk klædt deltager hen til mig og fortalte mig, at han aldrig havde forestillet sig, at en vestlig videnskabsmand kunne afsløre en af Østens vigtigste hemmeligheder alene gennem logisk ræsonnement.

- De gådefulde øjne på de tibetanske templer gemmer på Østens vigtigste hemmelighed," spurgte jeg ham.

- Nej, ikke helt. Det er en af hemmelighederne, og heller ikke den vigtigste, svarede han.

- Men hvad er den største hemmelighed?" ville jeg vide, da jeg indså, at denne mand i korridoren næppe ville afsløre mere.

- Har du hørt om de tibetanske lamaers hemmeligheder?" svarede han med et modspørgsmål.

- Ja, jeg har hørt om dens eksistens, men det er alt, hvad jeg ved om den.

Han præsenterede sig som Master Ananda Krishna. Vi udvekslede vores visitkort og aftalte at mødes senere på hotellet. Der fortsatte vi vores samtale.

- Hvordan kan du forstå ordet "mester", spurgte jeg ham.

- Mestre er en særlig kategori af østlige religiøse personligheder, som er indviet i visse hemmeligheder.

- Hvilke hemmeligheder? De gamles hemmeligheder? Kan du sige noget om dem?

- Læs "Den hemmelige lære" af Helena Blavatsky. Hvis jeg har forstået det rigtigt, har du ikke læst den.

- Nej, det er det ikke.

- I heldige russere. Verdens vigtigste indviede blev født i jeres land - Blavatsky. I hendes bog kan man finde en masse om oldtidens hemmeligheder. Det er sandt, at den er svær at forstå på grund af den særlige guddommelige logik. Men hvis du sætter dig ind i Østens logik og Østens viden om antikken, vil du være i stand til at forstå Blavatsky.

- Kan vi ikke have en åben samtale," opfordrede jeg.

- Det er fint med mig. Men din viden om Østen er utilstrækkelig. Du er en vestlig lærd, parerede Ananda Krishna.

- Kan du kort karakterisere karakteren af Østens viden om antikken?

- Ja, selvfølgelig...

Ananda Krishna begyndte at tale, fuld af ord som "god", "kærlighed", "medfølelse", "lidelse", "ondskab" - jeg forstod ingenting. Jeg nikkede med hovedet og prøvede at genkende logikken, men der kom ikke noget ud af det. Ananda Krishna sagde helt sikkert en masse kloge ting, men jeg manglede den konventionelle østlige forståelse af sådanne postulater som kærlighed, godhed og ondskab.

Fortvivlet styrede jeg samtalen i mere velkendte videnskabelige retninger.

- Sig mig, Mester Krishna, er min analyse af de afbildede øjne på de tibetanske templer korrekt?

- Ja, hun har ret.

- De øjne, er det en atlantians øjne?

- Vi kalder de gamle mennesker noget andet.

- Hvis øjne er det?" spurgte jeg.

- Det er hans øjne.

- Hvem er han?

- Han er Guds søn. Han skabte menneskeheden, som nu besjæler verden, gav dem viden, lærte dem fremskridt og sikrede deres overlevelse.

- Hvor kom Guds søn fra?

- Hvorfra nu?

- Den store stamme af gudesønner levede og lever stadig på jorden.

- Lever? Hvor? I Shambhala? I Shambhala?

-... Da vi talte om denne spiralformede åbning i stedet for næsen hos disse store mennesker, bragte Ananda Krishna samtalen ind på et andet emne.

- Talte du med næsen og ikke med halsen? spurgte jeg.

- Ja, de kunne tale i et meget bredt spektrum, fra ultra-lyd til infrarøde bølger. Det er derfor, deres sprog var meget rigere end vores, og de brugte også telepatisk sprog. De havde større hoveder. De spiste kun blød mad. De vogtede omhyggeligt over to hovedlyde, som var hellige for dem - "sâ" og "urin".

De levede i overensstemmelse med lovene i *"So'Harn"* *.

- Hvad er det, *So 'Ham*? Hvorfor var disse lyde deres hovedlyde?

- Du vil næppe forstå, hvad denne *So 'Ham* er. Det er en hel filosofi, svarede Ananda Krishna.

Jeg udspurgte Ananda Krishna lidt mere, men indså, at han ikke sagde ret meget, og jeg fandt det også svært at forstå det hele. På det tidspunkt havde jeg ingen anelse om de vanskeligheder, jeg ville møde i forsøget på i det mindste delvist at trænge ind i antikkens filosofi. Jeg forstod endnu ikke noget om *So'Hams* store, endelige budskab, erkendte endnu ikke dets mangfoldighed og dets skæbnesvangre betydning for vores civilisation. Mine tanker kredsede kun om det mærkelige ved disse lyde.

På det tidspunkt kunne jeg ikke engang forestille mig, at øjnene på de tibetanske templer ikke var en atlanteaners, men tilhørte en repræsentant for en endnu ældre og mere mystisk jordisk civilisation, som Ananda Krishna kaldte gudesønnerne. Jeg kom ret sent til denne konklusion, og derfor har jeg i en stor del af denne bog omtalt de øjne, der er afbildet på de tibetanske templer, som atlanteanernes øjne.

I alt dette, og da jeg allerede var færdig med at analysere de tibetanske tempeløjne, blev jeg plaget af spørgsmålet: Hvor kom repræsentanterne for den gamle jordcivilisation fra i en så relativt sen historisk periode? De var vel for længst uddøde?

Bliv mennesker fra gamle civilisationer på Jorden?

Der var helt sikkert menneskelige civilisationer på Jorden før os. De må have nået et højt teknokratisk niveau, hvor brugen af vold i den onde betydning blev katastrofal for dem - civilisationerne udslettede sig selv. En ny civilisation opstod fra ruinerne af en gammel.

Med det udviklingsniveau, som vores ariske civilisation har nået, kan ethvert statsoverhoved (USA, Rusland) med et tryk på en knap udløse en atomkrig, der vil udslette menneskeheden. Den afkølede (atomvinteren er på vej) og bestrålede planet vil blive ubrugelig for liv.

Ondskabens magt er enorm. Onde tanker og begær styrer videnskabens og teknologiens kræfter mod ødelæggelse og udslettelse og kan dermed føre til civilisationens selvdestruktion. Vi forstår stadig naturen

* *"so'ham"* er sammentrækningen af *"sah aham"* i henhold til sanskritordets lydregler; *"sah"* = han/hun, *"aham"* = jeg; *"so'ham"* = han/hun er jeg (hjælpeverbet *"am"* skal normalt tilføjes på sanskrit).

Det gode og det onde er dårlige, men der er bestemt en stærk kraft i dem. Kulten for det gode fører til fremskridt, kulten for ondskab og magt til ødelæggelse og krige. Det er derfor, menneskehedens åndelige udvikling

Betydningen af det gode i samfundet er så eminent.

Sidder menneskeheden virkelig på gyngende grund og vakler mellem godt og ondt? Er der virkelig ingen overordnet planetarisk mekanisme af nogen art, der kan garantere livets fortsatte eksistens?

.ii hvis jorden er sikret efter en global katastrofe? Vil livet og de materielle værdier i

! Er civilisationen virkelig uigenkaldeligt tabt med dens undergang?

Ifølge logikken: nej. Der må være noget, der muliggør eller sikrer, at livet kan fortsætte efter en global naturkatastrofe.

Hvor og hvordan kom Guds søn til menneskene i vores civilisation?

Hvor kom han fra i Tibet? Han kan ikke være faldet ned fra himlen.

Hvis det er Guds søns øjne, der er på de tibetanske templer, må folk i vores civilisation have set ham i virkeligheden og interageret med ham. Hvor kom han fra?

Uvilkårligt undrer man sig over, hvor mennesker fra tidligere civilisationer kunne have overlevet på jorden, hvor de kunne være kommet fra og dukket op blandt os igen. Hvad er det for et sted? Shambhala?

Alle disse spørgsmål holdt mig og mine venner beskæftiget. For at besvare dem tog vi af sted på Trans-Himalaya-ekspeditionen.

Del II

"So'Ham" - det sidste budskab til menneskeheden

Kapitel 1

Den internationale ekspedition på jagt efter menneskehedens udgangspunkt

For at bekræfte eller afkræfte vores hypotese organiserede vi en international ekspedition, der ud over de russiske deltagere også omfattede repræsentanter fra Indien og Nepal. Ekspeditionen blev organiseret i regi af Det Internationale Videnskabsakademi ved FN. Denne organisation, som omfatter verdens førende videnskabsfolk, herunder mange nobelprisvindere, viste stor interesse for vores forskning.

Selv under den internationale kongres på Krim hørte nogle medlemmer af Det Internationale Videnskabsakademi fra forskellige lande vores foredrag. De var ekstremt interesserede i det og diskuterede det meget intensivt med mig. De anbefalede, at jeg, som også er medlem af Det Internationale Videnskabsakademi, skulle organisere en ekspedition i regi af dette organ.

Det kom som en fuldstændig overraskelse for mig, at etablerede vestlige og andre forskere var så interesserede i dette svært beviselige emne. Jeg er vant til videnskabens konservatisme og også til, at modstandere kræver absolutte beviser, som sjældent findes i naturen, da alt er relativt. Og selvfølgelig ved jeg, at den moderne videnskab har svært ved at følge en logisk forskningsvej baseret på en intuitiv tilgang og betragter videnskabens nuværende niveau som et dogme og ser enhver afvigelse fra den logiske vej som et tegn på dårlig dømmekraft. På det tidspunkt havde jeg endnu ikke forstået, at logik baseret på intuitive følelser er det afgørende øjeblik i religiøs tro.

Vi indså, at for de religiøse mestre, som vi ville møde, ville vores logiske vej være afgørende for deres tillid og få dem til at afsløre noget af lamaernes og *svāminernes* hemmelige viden for os. På det tidspunkt var jeg heller ikke klar over, at logik var en af de fem videnskaber, som Buddha havde valgt til menneskehedens positive udvikling. Derfor fandt jeg Det Internationale Videnskabsakademis ansvar for vores projekt yderst nyttigt.

Det, vi frygtede mest, var den manglende tillid til os. Vi skal ikke undervurdere de modsætninger, der er mellem religiøs viden og moderne videnskab, især i Indien og Nepal, hvor meditation, yoga og lignende tilstande, der er svære at forklare videnskabeligt, stadig er meget almindelige.

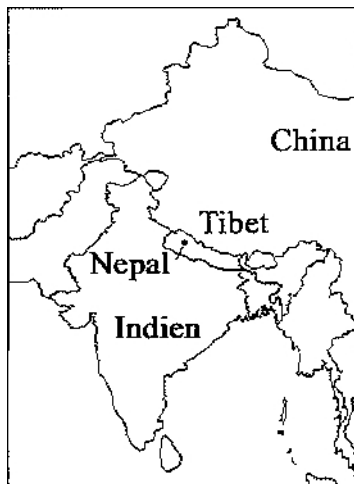

På konferencen for øjnelæger i Indien

Øjnene er tæt sammenvævet med religion og ses som en af hovedvejene til menneskelig perfektion. Vi kunne blive taget for uvidende studerende og med enkle ord blive fortalt, hvilken dybtgående computeranalyse af øjnene vi skulle vise.

Vi kontaktede derfor de oftalmologiske selskaber i Indien og Nepal og planlagde med deres hjælp konferencer og demonstrationsoperationer for lokale oftalmologer i forskellige byer. Vores nye kirurgiske procedurer med transplantationsmaterialet

Alloplant, som er baseret på dyrkning af patientens eget væv (blodkar, gennemsigtig hornhinde, sclera osv.), har vakt stor interesse i den oftalmologiske verden i mere end et årti, især fordi det kan hjælpe patienter, der betragtes som håbløse.

den. Vi vidste også, at mange øjnlæger har et ry over gennemsnittet i deres byer, endda mere end nogen administration. Vores introduktion til de religiøse mestre af landets førende øjnlæger kunne derfor spille en stor rolle, især da øjet, som vi giver synet tilbage, kaldes sjælens spejl på forskellige sprog.

Vores rute førte os gennem byer i Indien og Nepal, hvor de mest interessante hinduistiske og buddhistiske templer fra et videnskabeligt synspunkt er koncentreret. Her ønskede vi også at mødes med forskere, der studerede religionshistorie.

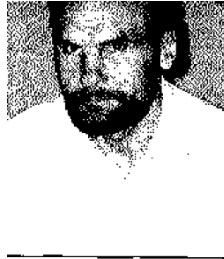
til Nepals små pagoder, der ligger langt oppe i bjergene, og tale med eremitter.

Vi var tre, der tog af sted til Indien: Sergei Seliverstov, Vener Gafarov og jeg. Vi ville flyve fra Indien til Nepal. Der skulle Valerij Lobankov og Valentina Jakovleva udføre forberedende undersøgelser forinden. I Indien og Nepal sluttede den indiske (Dr. Pasricha) og de nepalesiske deltagere i ekspeditionen (Sheskand Ariel og Kiram Buddaacharaia) sig til os. Vi talte alle engelsk, nogle bedre, a n d r e dårligere. O g de nepalesiske og indiske deltagere talte også de lokale sprog.

Ekspeditionens deltagere

*Ernst Muldashev
Expeditionsleiter*

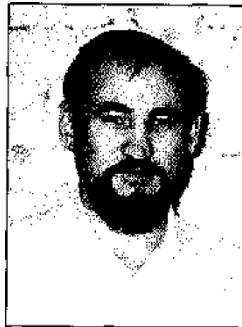
*V.M. Lobankov
Stv. Expeditionsleiter*

V.G. Jakovleva

S.A. Iversen

V.G. G'iamv

*Dr. PiniicJin
(Ii'tien)*

*Sch. Ariel
(Nepci)*

*K-Buddcioclø regn
(Nepal)*

Kapitel 2

Hvad ved den gennemsnitlige borger om menneskehedens oprindelse?

De fleste mennesker i Europa og Amerika accepterer mere eller mindre, at mennesket nedstammer fra aberne. De har ikke noget problem med det - de betragter det som irrelevant. Nogle andre mener dog, at rumvæsner fra kosmos bragte mennesket til jorden, og hvorfor ikke? I Indien og Nepal er der ingen, der taler om aber og påstanden, Tanken om, at de også nedstammer fra aberne, ville kun få dem til at grine. Aberne, der hopper rundt på tagene og konstant roder i affaldet, vækker ikke deres følelser mere, end duer eller ravne gør for os. Alle er overbeviste om menneskehedens guddommelige oprindelse. Ikke alle kan forklare, hvad det betyder, selv om de er vokset op i den buddhistiske religion. Selv uden at forstå mange af de dybt videnskabelige teser i Buddhas lære, kender han begreber som meditation, det tredje øje og medfølelse. Frem for alt tror almindelige mennesker i disse lande oprigtigt på storheden i det religiøse syn på verden og er overbeviste om nødvendigheden af åndelig udvikling.

Efter min mening er den buddhistiske religion den mest videnskabeligt funderede religion i verden, som selv videnskabsfolk har svært ved at forstå - dens ideer er for materialiserede. Den moderne videnskabsmand accepterer normalt forklaringer fra indere eller thailændere om lidelsens bevægende kraft med et smil, når de forklarer, at når man rejser fra Moskva til Bombay, lider man, fordi man ikke er i Moskva, men når man vender tilbage til Moskva, lider man, fordi man er rejst væk fra Bombay osv.

Uanset hvor enkle sådanne forklaringer er, bærer betoningen af åndelig kraft frugt. I Indien, for eksempel, en nation med milliarder af indbyggere, lever omkring 40% af befolkningen i en fattigdom, som selv vores fattigste tigger ikke kan forestille sig. På trods af alt dette er kriminalitet, især alvorlig kriminalitet som mord og voldsforbrydelser, ikke udbredt. Hvordan ville det se ud

Hvad ville der ske i USA i lyset af denne elendighed? Hvis 40 % af befolkningen der skulle leve på denne måde? For ikke at tale om de postkommunistiske lande.

Næsten alle varianter af den buddhistiske religion har bedemøller, der symboliserer livets og dødens cyklus. Almindelige mennesker går hen til dem og drejer disse bedemøller, som findes i klostre og symboliserer sjæls evighed og cyklussen af liv og død.

Derfor frygter folk i Østen ikke døden, for efter den kommer et nyt liv. Det afspejler sig også i de indiske og nepalesiske bilisters kørestil. Vejene her er i en elendig forfatning og meget smalle, men der er ingen hastighedsbegrænsning. Alle biler, fra de store lastbiler til den mindste "servicebox", kører med en vanvittig fart og overhaler hinanden. Man kan kun tænke gode ting om færdselspolitiet derhjemme. Chaufførerne tager det ligegyldigt - sådan er det bare.

Jeg er stødt på religiøs fundamentalisme i mange lande rundt om i verden. Den er især udtalt i islamiske lande. I Iran, Jordan, De Arabiske Emirater og Bahrain havde jeg altid ondt af kvinderne, som blev tvunget til at svøbe sig helt i sorte klæder og endda dække deres ansigter, selv i den brændende hede.

I mange af disse lande er religiøs fanatisme endda blevet ophøjet til statspolitik.

Den buddhistiske religion er på den anden side meget blid og lægger kun få restriktioner på folk på alle områder af deres liv. Indflydelsen på samfundet er helt anderledes her. I buddhistiske lande er der en kult af ånden med begreber som samvittighed, medfølelse og meditation. Et omfattende netværk af skoler underviser i, hvordan man fordyber sig og analyserer sig selv. Kraften i denne form for indflydelse på samfundet er ikke begrænset til en enkelt person.

Bønnehjul, sjæls evighed og af livets og dødens cyklus symboliserer

mindre. Kun én gang vi, som i den nordvestlige del af Indien i en Tilbedere af sikh-templer i inderlighed

kysset på templets trapper, hvilket ikke er usundt af hygiejniske årsager.

Den buddhistiske sjælekult fremmede den positive modtagelse af vores hypotese om menneskets afstamning. De mange møder og invitationer til forskellige klubber, især i Indien, blev som regel ledsaget af diskussioner om dette emne, da alle var interesserede i det. Publikum blev næsten altid begejstrede. Bagefter begyndte de at fortælle hinanden, hvad de vidste om emnet, og afbrød hinanden. For anstændighedens skyld skrev vi det hele ned, men vi tillagde det ikke nogen større betydning. Det bemærkelsesværdige var imidlertid, at den logiske måde at erkende det på, som endnu ikke er måleligt eller forståeligt i den nuværende eksakte videnskab, ikke vakte nogen forbehold, fordi alle er overbeviste om eksistensen af højere kræfter. De er hævet over "sikker" viden. Kun religiøst opfattet logik kan trænge ind i det mystiske og dermed allerede føre til spørgsmål og udsagn, som mennesker og videnskab har brug for.

Næsten alle i disse lande er overbeviste om eksistensen af det tredje øje og dets vigtigste funktion - at se indad. Nogle mennesker taler om næsens hovedpunkt, som er placeret i skæringspunktet mellem tangenterne på de nedre øjenlåg, men om

De har svært ved at sige noget om funktionen. De fleste antager, at Buddha bar på viden om tidligere civilisationer.

Russere har meget mere jordnære ideer om verden omkring dem. Han interesserer sig ikke meget for sindet, men han er meget interesseret i menneskehedens oprindelse og alle mulige fænomener som f.eks. de fakta, man nogle gange kan se på tv. Han ser det, der gøres direkte med hænderne, som samfundsnyttigt.

For eksempel, som vores deltager Sergei Seliverstov i Kathmandu

Russiske bjergbestigere, spurgte en af dem:

- Har din chef ikke andet at lave? Det ville være bedre, hvis han opererede øjne.

Det var smertefuldt for mig, da jeg udfører 300 til 400 meget komplicerede operationer om året. Man kan virkelig ikke forklare sådan en person, at den Alloplant, som vi har udviklet, og som allerede har hjulpet mere end en million håbløst syge mennesker, har afsløret særlige bioenergetiske egenskaber i den nyeste forskning; at kun en bred forståelse af begrebet "biologisk og åndelig energi" kan føre til konkret medicinsk forskning, der gør det muligt at udvikle nye principper og nye metoder.

*Den håbløst syge person ønsker
at se og blive rask i dag*

Målet er at finde helbredelsesmetoder til de syge, som vi endnu ikke kan hjælpe. En konservativ person vil næppe forstå, at mere end halvdelen af menneskeheden tror på sandheden i religiøs buddhistisk viden, at denne ældgamle viden kan være en dvælende viden fra en tidligere, mere udviklet civilisation, og at man bør forsøge at kombinere den med moderne videnskab for at gøre nutidens medicin mere effektiv. Men i det store og hele er den russiske person, uanset hans

min ateistiske opvækst i kommunismens år, efter min mening mere romantisk og åben over for det nye.

mere fordomsfri end f.eks. amerikaneren. Den mangeårige dyrkelse af dollaren gjorde kun den gennemsnitlige amerikaner åben over for innovationer, der kunne tjene penge.

Alle mennesker er forskellige, og deres syn på de materielle og åndelige komponenter i livet er også forskellige. Ikke desto mindre er mennesker ens i én forstand, de er af samme afstamning.

Kapitel 3

I templet af Gitas

Dette smukke tempel ligger i den lille indiske by Karnäl. Mange statuer indrammer facaden, forskellige livsscener er afbildet i skulpturer inde i bygningen, og hele ensemblet fuldendes af mange billeder.

Gita's tempel

Vi blev modtaget af en ældre mand, som er gift med templets forstanderinde. Næsten henkastet sagde han, at Bhagavadgita er læren om menneskelig visdom.

Vi talte først med Mother Deiyal om de indiske kvinders pandemærke. Moderen forklarede, at det på ingen måde er et tegn på kaste eller social status. Nogle gange bærer indiske kvinder dette mærke i panden som et tegn på, at de er gift. Det er blevet overleveret fra tidernes morgen, at alle (kvinder såvel som mænd) bærer dette mærke som et symbol på, at de forstår deres indre tilstand.

- Sig mig, den plet i panden, kunne den ikke være en påmindelse om, at alle har haft et tredje øje på et tidspunkt? spurgte jeg.

Moder Deiyal i Gitas-templet

- Jeg ved det ikke præcist... Der står ikke noget konkret om det i vores skrifter... Men jeg ved, at mennesket havde og har et tredje øje.

- Hvilke funktioner har det tredje øje?

- Vores religion skelner mellem tre funktioner i det tredje øje. Den

Den første, det *indre syn*, er evnen til at se ind i organismen, observere de indre organer osv. Den anden er *meditationssyn* (syn forbundet med meditation, dvs. evnen til at observere sit sind). Den tredje funktion, *intellektuelt syn*, er kunsten at fornemme ens egne mentale evner eller samtalepartnerens.

I det øjeblik forstod jeg fuldt ud det tredje øjes første funktion, og som læge forestillede jeg mig det som en røntgenmaskine, der scanner menneskekroppen. Den tredje funktion var også forståelig, fordi

Ethvert menneske er i stand til følelsesmæssigt at skelne en klog person fra en dum.

øje?

uanset hans evne til at udtrykke sig verbalt. Men den anden funktion, knyttet til meditation, var svær for mig at forstå på det tidspunkt. Jeg havde heller ikke mistanke om den mest spændende, i modsætning til meditation, materielle gåde bag den, *Samādhi*.

I Gita's tempel

Efterhånden drejede vi samtalen over på næsen og huskede de hypotetiske atlantehavsbeboeres særlige næse. Moderen svarede, at man har brug for sin næse til at trække vejret og opfatte lugte, men at den også er en ærbødig egenskab. Derfor er det for eksempel en fornærmelse mod nogen, hvis man rører ved deres næse.

Den indiske mester Ananda Krishna sagde, at næsen var vigtigere for mennesker i tidligere civilisationer, end den er i dag, fordi den også var en lydproducerende enhed, der også arbejdede i det ultrasoniske og infrarøde område. Kunne det tænkes, at det er derfor, næsen er blevet overleveret som en ærbødig egenskab, spurgte jeg.

- Ananda Krishna har helt sikkert ret, svarede moderen.
- Hvad ved du om mennesker fra tidligere civilisationer?
- Nogle...
- For eksempel?
- Det er hemmelig information, svarede hun.

Vi forstod, at hun ikke ønskede at fortælle os mere. Jeg kiggede på Vener Gafarov. Han vinkede os væk og mente også, at yderligere spørgsmål var meningsløse. Hvorfor stoler de ikke på os? Hvad har vi gjort forkert i præsentationen af vores

videnskabeligt materiale? Jeg manglede stadig erkendelsen af, at de religiøse mestre har en anden måde at tænke på, og at vores materiale og computeranalysen mere eller mindre irriterer dem, at den logiske undersøgelsesvej, som jeg beskeden tav om, baseret på erfaringer med vestlige videnskabsmænd, vil være den afgørende faktor for at vinde tillid.

- Vi har lært, at mennesker i tidligere civilisationer talte med deres næser, hovedsageligt inden for området af lydene So og Hm. Er det rigtigt?" spurgte jeg genert.

- *Sah* og *ahorn*, det er store ord, sagde moren pludselig.
- Hvad er det?" spurgte jeg.
- *Så 'Harn*, det er den sidste besked.
- Den sidste?
- Sidste besked, sagde moderen tydeligt.
- Hvis budskab?
- Den kosmiske årsag.
- Og til hvem?
- Til menneskeheden.
- Hvorfor den sidste besked?
- Der vil ikke være mere hjælp...
- Hvilken slags hjælp?
- Det er en hemmelighed.

Vi takkede moren, tog nogle billeder og kørte tilbage til hotellet med alle mulige antagelser om den foregående samtale.

Jeg begyndte at føle mig desillusioneret: Selv hvis de religiøse dignitarer fortsætter med kun at tale om en hemmelighed, vil vi ikke finde ud af noget. Hvordan kan vi få dem til at afsløre i det mindste en lille smule af denne hemmelighed?

Kapitel 4

Møde med mesteren

Den næste by i Indien, Chandigarh, bød os velkommen med intens varme. Her, som i andre byer, organiserede vi en konference for praktiserende læger med demonstrationsoperationer. I slutningen af konferencen præsenterede vi også vores hypotese om menneskehedens oprindelse og diskuterede, hvilke religiøse ledere det ville være nyttigt at mødes med.

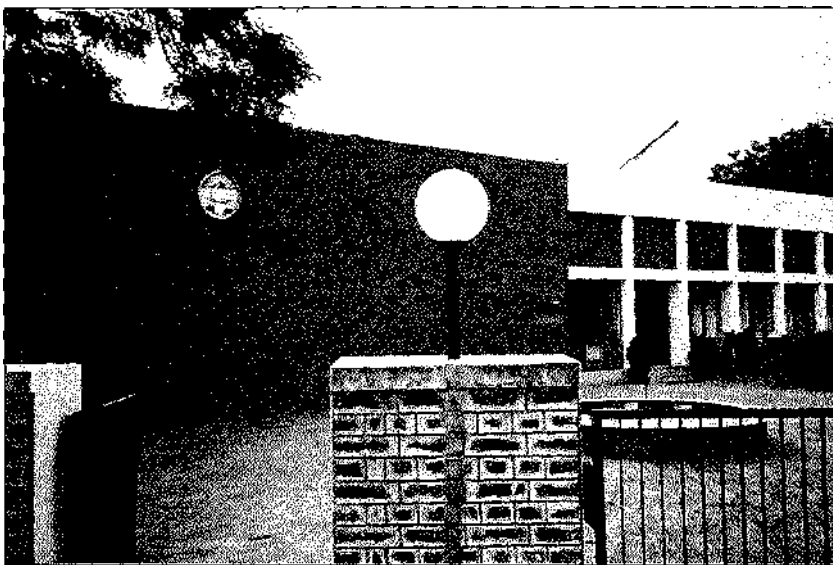
Mange navne blev nævnt, men alle fremhævede en mester ved navn Shabda Manayam *Svaemin*. Det blev sagt, at han *havde* hemmelig viden om *sväminerne*, at han kunne bruge fjernhypnose i samtaler, at Sri Ramakrishnas ashram, som han ledede, var en af de førende i Indien, og at særlig viden var blevet videregivet til denne mester.

Mødet med ham var arrangeret af faderen til byens førende øjenlæge, som kendte ham personligt. På vejen til denne ashram lærte vi af ham, hvad ordene "mester" og "*svämin*" betyder. Mester - det er en lærer, som har dyb religiøs viden, og som selv bestemmer, i hvilket omfang og til hvem denne viden skal gives videre. Det antages, at det Højeste Sind påvirker mennesker via mestrene. Og *svämin* er en høj religiøs titel, som kan tildeles en mester i hinduistisk lære.

Bemærk venligst, at øjenlægens far var enig i, at mesteren kender formålet med dit besøg. Sørg for, at han hurtigt afslutter sin forelæsning, hvor han vil have en hypnotisk effekt på dig. Prøv at modstå hans blik. Hvis du ikke gør det, vil han tro, at du er svag, og han vil næppe afsløre noget. Mesteren bestemmer, hvem han betror hvilken viden.

Sri Ramakrishnas ashram ser meget spartansk ud. Der er intet overflødigt. På væggene hænger billeder af religiøse personligheder. Alt er holdt i en orange farve.

Mesteren selv var også klædt helt i orange. Han var ledsaget af fem personer. Vi satte os ved bordet, og over for os sad

Sri Ramakrishnas ashram

Mesteren og hans ledsagere satte sig ned. Det viste sig, at Vener Gafarov sad lige over for mesteren med Sergei Seliverstov til venstre og Sergei Gafarov til højre for sig.

- I. Vener havde ingen anelse om, hvilken prøve han stod over for i sin position lige over for mesteren.

- Jeg hørte, at du kom til mig for at uddybe din viden," indledte mesteren samtalen.

- Vi er kommet for at sammenligne vores viden med jeres, svarede jeg.

- Din viden? Hvad?" ville han vide. Selvom folk generelt allerede er begyndt at forstå dit og dat...

- Her er det vigtigste resultat af vores forskning, sagde jeg og holdt repræsentationen af vores hypotetiske atlanterhavsmand frem.

Mesteren rakte hånden ud efter billedet, men sænkede den straks igen, da han så det. Jeg havde ikke lyst til at holde det frem længere og lagde det ned til ham. Han kiggede kort på det igen, men tog det ikke op. Stille.

- Hvordan har du fået den viden?" afbrød han stilheden.

- Vi kom frem til denne konklusion gennem vores studier af forskellige racers øjne. Tillad mig kort at forklare...

- Har du været i Tibet?

- Nej, ikke endnu.
- Har du mødt tibetanske lamaer?
- Nej, det er det ikke.
- Fordi de ved mere om det. Men fortsæt.

Jeg tog vores videnskabelige materiale frem og forklarede dem

\ Feister beskrev vores forskning og vores objektive computeranalyse af øjnene.

Mesteren lyttede opmærksomt og sagde pludselig:

- Computeren har ikke noget sind. Du, som russer, filosoferer ligesom amerikanerne.

- Jeg vil gerne se de opnåede resultater...

- Sindet er ikke bare hjernen alene, fortsatte mesteren, som om han ikke havde hørt mig, kroppen er mindre vigtig end sjælen. Det er vigtigt at forstå, hvad det er, sansning. Vi må evaluere det, vi ser, og samtidig styrke vores sensibilitet, for kun en stærk sensibilitet fremmer realiseringen. Den dybt religiøse oplevelse er ikke længere en individuel perception, men den kosmiske oplevelse af det universelle. Vi må skelne mellem det individuelle sind og den kosmiske fornuft. Min opfattelse udspringer af den kosmiske fornuft ...

Mesterens forelæsning var begyndt. Han kiggede på Sergei, som filmede med videokameraet, så på mig (jeg havde hovedet nede, fordi jeg skrev alt ned i detaljer) og stoppede med blikket på Vener Gafarov, som sad overfor ham, og så ham ind i øjnene. Vi følte allerede tyngden af dette blik hos ham, som heldigvis ikke var rettet mod os. Vi følte en tyngde, som om vores hjerner blev rodet igennem, som om vores tanker blev suget ud stykke for stykke. Jeg sænkede hovedet endnu mere og tog mine noter, og Sergei fortsatte med at kigge ind i kameraet.

- Åndelig udvikling, fortsatte Mesteren, er af yderste vigtighed. Ifølge Sri Ramakrishna har den fysiske attributter og kommer til udtryk i formen på øjne, næse og andre organer. Gule øjne spiller en særlig rolle...

Vener Gafarov lukkede øjnene under dette blik, men åbnede dem igen med en øget indsats af vilje og fortsatte med at se på mesteren. Hans ansigt blev rødt, hans øjenlåg svulmede op, han knyttede af og til hænderne til næver, og hans pande blev dækket af sved. Sergei og jeg kunne bogstaveligt talt se ham kæmpe mod mesterens hypnotiske indflydelse.

Endelig var mesteren færdig med sin tale. Han kiggede på os med et allerede normalt og, som det virkede på mig, varmt blik.

- Må vi stille spørgsmål?
- Ja.
- Dit blik har lige haft en særlig stærk effekt. Var det effekten af det tredje øje?
- Måske, ja.

Mesteren

Rerichs bøger populariserede. Der er ikke noget præcist udtryk for det, men der er en klar tilstand i sind og krop, som fører til oplevelsen af kosmisk fornuft. Vi forstår denne tilstand godt, og vi underviser i at opnå den...

- Hvad er det for en stat?" Jeg afbrød mesterens tale.
- Dette er en tilstand, hvor stofskiftet er reduceret til nul gennem mental energi.

- Hvad er det Shambhala, som den russiske videnskabsmand Nikolai Rerich ledte efter?

- Shambhala er et spirituelt begreb og ikke et fysisk. Lad være med at lede efter det, du vil ikke finde det. Dette er de højeste væseners kloster, og de højeste væsener er først og fremmest kendetegnet ved den højeste spiritualitet, som ikke er forståelig for dig.

-Sig mig, Mester, der er et princip, der hedder "Alt genialt er enkelt", som, forekommer det mig, kommer fra Gud, og som er grunden til, at naturlovene også er genialt enkle. Desværre kan vi ikke genkende enkeltheds genialitet.

>. Jeg erkender det ikke altid og skjuler det med generelle sætninger. Det er netop derfor, jeg gerne vil spørge dig: Ved du noget specifikt om Shambhala?

- Ja, absolut.
- Og hvad så?
- Shambhala er faktisk ikke det helt rigtige navn. Det blev udbredt af nogle tibetanske lamaer og populariseret af

- Men hvad har kosmisk fornuft med det at gøre?
- For i denne tilstand dedikerer folk sig ikke til sig selv, men til hele menneskeheden, til livet på jorden.
- Kan du forklare dette mere detaljeret?

- Hvordan kan du forstå det?

Igen var vi stødt på en hemmelighed. Og selvom mesteren tydeligvis var i vores favør, forventede vi ikke længere, at han ville afsløre noget af sin hemmelige viden.

- Ifølge vores forskning, spurgte jeg, da jeg havde besluttet mig for at nærme mig sagen fra en anden vinkel, opstod menneskeheden i Himalaya og spredte sig derfra over hele jorden. Er den tibetanske race den højst udviklede i åndelig henseende?

- For meget længe siden var folket i Himalaya det højst udviklede på jorden, og området Himalaya var en meget spirituel region. De dage er forbi nu, og det samme kan ikke længere siges om nutidens tibetanere.

- Var de gamle tibetanere i stand til at sænke deres stofskifte til nul og hellige sig menneskeheden generelt?

- Det kunne de gøre.

- Men hvordan?

- Hvilken rolle spillede det tredje øje?

- Og næsen?

- Overhovedet ikke.

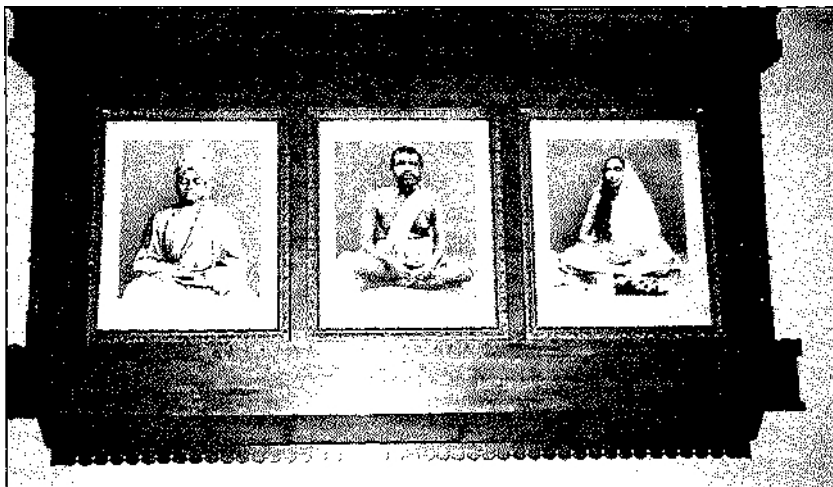
Jeg følte mig meget træt. Vener og Sergei så også udmattede ud efter den to timer lange samtale. Jeg bad om en rygepause. Mange spørgsmål løb gennem vores hoveder. Hvordan skulle vi fortsætte samtalen? Hvordan undgår vi at sidde fast i tavshed igen eller med det uheldige ord "hemmelighed"? Og vi kunne heller ikke gøre noget ved, at stofskiftet faldt til nul på dette tidspunkt.

Vener Gafarov fortalte os om sine fornemmelser under mesterens hypnotiske indflydelse på ham.

- Min hjerne syntes at være i kog. I starten havde jeg næsten lyst til at sove, men det lykkedes mig næsten ikke at falde i søvn. Jeg kneb endda mig selv i armen. Bagefter følte det, som om mit ansigt svulmede op, mine øjne klemte, og min nakke begyndte at gøre ondt, som om nogen pressede på min hjerne, og den var ved at sprøjte ud af min nakke.

- Storslået fyr, Vener, du klarede det!
- Hvorfor havde han brug for det, testede han os?
- Forresten, indskød Sergei, så du, at han blev ved med at kigge på vores billede af atlantiderne under sin forelæsning? Tegningen imponerede ham, og jeg er sikker på, at han ved alt om atlantiderne.

Da vi var vendt tilbage til bordet, forklarede jeg mesteren, at vi i videnskaben anvender den logiske vej på grundlag af intuition, men derefter forsøger at bevise den logiske kæde med andre midler (computeranalyse osv.), fordi den logiske vej alene næppe accepteres af vores videnskabsfolk.

*Billeder af Svāmīn Vivekananda, Sri Ramakrishna Paramahansa (1836 - 1886)
og "Holy Mother" Sarada Devi (fra venstre mod højre)*

- Matematik er en svag videnskab, svarede mesteren skarpt, fordi den ikke tager højde for det åndelige. Logik, som er baseret på intuition, er et udtryk for det tredje øjes funktion. Ved hjælp af denne logik kan man komme ind på områder, som endnu ikke kan bevises videnskabeligt. Elektronen kan for eksempel ikke begribes, men manifestationerne af dens eksistens kan registreres. Religion favoriserer den logiske vej til viden. Sig mig, brugte du virkelig den logiske vej til at få det? Mesteren pegede med øjnene på tegningen af den hypotetiske atlanteaner.

- Ja, selvfølgelig. Og computeranalysen har bekræftet det.

- Interessant...

Vi følte alle, at mesterens blik blev varmere. Se, tænkte vi, han tror på intuitiv logik, men ikke på computere.

- Sig mig, fortsatte jeg, fast besluttet på at spørge mere direkte, den kosmetiske plet i panden på indiske kvinder, er det en påmindelse om det tredje øje, som folk i tidligere civilisationer havde?

- Ja, deres tredje øje var meget udviklet og vigtigt for deres liv. Men mennesker i dag har også et tredje øje, men det er meget mindre udviklet. Gå hen til disse billeder - Mesteren pegede på fotografierne af Sri Ramakrishna og hans disciple - og prøv at se det tredje øje. Se, som om du vil se igennem det.

Vi gik hen til fotografierne og kiggede på dem. Sergei var den første, der opdagede det tredje øje, efterfulgt af Vener og mig. Æggeformede konturer begyndte at dukke op i panden ved næseroden, en dobbelt linje med en prik i midten. Vi så alle det samme.

Vi tegnede, hvad vi havde set, og spurgte mesteren, om det, vi havde set, var korrekt. Han bekræftede det og tilføjede, at det tredje øje ikke direkte var et øje, dvs. ikke i anatomisk forstand. Hos mennesker i tidligere civilisationer havde det tredje øje visse anatomiske karakteristika, men det lignede ikke et øje. Dets funktion afhænger i mange henseender af pinealkirtlen.

- Den store franske clairvoyant Nostradamus skrev, at menneskene i tidligere civilisationer, som han kaldte atlantiderne, havde mestret den bioenergetiske effekt på tyngdekraften takket være det tredje øje. De kunne derfor nemt transportere enorme stenblokke, dvs. bygge pyramider og andre stenmonumenter. Hvad tænker du om dette?

- Jeg er enig med ham. Vi har den samme viden, fortsatte mesteren, en sådan kraft vil også udvikle sig i mennesker over tid. Den psykiske kraft er også en fysisk kraft. Den kraft, som pyramiderne blev bygget ved hjælp af, er en rettet kraft, mens en ikke-rettet kraft ville være en destruktiv kraft.

- Kan atlanteanernes civilisation være gået til grunde, fordi de ikke kunne holde den psykiske energi i en positivt rettet tilstand?

- Den gik til grunde, fordi den psykiske energi gik fra den centripetale til den cen- trifugale tilstand.

- Hvordan kan du forstå det?

- Inden for medicin, som er det, du beskæftiger dig med, taler man om regeneration og degeneration. Regenerering er en målrettet metabolisk udvikling.

energi, der fører til vævsvækst og er grundlaget for kroppens liv. Degeneration er en ikke-rettet metabolisk energi, der fører til vævsforstyrrelser og død. I fysikken kan rettet energi flytte fly og jernbaner, men urettet energi fører til eksplosion. Psykisk energi kan også have to tilstande - centripetal og centrifugal psykisk energi. De love, som psykisk energi er underlagt, svarer i mange henseender til lovene for metabolisk og fysisk energi. Psykisk energi er endnu mere kraftfuld end metabolisk eller fysisk energi og kan have store effekter på menneskeheden. Men der er én hovedlov for psykisk energi. Den skal være centrifugal (rettet udad) eller centripetal (rettet indad). Alle profeter, hvad enten det er Buddha, Jesus, Muhammed eller andre, har lært stort set det samme: Psykisk energi skal være rettet indad. Det er det grundlæggende budskab i deres lære.

- Forklar venligst!

- Tag for eksempel Stalin eller Hitler. I Sovjetunionen erstattede Stalin Gud (personlighedskult), i Tyskland Hitler. Hverken Stalin eller Hitler, som manglede denne religiøse viden, rettede deres folks tænkning indad, dvs. på ethvert menneskes ønske om at analysere sjælen og se ind i den. Tværtimod var de besat af tanken om verdensherredømme og forsøgte at rette folkenes psykiske energi udad, dvs. mod ødelæggelse og krig. Forstået på den måde, at ethvert menneskes tilsyneladende uerkendte daglige selvanalyse af sin sjæl og fordybelsen i sit eget ego rummer en kolossal kraft. Denne kraft, der rives ud af folks sjæle og virker centrifugalt, vil uundgåeligt føre til katastrofer, endda globale katastrofer. I øjeblikket er jeg mest bekymret for amerikanerne. De har kun én gud, den grønne dollar. Hvis Amerika bliver fattigere, vil den psykiske energi antage en centrifugal karakter.

- Jeg forestiller mig, hvad der skete på Jorden, indskød Sergei, da atlanteanernes psykiske energi, som endda kunne ændre tyngdekraften, blev revet ud af deres sjæle og fik en centrifugal karakter.

- Psykisk energi kan endda påvirke kosmiske objekter, tilføjede mesteren.

- Og kan Gud hjælpe?" spurgte jeg.

- Gud selv har ikke fysisk magt.

- Virker Gud kun gennem profeterne?

- Om profeterne, om religion. Og det vigtigste er at rette den psykiske energi indad, mod sjælen. Det er blandt andet det, det sidste budskab fra *So'Harn* handler om.

- Kan du fortælle mere detaljeret om den sidste besked?

- *So 'Harn*, det er store ord, begyndte mesteren at sige. Den korrekte udtale er ikke *So*, men *Sah* og ikke *Ham*, men *Ahorn*.

"*So*" betyder "det guddommelige", "*Ham*" betyder "jeg er det". Men den generelle betydning af *So'Ham* betyder - Mesteren løftede sin finger - "realiser det guddommelige i dig selv"!

- Opleve det guddommelige i dig selv?

- Ethvert menneske må indse det guddommelige i sig selv. Det sidste budskab fra *So'Ham* kom til alle profeterne på jorden og spredte sig over hele verden gennem dem. Den, der kan realisere *So'Hams* princip, vil blive salig. Hvis menneskeheden realiserer *So'Ham*, vil den overleve. Jeg dedikerer hele mit liv til realiseringen af dette budskab.

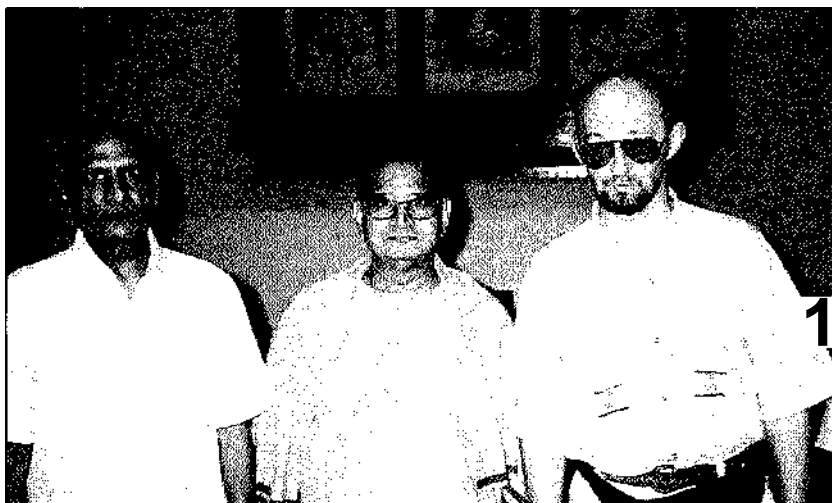

Foto med mesteren

- Hvorfor er denne besked den sidste?

- Det er mere korrekt, at det er det endelige budskab.

- Hvorfor den sidste besked?

- Fordi den kosmiske fornuft allerede har hjulpet menneskeheden på Jorden meget. De tidligere civilisationer på jorden har alle ødelagt sig selv. Profeterne lærte os også, at psykisk energi skal have en indadrettet karakter og ikke må blive til en udadrettet stræben. Vil denne hjælp fra den kosmiske fornuft være nok denne gang, når det gælder vores civilisation? Hvis ikke... Husk, at Gud

har ingen fysisk kraft i sig selv. Det er nok! Nu må vores civilisation hellige sig guddommelig realisering, svarede Mesteren.

- Hvis vores civilisation ødelægges sig selv, f.eks. gennem en tredje verdenskrig, betyder det så, at den vil have været den sidste civilisation på jorden?

- Det kunne det være. Nu er vi nødt til at indse os selv, kun os selv. Der opstod stilhed. Alle tænkte over, hvad der var blevet sagt. En på en måde fatal

Følelsen pressede sig på vores bevidsthed.

- Den nuværende situation er, korrekt betragtet, en vigtig betingelse at anerkende..., sagde mesteren pludseligt.

-Hvad?

- Det er kun os - mestrene - der ved det.

- Se på afbildningen af vores hypotetiske atlanteaner, sagde jeg og skiftede over til samtalen: Havde atlanteanerne sådan nogle øjne?

- Så vidt jeg ved, ja. Deres øjne var bedre end vores, de var større og blev sjældnere syge.

- Havde de også en næse som den på vores tegning?

- De havde en lille næse, som denne og alligevel noget anderledes, de havde en dårlig næse, som ofte blev syg.

- Og hvad med det tredje øje?

- Det var meget veludviklet hos dem, men de havde ikke en åbning i panden - det er ikke rigtigt.

- Hvordan ved du alt dette?

- *Samādhi*...

- *Samādhi*? Hvad er det for noget?

Vi var nødt til at indse, at det var på tide at afslutte samtalen.

- Undskyld mig, et sidste spørgsmål. Profeterne, var de kun folk fra tidligere civilisationer?

- Nej, enhver civilisation producerer profeter. Og mesteren afsluttede samtalen: "Det var meget interessant for mig at tale med dig. Shambhalas land bliver søgt af mange forskere. Jeg ønsker dig succes. Hvis du finder ud af noget, skal det være i gode hænder. Landet Shambhala kan beskytte sig selv, onde mennesker bliver tilintetgjort af særlige kræfter.

Mesteren tog vores tegning i hånden, k i g g e d e på den en gang til, så på os og gik sin vej.

Kapitel 5

Den mystiske *samādhi*

Vi rejste til den næste by (Amritsar) med det specifikke formål at møde *svāmin* Daram Radje Bharti. Vi havde allerede hørt om ham på Delhi University, og mange historikere og religiøse personligheder havde anbefalet, at vi mødte ham. Han, der bærer den høje religiøse titel *svāmin*, er ikke en hvilken som helst klosterleder, men har viet sit liv til det videnskabelige studie af Østens religion. Det er sjældent, at en videnskabsmand, der ikke er en religiøs leder, bærer en så høj religiøs titel. *Svāmin* Daram Radje Bharti har læst over 700 bøger om antikken, taler flere sprog, herunder sanskrit, har selv skrevet mange bøger, er velkendt i religiøse og videnskabelige kredse og er en æret borger i sin by.

Vores møde med *svāmin* Daram var arrangeret af Indiens ledende øjenlæge. Det fandt ikke sted i et tempel, men på hospitalet i et af lægernes rum.

Svāmin Daram er en lille mand og ikke ligefrem en skønhed af udseende. Store, dybe øjne kigger ud på os under hængende øjenlåg. Men inde i denne lille krop er den store, kraftfulde ånd, som er rost af så mange.

Da han talte om rollen som
Religionsvidenskab

Da han begyndte at tale, ændrede hans ansigt sig og udstrålede varme og venlighed, hans ansigtsudtryk blev levende og understregede hvert ord, hans smil blev bredt og åbent. Foran os sad en repræsentant for det mandlige køn, som kvinder forelsker sig i uden at skele til det ydre. Han udstrålede ånd, kraft og styrke. Det gav os for første gang håb om, at samtalen ville blive åbenhjertig og let.

- Religionsvidenskab er stadig ofte undervurderet, sagde *svämin* Daram. Religion er viden fra tidligere, mere udviklede civilisationer. Vores civilisations tilbagestående tillader det ikke,

til fuldt ud at forstå religiøs viden. Derfor tvinger religionen os bogstaveligt talt til at lære de religiøse postulater og leve efter dem for at sikre en positiv udvikling af samfundet. Kroppen er allerede blevet videnskabeligt udforsket ganske godt, men der er stadig ingen metoder til at forske i sjælen. Der findes heller ingen metoder til at måle den psykiske energi, hvis kraftfulde

Der kan ikke være nogen tvivl om religionens effektivitet. I mit arbejde forsøger jeg at kombinere religiøs og moderne viden, og jeg gør mit yderste for at sikre, at religion bliver genstand for forskning og ikke blind tro. Der er så mange brændende mysterier her...

Nu var det op til os at gøre ham bekendt med vores hypoteser og forskning, herunder computeranalyserne. I modsætning til tidligere samtaler talte jeg næsten kun i forbifarten om computeranalyserne af øjnene.

- Intuitionen er sindets blomst, og den logiske vej er videnskabens hovedvej. Men matematik i kombination med logik kan gøre det muligt at se dybt ind, selv ind i sjælen, afbrød *svämin* Daram mig.

Jeg gav tegningen af den hypotetiske atlanteaner til *Svaemin* Daram.

Han så på hende, løftede så blikket og sagde højt:

- *Samädhil*

- Hvad er det for noget?
 - Fandt du hans lig i bjergene?" spurgte *Svaemin Daram*, som om han ikke havde hørt mig.
 - Nej, det er det ikke.
 - I havet?
 - Nej, det er det ikke.
 - Og hvor så?
 - Vi har slet ikke fundet noget lig. Denne tegning er resultatet af vores tematiske analyse af de afbildede øjne på tibetanske templer, svarede jeg.

- Ikke alt er rigtigt.
 - Men hvad er *Samādhi*?
 - Se på din tegning. Øjnene er halvt tildækkede, som om han var halvt død-halvt levende. *Samādhi* - det er, når min krop er ubevægelig, som sten, som noget dødt, men jeg er i live. En forstenet, ubevægelig krop, som ikke desto mindre er levende.

- Hvad, har de tibetanske lamaer dekoreret deres templer med øjnene af en repræsentant for en tidligere civilisation, som er i en tilstand af *samādhi*? spurgte jeg.

- Ja, bekræftede *Svaemin Daram*.
 - Hvordan kan de tibetanske lamaer vide, hvordan folks øjne så ud før vores civilisation?

- Du har set dem.
 - Hvor?
 - I bjergene.
 - Hvornår?
 - For relativt kort tid siden.

Jeg var forvirret. Så bad jeg ham om at fortælle os mere og så detaljeret som muligt om *Samādhi**.

- Lad mig starte med en historisk diskurs. Gennem Sri Ramakrishna oplevede den klassiske yoga, ved hjælp af hvilken man kan sætte sig selv i en tilstand af *samādhi*, en renaissance. Sri Ramakrishna satte sig engang i denne tilstand i overværelse af en læge. Lægen undersøgte Sri Ramakrishnas krop, erklærede ham død og stillede diagnosen - exitus. Ramakrishna vågnede derefter op igen. Selv senere

* *Samādhi* (sanskrit) - hinduisme: tilstand af dyb koncentration, buddhisme: meditativ koncentration. (Bruges også af forfatteren til at beskrive mennesker, der er i denne tilstand. - d.U.)

Samādhi

Kroppene af mennesker i *samādhi-tilstand* blev undersøgt gentagne gange; ingen puls, intet EKG og intet EEG blev registreret, kropstemperaturen faldt. Der er beskrevet en hel del tilfælde, hvor mennesker, der havde været i en *tilstand af samādhi* i flere år, vendte tilbage til livet. Deres udseende forbløffede og skræmte dem omkring dem.

- Så *samādhi* er ikke sløv søvn?

- Nej. Under sløv søvn arbejder hjertet, hjernen arbejder, og stofskifteprocesserne kører. Under *samādhi går* kroppen i n d i en stivnet, ubevægelig tilstand.

- Hvordan kan vi forstå denne forstenede, ubevægelige tilstand, spurgte jeg.

- Kroppen bliver unaturligt fast og kold. En død persons krop er også mere solid end en levende krop, men i *samādhi* er kroppen mange gange mere solid. Billedligt talt - kroppen er som en sten. Den forstenede-immobile tilstand (sten-stadig forstenet) er et almindeligt udtryk blandt religiøse forskere, der studerer *samādhi*. Selvfølgelig taler vi ikke om en forstening af menneskekroppen, kroppen bliver kun meget solid.

- Hvordan opnås kroppens størkning i *Samādhi*?

- Ved at sænke metabolismen i organismen til nul.

- Jeg ved, at metaboliske processer fortsætter i nogen tid efter døden; organ- og vævstransplantation er trods alt baseret på dette. Desuden aktiveres enzymerne efter døden, hvilket fører til ødelæggelse af vævet. Hvad er det for en mekanisme i *samedhi, der* bringer stofskiftet til nul og forårsager kroppens størkning og dens særegne bevarelse? spurgte jeg.

- Det er en særlig mekanisme, som realiseres af vandet i organismen.

- Er kroppen i en tilstand af *samādhi* udsat for mikrobernes påvirkning?

- Næsten slet ikke. Men det er bedre at vælge rene steder.

- Hvordan påvirker temperaturen kroppen i tilstanden *Samādhi*?

- En lav temperatur er bedre.

- Men hvordan kan vi påvirke kroppens vand til at sænke stofskiftet til nul?

- *Svämin* Daram svarede via biofeltet ved hjælp af meditation. Biofelt og vand kombineres i organismen. Men mennesket skal lære at meditere så effektivt, at biofeltet begynder at påvirke vandet i organismen og derigennem stofskiftet. *Samādhi* er den højeste form for meditation. Ikke alle kan opnå det gennem meditation

Ikke alle, der har lært at nå denne tilstand, kan nå en så dyb *samadhi*, at kroppen forbliver intakt i flere år.

- Men hvad sker der med sjælen i tilstanden "*samadhi*"?

- I læren om *samadhi* findes udtrykket OBE (Out of Body Experience), som betyder "oplevelse uden for kroppen", dvs. at man kan iagttage sin krop udefra. I tilstanden af *samadhi* opleves sjælsbevidstheden uden for kroppen. Man kan fortsætte med at leve, efterlade sin krop som i en bevaret tilstand og vende tilbage til den senere. Ved hjælp af *samadhi* kan man opleve sjælen. Man kan se sin krop, som er inaktiv og ser ud til at være død, men man føler, at man er i live. I tilstanden af *samadhi* forstår man, at bevidstheden om eksistens er til stede selv uden en krop.

- *Samadhi* beviser således muligheden for et liv uden krop og muligheden for at bevare sin krop i flere år. Kroppen er, billedligt talt, stadig nyttig, opsummerede jeg.

- Kroppen kan bevares i hundreder, tusinder og endda millioner af år, forklarede *Svaemin* Daram.

- Overraskende nok, hvis det er muligt, så kan *samadhi* være en redningstilstand, så mennesket kan overleve naturkatastrofer og andre katastrofer, selv globale. At bevare den menneskelige krop i en tilstand af *samadhi* kan være et løfte om at skabe en genfond for menneskeheden. Er det rigtigt?

- Er det nødvendigt at bevare menneskekroppen i tilfælde af globale katastrofer?

- Menneskekroppens betydning bør ikke undervurderes, som nogle religioner lærer. Den blev skabt gennem en lang evolution. Hvorfor gå gennem denne vej igen, det er lettere at bevare den i en tilstand af *samadhi*, svarede *svāmin* Daram.

- Jeg tror også, der er fortilfælde for *samadhi* i naturen, f.eks. dyrs dvale. Den brune bjørn i Norden ligger i hi 7-8 måneder om året, hvor bjørnens hule næppe kan betegnes som varm. Bjørnen sænker sandsynligvis sit stofskifte, svarende til *Samadhi*. Eller som dvalen hos jordegern, murmeldyr, slanger, frøer, insekter og andre væsener. Det er klart, at denne *samadhi-lignende* tilstand er en tilpasningsmetode til forholdene i nord.

- Jeg bor i et varmt land, jeg ved ikke så meget om andre steder, tror jeg.

men din sammenligning er logisk, sagde *Svaemin* Daram.

- Men hvor er sjælen?" spurgte jeg.

- Folk kalder sjælen for hjertet. Men hjertet er kun en pumpe. Men det, jeg kalder hjerte-sjæl, er mere sandsynligt at se i navleområdet.

- Inden for medicinen taler man om menneske-planter, dvs. hjertet fungerer, stofskifteprocesserne finder sted, men mennesket er uden bevidsthed. Betyder det, at sjælen ikke ønsker at vende tilbage til den givne krop, kan det være, at sjælen ikke kan lide den, at den er for ødelagt?

- Ja, sjælen kan i princippet leve uden en krop, men så vil den være en menneskelig vækst. Først når sjælen vender tilbage til kroppen, bliver den et menneske igen.

- Hvad er forholdet mellem krop og sjæl i *tilstanden af samādhi*!

- Hvis sjælen *er* uden for kroppen i en *tilstand af samādhi*, vil kroppen også forblive i en bevaret tilstand. Når sjælen vender tilbage til den, kommer kroppen ud af tilstanden af *samādhi* og genoplives efter fem, ti, hundrede, tusind, tusinder og millioner af år, svarede *svāmin* Daram.

- Hvem sender sjælen ind i kroppen?

- Den kosmiske årsag. At dvæle i tilstanden af *samādhi* er meget nyttigt, fordi mennesket lærer et andet liv at kende, sjælens liv. Det erkender den kosmiske årsag, og når det genforenes med kroppen, bliver det mere spirituelt og ikke længere kamplystent. Hvis folk tilbragte mere tid i *samādhi-tilstanden*, ville freden på jorden være mere sikker.

- Så hvad er den subtile sjælskrop?

- Den er en del af universets energi og befinder sig i et særligt begrænset rum. Sjælens rene energi er en energi uden for elektronen og uden for protonen. Sjælens energilegeme er meget stærkt, det er i stand til at virke på tyngdekraften. Energilegemes har kolossal kraft. Der er positive og negative energilegemes i sjælen; de er flettet ind i hinanden. Åndelig energi kan skabe og ødelægge. Lenin, Stalin og Hitler akkumulerede negativ åndelig energi, som førte til ødelæggelse af mennesker og til krig. Det onde og det gode går hånd i hånd. Negativ åndelig energi kan tiltrække destruktive kosmiske objekter og have en effekt på naturen. Det er derfor, konflikter og krige ofte ledsages af meteoritnedslag, jordskælv osv.

- Den negative åndelige energis tiltrækning af kosmiske objekter sker, metaforisk set, som lynets tiltrækning af elektricitet? spurgte Vener Gafarov.

- Billedligt talt, ja. Men der gælder andre fysiske love her, h æ v d e d e
Svaemin Daram.

- Interessant!

- Du begyndte din forskning med studiet af øjnene, fortsatte *Svaemin* Daram, og du ved, at øjet er sjælens spejl. Vi taler ikke kun med tungen, men også med øjnene; de er vinduet til sjælen. Blikket falder direkte ind i sjælen, og det er forståeligt, for det at se er vores vigtigste sans. Sammenlign: synets afstand - mange kilometer, hørelsens - meter. Tunge og fingre arbejder gennem kontakt. Blinde mennesker mister meget, ikke kun i det fysiske liv, m e n også i det åndelige liv.

- Så sjælens energi virker gennem øjnene, spurgte jeg.

- Ja, og under dine øjenundersøgelser opdagede du også en vigtig kendsgerning, nemlig at hornhindens størrelse er en absolut konstant. Det er i overensstemmelse med religiøs viden og viser, at Gud har givet alle mennesker de samme muligheder for selvrealisering.

- En interessant tanke.

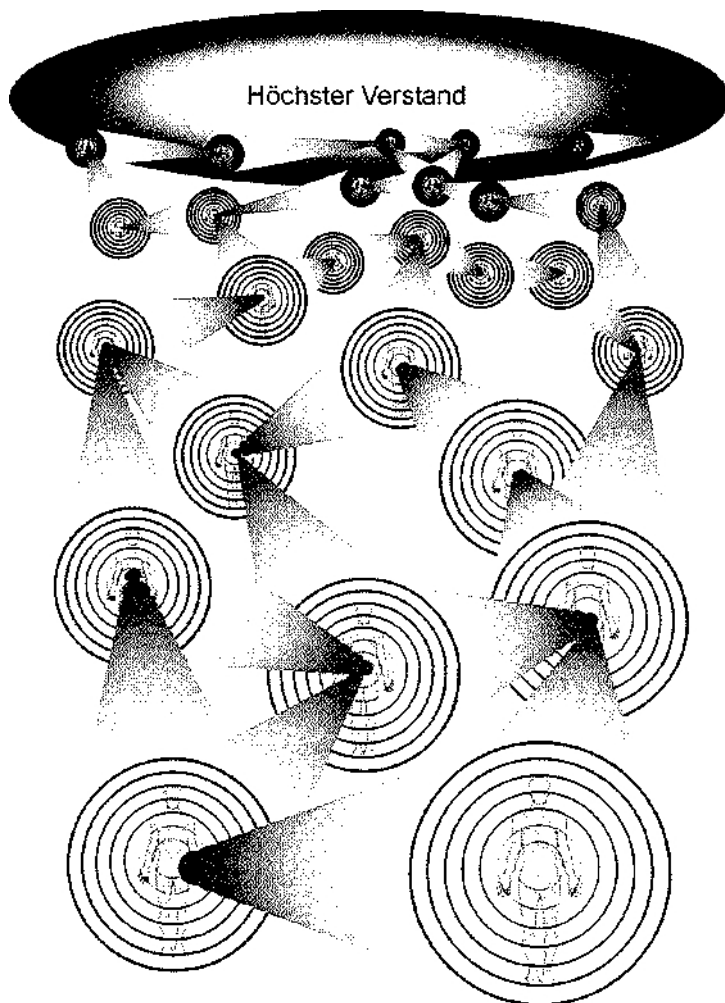
- Især hornhinden er det vindue, hvorigennem sjælen kan nå til erkendelse. Jeg vil anbefale, at du studerer psykisk energi nærmere, for eksempel ved at måle den, når den forlader øjet. Udnyt de seneste landvindinger inden for fysikken, foreslog *svämin* Daram.

Her vil jeg gerne tage en omvej og tilbyde et logisk uddrag af de nyeste ideer inden for fysik om sjælen og psykisk energi, udarbejdet af vores ekspeditionsdeltager V. Lobankov - en fremtrædende russisk fysiker og specialist i feltfysik.

Der findes en fysisk og en subtil verden. Den fysiske verden består af materie (planeter, stjerner osv.) og det elektromagnetiske felt og tyngdefeltet. Den subtile verden omfatter psykiske fænomener (psykisk energi, bioenergi osv.). Den subtile verden er baseret på ekstremt høje frekvenser.

Der findes også torsionsfelter, dvs. roterende felter. Manifestationen af torsionsfelter i den fysiske verden er inertikraften. Manifestationen af torsionsfelter i den subtile verden er sjælen - akkumuleringer af energi i form af roterende felter. Informationen om den menneskelige krops funktion (astrallegemet) og om tankeprocessen (mentallegemet) er lagret i dette roterende rum (sjælen). Tankeprocessen får rummet til at rotere: gode tanker roterer rummet i én retning, dårlige tanker i den modsatte retning.

Alle sjæle er en del af det generelle informationsfelt, som populært kaldes det højeste sind. Nogle mennesker, såsom H.P. Blavatsky og J. Kerich, kan forbinde sig til det generelle informationsfelt og modtage viden derfra, som virker forbløffende på os. Dette informationsfelt samler ikke kun viden fra vores civilisation, men også fra tidligere civilisationer. Rummet i vores univers er forbundet, og derfor kan du, hvis du forbinder dig til det generelle informationsfelt, se forbindelserne mellem de forskellige civilisationer.

fortid og fremtid.

I begyndelsen eksisterede kun rummet og det absolutte (det absolutte intet), dvs. kun et udkast til den fremtidige skabelse. Rummet er neutraliseret stof og antistof, hvor skabelsen af stof og antistof hele tiden finder sted, men som også hele tiden neutraliserer hinanden. Det absolutte forstyrrer neutraliseringsprocessen. Der skabes stof og antistof, som ikke neutraliserer hinanden.

Den subtile verden blev til først, efterfulgt af den fysiske verden. I den fysiske verden kondenserede materien og gav anledning til stjerner, planeter osv. Kondenseringen af den subtile verden førte til skabelsen af sjæle. Kondenseringen af den subtile verden førte til skabelsen af sjæle.

Sjælene på jorden blev gradvist fortættet og begyndte at antage fysisk form. I starten var kroppene ikke tætte, de kunne passere gennem genstande. Så fortættede de sig og fik de træk, vi kender i dag. Det er sådan, mennesker, dyr og planter blev til. I begyndelsen var bevidstheden konstant forbundet med det generelle informationsfelt, men senere gik denne evne tabt, fordi den tidligere civilisation (atlantiderne) havde akkumuleret for meget negativ psykisk energi, dvs. torsionsfelter, der roterede i en negativ retning.

Der er loven om karma, dvs. sjælens mulighed for at leve i forskellige legemer efter hinanden og derved akkumulere positiv eller negativ psykisk energi. En person med dårlig karma må dreje sine torsionsfelter i en positiv retning ved hjælp af gode gerninger for at frigøre sig fra de negativt drejende felter og blive lykkeligere. Alle sjæle får de samme muligheder for selvrealisering.

Tilbage til samtalen med *Svaemin* om tidligere civilisationer.

- Der var 22 civilisationer på Jorden, sagde han. Civilisationerne havde faktisk nået et højt teknokratisk niveau og ødelagde sig selv. Selvdestruktionen skete enten gennem globale konflikter eller efter kosmiske katastrofer, for det meste forårsaget af negativ psykisk energis indvirkning på kosmiske objekter. Som et resultat af de globale katastrofer ændrede jordens klima sig. Og så snart klimaet igen gjorde liv muligt, opstod menneskeheden på ny i form af en ny civilisation. Den udviklede sig yderligere, nåede et højt teknokratisk niveau og ødelagde sig selv igen.

- Det var en skam, at den viden, som tidligere civilisationer havde opsamlet, var blevet ødelagt sammen med dem, beklagede jeg.

- Men det er netop pointen. Viden blev ikke ødelagt. Den positive

af denne viden (dvs. de torsionsfelter, der roterede i en positiv retning - E.M.) overgået til det højeste sind (dvs. til det generelle informationsfelt - E.M.). Mennesker, der kan kommunikere med den kosmiske fornuft, f.eks. mestrene eller Blavatsky (alt er kendt om dem i Indien - E.M.), har mulighed for at trænge ind i denne viden. Tidligere civilisationers viden er meget forskellig fra vores viden i dag. Vores viden er ekstremt materialiseret.

- Og du, kan du trænge ind til denne højeste viden?

- Ja, det kan jeg, svarede *svämin* Daram tydeligt.

- Fortæl os venligst mere om den sidste af de tidligere civilisationer, atlanteanerne, spurgte jeg.

- Denne civilisation var meget udviklet. Den var ved at drukne i havet. Klimaet på det tidspunkt var meget varmt og fugtigt. Jorden bestod af mange øer. Floraen var anderledes. Mange planter trivedes under vandet. Atlantiderne havde undervandsplantager, og de svømmede meget i vandet. Himlen var rød. De kunne påvirke tyngdekraften og havde fantastiske flyvemaskiner. De havde rettet psykisk energi. Desværre akkumulerede denne civilisation en masse negativ psykisk energi, hvilket førte til konflikter. Det var en af de mest avancerede civilisationer på Jorden. Men selv den kunne ikke redde sig selv fra akkumuleringen af negativ psykisk energi. Slutresultatet var en kosmisk katastrofe. Jordens akse flyttede sig, en enorm havbølge skyllede rundt om jorden, oversvømmede byerne og udslattede menneskeheden.

- Er vi efterkommere af atlantiderne?

- Ja, vi nedstammer fra atlantiderne. Atlanteanerne var i stand til at opretholde deres kroppe i tilstanden *Samädhi* i Himäläya, det højeste område på jorden, som den globale oversvømmelse ikke nåede. Senere, da vandet trak sig tilbage, og livsbetingelserne på jorden igen blev mere gunstige, vendte sjælene tilbage til atlanteanernes kroppe. De begyndte at leve igen og dannede kimen til nutidens civilisation. De havde vanskelige levevilkår. Deres udseende ændrede sig gradvist på grund af de ændrede levevilkår på jorden og fik de træk, der kendetegner menneskerne i vores civilisation.

- Virker det ikke usandsynligt for dig?

- Der er ikke noget usandsynligt. Da astronauterne var på månen og tog prøver fra månejorden, fandt man konserverede mikrober i dem. Hvis der udviklede sig en atmosfære på månen, ville disse mikrober kunne leve. Mennesket i tilstanden *samädhi* er et menneske i en lige så velbevaret tilstand. For Østens religiøse mestre er *samädhi* lige så naturlig og forståelig som den

Newtons lov. Realiseringen af *samädhi* er den eneste måde at redde civilisationer fra selvdestruktion. De mennesker, der sætter sig selv i *samädhi-tilstanden* og forbliver i den i tusinder eller millioner af år, dedikerer sig til de højeste mål. Det vigtigste af disse er menneskehedens overlevelse efter civilisationens selvdestruktion.

- Hvor opbevares disse kroppe i tilstanden af *samädhi*?

- De kan opbevares tre steder, svarede *svämin* Daram. For det første i vand, fordi det er et særligt stof, som er uundværligt for skabelsen af liv på jorden. Vand er mediet mellem luft og jord (dvs. densitet - E.M.). Mennesket består af 66% vand. Saltindholdet i havvand og vandet i den menneskelige organisme er omtrent det samme. Det er derfor, at menneskekroppen kan bevares i lang tid i en tilstand af *samedhi* i vand. Sænkningen af stofskiftet i *samädhi* er forårsaget af ændringen i vandets egenskaber i den menneskelige organisme.

- Undskyld mig, jeg kunne ikke lade være. Vi har studeret vandet i den menneskelige organisme i flere år og har fundet ud af, at det bærer information og er ekstremt vigtigt for regenerering af væv.

- Informationen i organismens vand er forbundet med det subtile sjælelegeme, tilføjede *svämin* Daram.

- Sig mig, spurgte Vener Gafarov, anser du delfinerne for at være efterkommere af atlantiderne, der kom tilbage fra tilstanden af *samädhi* i havet og tilpassede sig livet i havet i løbet af evolutionen? Delfinernes høje mentale evner, evnen til at kommunikere i ultralydsområdet (ligesom atlantiderne), formen på åndedrætsåbningen og andre generelle karakteristika ville tale for dette.

- Det ved jeg nu ikke. Måske, svarede *Svaemin* Daram. Jeg tror, mennesket kom fra havet.

- Og det andet og tredje sted for bevarelse af kroppene i tilstanden af *samädhi*?

- Det er gletsjere og huler. I Himälaya fandt man for eksempel en fisk, der havde været opbevaret i en gletsjer i millioner af år. Da den tøede op, svømmede den væk. Noget lignende kan også ske for mennesker i en tilstand af *samädhi*. I grotterne holdes en konstant lav temperatur, hvilket også er gunstigt for bevarelsen af *samädhi-tilstanden*.

- Jeg læste, indskød Sergei, at en russisk videnskabsmand, enten Zibikov eller Rerich, i en af grotterne i Tibet så et meget stort kranium med en åbning i panden, der mindede ham om en

mindede mig om en øjenhule.

- Det tredje øje lignede ikke et øje. Denne åbning kunne være af traumatisk oprindelse, hævdede *svämin* Daram. I øvrigt anbefaler jeg ikke, at du leder efter atlantiderne i grotterne i en tilstand af *samädhi*.

- Hvorfor det?

- Det er farligt for dig. Disse huler er ekstremt vanskelige at få adgang til og forbliver skjult for mennesker. Der er specialstyrker på arbejde i disse huler, som er ukendte for os og dødbringende for mennesker. Disse kræfter våger over atlanteanernes fred i tilstanden *Samädhi*. De kanaliseres af atlanteanernes sjæle i *Samädhi-tilstanden*. De har en bioenergetisk karakter og er kræfter af den slags, med hvis hjælp atlantiderne var i stand til at påvirke tyngdekraften, flytte store sten og bygge pyramider. Mennesker i vores civilisation har ingen modgift mod disse kræfter, hvilket ikke er overraskende, da atlanteanernes civilisation var meget mere højtudviklet end vores.

- Er det muligt at kontakte atlanteanernes sjæle i tilstanden *Samädhi*?

- Næppe. Atlanteanernes sjælelige udviklingsniveau er betydeligt højere end vores. De vil også have svært ved at tro på vores gode intentioner. Husk, at ingen - ingen konge, ingen præsident, ingen videnskabsmand, uanset hvor fremtrædende - kan give tilladelse til at forstyrre atlanteanerne i deres tilstand af *samädhi*. Det er kun dem, der er i denne tilstand, der bestemmer det. Indtrængen uden deres samtykke betyder døden.

- Det samme gælder for atlantiderne i gletsjerne og i vandet?

- Ja, absolut, uden tvivl.

Vi overvejede det hele i stilhed. Sløret af hemmelighedskræmmeri var blevet løftet en smule, men ikke mere.

- Hvem var profeterne?" Jeg afbrød stilheden.

- Profeterne var mennesker, der vidste en masse om tidligere civilisationer og gav det videre til menneskeheden. De fleste af dem var almindelige mennesker," svarede *svämin* Daram på mit spørgsmål.

- Hvordan tror du, at profeterne i tidligere civilisationer adskilte sig i udseende fra almindelige mennesker?

- Ja, absolut, hvis man kom fra tilstanden *Samädhi*, hvor en ny civilisation allerede havde udviklet sig, og folks udseende allerede havde ændret sig på grund af de helt nye forhold.

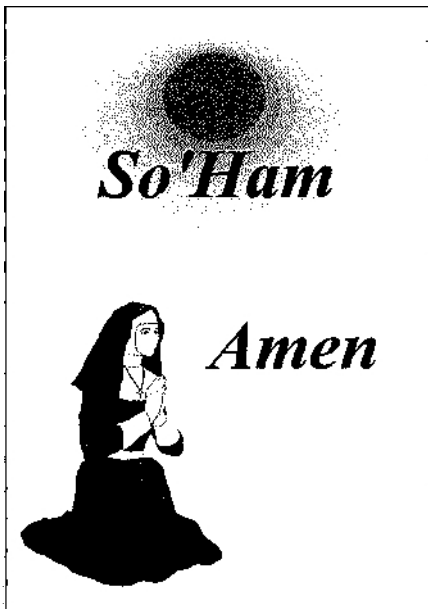
- Jeg er sikker på, at du allerede er udmattet af vores spørgsmål, sagde jeg,

men hvis du kan, så fortæl os noget om *So'Ham*.

- Har du allerede fået noget at vide om det?

Jeg forklarede, hvad vi indtil videre havde lært om den sidste besked.

- Nå, begyndte *Svaemin Daram*, *So'Ham* er en

Samtale via næsen: Indånding - så, udånding - 'urin'. Det kommer fra tidligere civilisationer, hvor man faktisk talte med næsen. *So'Ham* betyder mange ting: *So'Ham* er lyden af næsen, det er lyden af liv og død. Når et barn bliver født, er det en menneskelig vækst, ved den første indånding flyver sjælen ind i barnets krop, dvs. indåndingen (*So*) er liv. Når personen dør, slipper sjælen ud af kroppen med den sidste udånding, dvs. udåndingen (*'urin*) er døden. Princippet *So'Ham* symboliserer uendeligheden og enheden af liv og død, men også at det vigtigste er hinsides det jordiske liv. Amen og

alle afspejlinger af *So'Ham*.

- Hvorfor kaldes dette *So'Hams* sidste budskab?

- Fordi den minder ethvert menneske om behovet for at realisere sig selv i løbet af sit liv på jorden, og at gøre det på en positiv måde. Desværre blev atlanteanernes civilisation ikke kun realiseret på en god, men også på en dårlig måde. Atlanteanerne kunne let trænge ind i den generelle forståelse (dvs. det generelle informationsfelt - E.M.) og brugte denne viden ikke kun til gode, men også til dårlige formål. *So'Ham-budskabet* betyder, at den næste civilisation, dvs. vores, ikke vil blive optaget i den universelle vidensbank, fordi det ikke er sikkert, at denne viden kun vil blive brugt til gode formål. *So'Ham* betyder "erkend det guddommelige i dig" fra den første indånding til den sidste udånding.

- Det er i hvert fald for farligt at lukke folk ind i den universelle vidensbank, fordi det er for farligt for os at besidde viden, f.eks. om nye energiformer.

civilisation kan være fatal, sagde jeg. *So'Ham-princippet* antyder, at det højeste sind ønsker at sætte en stopper for menneskets lette adgang til generel viden, at folk skal indse sig selv, selv øge deres viden. Forstår jeg det rigtigt?

- Ja, det er rigtigt, bekræftede *svämin* Daram.

- Men, fortsatte jeg, nogle mennesker har adgang til det generelle informationsfelt. Det vil sandsynligvis være dem, hvis gode intentioner er hævet over enhver tvivl, og hvis torsionsfelter tydeligt drejer i en positiv retning. Disse mennesker vil naturligvis blive profeter eller vigtige videnskabsfolk, men de vil få det svært, fordi de kæmper med mange menneskers negativt roterende felter.

- Sådanne mennesker er mestre, sagde *Svaemin* Daram.

- Lad mig fortælle dig en hændelse, fortsatte jeg. Jeg havde lejlighed til at se en dokumentarfilm om design og konstruktion af flyvende tallerkener i Hitlers fabrikker på basis af viden fra det universelle informationsfelt. To kvindelige "kontakter" gav den videre til Hitler-folkene. Mod slutningen af krigen byggede de de flyvende tallerkener, som også fløj, men ikke længere kunne bruges. De producerede flyvende tallerkener forsvandt på mystisk vis. Som jeg forstår det, var overførslen af information fra åbenbart tidligere civilisationer om de flyvende maskiner til Hitler-folket en direkte overtrædelse af princippet om *So'Ham*, dvs. selvrealisering. Så hvorfor blev disse oplysninger overdraget? Måske som en modvægt til Stalin, hvis dårlige hensigter der ikke var nogen tvivl om?

- Måske, sagde *Svaemin* Daram. Men glem ikke, at der også findes en stor ond ånd. Positiv og negativ psykisk energi er forbundet, og godt og ondt går hånd i hånd. Man må ikke minimere den negative psykiske energis rolle.

- Kan det universelle informationsfelt rette sine fejl? Kan det være årsagen til, at Hitlers flyvende tallerkener på mystisk vis forsvandt?

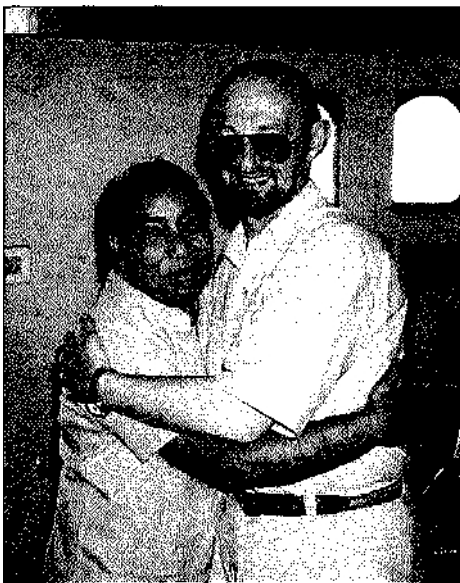
- Hvis *So'Hams* princip bliver overtrådt, kan det højeste sind ikke påvirke det med magt, da det er magtesløst, men det kan påvirke menneskers sjæle. For eksempel dem, der har bygget de flyvende tallerkener, så de ødelægger resultatet af deres arbejde. Det gode må sejre, ellers vil verden blive ødelagt.

- Det er en skam, at vores civilisation er afskåret fra den universelle vidensbank på grund af de onde og magtbegærlige atlanteanere, sagde jeg begejstret.

- Selvfølgelig var ikke alle atlantianere onde, men de onde ener...

gy har triumferet i deres civilisation. Hvem ved, hvad der vil ske med vores civilisation, om det gode vil sejre - jeg ved det ikke. Det er derfor, alle religioner enstemmigt lærer os konstant at gentage Amen (eller lignende ord), som betyder *So'Ham*, at realisere det guddommelige selv i en konstruktiv retning, sagde *svāmin* Daram.

- *So'Ham* kan også vise sig at være en sidste advarsel til menneskeheden.

klogt. Det højeste sind kan hjælpe med at sende sjælen tilbage til kroppen i en tilstand af *samādhi*, når vores civilisation ødelægger sig selv.

- Det er meget muligt.

- Og nu et sidste spørgsmål, tak, sagde jeg. Da vi viste dig billedet af den hypotetiske atlanteaner i begyndelsen af vores samtale, spurgte du os, om vi havde set en. Er det stadig muligt at finde en i dag?

- Ja, de må stadig være i en tilstand af *samādhi* i dag. Og ikke kun dem...

- Hvem ellers?

Det sidste spørgsmål forblev ubesvaret. Vi ledsagede *svāmin* Daram og sagde et langt og inderligt farvel. Sikke en sjælfuld venlighed og styrke, denne mand udstrålede! Sergei og Vener gav ham hånden en efter en, og jeg tog et billede. Smilende bad *svāmin* Daram os om at gå:

- Brug denne viden til gode formål.

Det, vi lærte i Indien, bekræftede de grundlæggende udsagn i vores hypoteser om vores civilisations tibetanske oprindelse, atlantidernes tilsynekomst, civilisationers opståen og selvdestruktion på Jorden og nogle få andre. De virkede nu klarere og mere præcise for os end før ekspeditionen. Vi har måske, som man siger, opfundet cyklen for anden gang. Men dette er bare et af de tilfælde inden for videnskaben, hvor uafhængigt opnåede resultater og data er af stor værdi.

på den ene side og historisk-religiøs viden på den anden. Religion, der af mange mennesker afvises som et eventyr eller en from instruktion, indeholder ikke desto mindre dyb viden, der - som *svāmin* Daram sagde - er blevet overleveret fra tidligere civilisationer.

Vi måtte indse, at denne dybe religiøse viden, som vi kun i begrænset omfang kunne trænge ind i, ikke uden videre afsløres, at den holdes hemmelig, så den ikke falder i de forkerte hænder. Vi afslørede heller ikke alt, hvad der blev betroet os, for at udelukke enhver negativ brug. Det var frem for alt den positive logik i vores forskning, der gav os adgang til de religiøse dignitarer, hvis oplysninger hjalp os betydeligt. De mest bevægende oplysninger, vi modtog, handlede om *So 'Harns* sidste budskab og *Samādhi*. Den særlige tilstand for sjælen og kroppen - *Samādhi* - stimulerede vores fantasi og tillid til, at menneskehedens bevarelse på jorden helt sikkert kan gøres mulig.

Vi tog af sted til Nepal og Tibet. Nu havde vi et mere klart defineret sæt af spørgsmål. Hvad vil de tibetanske lamaer sige til det her?

Del III

Hvad sagde de nepalesiske og tibetanske lamaer?

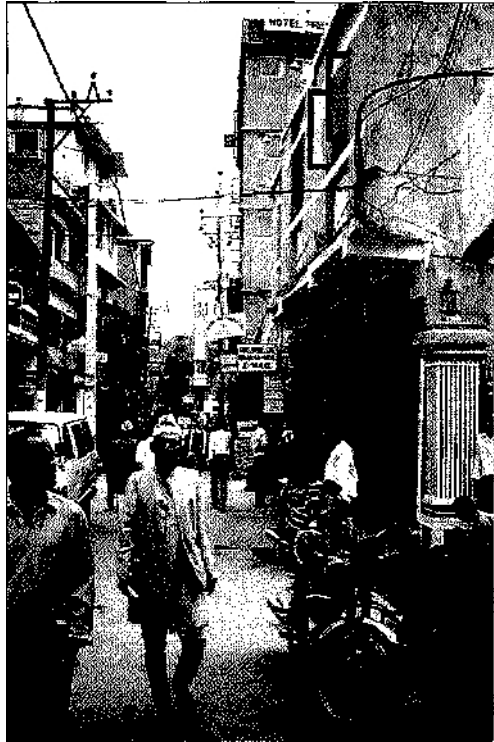
Kapitel 1

Hvordan kan du *komme* ind i *Samādhi-tilstanden*?

Vi fløj fra Delhi til Kathmandu, hovedstaden i Nepal. I lufthavnen blev vi mødt af vores ekspeditionsmedlemmer Valerij Lobankov og Valentina Jakovleva, som allerede havde arbejdet i landet i over en uge. De blev ledsaget af Sheskand Ariel, en af de nepalesiske ekspeditionsdeltagere.

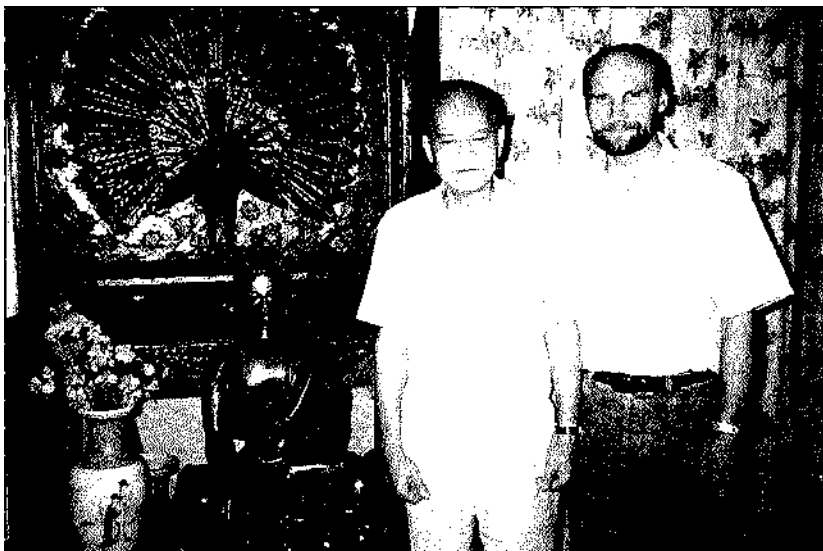
Fysikeren og lektoren ved det nepalesiske universitet, som er velkendt i Nepal, blev anbefalet til os af det nepalesiske forskningsråd som en ekspert i den tibetanske religion, der også er i stand til at analysere religiøse fakta fra et videnskabeligt perspektiv. Han talte godt engelsk.

Valerij, Valentina og Sheskand havde nogle tref-

I Kathmandu

forberedt til os. Det stod klart for os fra starten, at det ikke ville være let at overtale de tibetanske lamaer til at tale åbent, da de fleste af de titulerede lamaer var emigreret til Nepal, da Tibet kom under kinesisk overhøjhed i 1949. De kinesiske kommunisters undertrykkelse af tibetanske religiøse personligheder havde sat sig fast i deres hukommelse og vakte naturligvis mistillid til enhver, der var interesseret i deres viden. De kunne ikke overbevises alene med pæne slogans om generel lighed og lignende. Dertil var deres frygt stadig for dybt forankret.

Meditationslæreren Shamba Tkhappa sammen med V. Lobankov

Vores første møde var med Shamba Tkhappa, en fremragende meditationslærer, som driver meditationscentret i Kathmandu. Vi vidste fra Sheskand, at vi ikke kunne forvente, at meditationslæreren havde lige så indgående viden om antikken som lamaerne, men at han havde stor erfaring gennem sine daglige meditationssessioner, hvorigennem han kan bringe folk ind i Samādhi-tilstanden.

Shamba Tkhappa bød os velkommen i sit hjem. Fra det allerførste øjeblik begyndte han at opføre sig over for os, som om vi var meditationsstuderende. Alle vores forsøg på at ændre dette mislykkedes. Han begyndte straks at forklare betydningen af meditation for os i næsten uforståelige sætninger.

Først skrev jeg med, men stoppede snart, fordi jeg ikke længere kunne følge disse tankerækker. Han blev ved med at spørge: "Do you follow my mind? (Følger du mine tanker?). Så holdt han en pause, så mig intenst i øjnene og ventede på mit "ja". Jeg gav hurtigt op, da denne overflødige sætning blev gentaget to eller tre gange i sætningen. Jeg havde aldrig oplevet noget lignende før.

Først senere indså jeg, at dette irriterende "Følger du mine tanker?" ikke er en overflødig sætning, men tjener til at sætte folk i en tilstand af meditation, for at tvinge dem til ikke at blive distraheret og følge lærerens tanker. Men jeg ønskede ikke at meditere, jeg ønskede klarhed om meditation som en metode til at komme ind i samādhi-tilstanden. For at ændre samtalens karakter brugte jeg nu lærerens metode. Jeg udnyttede et passende øjeblik til at stille ham et spørgsmål højt og tydeligt og sluttede med "Følger du mit sind?", samtidig med at jeg så ham intenst i øjnene. Nu var han tvunget til at

Lektioner i meditation

svar. Da jeg havde gentaget det et par gange, følte jeg, at det var lykkedes mig at afbryde den prædikende prædiken og styre samtalen i en anden retning.

Vi lærte af ham, at man kan opnå samādhi gennem meditation. Læren om meditation stammer fra Tibet og spredte sig fra

der om verden. Meditation opnås gennem koncentration, fokuseret på et objekt eller en idé. Det er svært at begynde at meditere på egen hånd, man er nødt til at studere det på en specialiseret skole.

Ved at meditere kan man trænge ind i sjælens dybder. Man er i stand til at mærke hver eneste del af sin krop, man kan endda mærke hele kroppen på samme tid, og man kan følge de forandringer, der sker i organismen. I en tilstand af meditation begynder en person at forstå sit liv dybere, han kan finde vejen for sit liv og indse, at kroppen kun er et instrument for vores sjæl. Meditation efterfølges af overbevisningen om, at det ikke er værd at bryde en lanse for rent materielle ting i livet. At undervise i fredfyldthed er meditationens hovedopgave.

På dette tidspunkt vil jeg gerne kort gøre dig bekendt med nogle udtalelser om meditation, som jeg skylder Mr Singh, der arbejder på Osho-skolen i Puna (Indien).

Der findes 112 former for meditation. Hver person må finde sin egen meditationsmetode. Meditation er overgangen fra et rum til et andet. Vigtige øjeblikke i meditation er "stilhed" og "kontemplation". Hvis du begynder at være tavs under en samtale og lytter til dig selv, kan du mærke fordybelsen. Når varigheden af fordybelsen når 4 til 5 sekunder, mærker du intuitionen. Intuition er 100% sand, det er ikke en tankeproces, det er noget i retning af en forudelse. Når varigheden af fordybelsen når 28 sekunder, nærmer personen sig tilstanden *samādhi*, han begynder at se sin krop udefra og ser den som en ren mekanisme.

Man mediterer normalt i Buddha-stillingen. Der er forskellige tilgange til at lette meditationen.

Læreren fortsatte med at skelne mellem tre stadier af meditation:

1. *Sella*, når en dyb moral er nået.
2. *Samādhi*, når sjælen forlader kroppen, og kroppen går ind i en forstenet-immobil tilstand.
3. *Prashna*, når sand visdom opnås i erkendelsen af livet og universet.

- Hvad er det særlige ved meditation under overgangen til tilstanden *samādhi*? Følger du mine tanker?" spurgte jeg.

- Ja, svarede meditationslæreren, for at *komme ind i samādhi* må man befri sig selv for negativ mental energi. Det er meget vigtigt,

at sjæl og krop bliver befriet for negativ åndelig energi. I Amerika forsker man i muligheden for at bevare kroppen i mange år for senere at revitalisere den. Men de tager ikke højde for, at bevarelse af kroppen på samme måde som *samādhi* kun er mulig efter frigørelsen af negativ energi.

- Men hvordan fungerer frigørelsen af negativ mental energi?

- Denne mekanisme er forbundet med sindets koncentration under indånding og udånding. Åndedrættet, det vil sige bevægelsen indeni og udenpå, som man skal koncentrere sig om for at indse, at indånding er liv, udånding er død, og at man befinder sig i cyklussen af liv og død...

- Så ifølge *So'Ham-princippet*, det store princip, der er forbundet med at trække vejret gennem næsen?

- Jeg kender ikke *So'Ham* så godt, de ved mere om det i Indien, svarede læreren.

- Hovedbetydningen af *So'Ham*, Jeg gav ikke slip, er budskabet "realiser dig selv", både individuelt og kollektivt. Kan det ikke være, at under meditation med det formål at opnå *samādhi-tilstanden*, er sindets koncentration rettet mod menneskets selvrealisering, både under livet på jorden (indånding) og efter døden (udånding)? Med andre ord koncentrerer mennesket sig om tanker: Jeg realiserer mig selv, jeg realiserer mig selv under livet og efter døden for at opnå det højeste mål - visdom. Er livet forbundet med indånding og døden med udånding?

- Ja, det er rigtigt, sagde læreren, vi forbinder faktisk indånding med livet på jorden og udånding med døden. Faktisk stræber vi efter at tvinge os selv til selvrealisering, fordi den højeste form for selvrealisering er visdom. Men visdom, forstået som evnen til at analysere sjælen, kan kun opnås gennem *samādhi*.

- Er det svært at komme ind i dyb *samādhi*, når pulsen holder op med at slå, når stofskifteenergien er reduceret til nul, og kroppen antager en forstenet, ubevægelig tilstand?

- Meget svært, svarede læreren, det er ikke alle, der kan gøre det. Kun nogle meget få udvalgte mennesker kan gøre det.

- Og hvorfor? Og valgt af hvem?

- Normalt går folk i meditationsskoler ind i *samādhi* tre gange om dagen og bliver der ikke mere end en time. *Samādhi* fortæller dig selv, hvor længe du kan blive i denne tilstand...

Frigørelse af negativ psykisk energi

- Kan det forstås sådan, at *samādhi* regulerer sin egen varighed, spurgte jeg.

- Sjælen, der er befriet fra kroppen, kan have kontakt med andre sjæle og det højeste sind. Det er også her, det afgøres, hvor længe en person kan forblive i *samādhi-tilstanden*.

- Hvilken rolle spiller den menneskelige krops sundhedstilstand for forlængelsen af *samādhi-tilstanden*?

- En sund krop er allerede vigtig, men lave temperaturer er vigtige, da kroppen bevares bedre i *Samādhi-tilstanden*. Kroppen skal være fri for al negativitet, ligesom sjælen skal være fri for negativ energi. Kun en person, der er fri for al negativitet, kan være tilfreds med en forlængelse af *Samādhi-tilstanden*.

tilstand. Men overordnet set er kroppens rolle ikke stor, fordi den kun er et instrument for sjælen. Kan du følge mine tanker, spurgte læreren.

- Ja, det er det. Det, du lige har sagt, er meget vigtigt. Som jeg forstår det, jeg begyndte at tale med eftertryk, kan forlængelsen af *Samādhi-tilstanden* i tusinder og millioner af år bedst ses som en genetisk fond for menneskeheden i tilfælde af en global katastrofe. De mennesker, der gik ind i en dyb og lang *samādhi-tilstand*, *dømte sig selv til at blive* den oprindelige mor og far til en ny civilisation efter en global katastrofe, *dømte sig selv til genopstandelse under ændrede forhold på jorden*. Kan du følge mine tanker?

- Ja, svarede læreren.

- Selvfølgelig, fortsatte jeg, er det ikke alle, der bliver optaget i den længste *Samādhi* med det formål at blive den oprindelige mor og far til en ny civilisation. At være en repræsentant for menneskehedens genfond,

er for ansvarlig. Det skal være udvalgte mennesker. Disse menneskers sjæl skal være fri for negativ åndelig energi, må ikke indeholde negativt roterende torsionsfelter. Disse menneskers krop skal være sund, for enhver sygdom drejer torsionsfeltet i en negativ retning, som de øjengeometriske enhedsparametre har vist os (den lille trekant som udtryk for ondskab og sygdom). Det er derfor forståeligt, at det højeste sind, dvs. det generelle informationsfelt, der analyserer den tilsvarende sjæl sammen med den kropstilstand, der udtrykker sig i den, indrømmer kandidaten for den dybe *samādhi* eller ej. At gå ind i den dybe *samādhi* og blive repræsentant for menneskehedens genfond er menneskets højeste åndelige skæbne. Men kun værdige mennesker kan gøre dette.

- Ja, læreren var enig i mit synspunkt og tilføjede, at man i *Prashna*, det højeste stadie af meditation, kommer til erkendelse af sin skæbne i verden. Følger du mit sind?

Jeg forstod ikke længere noget som helst af de andre teser fra vores dialogpartner. De var så abstrakte, at jeg ikke længere kunne få dem til at give mening.

- Endelig spurgte jeg, om den kliniske dødstilstand svarer til *samādhi*?

- Sjælen flygter faktisk fra kroppen i den kliniske dødstilstand, men i modsætning til *samādhi* er kroppen ikke parat til at tilbringe lang tid i en bevaret tilstand, svarede læreren. I mellemtiden fortalte jeg en historie fra mit institut.

En ansat, der arbejdede for os som syerske, kom til mig som leder af instituttet. Hun fortalte mig, at hun havde været i en tilstand af klinisk død en uge tidligere, forårsaget af en choklignende allergisk reaktion. Under den kliniske død havde hun set ind i fortiden og fremtiden. Hun bad mig derfor om at give hende mulighed for at deltage i et psykisk kursus. Det indvilligede jeg i. Som en spøg instruerede jeg så: "Medarbejderen Ivanova L. skal forflyttes fra en stilling som syerske til en stilling som clairvoyant på instituttet, mens hun beholder sin tidligere løn. Tag venligst kontakt til bogholderen og vicedirektøren for videnskab." Personalechefen, en klog kvinde med en universitetsuddannelse, formulerede min ordre i overensstemmelse hermed og præsenterede den for mig til underskrift.

- Hvilken afdeling på instituttet skal vi tildele den clairvoyante? spurgte hun mig.

- Koordiner det med regnskabsafdelingen og vicedirektøren for videnskab, svarede jeg.

Et par minutter senere ringede regnskabschefen til mig.

- Hvilket lønniveau skal vi sætte for clairvoyanten? En sådan stilling er ikke beskrevet i nogen overenskomst...

Jeg henviste ham også til vicedirektøren for videnskab.

En halv time senere kom vicedirektøren for videnskab hen til mig og sagde:

- Du vil formodentlig gerne have syerskens clairvoyante til at arbejde i min afdeling. Jeg vil gerne med det samme påpege, at jeg tvivler på hendes clairvoyante evner. Og jeg går også ud fra, at clairvoyance kan forstyrre den videnskabelige proces med at analysere det visuelle apparat... Først da grinede jeg højt og indrømmede, at det bare var en joke. Vi grinede af det sammen. Det eneste forbløffende var, at i vores land blev chefens ord accepteret uden modsigelse. Ingen tænkte over, hvorfor et oftalmologisk institut havde brug for en clairvoyant.

Hvad er det, hun skal "se", f.eks. om en operation vil lykkes eller ej?

- Man kan ikke arbejde som clairvoyant, man skal være det, kommenterede meditationslæreren min historie. Humoren i historien gik ham forbi. Østens præst forstod os nogle gange lige så lidt, som vi forstod ham.

- Kan du demonstrere meditationen med overgangen til *Samādhi*, spurgte jeg ham.

- Den er ikke lavet på bestilling, svarede han, hvilket ikke overraskede os.

I vores bestræbelser på at dykke dybere ned i fænomenet *samādhi*

Vi havde også taget et stort skridt fremad med dette møde. Som læger var vi naturligvis særligt interesserede i spørgsmålet om, hvordan den effekt på en persons krop og sjæl, der fører til revitalisering, finder sted.

Kapitel 2

Er genoplivning af mennesker mulig?

Jeg er sikker på, at mange mennesker har set filmen om Jesus Kristus og stadig husker scenen, hvor han genoplivede eller helbredte folk med en håndbevægelse. Hvad kan vi sige om dette baseret på vores fund under ekspeditionen og fra nutidens videnskabelige perspektiv?

Logisk set kan man forestille sig, at Jesus Kristus, som muligvis havde en sjæl som et menneske fra en tidligere civilisation og et betydeligt højere psykoenergetisk potentiale, var i stand til at vende de negativt roterende torsionsfelter, som er karakteristiske for sygdom og død, i en positiv retning ved hjælp af sine kraftfulde positive torsionsfelter. Med den buddhistiske religions ord: Han befriede den menneskelige sjæl og krop fra negativ psykisk energi. Frigørelsen af sjælens astrallegeme fra negativt roterende torsionsfelter må have en effekt på vævets metabolisme og dermed føre til heling af kroppen.

Min Bahadur Shakiya

føre til genoprettelse af organismen. Den sjæl, der har forladt kroppen som følge af døden, kan vende tilbage til organismen og revitalisere den, hvis graden af destruktive forandringer ikke er for stor. Sensitive og lignende healere bruger tydeligvis det samme princip.

Hvilken kraft brugte Jesus Kristus til at bekæmpe den negative psykiske energi? Hvad er forskellen på genoplivning og tilbagevenden fra tilstanden *samādhi*? Hvordan vender sjælen tilbage til kroppen?

For at få svar på disse spørgsmål anbefalede Sheskand Ariel et Møde med Min Bahadur Shakiya.

Han betragtes som den vigtigste specialist inden for lidelse. På det tidspunkt havde jeg endnu ikke mistanke om, at et begreb så banalt fra et konventionelt synspunkt som medfølelse ville spille en så vigtig rolle, ikke kun i helbredelsen af sygdomme, men endda i liv og død.

- Hvorfor medlidenhed?" spurgte vi Sheskand Ariel.

- Medfølelse er en stor videnskab i Østen. Den har mange aspekter. Mød ham, det vil være det hele værd, forklarede Sheskand Ariel sit forslag.

Min var meget venlig, talte godt engelsk og svarede lige så tydeligt på vores klare og specifikke spørgsmål. Da vi præsenterede vores hypotese og viste tegningen af det hypotetiske Atlanterhav, råbte Mr Min straks op:

- Lidende øjne. Han har lidende øjne...

- Hvorfor det?

- Jeg har stor erfaring og kan genkende lidende øjne med det samme. Hvad skal jeg sige, I er jo specialister i at analysere øjne. Jeg er sikker på, at I forstår, hvordan jeg har det med det, øjnene er tildækkede, de bliver onde... Apropos, du talte om den onde trekant, jeg ser den på en eller anden måde, men ondskab kun i begrænset omfang. Vrede forårsaget af lidelse er mere korrekt.

- Det er øjne, der er afbildet på templer i dit land. Vi har videnskabeligt analyseret disse øjne og rekonstrueret udseendet af det "tilknyttede" menneske. Hvem er det? Buddha, spurgte jeg.

- Nej, det er ikke Buddha, svarede hr. Min, det er en gammel, meget gammel person.

- Hvorfor lider han? Kan det være, at han vendte tilbage fra tilstanden *samādhi* efter tusinder af år og så de ændrede forhold på planeten og de ændrede mennesker? Kan det være, at han var en af de allerførste profeter?

- *Samādhi*, det er også lidelse, sagde Mr Min, som om han ikke havde hørt mine spørgsmål.

Han tog billedet af den hypotetiske atlanterhavsmand op igen, kiggede intenst på det og sagde:

- Det er i virkeligheden ikke lidende øjne, det er medfølelse øjne. Denne person er enten i *samādhi* eller er lige vendt tilbage fra det. Det er en meget stærk person, kolossalt stærk. Han har en enorm kraft af medfølelse.

- Hvad er medfølelsens kraft?

- Medfølelse er den stærkeste gode åndelige kraft. En stærk kraft for menneskets liv og dets gode arbejde.

- Kan vi for eksempel antage, at Jesus Kristus, da han genoprettede mennesker

Mitleid - stärkste gute seelische Kraft

revitaliseret eller helbredt ved hjælp af medfølelsens kraft? spurgte jeg.

- Ja, det er rigtigt, især fordi negativ åndelig energi kun kan drives ud af mennesker med medfølelsens kraft. At uddanne folk til at være medfølelsende på globalt plan er meget, meget vigtigt for at bevare menneskeheden, og hr. Min bekræftede min mistanke.

- Hvad er læren om medfølelse baseret på?

- To aspekter af medfølelse kan fremhæves: Medfølelse med visdom og medfølelse uden visdom, begyndte hr. Min. Det andet aspekt fører til

Jalousi, misundelse, ondskab. Tag bare jalousiens magt - mange krige er blevet udkæmpet på grund af den...

- Men hvad er forbindelsen mellem *samādhi* og medfølelse?

- *Samādhi* opnås gennem meditation, der driver alle negative kræfter ud af sjælen og kroppen. Og de negative kræfter kan drives ud ved hjælp af medfølelse. Det er meget vigtigt. Medfølelsens kraft er i stand til at fordrive negative kræfter og rense sjælen og kroppen.

- Medfølelse for hvem?

- Der er to typer medfølelse: medfølelse for et specifikt emne og medfølelse generelt. Den første type er i stand til at helbrede en person, genoplive ham eller sætte ham i en relativt kort *samadhi*. Den anden type medfølelse gælder for menneskeheden generelt, er bekymring for dens skæbne. Denne form for medfølelse kan føre til dyb *samādhi*, hvor kroppen kan bevares for evigt.

- På denne måde ønskede jeg at bekræfte, at medfølelsens gode kraft har en universel karakter: Den kan være en helbredende faktor, den kan sende sjælen tilbage i kroppen og dermed revitalisere den, men den kan også føre til *samadhi*, selv til den allerdybeste, som har til formål at gå ind i menneskehedens genetiske fond. Det er klart, at medfølelsens kraft drejer sjælens torsionsfelter i en positiv retning og vender de negative torsionsfelter.

...sønderrivning. Som om medfølelsens kraft er forstærket, så den kan have en stærkere helbredende effekt?

- Det er vigtigt at kunne skelne mellem ægte og falsk medfølelse, bemærkede Min. Mange mennesker foregiver kun at have medfølelse. Men en sådan medlidenhed har tilsyneladende ingen psykisk eller helbredende kraft. Ægte medfølelse har stor god kraft. Jeg underviser i medfølelse på min skole. Mine elever, som har lært ægte medfølelse, har en positiv og helbredende effekt på folk omkring dem. Det er behageligt at være sammen med dem.

- Du har ret, sagde jeg, alle har følt effekten af ægte medfølelse i deres liv. Jeg ved fra min kirurgiske praksis, at patienter, der oplever deres pårørendes medfølelse og bliver plejet af dem, heler operationssår hurtigere og opnår en bedre kirurgisk effekt. Medfølelsens gode kraft vender tydeligvis sygdommens negative torsionsfelter i en positiv retning.

- Min mor, sagde Valentina Jakovleva, kurerede mig aldrig med piller. Hun satte sig ved siden af mig, så på mig med sine gode øjne og sagde: "Datter, jeg vil helbrede dig med min kærlighed".

- Det er rigtigt, det er her, kraften i ægte medfølelse kommer ind i billedet, var Min enig i.

- Som læger, fortsatte jeg, er vi særligt interesserede i muligheden for at

Revitalisering af det menneskelige væsen. Så vidt jeg forstår, kan kraften i ægte medfølelse uddrive den negative psykiske energi selv fra den døde krop, hvorefter sjælen kan vende tilbage til kroppen. Min ven Oleg Adamov, en sensitiv, der er kendt i min by som en dygtig healer, fortalte mig, at den døde menneskekrop har biofelter, som den sensitive kan mærke. Men en død persons biofelt, som han sagde, udstråler absolut patologi. Det følger heraf, at ikke alle elementer af sjælen, uden hvilke kroppens funktion er umulig (astrallegemet), forlader kroppen ved døden. Sig mig, kan den afdødes patologiske biofelt genoprettes ved hjælp af medfølelse?

og dermed kalde sjælen tilbage i kroppen, dvs. revitalisere den?

- For at få dig til at tro på, at menneskelig genoplivning faktisk er mulig, vil jeg give dig et eksempel, sagde Mr Min.

- Undskyld mig, jeg afbrød, mener du genoplivning af personen efter klinisk død, som tager 3 til 5 minutter, eller genoplivning på et meget senere tidspunkt efter døden?

- Jeg mener ikke genoplivning under den kliniske død, som er velkendt inden for lægevidenskaben, men genoplivning på et senere tidspunkt, op til fire dage efter døden.

- Og har du et eksempel på det?

- Ja, en, der er velkendt i Indien, Nepal og Tibet, overleveret af den indiske mester Pabsamanbut. Som han skriver, kom en kvinde til

Kathmandu for at studere karakteren af de spirituelle skoler i Nepal. Denne kvinde var en yogi. Hun fik at vide, at sønnen til en velkendt borger i byen dagen før var blevet banket ihjel af politiet. Hun gik hen til liget af den døde mand, som heldigvis lå et køligt sted, i en dyb kælder, og arbejdede på liget med yogaens kraft alene. Jeg tror, hun brugte medfølelsens kraft, som var meget stærk i hende. Den unge mand genvandt bevidstheden efter denne session. Han var syg i meget lang tid bagefter, indtil virkningerne af slagene forsvandt.

helbredt. Mange mennesker kendte til denne sag.

- Han må have fået et traumatisk chok på grund af smerten, som forårsagede hans død, sagde jeg. Han havde sandsynligvis ingen alvorlige organisatoriske skader, f.eks. på de store blodkar, hjernen, etc. Ellers ville sjælen ikke være vendt tilbage til den ikke-fungerende krop.

- Hvis kroppen er for beskadiget som følge af traumer eller sygdom og ikke kan fungere, vil ånden aldrig vende tilbage til kroppen. Hvad er kroppen - et instrument for sjælen. Når

Hvis dette instrument, billedligt talt, kan repareres, kan sjælen vende tilbage til kroppen; hvis dette instrument er blevet helt ubrugeligt, vil sjælen aldrig vende tilbage til kroppen: Lidelsen bliver for stærk. Sjælen, der er befriet fra kroppen, vender ikke bare sådan tilbage til kroppen. Sjælen er fri, den overvurderer ikke kroppen, for sjælen er udødelig og har utallige liv, dvs. reinkarnationer. De, europæerne, forstår ikke, at mennesket først og fremmest er en sjæl og ikke en krop, sagde Min.

- Men kroppen er vigtig! Den blev skabt af naturen gennem en lang evolution, på dit sprog er det et ekstremt kompliceret og værdifuldt instrument. Selvfølgelig er det kun sunde mennesker, der går ind i *Samādhi-tilstanden*, sjælens bedste instrumenter, renses for negativ psykisk energi. Desuden er den menneskelige krop i *Samādhi-tilstand* en forudsætning for menneskehedens genfond, sagde jeg.

- Forskellen er, at i samādhi reinkarnerer sjælen ikke i en ny krop, men i sin egen krop. Sjælen opretholder forbindelsen til netop denne krop i hundreder, tusinder og millioner af år. Når det besluttes, at sjælen skal vende tilbage til kroppen, genopstår kroppen, fortsatte Min.

- Hvem bestemmer, hvornår sjælen vender tilbage til kroppen?

- Det højeste sind. Mange faktorer tages i betragtning: Levevilkårene på jorden, kroppens tilstand og andre. Sjælen tager aktivt del i dette.

- I okkult litteratur, især hos den indviede Hele na Blavatsky, findes udtrykket "sølvtråd", som forbinder sjælen med den afdøde krop over en vis tidsperiode. Hvis sølvtråden knækker, kan sjælen ikke finde kroppen. Kan sølvtråden forblive i samādhi i tusinder og millioner af år? spurgte Valery Lobankov.

- Ja, i *samādhi* er sjælen konstant forbundet med sin krop, uanset hvor længe *samādhi-tilstanden* varer, bekræftede Mr Min.

- Men hvor længe er sjælen forbundet med kroppen efter den fysiske død, spurgte jeg.

- Det er svært for mig at svare på det spørgsmål. Men jeg ved, at en person kun kan genoplives inden for fire dage efter sin død. Den døde krop må ikke fryses, som det er normalt i lighuse, og den må ikke udsættes for varme. Nedfrysning af det døde legeme fører til ødelæggelse af kroppens celler med iskrystaller, og i varmen sker nedbrydningsprocessen hurtigt. I begge tilfælde er der ingen grund til at tænke på genoplivning.

- Hvad er den optimale temperatur for opbevaring af den døde krop i de fire dage efter døden, hvis der er håb om genoplivning? spurgte Valerij Lobankov.

- En temperatur tæt på nul.

- Den berømte russiske øjenlæge Vladimir Petrovich Filatov brugte transplantation af menneskelige hornhinder fra afdøde patienter, som blev opbevaret ved en temperatur på +4°C i en periode på 3 til 4 dage, til at fjerne grå stær. Filatov brugte tydeligvis dette princip.

- Det er muligt, svarede Mr Min, men husk, at en temperatur tæt på nul er en absolut forudsætning for at holde kroppen i *Samädhi-tilstanden*.

Kendte Filatov til *samädhi*, funderede jeg. Måske går hornhinden, som opbevares under disse forhold, ind i sin egen *vævssamädhi-tilstand* og overlever derfor bedre, når den transplanteres ind i et fremmed øje.

- Da vi fortsatte samtalen, genkendte jeg en vis forbindelse mellem genoplivning og *samädhi*. Når kroppen er i *samädhi*, renses for negativ energi, drejer torsionsfelterne i en positiv retning. Ved døden er kroppen fuld af negativ energi, som den sensitive Oleg Adamov sagde. Det er værd at vende de postmortale negative torsionsfelter i en positiv retning ved hjælp af god psykisk energi, når den døde krop bliver til en sama*z*-lignende krop, og sjælen kan vende tilbage til den. Ikke alle dør af så alvorlige organiske skader som kræft med metastaser, hjerneskade etc. Meget ofte dør folk af allergi, smerter og toksiske chok, hvor de forandringer, der er sket i kroppen, kan vendes. Eller af hjertestop efter et elektrisk stød. Det er i øvrigt ikke alle hjerteinfarkter, der viser tegn på hjertemuskeldød ved obduktion. I sådanne tilfælde ville det være logisk at forsøge genoplivning i de første fire dage efter døden, hvis kroppen har været opbevaret ved +4 °C. Men hvilke kræfter kan bruges til at dreje den afdødes torsionsfelter i en positiv retning?

- Ved hjælp af medfølelsens kraft svarede Mr Min.

- Er medfølelsens kraft nok?" spurgte jeg.

- Du kan styrke dem gennem meditation.

- På trods af dette er der ikke beskrevet mange tilfælde af genoplivning i den østlige medicin...

- Ja, det er rigtigt.

- Det kan betale sig at skabe en forstærker til ekstremt høje frekvenser for at øge effekten af den gode medfølelsesenergi.

ken. Desværre har vores civilisation mistet funktionen af det tredje øje, som, ser det ud til, udfyldte funktionen af den førnævnte generator, sagde Valerij, og jeg var enig. Tidligere generationer havde sandsynligvis et meget bedre udviklet bioenergetisk potentiale og et velfungerende tredje øje og var derfor i stand til at genoplive deres artsfæller med succes. For dem var det sikkert lige så normalt at genoplive en person inden for fire dage efter døden, som det er for os at genoplive inden for 3-5 minutter efter døden.

- Jeg kender ikke menneskehedens historie så godt. Den indviede Blavatsky skrev detaljeret om dette i sin bog "Den Hemmelige Lære", svarede hr.

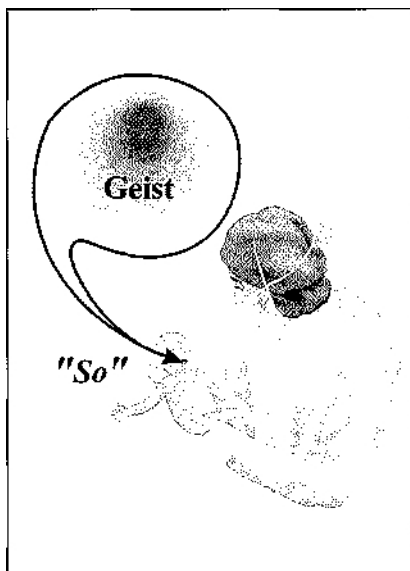
- Det følger af det, du har sagt, jeg slap ikke, at organ- og vævstransplantationer kan udføres inden for fire dage efter døden, hvis liget opbevares korrekt. Det er endnu en påmindelse om Filatovs genialitet. Men hvad sker der med sjælen, når store organer som lever og hjerte transplanteres, når organet skal bære elementer af biofeltet?

- Alt afhænger af sjælens styrke, fortsatte Mr Min. Hvis sjælen hos den person, som organet transplanteres til, er svag, kan det transplanterede organs biofelt udøve en stærk indflydelse. I vores undervisning er der et begreb om sjælevandring. Her er et eksempel fra litteraturen. Den velkendte tibetanske yogi Minerappa så sin lærer Marpas søn dø i en bilulykke. Marpas søns krop var alvorligt beskadiget og ikke længere levedygtig. Ved hjælp af yogaens kraft overførte Marpa sønnens sjæl til en forbipasserende bondes krop. Bonden blev til noget, der lignede Marpas søn. Bondens tidligere sjæl blev, metaforisk talt, skubbet ud af kroppen, fordi den var svagere. Marpas søn følte sig ikke som en bonde i den anden krop, men som yogalærerens søn.

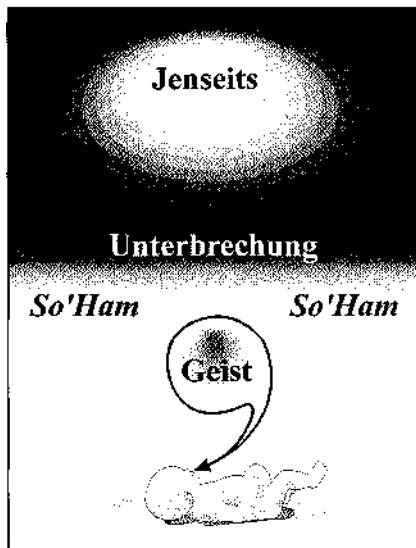
- Betyder det, at Marpa dræbte bonden, da han gav sin krop fri for sønnens sjæl?

- Marpa sendte landmandens sjæl opad, fordi landmandens rolle i livet på jorden var mindre end hans søns, svarede Mr Min.

- Der er også udsagn, sagde Valentina Jakovleva, om, at Stalin og Lenin havde én og samme sjæl. Da Lenins krop blev ubrugelig, gik hans dårlige sjæl over i Stalins krop og fortrængte hans svage sjæl. Det faktum, at Lenins og Stalins fødselsdage ligger 9 år, 9 måneder og 9 dage fra hinanden (ifølge Nostrada Mus), er et bevis på den store onde sjæl, og det er tre seksere, der vender på hovedet.

Geburt

Vores civilisation.

Adskillelse af ånden fra det hinsides

- Det kunne være muligt, svarede Mr Min.

Jeg er nødt til at gøre et sidespring et øjeblik for at give nogle yderligere videnskabelige oplysninger, der er indsamlet af feltfysikspecialisten Valerij Lobankov, men også af Valentina Jakovleva og mig selv,

Fødsel, død og *samādhi* har mange principper til fælles og har samtidig noget til fælles.

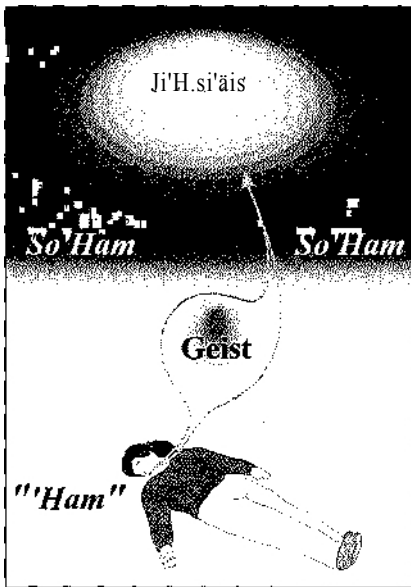
Ved fødslen overtager barnet nogle af sjælens komponenter (astrallegemet, æterlegemet osv.) fra moderen, nemlig de lavestfrekvente felter, der sikrer, at den fysiske krop hos den menneskevoksende art fungerer.

Når den nyfødte trækker vejret for første gang, flyver sjælen ind i kroppen og får mentallegemet (evnen til at tænke), karmadelen af sjælen (hukommelsen fra tidligere liv) og andre til at arbejde. Hjernen begynder at arbejde, sjælens torsionsfelter sættes i rotation. Mennesket bliver til et menneske. Men dit barn er endnu ikke dit barn: Alt afhænger af, hvilken sjæl der tager det i besiddelse.

Mennesket i vores civilisation begynder sin åndelige udvikling fra nul. Hvorfor det? Den tidligere civilisation, atlantiderne, begyndte deres viden, som de erhvervede som et resultat af at forbinde sig med den generelle information.

Sjælen, der har modtaget informationsfeltet (hinsides), kan ikke kun bruges til gode, men også til dårlige formål. (Blavatsky, The Secret Doctrine, s. 345)* Derfor er den sjæl, der flyver ind i kroppen på et barn af vores civilisation, afskåret fra det generelle informationsfelt. Og det er et udtryk for princippet om *So'Ham*, om selvrealisering. Sjælen i nutidens menneske har kun de evner som oprindeligt potentiale, der er bestemt af tidligere inkarnationer (karma). Fødslen af strålende børn er indgangen til en sjæl med ikke helt mistet kontakt til det generelle informationsfelt i barnets krop, dvs. en mere eller mindre stærk overtrædelse af princippet om *S o' Ham*.

Ved døden er sjælen den første, der forlader kroppen uden at miste forbindelsen til kroppen, tilsyneladende over en periode på 40 dage.

kroppen. Denne forbindelse mellem sjælen og kroppen kaldes sølvtråden. Sølvtråden er princippet for den højeste sindstilstand, som gør, at man kan have håb om at vende tilbage til sin krop til det sidste. I dyb søvn går sjælen en tur, men med sølvtråden, som den finder kroppen med igen. Det er derfor ikke tilrådeligt at vække en person pludseligt, fordi sjælen ikke ville være i stand til at vende tilbage til kroppen i tide. Og det er også derfor, det betragtes som en synd at vække børn.

Tre dage efter døden afgår sjælens æteriske legeme, efter 9 dage astrallegemet. Kroppen kan genoplives.

Sjælen vender tilbage til den. Hjernens torsionsreiter i rotation, kan ikke fungere uden sjælen. Vedligeholdelsen af kroppen, især hjernen, er mulig ved en temperatur på +4°C. Denne temperatur på +4°C findes normalt i huler. Denne temperatur på +4°C findes normalt i huler. Vand har den højeste densitet ved denne temperatur.

*Alle citater fra H. Blavatsky i bogen henviser til værket "Den hemmelige lære" vol. 2, der er anført i kildelisten.

Samādhi

Vands overgang til en bestemt tilstand. Man kender tre tilstande for vand: flydende, gasformig og fast. Som Valentina Jakovleva antager, er det mest sandsynligt, at vand går ind i en fjerde tilstand, der er ukendt for videnskaben, under *samādhi*. Det er netop denne fjerde tilstand for vandet i vævet, der gør det muligt at stoppe de metaboliske processer og omdanne det menneskelige væv til en mere fast tilstand uden at forstyrre det. De positivt roterende torsionsfelter kan overføre organismens vand til en sådan tilstand, som under indflydelse af meditation kan overføre information om vandets tilstandsændring og dermed ophør af stofskiftet.

Hvordan overfører vandet informationerne? Der er mange antagelser om dette. Der er tydeligvis et meget skjult princip for informationsoverførsel på spil her. Man ved, at universet hovedsageligt består af vand. Det generelle informationsfelt, som primært har bølgekarakter, er tydeligvis forbundet med brint. Man kan antage, at overførslen af information ved hjælp af vand sker via den brint, det indeholder. Sjælens torsionsfelter kan højst sandsynligt også have en effekt på vandets brint.

Når en sjæl bliver vredet, bliver en svagere sjæl fortrængt fra kroppen, og en stærkere tager dens plads.

I *samādhi* bevares sølvtråden, så længe det ønskes. Forlængelsen af *samādhi* afhænger ikke kun af den "konserverende" kropps tilstand, men også af det højeste sinds beslutning om at bevare sjælens sølvtråd sammen med kroppen eller at klippe den af.

Det er muligt at komme ind i en lang *samādhi-tilstand* ved en temperatur på $+4^{\circ}\text{C}$, som normalt holdes konstant i huler og under vand. Tilsyneladende opnås kroppens forstenede, immobile tilstand på grund af ændringen i vandets tilstand i vævet. Ikke kun vandets højeste densitet spiller en rolle her, men også vandets overdensitet.

- Jeg vil gerne spørge dig, hr. Min, om dyr kan komme i *samādhi-tilstand*? Jeg tror, at *scimaedhi* må være et ensartet naturprincip, der gør det muligt for ikke bare mennesker, men også dyr at overleve. Hvordan kan man ellers forklare f.eks. den brune bjørns vintersøvn, som varer 7-8 måneder om året i Sibirien? Under alle omstændigheder er bjørnen i stand til at reducere sit stofskifte gennem en Samādhi-lignende tilstand. Andre dyr, jordegern, slanger, frøer ... kan gøre det samme.

- Det kan forklares, svarede hr. Min. Når kulden sætter ind, begynder dyrene at lide. Lidelse kan, som jeg sagde før, befri kroppen for negativ psykisk energi, der, som vi ved, er grundlaget for overgangen til en *samādhi-lignende* tilstand. Men det er ikke kun lidelse, der virker her. Dyr har også et tredje øje, ved hjælp af hvilket de er i stand til at centrere sig før kuldens indtræden på samme måde som ved meditation og gå ind i *Samādhi-tilstanden*, dvs. gå i dvale med et reduceret stofskifte. Hvis man for eksempel tager en slange og sætter den et koldt sted om sommeren, vil den dø, fordi den ikke vil være i stand til at koncentrere sig og sætte sin krop i en forstenet, ubevægelig tilstand. I tilfælde af en naturlig kuldeperiode kravler slangen ind i et skjulested, koncentrerer sig i lang tid og går ind i en *samādhi-lignende* tilstand, hvor den tilbringer hele vinteren.

- Hvor udviklet er det tredje øje hos dyr?

- Det er tilstrækkeligt veludviklet. Et tegn på dette er dyrs og planterers sprog. Planter er i stand til at opfatte farer og r e a g e r e på dem. Gennem meditation kan mennesker lære at forstå dyrs og planterers sprog. I dette tilfælde vil mennesker føle sig trygge blandt vilde dyr. Nikolaj Rerichs maleri "Og vi er ikke bange", hvor to munke er afbildet sammen med bjørne, er et eksempel på dette.

- Hvad tror du, folk mangler?" spurgte jeg.

- Det tredje øje.

Kapitel 3

Endnu en gang om det "tredje øje"

En aften gik vi - Valerij Lobankov, Valentina Jakovleva, Vener Gafarov, Sergej Seliverstov og jeg - en tur i Kathmandu. Vi blev ledsaget af en "ny russer", som var ved at komme sig i Nepal. Den "nye russer", som var lettere beruset, var interesseret i den psykologiske baggrund for vores forskning.

- Jeg forstår, sagde han, du har brug for offentlighed, for om et par uger vil du begive dig ud på den lange rejse ind i bjergene for at lede efter de huler, hvor atlantiderne bor. Lad dem sidde der... Hvilket udstyr har du ikke købt, alt sammen importeret? Hvem har sponsoreret det? Har du selv betalt for det? Og hvad får du ud af det? Tja, de vil sige et par gange: Mul-da-shev, Lo-ban-kov... Og hvad så? I er nødt til at leve, folkens, i dag, i dag... Tag mig, jeg kom til Nepal for at komme mig, jeg har regnet det hele ud selv, jeg har gjort det hele selv... Sig ikke, at du ikke er interesseret i forretning, i halvædelsten? Hold nu op! Jeg siger det, som det er - jeg er interesseret i denne forretning! Eller tror du, at jeg kun kom til Nepal for at komme mig, og Canada, Spanien...? ?

- Du forstår ikke, forklarede Valery Lobankov tålmodigt, at videnskab er meget interessant. Vi er forskere, forstår du, forskere... At finde den videnskabelige sandhed er meget svært, nogle gange giver man ikke bare alle sine penge for det, men også hele sit liv... Her har vi fundet bekræftelsen på, at der findes en genetisk fond for menneskeheden i tilfælde af dens selvdestruktion eller en global katastrofe...

- I vil gerne sige, at I er altruister, svarede den "nye russer", I er nødt til at leve, folkens, i dag, i dag... I er nødt til at tænke på børnene, de har brug for en basis, et fundament. Det er sådan, det ser ud, Valerij.

Jeg var ret træt af denne sladder og gik hovedrystende min vej. Så lagde jeg mærke til tre europæisk udseende piger. Hver af dem havde et tredje øje tegnet på panden, helt naturalistisk, med øjenlåg og øjenvipper.

- Hej, du glemte at lægge mascara på dit tredje øje, sagde jeg til hende.

Pigerne stoppede op. En samtale fulgte. De var fra Israel, tjente alle tre i den israelske hær (hvor kvinder også er kendt for at gøre tjeneste) og brugte en feriecheck til denne tur til Nepal. De talte ganske godt engelsk.

- Ja, kirsebær, sagde den "nye russer". Seriøst, spørg dem, hvor de kommer fra.

spurgte jeg. Det viste sig, at to af dem var født i Vesteuropa, og den tredje kom direkte fra Israel.

- Det var ærgerligt, jeg ville gerne have taget mig af dem, sagde den "nye russer", som formåede at lave international forretning med engelskkundskaber på niveau med ja og nej.

- Sig mig, spurgte jeg, denne tegning på din pande, er det en joke, eller betyder den noget?

Det var der, vi hørte om en restaurant i nærheden ved navn "Det tredje øje". Man kan kun komme ind, hvis man har et tredje øje malet i panden. Vi sluttede os spontant til de tre unge kvinder. Vi gik ind i restauranten "umalede". Vi blev alle sat ved et stort bord. Der sad allerede en irsk kvinde og smilede affekteret, og der var ikke andre ledige pladser.

- Lad os lære hinanden at kende, sagde Sergei Seliverstov og præsenterede os en efter en og nævnte også destinationen for vores ekspedition. Han præsenterede den "nye russer" som en vigtig russisk forretningsmand.

- Åh, udbød den irske kvinde, du studerer de tidligere civilisationer! Mange mennesker i mit land er interesserede i dem. De stræber efter at udvikle det tredje øje og går på særlige meditationsskoler. Men jeg sparede op og kom for at lære meditation her, hvorfra det har spredt sig over hele verden. Jeg bestreber mig på at udvikle mit tredje øje. Det er derfor, jeg kom til denne restaurant. Fortæl os mere om din ekspedition.

- Ja, fortæl os det, spurgte israelerne også. Under måltidet skitserede vi vores plan.

- Meget interessant, sagde den irske kvinde. Men du, du er vel ekspeditionens sponsor? spurgte hun den "nye russer".

- Ja, den "nye russer" løj.

- Og hvor god er du til at udvikle det tredje øje?" spurgte jeg den irske kvinde.

- Meget beskedent, svarede hun.

- Ved du overhovedet, hvad det tredje øje er?" spurgte Vener Gafarov.

- Den buddhistiske religion, begyndte jeg at sige uden at vente på et svar, skelner mellem fem typer øjne:

1. *Det kødelige øje*, dvs. vores til almindelige øjne.

2. *Det guddommelige øje*, dvs. det øje, der kan se langt ind i rum og tid. Med dets hjælp kan man se ind i det generelle informationsfelt, hvilket endda gør forudsigelser mulige.

3. *Visdommens øje*, som giver dig mulighed for at se ind i din sjæl og analysere den for at forstå den grundlæggende sandhed: Livet er frem for alt din sjæl og ikke din krop.

4. *Dharmaens øje* (Dharma eye), som hjælper med at realisere Buddhas lære. Jeg tror, det kan forstås som en måde at forstå Buddhas lære på, som er ekstremt kompliceret.

5. *Buddhas øje* er lærerens øjne. Jeg forstår dem som øjnene på en person, der er indviet i viden fra tidligere civilisationer.

- Hvad, kan en person have fem øjne på samme tid?" spurgte en af israelerne.

- Efter min mening henviser ordet øje i den buddhistiske religion til en persons evne til at opfatte og analysere de åndelige aspekter af livet, svarede jeg.

- Og hvilken slags øjne havde Buddha?" spurgte israeleren.

- Som en fremtrædende tibetansk videnskabsmand (hr. Min) forklarede os, havde Buddha et tredje øje, som til gengæld er dårligt anerkendt hos mennesker.

Transformation af psykisk energi til lysenergi (Buddha)

er udviklet. Men det tredje øje har aldrig lignet et øje, ikke engang i Buddhas tilfælde. Men det er kendt, fordi en lysstråle udgik periferisk fra Buddhas pande. Buddha brugte denne stråle til at kalde bønderne til sine prædikener. Strålen fra Buddhas pande kunne have fem farver: hvid, blå, grøn, gul og rød.

- Åh, det var sandelig meget eksotisk, sagde israeleren.

Den "nye russer", som havde lyttet opmærksomt til Valentina Jakovlevas oversættelse, spurgte:

- Buddha havde sikkert en lyskilde i panden?

- Det er helt sikkert, svarede Valerij Lobankov, at det er en effekt af omdannelsen af psykisk energi til lysenergi. Du har sikkert hørt om telekinese, hvor psykisk energi bruges til at flytte f.eks. et glas på et bord. Det er omdannelsen af psykisk energi til mekanisk energi. På samme måde kan psykisk energi frembringe en lyseffekt.

- Fortæl mig mere om det tredje øje. Jeg kom her specielt for at udvikle det, insisterede ireren.

- Det tredje øje er en del af hjernen, begyndte Valery Lobankov. Hvis hjernen sætter sindets torsionsfelter i rotation, så er det tredje øje det organ, der afstemmer sindets forskellige komponenter til torsionsfelternes frekvens. Man kan tale om tre funktioner for det tredje øje:

- *Intellektets funktion* er at tune ind på frekvensen af forbindelsen med det højeste sind. Naturligvis bruger de indviede (som Helena Blavatsky) deres udviklede tredje øje til at tune ind på frekvensen af det generelle informationsfelt.

- *Meditationens funktion* er at tune ind på frekvenserne i ens eget sinds torsionsfelter på forskellige niveauer. Man ved, at der findes 112 typer meditation, hvilket betyder en individuel indstilling til den passende frekvens i hvert enkelt tilfælde.

- *Det indre syns funktion*, dvs. indstillingen på frekvenserne i de forskellige organers torsionsfelter, gør det muligt for os at se ind i organerne og genkende deres sygdomme.

- Hos børn, fortsatte Valerij, eksisterer det tredje øje som et rudiment, som en erindring om det tredje øje, der blev udviklet hos mennesker i tidligere civilisationer. Kan du huske, hvad der står i den gamle litteratur om atlantiderne, som kunne flytte enorme stenblokke alene med øjnene? Ved hjælp af deres tredje øje tilpassede de sig frekvensen af stenenes felter og drejede deres torsionsfelter på en sådan måde, at de modvirkede tyngdekraften. Stenene så ud til at blive lette og kunne flyttes ved at rotere torsionsfelterne.

- Lad pigerne prøve at flytte glasset ved at kigge, da de har et tredje øje, jokede den "nye russer".

- Selvfølgelig kan jeg ikke gøre det, sagde den irske kvinde, men efter mine meditationstimer kan jeg allerede mærke min ånd meget bedre. For mig er vores materielle verden ikke længere det vigtigste, det er nu ånden. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfor vores tredje øje begyndte at skrumpes?

- Har du læst Helena Blavatsky?" spurgte jeg den irske kvinde.

- Nej, men under meditationsundervisningen her i Nepal blev hun omtalt som den fremragende indviede.

- For at kunne besvare spørgsmålet om, hvordan det tredje øje udviklede sig og svandt ind igen, er vi nødt til at vide, hvordan menneskeracerne blev til. Der er meget at finde i litteraturen om dette, meget detaljeret i Helena Blavatskys bog "Den Hemmelige Lære". Blavatsky forstår ikke udtrykket menneske race som nationer, men som civilisationer. For hende er den første race civilisationen af de første mennesker på jorden. Blavatsky skriver også i sin bog, hvordan hun kom til denne viden, hvordan en stemme faktisk dikterede denne videnskabelige information til hende. Hun er helt overbevist om, at det højeste sind ønskede at formidle til mennesker i dag gennem hende, hvordan menneskeheden har udviklet sig. Jeg har ingen grund til ikke at tro på hende, især fordi det, der står i hendes bog, stemmer overens med andre religiøse og videnskabelige data. Der findes ikke noget bedre værk i verden. Hun antager, at der var fire racer af mennesker, der levede før os. Så vores race er den femte...

- Undskyld mig, restauranten lukker nu, afbrød en tjener mig.

- Hvor ubelejligt, sagde den irske kvinde.

- Intet problem, sagde den "nye russer" og rakte tjeneren 20 dollars. Valya, sig til ham, at det er, så vi kan sidde her, så længe vi vil. Og bestil noget vin til kvinderne, nu du er i gang. Jeg er også interesseret i, hvem vi nedstammer fra. Jeg vil også gerne bevise over for mine venner, at det ikke er aberne.

Tjeneren tog gladeligt imod de 20 dollars og gik høfligt.

- Nepal er et fattigt land, her er 20 dollars allerede en formue, siger Sergei Seliverstov.

- Se, sagde den "nye russer", du kan købe en hel restaurant for 20 dollars. I Moskva får man ikke engang en kop kaffe for det. I Moskva ville en tjener tage mindst 300 dollars for sådan en service. Og her - hvis bare vi havde sådan en service i Rusland!

- Så, fortsatte jeg, ifølge Blavatsky var der fem racer på jorden, og vores er den femte. Livet på jorden opstod for flere millioner år siden gennem kondensering af stof. Mennesker, dyr og planter opstod på samme tid. Hver race opstod fra den foregående.

Den første race, som blev kaldt de "selvfødte", opstod på jorden i form af æteriske (himmelske) væsener gennem kondensering af den subtile verden, dvs. psykisk energi. Det var engleagtige mennesker, som kunne gå frit gennem klipper og andre faste genstande. De lignede lysende, kropsløse former af måneskin og var 40 til 50 meter høje. Den protoplastiske krop hos menneskene af denne første race var ikke lavet af det materiale, som vores dødelige skaller er lavet af, den havde mere en bølgelignende karakter. De var kykloper, dvs. enøjede; øjets funktion svarede til det tredje øjes, telepatisk forbundet med omgivelserne og det højeste sind. Menneskene af den første race formerede sig ved at dele sig og knopskyde. De havde intet sprog og kommunikerede ved "tankeoverførsel". De kunne leve ved enhver temperatur.

Den anden race, de "svedfødte" eller "benløse", erstattede den første på Jorden. Disse mennesker var også larver, men tættere end den første race. De var mindre, men blev 30 til 40 meter lange. De var også kykloper og kommunikerede ved hjælp af tankeoverførsel. Menneskene af den anden race var gyldengule i farven. De formerede sig ved knopskydning og sporulering, men i slutningen af den anden races livsperiode opstod der mellemliggende hermafroditte, d v s . mand og kvinde i én krop.

Den tredje race, der kaldes lemurianere og stammer fra den anden, er opdelt i tidlige og sene lemurianere.

De tidlige lemurianere var op til 20 meter høje og havde en meget tættere krop, som ikke længere kunne beskrives som en larve. De havde knogler. Den biseksuelle hermafrodit samlede mandlige og kvindelige egenskaber i ét tilfælde, hvilket førte til adskillelse af kønnene og seksuel reproduktion. De tidlige lemurianere havde to ansigter og var firearmede. To øjne var foran, det tredje øje bagved. To arme "tjente" den forreste halvdel af kroppen, to den bageste halvdel. De forreste øjne blev brugt til fysisk syn, det bageste øje hovedsageligt til mentalt syn. De var gyldne i farven. Kommunikation foregik gennem tankeoverførsel.

De sene lemurianere, eller lemurianske atlantidere, var det højest udviklede folk på jorden med det højeste teknologiske niveau. Vi kan blandt andet takke dem for konstruktionen af den egyptiske sfinks,

*Illustration af en firearmet
mand med to ansigter*

de enorme monolitter i Salisbury (Storbritannien) samt nogle monumenter i Sydamerika. De var 7 til 8 meter høje, havde to øjne og to arme. Det tredje øje forsvandt inde i kraniet. Deres hudfarve var gul eller rød. Der udviklede sig et sprog blandt dem, som har overlevet til i dag blandt folkene på den sydøstlige del af jorden. Blavatsky regner aboriginerne i Australien som efterkommere af de sene Lemurians, som overlevede og blev vilde på det australske kontinent, som havde været isoleret i umindelige tider.

Den fjerde race blev kaldt Atlantians. Atlantians havde to rigtige øjne foran, men det tredje øje var skjult dybt inde i kraniet, men fungerede godt. Det har...

De havde to arme og var oprindeligt 3 til 4 meter høje, men blev gradvist mindre mod slutningen af atlanteanernes livscyklus. Nogle af atlantiderne havde en gul hudfarve, andre var sorte, brune eller røde. I den sene periode af sin eksistens var Atlantis overvejende koloniseret af gule og sorte atlantidere, som kæmpede mod hinanden. I begyndelsen brugte atlantiderne et agglutinerende sprog, som stadig tales af nogle indfødte stammer i Sydamerika i dag. Men senere udviklede der sig et mere avanceret sprog, som er grundlaget for nutidens sprog. Atlanternes bøjningssprog anses for at være roden til sanskrit, som i dag er de indviedes sprog.

Atlanternes civilisation var også tilstrækkeligt højt udviklet. De modtog deres viden ved at være forbundet til det generelle informationsfelt, mestrede fjernhypnose, tankeoverførsel, var i stand til at påvirke tyngdekraften, havde deres flyvemaskiner (*Vimānas* - sanskrit: indbyggerne i Atlantis' flyvemaskiner - d.U.), byggede den atlantiske civilisations stenguder og var i stand til at bruge atlaternes viden til deres egne formål.

Pyramiderne på Påskeøen, de egyptiske pyramider og mange andre gådefulde monumenter fra oldtiden.

Den femte race, dvs. os, som i den esoteriske litteratur kaldes den ariske race, opstod fra de sene atlanteanere. Mange mennesker af den femte race blev vilde og var ude af stand til at udnytte atlantidernes viden til deres udvikling. I begyndelsen var menneskene af den femte race ret høje (op til to-tre meter), hvorefter de gradvist blev mindre. Det tredje øjes funktion gik næsten helt tabt, hvilket resulterede i, at den konstante forbindelse med det generelle informationsfelt blev afbrudt, og det blev umuligt for dem at modtage deres viden derfra. Efterhånden nærmede disse menneskers udseende sig det, vi kender i dag.

- Interessant, men kompliceret, sagde den "nye russer". Jeg føler med mit tredje øje, hvad jeg ellers skal bestille. Valery, ring til...

- Så, fortsatte jeg, kun de to første racer havde det, vi kalder det tredje øje, og brugte det kun til at leve med. Hos mennesker af den tredje race (de toansigtede) udviklede der sig, ud over det tredje øje på bagsiden af hovedet, to normale øjne foran, som blev brugt til at se i den fysiske verden og hjalp det tredje øje. Hos den fjerde race (atlantiderne) forsvandt det tredje øje ind i kraniet, men mistede ikke sin funktion. I den femte race (vores) forblev det tredje øje som et rudiment kaldet epifysen. Men (og Blavatsky påpeger dette) i vores race er tendensen ved at udvikle sig mod en fornyet udvikling af det tredje øje. Apropos det, så følte atlantiderne også regressionen af det tredje øje og forsøgte at stimulere det kunstigt. Og vi havde også meditationsskoler, der, som vi ved, udvikler det tredje øjes funktion. Også du, sagde jeg og kiggede på den irske kvinde, kom her for at skærpe dit tredje øje.

- Ja, jeg er stolt af, at jeg, hvis man kan sige det på den måde, er lidt forud for spillet i denne sag.

- Pigerne er begyndt at kede sig, sagde den "nye russer" og bad mig oversætte det følgende. Tillad mig at fortælle dig noget andet til en forandring. For nylig arrangerede nogle russere et rickshaw-løb her i Kathmandu. Forestil dig, at vi, stærke mennesker, sad i vognene, og rickshaw-chaufførerne, små nepalesere, trådte i pedalerne af al deres styrke. Det var spændende. Min veninde Vitja vandt. Det var bare synd for rickshaw-chaufførerne, men vi betalte alle mere, end de kunne have drømt om.

- Jeg har ondt af rickshaw-chaufførerne, sagde en israeler.

- Man behøver ikke have ondt af dem, bemærkede Vener Gafarov, de er nødt til at gøre noget for deres brød. Det er ikke pinligt.

- Apropos stolthed sagde jeg, at Helena Blavatsky skrev, at det tredje øje holdt op med at fungere, når folk blev for stolte og næsten tænkte på sig selv som guder. På den måde afkoblede de sig selv fra det højeste sind.

- Hvorfor kaldes det tredje øje et øje, når det er skjult inde i kraniet?" spurgte ireren.

- Anatomerne opdagede, at det tredje øje dannes ligesom et øje under embryogenesen. Det er ganske forståeligt, eftersom de to første racer også havde et enkelt øje, det vi kalder det tredje øje. Blavatsky har allerede påpeget dette. Jo højere menneskets åndelige udvikling er, jo mere udviklet er epifysen, det tidligere tredje øje.

- Tak for en vidunderlig aften. Jeg har lært en masse om det tredje øje i dag, sagde den irske kvinde.

Den "nye russer" holdt os tilbage med en fast gestus, betalte for alle og glemte ikke at give tjeneren drikkepenge.

- Nå, var det interessant?" spurgte Sergei Seliverstov den "nye russer". Ser du, man er nødt til at efterlade sig noget i livet. Ikke bare penge, ikke bare et hus og en bil, men noget idealistisk. Hos børn, hvis du husker det, er pinealkirtlen mere udviklet, så de føler det åndelige bedre. Det er derfor, forældrenes mentale tilstand...

- Jeg forstår, afbrød den "nye russer", at man ikke kun skal efterlade sine børns ejendele, men også gøre noget, så de kan være stolte af deres forældres intellektuelle niveau. Forresten, Sergei, er det ikke bare latterligt, for sølle 20 dollars havde vi restauranten den halve nat...

Kapitel 4

Næste gang bliver det mere alvorligt

Den "nye russer" etablerede sig som det onde afkom af en uheldig overgang til markedet, da politiske romantikere med den samme totalitær-kommunistiske tankegang kun lige kunne skabe kapitalismens mest uheldige skabelse - det vilde marked. Det er en skam, at nationens ansigt på ingen måde er præget af dens bedste repræsentanter, men af typer med et lavt kulturelt niveau, men en betydelig kriminel mentalitet, som hurtigt har tilpasset sig de vilde samfundslove. En kultiveret person har for eksempel svært ved at håndtere bestikkelse, uden hvilken det er ekstremt svært at opnå noget i dag. Men den "nye russer" gør det, som om det var en selvfølge. Som et resultat viser den "nye russer" sig normalt at være vinderen, mens den kultiverede person ville være nødt til at gå gennem alle instanser i søgen efter sandhed og retfærdighed indtil slutningen af sine dage.

Hvis de vilde love i samfundet fortsætter for længe med en befolkning, der ikke har noget at gøre med begreber som ære, samvittighed, godhed og kærlighed, vil det uundgåeligt føre til en nedbrydning af nationens intellekt, dvs. at folk vil begynde at løbe løbsk. Jeg plejede aldrig at tænke over den historiske og politiske baggrund for begrebet vildskab. Men gennem vores research kom vi frem til den konklusion, at vildskab som det modsatte af fremskridt gentagne gange er forekommet i historien, ikke kun i vores civilisation, men også i tidligere civilisationer. Vi kan kun håbe, at de "nye russere" ikke er de første vilde i vores fremtidige (Gud være os nådig!) vilde land.

Ruslands autoritet i udlandet er faldet i de senere år, ikke kun på grund af tabet af dets tidligere militære magt og de ledende repræsentanters usympatiske fysiognomi, men også fordi det hovedsageligt er de førnævnte "nye russere", der er begyndt at repræsentere vores land i udlandet. Disse "nytilkomne" kan ikke forbindes med det faktum, at vi var de første til at bryde igennem lydturen, den

erobrede kosmos, skabte det bedste uddannelsessystem i verden osv. Men folk har en tendens til at drage generelle konklusioner om et land selv efter korte møder med dets repræsentanter, og denne stats historiske præstationer bliver hurtigt glemt.

Vi, ekspeditionsmedlemmerne, ville aldrig have tænkt på at gøre det her. "hjemlandets glørværdige repræsentanter" kunne have indflydelse på vores ekspeditions arbejde i det fjerne Nepal. Men nogle af dem, som hurtigt blev rige og besluttede sig for at hæve deres åndelige niveau hurtigt, begyndte at besøge klostrene i Kathmandu og med alle midler at få møder med højtstående lamaer, tale højt og få taget et billede med dem i en omfavnelser. Mig og lamaen. Det er eksotisk! Så venner, nu kan I være misundelige!

I princippet er nysgerrighed over for uforståelige spirituelle aspekter af livet prisværdigt, men den form for interaktion, hvor en udlænding fuld af selvsikkerhed klapper en lama på skulderen som sin blodsbror og siger: "Sikke en svækling du er..." er mildest talt uforståelig og ubehagelig, ikke kun for lamaerne.

Det var tydeligvis årsagen til vores videnskabelige fiaskoer ved møder med to højtstående lamaer. De stod i spidsen for de vigtigste buddhistiske klostre i Kathmandu, hvor vores "bror" helt sikkert allerede havde opholdt sig. Og selvom vores ekspedition var af international karakter, udgjorde repræsentanter for Rusland dens kernegruppe. Det lagde vi aldrig skjul på. Og vi havde absolut brug for vellykkede samtaler! Kun lamaerne havde ret til at beslutte, om de ville afsløre "lamaernes hemmelige viden". Kun lamaerne kunne være indviet i antikkens hemmelige viden. Kun lamaerne kunne give os en antydning af materielle beviser på eksistensen af menneskehedens genfond i form af den lange *samādhi-tilstand*. Kun lamaerne kunne kende folk, der har adgang til atlantidernes kroppe i *samādhi-tilstand*, og som kunne afklare vores forestillinger om de tidlige civilisationers menneskers udseende.

Alt i alt havde vi et solidt grundlag for at stole på lamaerne. Atlanterens udseende, som vi havde beregnet, svarede i princippet til de indiske *svāminers forestillinger* om folk fra tidligere civilisationer, og fra *svāminerne* og videnskabsmændene havde vi lært meget, som kunne forbindes i en streng logisk kæde. Det var svært at forestille sig, at vores medborgeres rå opførsel skulle vise sig at være en anstødssten. Rinpoche Lama, som Sheskand Ariel havde arrangeret mødet med gennem rektoren på det nepalesiske universitet, og som allerede havde givet os noget videnskabeligt materiale på forhånd, tog imod os med en varm velkomst.

os på det aftalte tidspunkt, omgivet af sine elevers følge. Tyskere, danskere, amerikanere og andre var repræsenteret i dette følge, omkring 20 til 30 personer. De sad alle sammen på gulvet. En med lukkede øjne, en hviskende, en der kiggede uafbrudt og tavst på lamaen, en der kiggede interesseret på os. Disse mennesker havde viet hele deres liv til Østens åndsvidenskab og havde boet i Nepal i mange år. De talte alle nepalesisk.

Rinpoche Lama med studerende

Vi sad i lave, bløde sofaer over for lamaen. Ved siden af mig sad en lyshåret dansker, som præsenterede sig som lamaens tolk. Det var tydeligt, at lamaen talte godt engelsk, men af en eller anden grund foretrak han at tale til os gennem en tolk. Selvom jeg ikke kender det nepalesiske sprog, fornemmede jeg, at danskeren, som i forvejen talte et meget dårligt engelsk, talte et endnu dårligere nepalesisk.

Jeg præsenterede vores hypotese om menneskehedens oprindelse. Jeg forsøgte at tale tydeligt og reducerede mit engelske til det sidste niveau af forenkling, selvom det fik mig til at føle mig usikker og utilpas. Lamaen lyttede til min historie med et halvt øre, men slet ikke til oversættelsen. Folk blev ved med at komme hen til ham, og han lagde hellige tørklæder om halsen på dem og gav dem stykker af hellig mad. Danskeren blev ved med at mumle i mit øre på nepalesisk og rørte mig på skulderen for at gentage en eller anden sætning.

Danskere

n

i analysen skal man tage hensyn til synsobjektet, kognitionen og sanseorganerne...

- Tillad mig, jeg afbrød, men denne tegning er en gengivelse af ansigtet på en person, hvis øjne er afbildet på væggene i dit toilet. Valerij Lobankov fotograferede det, og vi har genskabt udseendet af ejeren af disse øjne ved at analysere dem matematisk. Fortæl mig venligst, hvis øjne det er?

De usædvanlige øjne på stupaen

- Det er visdommens øjne, svarede lamaen, de repræsenterer målene, det faste ønske, og hvad øjne bør repræsentere. Buddha lærte, at det er nødvendigt at se kvaliteten i alting, hvis ydre form er visdom.

Jeg var lige ved at spørge: "Hvad er det - visdommens øjne?" men stoppede i tide for at undgå endnu en strøm af ord, som vi ikke ville forstå.

- Er det Buddhas øjne?" spurgte jeg frækt.

- Buddha havde 32 karakteristika og 60 egenskaber, hvoraf hans øjne er en af dem. Særlige kunstnere tegnede disse øjne på klosterets vægge for at skildre deres visdom. Visdom kommer ikke kun fra øjnene, men også fra hjertet, sagde lamaen blomstrende.

- Hvad kan du sige om denne næse?" spurgte jeg og pegede på tegningen af den hypotetiske atlanteaner.

- Den usædvanlige næse er et udtryk for usædvanlig styrke, svarede lamaen.

- Hvilken slags usædvanlig kraft?

- Åndens kraft.

- Så vidt jeg ved, kommer åndens kraft fra øjnene...

- Også fra næsen.

- Kan åndens kraft også udtrykke sig fysisk, f.eks. flytte genstande?

- Det kan hun.

- Hvad har næsen med det at gøre?

- Rigtig meget!

- Hvad kan du sige om det tredje øje?" spurgte jeg og pegede igen på tegningen.

- Det er en tot øjenbrynshår, svarede lamaen med et grin.

Jeg fornemmede, at lamaen var begyndt at gøre grin med mig. Danskeren kiggede også på mig med et smil.

- Hvis viden har Buddha bragt til jorden?" ville jeg vide, mens jeg oparbejdede al min tålmodighed.

- Buddha, det er frihed. Når du er fri fra opfattelsen af din krop, vil du genkende verden. Det er vigtigt at føle sig uden for sin krop.

- Så hvis viden bragte Buddha med sig?

- Al viden var i Buddhas sind.

- Undskyld mig, to spørgsmål mere. Det første: Minder denne atlanteaner dig om en person, der er gået ind i *Samādhi-tilstanden*?

- Hvordan kender du til *Samädhil*, spurgte lamaen mig og så intenst på mig.

- De indiske *sväminer* har fortalt os om dette. Vi antager med tilstrækkelig sikkerhed, at der her i Tibet, i huler med stabile temperaturer, må være bevaret kroppe af mennesker i forstenet, ubevægelig tilstand, mennesker ikke kun fra vores civilisation, men også fra tidligere civilisationer. Dette er en særlig genetisk fond for menneskeheden, som det er dit højeste kald at bevare, kære Lama. Her er det sidste budskab fra *So'Ham*. Hvorfor er det det sidste? Det kan tolkes som en advarsel til menneskeheden. Efter selvdestruktionen af denne, den sidste civilisation på jorden, vil der ikke længere være brug for menneskeheden genfond, dvs. mennesker vil ikke længere vende tilbage fra den lange *tilstand af samädhi* og vil ikke længere blive kimen til en ny civilisation. Derfor, kære Lama, tror jeg, at tiden er inde til at gøre det klart for menneskeheden, at vores civilisation kan blive den sidste på jorden. Se, hvor mange våben der er ophobet på jorden. Ser du, den åndelige udvikling bliver mere og mere erstattet af en småborgerlig, ønsket om berigelse bliver formålet med livet. Folk er parate til at gøre hvad som helst for penge... Kun en lille gruppe mennesker fra de udviklede lande, sagde jeg og pegede på lamaens disciple, bekymrer sig om hans åndelige udvikling. Men de gør det kun for deres egen skyld. Men for at folk virkelig og oprigtigt kan tro på sandheden og kraften i den religiøse lære, har de brug for nye fakta, ny viden. Hånden på hjertet kan man sige, at folk i mange henseender ser religion som et smukt eventyr...

- *Samädhi* er beskyttet, afbrød lamaen mine forklaringer. Der er en kraft der. Hver eneste sten... Det er ikke kun mit kald... Hvad er dit andet spørgsmål?

- Jeg vil gerne spørge, hvad du ved om *So'Hams* sidste besked.

- Det samme som dig, svarede lamaen.

Jeg bad lamaen om at komme ud på balkonen, hvorfra der var udsigt til en stupa, et ovalt tårn med en gengivelse af de enorme, usædvanlige øjne. Det var netop disse øjne, vi havde analyseret videnskabeligt; de tjente som grundlag for den optiske rekonstruktion af personen med det usædvanlige udseende, som vi mente var en atlanteaner. Hvorfor er disse øjne det vigtigste symbol på nepalesiske og tibetanske klostre? Hvad symboliserer de? Udsagnet om, at de er visdommens øjne, tilfredsstillende os slet ikke. Det er muligt, at den gamle viden også havde et aspekt, der ligner vores øjengeometri, for at symbolisere øjnene s udseende gennem repræsentationen af øjnene.

På templets terrasse _sieh auf mein Kmn _ du

kan ikke se panden. Se på min pande - du kan ikke se hagen. Se på det ene øje - du kan ikke se det andet. Se på det andet - du kan ikke se det første, sagde lamaen.

- Men øjet fungerer som en messende stråle!

Den lille lama løftede blikket mod mig, kom hen til mig og klappede mig kraftigt på skulderen.

- Du skal ikke være utilfreds, sagde han, klappede mig på skulderen igen og grinede højt.

Det gjorde mig utilpas. Danskeren fortsatte med at kigge på mig ud af øjenkrogen.

- Og hvorfor klapper du mig ikke på ryggen og griner?" spurgte lamaen overrasket.

Jeg var målløs.

for at indkode ejeren. Måske er det repræsentationen af forfaderen eller formoderen til vores civilisation. Eller det er øjnene på et menneske fra menneskehedens genpulje, som skal blive dens redningsmand i tilfælde af dens selvdestruktion. Den fremtidige frelsers øjne, meget muligt. Men det havde lamaen ikke sagt noget om. Vi blev beroliget af det usandsynlige tilfælde, at den tibetanske race har det gennemsnitlige statistiske øje, vi havde beregnet, og at disse usædvanlige øjne er afbildet på alle klostrene lige her i Tibet.

Vi tog et par billeder og fortsatte derefter vores samtale.

- Selvfølgelig kender du hemmeligheden bag disse øjne, sagde jeg og pegede på stupaen.

- Her kommer jeres russere, de tager ikke hensyn til folkene foran mig, taler højt, griner, klapper mig på ryggen, tager billeder af sig selv. Fortæl mig, hvorfor de, lamaen pegede på udlændingene, der sad på gulvet foran ham, hvorfor disse tyskere, hollændere, amerikanere og englændere sidder på knæ foran mig, men jeres russere... Jeg legemliggør den gamle visdom og viden, generationen før forfædrene. Ham der, lamaen pegede på danskeren, har boet i Nepal i 22 år, hvor han har lært meditation og gammel viden.

Danskeren nikkede.

- Jeg kan ikke stå inde for de russere, der var sammen med dig, sagde jeg.

- Jeg kan se, at du er en seriøs videnskabsmand, du er ikke som dem, svarede lamaen. Men hvordan kan jeg stole på dig med gammel viden, en repræsentant for et land, hvor der er rige mennesker, som kun ser os som eksotiske indfødte, som ikke har nogen beundring eller interesse for vores gamle viden, som tror, at med deres penge er hele verden åben for dem. Rusland er et rigt land, Nepal et meget fattigt. Men her, i Nepal og i Tibet, findes der viden, som ikke er tilgængelig andre steder i verden. Vi respekterer jeres uddannelse, jeres videnskab, men vi respekterer også vores religion. En af jeres russere forsøgte i al hemmelighed at stikke mig 100 dollars efter at have taget billedet, men gode mennesker giver donationer.

- Jeg kan kun undskylde for dem, sagde jeg.

- Hvad skal jeg gøre med din undskyldning? Du må hellere tale med dem i deres land, sige det på tv. Hvis vores gamle viden falder i hænderne på sådanne mennesker, kan den blive ond. Hvis sådanne mennesker finder noget, f.eks. en person i *Samädhi*, vil de udstille ham som dyr i en zoologisk have for at tjene penge. De kinesiske kommunister ødelagde klostre og pagoder i Tibet, dræbte lamaer og gjorde grin med de gamle værdier. Heldigvis er der kræfter, som beskytter *Samädhi*. Disse kræfter er mægtige, der er ingen modkraft mod dem. Dit land har en enorm militærstyrke, men selv atomvåben kan ikke skade disse kræfter. I er et kommunistisk land, der har glemt Gud og erstattet Gud med sine ledere!

- Vi er et tidligere kommunistisk land...

- Det betyder ikke noget. Hvis der er folk i dit land, der er lige så rige, som de er her, kan du ikke stole på dem. Penge styrer verden. De vil købe videnskab og religion til en latterlig pris og drive dem til udryddelse.

- Men den slags mennesker findes i alle lande...

- Ja, selvfølgelig.

- Tillad mig at forklare noget for dig. Rusland er imod

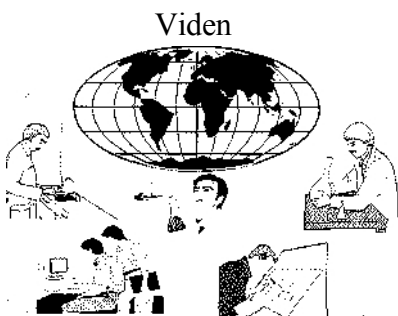
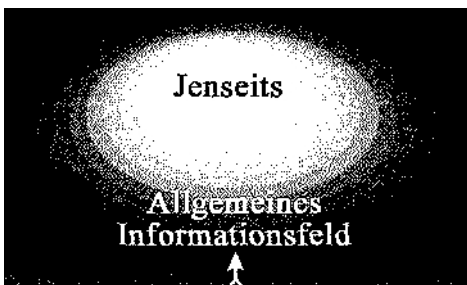
Situationen var vanskelig på det tidspunkt. Efter overgangen til frie markedspolitikker befandt videnskab og uddannelse sig pludselig i samfundets baggård, og verdenskendte forskere blev en af de fattigste dele af befolkningen. Uuddannede mennesker, som knap nok kan udregne procentdelen af deres profit fra køb-salg-processen, blev rige og tror, at alt afhænger af dem. Disse rige, men uuddannede mennesker kaldes "nye russere" i vores land. De oversvømmer nu forskellige lande, og Rusland bliver bedømt af dem. Men ikke alle russere er "nye russere".

- Men det er den slags mennesker, der bestemmer i dit land, svarede lamaen.

- Ja, desværre. Jeg håber ikke, det varer længe. Politik er en uforudsigelig ting.

Danskeren, som pludselig stod ved siden af mig igen, begyndte af en eller anden grund at oversætte mine ord til nepalesisk igen, selvom han ikke forstod det hele selv.

- Videnskab er international, fortsatte jeg og gjorde det klart for danskeren, at hans oversættelse var unødvendig. Vi, Ruslands forskere, er ikke skyld i, at vores land har gjort et så ubehageligt indtryk i de senere år på grund af de "nye russere". Som forsker og kirurg har jeg rejst i 40 lande, og jeg har været i mange af dem flere gange. Du spørger måske, hvorfor jeg rejser til forskellige lande, læser lektioner og demonstrerer nye kirurgiske metoder? Jeg har for længst tilfredsstillet min geografiske interesse. Det ville være meget lettere at omsætte mine medicinske opfindelser til penge ved at sælge dem til et stort firma eller ved at oprette en privat klinik, hvor størstedelen af indtægterne fra operationerne går i min egen lomme. Sagen er, ærede Lama, at videnskaben også kommer fra Gud. Hvis Gud gav dig evnen til at opfinde noget rigtigt, så betragt det som en gave fra Gud, der kan give dig personlig tilfredsstillelse. Du vil så blive en tjener for din opfindelse, fordi du vil begynde at føle dig kaldet til at sprede den mere og mere, først i din by, så i hele landet og i hele verden. Og tro mig, det er ikke alle forskere i dag, der tænker på profit eller berømmelse. Det meste af tiden er der ingen profit, og din berømmelse vil ligge i det faktum, at dine opfindelser vil blive taget op, moderniseret og brugt af andre forskere, og den oprindelige idégenerator vil langsomt forsvinde ind i skyggerne. Ved første øjekast ville det være mere logisk at bevare din unikhed så længe som muligt, at præsentere de store resultater af dine operationer uden at afsløre din teknik. Det er dog sjældent, at en videnskabsmand gør det på denne måde, fordi der er en appel fra den

Din opfindelse er for alle mennesker, du er kun slave af dine evner, instrumentet for din opfindelse og dens udbredelse. Din opfindelse kom fra det generelle informationsfelt, og på samme tid vil den perfektionere det. Derfor, ærede Lama, er vores land ikke, hvad det ser ud til at være, for de "nye russere" er i sandhed ikke dets bedste repræsentanter.

- Men hvorfor rejste du ikke til Amerika?" spurgte lamaen mig. Amerika køber kloge hoveder fra hele verden, også fra dit land. Det skaber de bedste betingelser for videnskab.

- Jeg kender Amerika godt, jeg har ofte været der, forklarede jeg. Man troede også, at jeg var til salg. Men der er to grunde. Den første - samvittighed. Den verdensberømte russiske instruktør Tarkovski lavede filmen

"Stalker", hvis hovedidé var, at den stærkeste følelse hos en person intensiveres i en bestemt zone. Denne følelse viste sig at være samvittighed. Folk i denne zone døde, hvis de ikke havde en ren samvittighed. Videnskab sker aldrig i et stille rum, du har altid venner og ledsagere. Jeg har også nogle, der har rejst videnskabens svære vej sammen med mig. Jeg vil aldrig svigte dem, min samvittighed ville genere mig.

Den anden grund: Jeg har bemærket, at kreativiteten hos mange emigrerede forskere i Amerika er blevet mindre. Jeg kan ikke sige hvorfor, men det forekommer mig, at indflydelsen fra det amerikanske samfund, som hele tiden er præget af jagten på dollaren, har en ildevarslende effekt. Videnskab er først og fremmest af intellektuel oprindelse.

- Du har ret, videnskab er først og fremmest åndelig, og derfor er den også relateret til religion, tilføjede lamaen.

- Det er netop derfor, kære Lama, at jeg også har givet dig en masse viden.

Jeg stillede dig videnskabelige spørgsmål, som du, undskyld mig, besvarede med indøvede ord, som om du prædikede for de uvidende, sagde jeg.

- Næste gang bliver det mere alvorligt, beroligede lamaen mig med en hjertelig latter. Men du må også forstå mig.

- Tillad mig at stille dig et filosofisk spørgsmål, sagde jeg. Hvorfor er videnskaben så dårligt udviklet i dit land, når der ikke er megen tvivl om regionens intellektuelle lederskab?

- Vi er et fattigt land. Men videnskab kræver mange penge.

- Men hvorfor er jeres land fattigt? Selv jeres studerende - jeg pegede på udlændingene i lokalet - ville have det bedre med at bo i et rigt land, hvor der ikke er tiggere.

Den tavse dansker nikkede.

- Vi har mange fattige mennesker og en høj fødselsrate. Folk er vant til en meget beskednen kost og meget enkle levevilkår. Det er svært for dem at forestille sig, at man kan leve bedre. Der har udviklet sig en psykologi for fattige mennesker.

- Jeg tror, indskød jeg, at det ikke er den eneste grund. Bidrager religion ikke også til denne fattigdom?

- Religionen?

- Den religiøse lære i de buddhistiske og hinduistiske bevægelser, ræsonnerede jeg, prædiker en klar prioritering af det åndelige over det materielle. De underviser i dette i deres meditationsskoler og andre skoler. Jeg er slet ikke i tvivl om det åndeliges ledende funktion i forhold til det materielle, især fordi det materielle ifølge religiøs viden blev skabt af den åndelige begyndelse gennem dens gradvise fortætning. Men den overdrevne vægt på det åndelige får en troende til at behandle livet på jorden som noget sekundært og til at gøre en lille indsats for at forbedre det. For den troende i dit land er kroppen bare et smukt instrument for ånden, og det er ikke noget tab at løsrive sig fra den. Derfor, som jeg ser det, bør der være en gylden middelevj i den generelle mediation.

- Men vi kan ikke afvige fra vores hellige skrifter, sagde lamaen.

- Efter min mening er de religiøse skrifter, som profeterne har overleveret til os, beregnet til meget veluddannede og højt kultiverede mennesker. Desuden er den religiøse lære, som du ved, meget fleksibel og kan tilpasses levevilkårene. På denne måde, kære Lama, kunne vi arbejde hen imod at sikre, at alle arbejder mere intensivt på deres uddannelse og skaber anstændige levevilkår for sig selv og deres familier samtidig med deres åndelige udvikling. Resultatet ville ikke være længe undervejs.

De religiøse personligheder har et godt omdømme og er populære i deres land.

- Hmm... Ja, det gør jeg.

- Ifølge deres religion havde Buddha to tilstande, den fredelige og den vrede. Det er umuligt at opnå alt på en fredelig måde, nogle gange er man nødt til at være vred for at tvinge folk til at arbejde bedre og gøre deres land rigere. Det skaber også forudsætningerne for videnskabens udvikling, som er uhyre vigtig. Hvad er religion? Det er tidligere civilisationers viden, som de har opnået gennem videnskabelig forskning. Derfor er udviklingen af videnskab og perfektioneringen af det generelle informationsfelt gennem den et helligt anliggende. Det er videnskaben, der kan udvikle, korrigere og perfektionere religionen. Den viden, der opnås fra det generelle informationsfelt, må ikke bruges som dogme, men skal perfektioneres og korrigeres i henhold til livsbetingelserne.

- Jeg er sikker på, at du har ret, sagde lamaen.

- Vi må ikke dæmonisere det materielle i denne tid, for det bremser udviklingen af videnskaben, hvis hellighed vi ikke kan benægte, fortsatte jeg. Tag nu *samādhi*. Med dem forlader ånden kroppen, men opretholder en forbindelse med den. Kroppen kan bevares i millioner af år ved at sænke stofskiftet i en bevaret tilstand. Man kan undre sig over, hvorfor det er nødvendigt at bevare kroppen, hvis ånden er dominerende? Svaret er enkelt. Kroppen blev skabt gennem en lang evolutionær proces, og det giver ingen mening at nedvurdere den; det er bedre at bevare den end at g e n s k a b e d e n .

- Men folk ønsker nu at udnytte det spirituelle mere, sagde lamaen.

- Tag et kig på dine elever. Mange af dem lever næsten i efterlivet. De kan næppe påvirke samfundet med det formål at hæve dets åndelige niveau. I bedste fald kan de tilfredsstille deres personlige spirituelle behov.

Danskeren puffede mig på albuen og spurgte mig om noget på nepalesisk.

- Tal venligst engelsk.

- Vi, sagde lamaen igen, som klart går ind for åndelig udvikling, står over for en verden, hvor det materielle er altoverskyggende.

- Det har du helt sikkert ret i. Der er nødt til at være en balance i verden.

Jeg vil gerne give dig et eksempel for at bekræfte dine ord. Kender du den indviede Helena Blavatsky?

- Ja, jeg har hendes bøger.

- Her skriver hun, at pyramiderne blev skabt med flere formål, hvoraf et af dem var at holde folk i Sam²f/z/-tilstanden. Liget af en egyptisk farao blev fjernet fra Cheops-pyramiden og bragt til British Museum. Det kan være, at den egyptiske farao stadig var i live, og at alle legenderne om den egyptiske hemmelighed med at konservere menneskekroppe er eventyr. Det kan være, at den egyptiske farao var i en dyb *tilstand af samādhi*. Men nu er hans krop udstillet, og de temperaturforhold, der er nødvendige for denne tilstand, opretholdes ikke. Nu kan ånden næppe vende tilbage til faraoens krop. Sig mig, hvorfor beskyttede de usædvanlige kræfter ikke faraoen?

- Jeg tror ikke, de findes i pyramiderne.

- Hvorfor det?

- Det ved jeg ikke.

- Jeg vender tilbage til religion og dens betydning, sagde jeg. Lad os analysere de forskellige religioner. Den katolske religion forekommer mig at være den mest vellykkede variant. Den har et afbalanceret forhold mellem streng disciplin og frihed. Det er derfor, de katolske lande har vist sig at være de mest udviklede. Lad os sammenligne den katolske religion med den muslimske. Strenghed og restriktioner er der masser af i den muslimske religion, men der er en udpræget mangel på frihed. Resultatet er velkendt: Muslimske lande halter bagefter katolske lande i udvikling. Sammenlign den katolske religion med den ortodokse religion. Friheden er større i lande med en ortodoks religion, men resultatet er, at de halter bagefter de katolske lande. Sammenlign det med de buddhistiske og hinduistiske religioner i Indien, Nepal, Bhutan og andre nabolande: Menneskets åndelige udvikling dominerer, mens den materielle side af livet som regel undervurderes. Resultatet er velkendt: På trods af et højt niveau af åndelig udvikling har disse lande langt fra en misundelsesværdig økonomisk situation. En specialitet er den japanske variant af buddhismen, hvor åndelig udvikling er parret med streng disciplin i det materielle liv. Resultatet er velkendt: Japans fremgang er ubestridt.

- Ja, det har du helt ret i.

- Alle ved, at Gud er universel, fortsatte jeg. Men hvorfor klynger de sig alle så dogmatisk til deres traditionelle religion uden at tillade nogen korrektion? Der har været mange profeter på jorden, som har undervist i mange varianter af religion.

gion. Livet har allerede vist, hvilken profet der havde mest ret. Jeg synes, det er på tide, at repræsentanter for forskellige religioner interagerer og forsøger at standardisere den religiøse doktrin, fordi der kun er én Gud for alle. Historisk set ville det kun være ret og rimeligt, når man tænker på, hvor mange religionskrige der har fundet sted i fortiden, og som stadig finder sted i dag.

- Samtalen var interessant. Tak, sagde lamaen.

- Kære Lama, hvornår kan du modtage os til en ny, mere dybtgående samtale? I går mødtes Valerij Lobankov med Tengo Lama, desværre med negativt resultat: Han var lige så tilbageholdende, som du var i begyndelsen. Vi er trods alt videnskabsmænd...

- Jeg lover, at det bliver mere alvorligt næste gang, sagde lamaen. Nå, vent, det ville være bedre for dig,

for at mødes med Bonpo Lama. Bonpo-religionen er den ældste i verden, og Bonpo Lama ved meget mere, end jeg gør. Han er et stort menneske. Han emigrerede fra Tibet til Nepal efter at være blevet forfulgt af de kinesiske kommunister. Han har ikke sit eget kloster i øjeblikket, men hans viden er kolossal. Bonpo Lama er en gammel mand. Jeg vil ringe til ham i morgen og annoncere dig. Han vil tage imod dig.

og være åben over for dig, det er jeg sikker på. Kom og besøg mig i morgen aften omkring klokken syv.

- Tak skal du have.

Lamaen fulgte os ud. Jeg kiggede mig omkring. Danskeren kiggede misfornøjet efter os.

Næste gang bliver det mere alvorligt...

Kapitel 5

Bonpo Lamas åbenbaringer

Lamaen holdt sit løfte. Han havde ringet til Bonpo Lama og arrangeret et besøg. Han sendte os et opmuntrende brev og forsikrede os om, at Bonpo Lama var parat til at tale alvorligt med os.

Bonpo Lama boede i en lille by i det vestlige Nepal, som kun kunne nås med bil eller fly. Oprindeligt ville vi leje en bil, men Sheskand advarede os om, at vejene i Nepal var dårlige, og at vi ville komme til at køre i bil i næsten en uge, da jordskred var meget almindelige, og det kunne tage lang tid, før vejene var ryddet igen.

Der kom kun rutefly en gang om ugen. For at spare tid var vi tvunget til at leje en lille flyvemaskine. Den gængede frem og tilbage under hele flyvningen, og inden vi landede, blev vi fanget i et tordenvejr, som vi umuligt kunne flyve udenom i klippekloften. Efter

Bonpo-lamaen

Da vi trods alt landede og gik fra borde, vidnede den nepalesiske pilots blege ansigt om den fare, vi lige havde overlevet. Sergei Seliverstov, en tidligere militærpilot, forklarede os, at vejret i bjergene er uforudsigeligt, og at vi var heldige, at flyet havde modstået den kraftige turbulens, og at haglene ikke havde beskadiget motorerne. Russiske fly, sagde han, var mere stabile, men mindre økonomiske.

Vi ringede til Bonpo Lama fra hotellet. Han var klar til at tage imod os næste morgen.

Om morgenen klatrede vi over stejle stuep ad en høj bjergskråning, hvor

Der lå et lille tempel på et plateau, som også var dekoreret med de usædvanlige øjne. Folk i traditionelt mørkerødt tøj ledsagede os til Bonpo Lama.

Bonpo Lama, omkring 70 år gammel, var også klædt i mørkerødt. Han talte rigtig godt engelsk med den typiske østlige accent. Hans mørke, gode øjne og rolige stemme tiltrak sig opmærksomhed.

Vi præsenterede os selv.

I det øjeblik kom tre europæisk udseende mennesker - to kvinder og en mand - ind i lokalet.

- Dette er mine venner, videnskabsmænd, sagde lamaen.

- Er du også elev af lamaen?

- Vi er historikere, specialister i østlige religioner. Vi har været her i over en måned og studerer historien om oprindelsen af den ældste religion i verden, Bonpo. Bonpo-Lama har en stor viden og en fremragende hukommelse. Desværre måtte han efterlade sine bøger i Tibet, da han var nødt til at emigrere. Bonpo-lamaen er en af de få overlevende repræsentanter for verdens ældste religion. Vi frygter, at historien om denne religion vil forsvinde for evigt, sagde manden.

- Hvis jeg forstår dig ret, er du så fra USA? spurgte jeg på grund af den typiske amerikanske udtale.

- Ja, vi repræsenterer universitetsvidenskab.

- Og vi er oftalmologi, læren om øjensygdomme.

- Øjensygdomme? Vi fik at vide, at de var en videnskabelig ekspedition, der ledte efter udgangspunktet for menneskehedens oprindelse!" udbrød amerikaneren.

- Studiet af forskellige racers øjne har ført til resultater, der har fået os til at fortsætte denne forskning ud fra et historisk synspunkt, forklarede jeg.

- Jeg har hørt, at du er fra Rusland," spurgte amerikaneren.

-Ja.

- For russerne er jagten på sådanne usædvanlige videnskabelige paralleller typisk. Der er en stærk videnskab i Rusland.

- En af disse paralleller førte os til dette tempel med de usædvanlige øjne på ydermuren, forklarede jeg.

- Meget interessant. Jeg kan forstå på din amerikanske udtale, at du har arbejdet i USA i et stykke tid," spurgte han mig.

- Jeg var nødt til at tale meget med amerikanere.

I samtale med Bonpo Lama

- Vil du tillade os at være til stede under din samtale med Bonpo Lama?

Jeg var ikke udlejer her, men amerikanerne gav indtryk af at være seriøse forskere.

- Hvis Bonpo Lama ikke har noget imod det, svarede jeg.

- Nej, jeg er ikke imod det. Værsgo at tage plads, sagde Bonpo Lama og bad alle om at sætte sig ved et stort bord.

- Ærede Bonpo Lama, tillad mig at spørge mine amerikanske kolleger fra tid til anden under vores samtale, da amerikansk engelsk er lettere for mig at forstå end østengelsk. Mine amerikanske kolleger, som har engelsk som modersmål, vil ikke have nogen problemer med den østlige dialekt, spurgte jeg.

- Ja, ja, selvfølgelig, var de begge enige om.

Baseret på vores tidligere erfaringer med interviews startede vi med et par spørgsmål, før vi fremsatte vores hypotese.

- Hr. Bonpo-Lama, jeg begyndte med at sige, at så vidt vi ved, kommer du fra Tibet. Fortæl mig venligst, om der er forskel på lamaerne i Nepal og Tibet?

- Der er ikke sådanne forskelle, svarede Bonpo Lama. Der er kun ét hierarki: Dalai Lama (den højeste lama), Pantshen Lama, Rinpotshe Lama og munke. I Tibet var jeg Pantshen Lama.

- Betyder Bonpo at tilhøre en gren af den buddhistiske religion?

-Ja.

- Hvilke er de ældste grene af den buddhistiske religion?

- Der er fire gamle retninger: Bonpo, Gelugpa, Nyingmapa og Mantra.

Bonpo-religionen er især udbredt i det vestlige Tibet og analyserer både positiv og negativ psykisk energi. Denne religion er den mest mystiske.

Gelugpa-religionen, der er udbredt i den centrale del af Tibet, analyserer primært positiv psykisk energi. Den nuværende Dalai Lama er udsprunget af denne religion.

Nyingmapa-religionen, der er udbredt i den østlige del af Tibet, er en meget streng variant af religionen og har de fleste restriktioner.

Mantra-religionen findes sporadisk i Tibet og har ingen særlig indflydelse på andre religioner.

- Fortæl mig venligst om Bonpos religion i detaljer, spurgte jeg.

- Som jeg sagde før, er Bonpo-religionen den ældste religion i verden, Bonpo Lama begyndte. Bonpo Buddha kom til verden for 18.013 år siden, den sidste Buddha for 2044 år siden. Bonpo-religionen tror på hjulet "død-liv-død-liv", dvs. at enhver ånd bærer mange liv i sig. Bonpo-religionens hovedmål er udviklingen af det tredje øje hos mennesker i vores civilisation.

- Hvorfor er det så vigtigt?

- Hos mennesker i vores civilisation gik det tredje øje gradvist tabt, og tilbage var kun et rudiment, pinealkirtlen. Vores civilisation har langsomt udviklet sig i en materialistisk retning. Ser du, menneskeheden har udviklet mange former for fysisk energi: Termisk energi, kerneenergi, elektrisk energi. Det har været i stand til at erobre kosmos og skabe effektive helbredelsesmetoder. Men når det kommer til psykisk energi og studiet af ånden, er nutidens samfund ikke nået længere end til litterære værker, der analyserer menneskers adfærd i forskellige sindstilstande. Den moderne videnskab betragter religion som noget, der eksisterer ved siden af det virkelige liv, og lægger ikke mærke til religiøse metoder til at påvirke mennesker og samfund, selv om de rummer et stort potentiale til at afsløre mange hemmeligheder inden for kemi og fysik, men også til at lede menneskers psykiske energi i den rigtige retning. Og til alt dette har mennesker brug for et højt udviklet tredje øje.

- Jeg forstår, at du mener, sagde jeg, at ved hjælp af det tredje øje som

Det er et organ, der reagerer på forskellige bølgefænomener og kan bruge menneskets psykiske energi til at påvirke mange naturfænomener, herunder fysiske og kemiske processer. I dag er den psykiske energi ekstremt underudnyttet, og den virker ofte centrifugalt, det vil sige, at den ikke bruges til det, den er beregnet til, men også til at gøre skade og skabe en negativ aura, som har en negativ effekt på mennesker. Jeg er sikker på, at psykisk energi har en enorm kraft, især når den udgår fra en stor masse mennesker. Når der for eksempel ophobes negativ energi i samfundet, er det svært at tro på det smukke og det gode, mens nydelsen af det negative bliver en selvfølge. Det fører som regel til social tilbagegang. Hvis der på den anden side ophobes positivt psykologisk potentiale, fører det til fremskridt.

- Du har helt ret, sagde Bonpo Lama, psykisk energi har en enorm kraft. Desværre har den også en centrifugal effekt, dvs. at den kan sprede sig eksplosivt og dermed føre til krige og katastrofer - vores historie er fuld af dem. Psykisk energi skal styres centripetalt og udnyttes til fremskridt. Den kan reguleres ved hjælp af det tredje øje. Det er kun vigtigt, at den psykiske energi r e t t e s i en positiv retning, mod gode tanker.

- Og hvordan fremmer man udviklingen af det tredje øje?

- Gennem træning i meditation, ved hjælp af hvilken man kan opnå evnen til "rent syn", når en person føler indre frihed. Vi skelner mellem flere stadier af udvikling af det tredje øje, hvor man på det højeste kan komme ind i *Samādhi-tilstanden*. Naturligvis er afbildningen af det tredje øje i panden symbolsk, men det er faktisk placeret dybt i kraniet som en epifyse.

- Hvilke succeser har du haft i din religion med at udvikle det tredje øje?

- Desværre er de meget beskedne. Det er ikke kun vores skyld, de religiøse personligheder, som ikke synes at gøre nok for dette. Snarere er det sådan, at menneskeheden, som udvikler sig cyklisk, i øjeblikket befinder sig på toppen af den materielle udvikling, mens det spirituelle er skubbet tilbage. Ikke desto mindre må vi hele tiden gøre alt, hvad vi kan, for at videreudvikle det tredje øje og det spirituelle element, der er forbundet med det. Ellers vil regressionen af den åndelige side af livet fortsætte.

- Mener du, at det er umuligt for nutidens mennesker at opnå en sådan udvikling af det tredje øje, at det ville være tilstrækkeligt til at gå ind i en dyb *samādhi*, spurgte jeg.

- På nuværende tidspunkt - nej. Regressionen af det tredje øje kom over tid. Kun enkelte yogier kan gå ind i samādhi-tilstanden i et par år, men ikke længere. Ikke desto mindre er det ikke umuligt, at det snart vil være muligt, svarede Bonpo-Lama.

- Du sagde, at en lang *Samādhi* kunne være mulig igen i fremtiden?

-Ja.

- Men hvorfor har religion en så klar tendens til det spirituelle i dit tilfælde?

- Åh, det er meget vigtigt! Vores folk her kan redde menneskeheden. I Europa, Amerika og selv i Afrika er den materielle rolle klart dominerende, mens den åndelige mister betydning. De fleste europæiske forskere fatter for eksempel ikke begreber som psykisk energi, ånd, sjæl og andre. For at opnå en balance mellem det åndelige og det materielle er de østlige lande, især i de tibetanske og nepalesiske regioner, tvunget til at styrke det åndelige og skubbe det materielle tilbage. Det er derfor, vores lande er materielt

Lamaernes disciple - Himälajas spirituelle fremtid

fattige, men åndeligt rigere end andre. Der skal være balance i alt: mellem godt og ondt, åndeligt og materielt.

- Ærede Bonpo Lama! Du kaldte folkene i Tibet og Himälaya for menneskehedens frelsere. Jeg er klar over, hvilken balance du mener, og hvilke konsekvenser det har. Det er også afgørende, at man kun kan håbe på en overgang til den lange *samādhi-tilstand*, hvis der er et ekstremt højt niveau af åndelig udvikling.

for at genopbygge menneskehedens genpulje. Der er ingen anden måde at sikre menneskehedens overlevelse på jorden.

Bonpo Lama kiggede intenst på mig og sagde:

- Du har helt sikkert ret. *Samādhis* rolle for menneskeheden er enorm. Du kan ofre dig for det.

- Desuden, kære Lama, sagde du, at i fremtiden skal det åndeliges rolle vokse blandt alle folkeslag. Betyder det, at landene i Østen vil være foran i udviklingen af teknologier relateret til psykisk energi?

- Ja, selvfølgelig. Ser du, vi bestræber os ihærdigt på at sikre, at de gamle måder at påvirke de åndelige elementer i menneskeheden på ikke går tabt. Jeg tror, at denne vedholdenhed vil føre til succes. Med rettet psykisk energi vil det være muligt at påvirke tyngdekraften, hvilket vil medføre en ændring i konstruktionen. Ved hjælp af energi, der ligner psykisk energi, vil det være muligt at mestre nye principper for luftfart. Nye måder at helbrede mennesker på vil åbne sig, kombineret med effekten på menneskekroppens biofelt og, via dette, på biokemiske processer, for blot at nævne nogle få.

- Den russiske forsker Dr. Zsjan har udviklet enheden "Biotron", som kan bruges til at styrke biofeltet i voksende planter og dyr og endda hjælpe de syge. Resultaterne har vist sig at være meget lovende. Er denne form for tilgang til helbredelse ikke fremtidens medicin, som du stræber efter?

- Den medicin, der virker på kroppen via den menneskelige ånd, vil være fremtidens medicin, den eksisterede allerede i oldtiden, svarede Bonpo Lama. I Bonpos religiøse skrifter, som jeg måtte efterlade i Tibet, er der mange udsagn om mirakuløse helbredelsesmetoder i en fjern oldtid. Man må ikke miste de gamle anvisninger til udvikling af det åndelige i mennesket, som kan være til stor hjælp selv nu, hvor materialismen blomstrer.

- Jeg forstår dig fuldt ud, ærede Lama, jeg var enig. Østens religion er ekstremt vigtig for bevarelsen og udviklingen af spirituelle tendenser i menneskehedens liv. Uden Østens bestræbelser ville den konservative holdning hos Europas videnskabsmænd, som næppe forstår den intuitiv-logiske vej i videnskaben og opfører sig som guder, føre til opløsningen af alt åndeligt og dermed forårsage uoprettelig skade på videnskaben. Teknologierne forbundet med psykisk og biologisk energi har uden tvivl en stor fremtid foran sig, og jeg er sikker på, at landene i Østen snart vil vise vejen.

- Her i USA, sagde amerikaneren, bliver al forskning i det spirituelle kritiseret voldsomt. Derfor er der kun nogle få forskere, der beskæftiger sig med det. Vi er en af de få.

- Udviklingen af menneskehedens spiritualitet, fortsatte jeg, kan muligvis føre til forbindelsen med det generelle informationsrum, som nu kun forekommer hos nogle få sjældne indviede. Det er muligt, at *So'Ham-princippet* vil blive overvundet. Så kan vores civilisation også modtage viden fra det generelle informationsrum. Apropos det, hvad ved man så om *So'Ham-princippet* i Bonpo-religionen?

- Der er information om *So'Ham* i Bonpo-religionen, men den er mere detaljeret belyst i den hinduistiske religion, svarede Bonpo-lamaen. Men hvad angår det åndelige i menneskelivet, er det blevet forsvaret i evolutionære termer, for ifølge Bonpo-religionen blev mennesket til på jorden gennem kondensering af ånd, mens materien er sekundær.

Det finder vi hos Blavatsky:

"... at mennesket oprindeligt udviklede sig som en lysende legemlig form, over hvilken ... den fysiske ramme af hans krop ... blev bygget." (S. 118)

- Hr. Bonpo-Lama! Giver den gamle religion Bonpo oplysninger om tidligere civilisationer på jorden?

- Ja, det er der. Mange, faktisk, svarede Bonpo Lama. Der er hele bind, der beskriver livet i de tidligere civilisationer, der kom fra den tidlige oldtid. Fremkomsten af vores civilisation i Tibet er også beskrevet i detaljer. Ifølge disse bøger var den sidste af de tidligere civilisationer, kaldet den atlantiske civilisation i Vesten, meget mere avanceret end vores og mestrede fantastiske teknologier, fordi den vidste, hvordan man bruger psykisk energi. Desværre kan jeg ikke huske detaljerne.

- Undskyld mig, har du en af disse bøger her?

- Nej, de blev tilbage i Tibet. Jeg er bange for, at de er blevet udslettet, svarede Bonpo Lama vemodigt.

- Det er et stort tab, tilføjede en amerikaner.

- Ikke desto mindre spørger jeg, hvem vores civilisations mennesker nedstammer fra?

- Fra folket i den tidligere civilisation - atlantiderne. Det ved jeg fra Bonpos bøger, svarede Bonpo Lama.

- Hvis man læser beskrivelsen af Buddhas udseende i Østens religiøse bøger, kan man finde træk der, som ikke er relevante for nutidens er karakteristiske for mennesker? Er Buddha er ikke en person, der

Den første Buddha

dukkede op før

18013

på jorden

Den sidste Buddha

dukkede op før

2044

på jorden

tidligere civilisation, som kom tilbage fra *Samādhi-tilstanden?*", spurgte jeg.

- Den Buddha, der dukkede op på jorden før 2044, lignede virkelig ikke et almindeligt menneske. Det står skrevet i alle religiøse bøger, at han havde 32 karakteristiske træk, der adskiller ham fra nutidens menneske. Man ved, at hvert af disse karaktertræk ikke kom fra moderen, men fra hans åndelige praksis, fortsatte Bonpo Lama.

- Forklar venligst.

- Det er en samlebetegnelse, der bruges i Østen.

- Jeg ved, at de store hemmelige sandheder er skjult i Østen bag sådanne begreber. En af disse hemmeligheder er *samādhi* som en overlevelseshæder for menneskeheden. Vi skylder profeternes eksistens og arbejde til denne kendsgerning. Derfor kunne Buddha, som havde et usædvanligt udseende, der på mange måder svarer til vores ideer om atlanteanernes udseende, også være en profet,

Atlanteaneren, en af de sene Atlanteanere, vågner op fra *Samādhi-tilstanden* for at profetere i denne region af verden. Den tidligere civilisations viden om indflydelsen på psykisk energi hjalp ham med at påvirke folk. En sådan konklusion kan drages logisk, og logik baseret på intuition, som det læres her i Østen, er altid sand.

- Din logik er korrekt, bemærkede Bonpo Lama efter at have tænkt sig om et stykke tid. Bonpo-religionen beskriver mange øjeblikke, der stemmer overens med din logik. Bonpo-religionen blev skabt af den første Buddha på jorden. Ja, han havde virkelig et usædvanligt udseende sammenlignet med mennesker i dag.

- Hvad ved du ellers om den første Buddha?

- Den første Buddha, Bonpo Buddha, blev kaldt Tonpa Shenrab. Som jeg allerede har nævnt, dukkede han op på jorden for 18.013 år siden i regionen Tibet i landet Shambhala. Han levede der i 82 år og efterlod den store lære, som alle senere buddhaer (profeter) fulgte. Jeg kan ikke huske den nøjagtige beskrivelse af hans udseende, jeg ved kun, at han så usædvanlig ud. Bonpo Buddhas lære varede i 30.000 år, så der er stadig 12.000 år tilbage, hvis vi antager, at der allerede er gået 18.000 år.

- Hvorfor varede Bonpo Buddhas lære kun i 30.000 år?

- Fordi det er den tid, som det højeste sind har bestemt som den periode, hvor den højeste lære i en bestemt retning har indflydelse på mennesker. Efter 30.000 år aftager kraften i denne lære. Hvert 30.000. år bliver den store lære fornyet. Desuden følger civilisationer ikke altid fremskridtets vej, men lider nogle gange af perioder med tilbagegang og endda fuldstændig degeneration. Det er derfor, mange profeter dukker op i perioden på 30.000 år for at forny den store lære, svarede Bonpo Lama.

Vi finder også denne information hos Blavatsky:

"Nu havde vores femte rodrace ... allerede eksisteret i omkring 1.000.000 år; ... hver af de fire foregående underracer havde levet i cirka 210.000 år; således har hver familierace en gennemsnitlig eksistens på omkring 30.000 år, og således har hver " europæisk familierace stadig mange årtusinder at gå igennem ..." (s. 453f.)

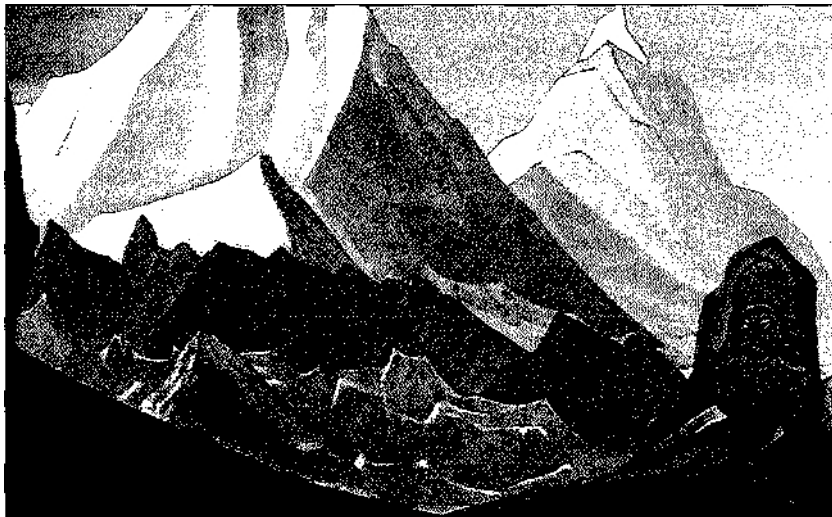
- Og hvad vil der ske ved slutningen af de 30.000 år?

- Derefter begynder en mørk periode, hvor Buddhas lære ikke vil være effektiv. Men derefter begynder en ny 30.000-årig cyklus med en anden lære.

- Og hvor mange profeter har vist sig på jorden i den nuværende 30000-årige cyklus?

- Det er kendt fra den gamle religion Bonpo, at 1002 profeter vil dukke op på jorden, svarede Bonpo-lamaen på mit spørgsmål.

- Hvor mange var den Buddha, der viste sig på jorden for 2044 år siden, ville jeg gerne vide mere om.

N.K. Rerich. Maitreiya (1932)

- Det kan jeg ikke sige med sikkerhed. Men jeg ved, at han var en af Bonpo Buddhas disciple. Den næste Buddha, som vil blive kaldt Maitreiya, vil også være en discipel af Bonpo Buddha.

- Maitreiya, jeg har hørt om ham. Han er endda afbildet på et maleri af Rerich. Men hvordan er det muligt, det du talte om? Du sagde, at Bonpo Buddha, som dukkede op på jorden for 18.013 år siden, levede i 82 år. Der gik omkring 16.000 år mellem hans død og den næste Buddhas tilsynekomst. Hvordan kan Bonpo Buddha være hans lærer? spurgte jeg forundret.

- Jeg kan fortælle jer, begyndte Bonpo Lama at sige med eftertryk, at de andre profeter - Jesus Kristus, Moses, Muhammed og andre - også var disciple af Bonpo Buddha. Det er sikkert, at de alle gik gennem skolen, før de blev profeter i Tibet.

- Hvem kunne de lære af?

- De lærte alle i landet Shambhala, som Bonpo Buddha skabte. Ifølge Bonpos religion hedder landet Shambhala noget andet - Olmo-Loong-Ring. Den store Bonpo Buddhas lære er også blevet videregivet fra landet Shambhala.

- Hvordan lærte profeterne det?

- Bonpo Buddhas fysiske død har ingen betydning. Som du ved, er ånden udødelig. Lige så udødelig er ånden hos den store Bonpo Buddha, hvis lære vil vare i 30.000 år. Derfor er de profeter, der blev i landet Shambhala, åndeligt set disciple af den udødelige Bonpo Buddha.

- Legenderne om landet Shambhala er velkendte i de europæiske lande, sagde jeg. Det, jeg lige har hørt, gør det muligt at drage mange logiske konklusioner om træningen i tilstanden *Samädhi*, når ånden er frigjort fra kroppen og er i stand til at komme i kontakt med andre. Og at han efter træningen (i landet Shambhala) og opnåelsen af visdom, som du kalder *Prashna*, vender tilbage til kroppen for at undervise på vejen til fremskridt. Med din tilladelse vil jeg komme tilbage til Shambhala senere.

- Ja, selvfølgelig.

- Ud fra din viden om profeterne, fortsatte jeg, begynder jeg at få det indtryk, at deres periodiske tilsynekomst på jorden kan forklares med behovet for at forhindre en regressiv udvikling af menneskeheden og dens forvildelse. Profeterne så meget forskellige ud, Buddha så for eksempel ret usædvanlig ud fra vores synsvinkel, mens Jesus Kristus lignede et almindeligt menneske. Buddha kunne derfor have været en atlanteaner, der var vendt tilbage fra *Samädhi-tilstanden*, Jesus Kristus et tidligt menneske i vores civilisation, der var vendt tilbage fra *Samädhi*. Begge var af den højeste spiritualitet, uden hvilken man ikke kan komme ind i *Samädhi-tilstanden*, og begge besad en enorm viden. Det er forståeligt, at forskellige profeter skabte forskellige religioner. Men de lærte alle på ét sted, i landet Shambhala, og var alle disciple af Bonpo Buddha. Men hvorfor opstod der så mange religioner? Ville menneskeheden ellers ikke have været forskånet for mange religionskrige?

- Hver af disse profeter var ikke kun en håbefuld discipel af Bonpo Buddha, men også et individ, der handlede efter sin egen dømmekraft, selvfølgelig afhængigt af levevilkårene for de mennesker, han var dukket op blandt, svarede Bonpo Lama.

- Jeg ville finde det fordelagtigt at skabe en ensartet religion for alle mennesker, eftersom Gud er ensartet, sagde jeg. Det er selvfølgelig utroligt svært, men en religion baseret på videnskab kunne have en større indflydelse på mennesker i dag. Selv i USA, hvor religioner ikke spiller en underordnet rolle, kiggede jeg på amerikanerne, hvor dollaren virkelig fremstår som Gud. Markedsøkonomien er helt sikkert et progressivt fænomen, som tvinger folk til at arbejde, men

Hvis alle midler tages i brug for at opnå materiel velstand, og begreber som ære, samvittighed og moral glemmes, taber samfundet meget mere. Et samfund, der har mistet sin spiritualitet, vil uundgåeligt gå til grunde. Men er det virkelig muligt at opnå en oprigtig tro på ånd og Gud i nutidens teknokratiske samfund? Den moderne, veluddannede person tror næppe på eventyr; han er mere tilbøjelig til at acceptere den videnskabelige underbygning af enhver påstand. Derfor forekommer det mig, at det er på tide at genoverveje religion ud fra de seneste videnskabelige resultater, selv om det nuværende videnskabelige niveau kun er en dråbe i det hav af viden, der er tilgængelig for det højeste sind. Den samme religion viser videnskaben vejen til en sådan analyse - den logisk-intuitive tilgang, som i stigende grad bruges af moderne videnskab (Einsteins relativitetsteori, Schipovs teori om det fysiske vakuum osv.) En sådan nytænkning af religion kunne styrke tilliden til forskellige religiøse retninger og i sidste ende føre til en forenet religion. Det ville også sætte en stopper for misbruget af religiøse tanker til magtkampe og de deraf følgende krige.

- Jeg er helt enig med dig," udbød amerikaneren og bankede i bordet med flad hånd. Vi historikere, der studerer religioner, er kommet frem til lignende konklusioner, fordi vi er bekymrede for menneskehedens fremtid. Men det er meget svært at bevise, at vi har ret. Hvis vi offentliggør noget i pressen, bliver det straks efterfulgt af kommentarer fra en eller anden hæderlig videnskabsmand, som bebrejder os de svage beviser for religiøse påstande. Konservatismen fejer gennem Amerika og har allerede ført til et markant fald i dristig og principiel ny forskning. Penge investeret i videnskab betaler sig ikke. Amerikansk videnskab holder stadig stand ved at købe "hjerner" ind fra hele verden. Men disse forskere lider også under den stigende konservatisme, som forfladiger videnskaben og forhindrer nye indsigter og resultater.

- Åh, hvor konservatismen har fået mit blod til at koge i løbet af min videnskabelige karriere! udbød jeg. Der er ikke færre konservative inden for videnskaben i Rusland. Desværre er alle mulige magikere, troldmænd, troldkvinder og simpelthen skizofrene nu ekstremt interesserede i religion og okkult videnskab. De forsøger at finde støtte blandt de håbløst syge og spiller dermed de konservative i hænde. Den videnskabsmand, der har

Hvis man studerer religion, skal man hele tiden bevise, at man ikke er et af de mennesker, der har en forsigtig psyke.

- Her i USA har forskere, der studerer religion, allerede været nødt til at bevise i retten, at de ikke er svindlere eller troldmænd, indskød amerikaneren.

- Efter at have lyttet til dig på denne måde, tog Bonpo Lama ordet igen, jeg synes, at ideen om en forenet religion på et videnskabeligt grundlag er fuldt berettiget. Se, I videnskabsmænd fra to store lande forstår hinanden meget godt, der er ingen modsigelser mellem jer. På samme måde må en forenet religion som helhed ikke være i modstrid med eksisterende religiøse tendenser. Der er kun én Gud, og han er der for alle.

- Det er rart at høre, bemærkede amerikaneren.

- Tak for din støtte, sagde jeg. Men lad os nu fortsætte samtalen. Hvor gammel tror du, vores civilisation er?

- Det er et meget kompliceret spørgsmål, svarede Bonpo Lama. Vores civilisation opstod for meget lang tid siden, ifølge Bonpos bøger. Jeg ved, at menneskene i vores civilisation blev til på det tidspunkt, hvor den forrige civilisation blomstrede på jorden. Det var før den globale oversvømmelse. Den dræbte næsten alle mennesker fra den tidligere civilisation og vores civilisation. Efter det spirede vores civilisation et par gange, men gik til grunde eller producerede kun vilde stammer, der ikke kunne sikre fremskridt. Vores civilisation opstod endelig for senest 18.000 år siden.

Vi finder lignende oplysninger hos Blavatsky:

"...at arierne (dvs. vores civilisation - EM.) var 200.000 år gamle, da den første store "ø" eller kontinent (dvs. Atlantis - EM.) sank." og "...at de fleste af de senere ø-beboende atlanteanere gik til grunde for mellem 850.000 og 750.000 år siden...." (S. 412)

- Derfor var der tydeligvis mange mislykkede forsøg på at genoplive vores civilisation, som gik til grunde i den globale oversvømmelse. Vores civilisation blev helt sikkert genoplivet af mennesker, der kom fra *Samādhi*. Det var mislykkede forfædre og formødre. Det var først for 18.000 år siden, at forsøget blev kronet med held, og menneskeheden begyndte på fremskridtets vej, som vi må hylde visdommen hos den store Bonpo Buddha og de profeter, der fulgte efter. Er det ikke rigtigt?" spurgte jeg.

- Naturligvis ja.
- Men hvor i alverden stammer menneskeheden fra? Jeg mener det sidste vellykkede forsøg på genfødsel af vores civilisation for 18.000 år siden, spurgte jeg videre.

- I Tibet, svarede Bonpo Lama uden tøven, nærmere bestemt på et sted i det nordøstlige Tibet, der hedder Dshuma-Tama.

- Hvorfor lige der?

- Der er mange huler i bjergene der. Folk bor i disse huler...

-Livet?!

- De er ikke døde.

- Mener du, at en person lever i *Samädhi-tilstanden*?

-Ja.

- Jeg forstår, at det er helligbrøde at nærme sig dem, sagde jeg.

- Ja, selvfølgelig. Hvad mere er, du kan ikke finde disse huler, de er lukkede. Kun særlige mennesker kender til dem. De vil ikke fortælle nogen om dem. Og enhver, der går ind i hulen, bliver sat på en prøve. Det er dødsensfarligt, tilføjede Bonpo Lama.

- Det forstår jeg godt. Så det må det være. Ikke desto mindre, sagde jeg, som om jeg vågnede af en døs, har jeg mistanke om, at hulerne indeholder både folk fra vores civilisation og atlantidere. Atlanteanere i særdeleshed! Hvem kontrollerer de kræfter, som de kalder en dødelig fare? Er det ikke atlantiderne? Når det var dem, der kontrollerede den psykiske energi, ved hjælp af hvilken de byggede antikkens monumenter, såsom pyramiderne. Eller hvem tror du, der byggede de egyptiske pyramider?

Jeg fortsatte bevidst ikke samtalen om grotterne og *Samädhi* nu, men udskød den til senere, når vi skulle have præsenteret vores tegning af den hypotetiske atlanteaner.

- De egyptiske pyramider? tænkte Bonpo Lama og forsøgte tydeligvis at huske Bonpos bøger. De egyptiske pyramider blev bygget med hjernens kraft. Hjernens besidder en enorm kraft, som vi ikke ved, hvordan vi skal udnytte i denne form.

- Du sagde, at vi ikke er i stand til at udnytte hjernens kraft. Hvem var så i stand til at bruge den, folk fra tidligere civilisationer, atlantiderne? spurgte jeg.

- Det er kendt fra gamle bøger, at vores civilisations forgængere var i stand til at omdanne psykisk energi til mekanisk og andre former for energi ved hjælp af det tredje øje, de havde udviklet. I disse bøger er denne procedure beskrevet i detaljer, men også hvordan den udføres.

byggede pyramiderne med denne kraft. Desværre kan jeg ikke huske alt dette præcist, men det var noget i retning af, at disse mennesker samledes i stort antal og rettede deres psykiske energi mod store sten, hvilket gjorde dem lette eller endda vægtløse, sagde Bonpo Lama.

- Så atlantiderne byggede de egyptiske pyramider?

-Ja.

Vi finder en bekræftelse af det, der er blevet sagt, hos Blavatsky:

"Atlanternes civilisation var større end selv egypternes. Det var deres degenererede efterkommere, folket fra Piatos Atlantis, der byggede de første pyramider i landet, og helt sikkert før ankomsten af de "østlige etiopiere" (hvilket betyder det nuværende folk i Egypten - E.M.), som Herodot kalder egypterne." (S. 447)

- I dag ved vi med sikkerhed, at de egyptiske pyramider blev bygget for mellem 4000 og 5000 år siden. Er du enig i det?

- Pyramiderne er betydeligt ældre og går helt tilbage til oldtiden, svarede Bonpo Lama.

Vi finder mere præcise oplysninger hos Blavatsky:

"Dette var før den store pyramides tid, og da Egypten knap nok havde rejst sig fra vandet. ...Vi hører om 4000, højst 5000 år f.Kr. ...den store pyramide blev bygget for 78.000 år siden.... " (450f.)

- Hvem var de gamle egyptere? Ved du noget om dem?

- Desværre kun en lille smule. Men de var uden tvivl folk fra vores civilisation, svarede Bonpo Lama.

Vi finder en bekræftelse på dette hos Blavatsky:

"Det menneskelige dynasti af de ældre egyptere, begyndende med Menes, havde al viden fra atlantiderne, selvom der ikke længere var atlantisk blod i deres årer. " (S.455)

- Efter min mening var de gamle egyptere et af de vellykkede forsøg på at genskabe menneskeheden i vores civilisation. De var utvivlsomt heldige, for ikke langt fra dem, i Atlanterhavet, var

øen Piaton, der blev koloniseret af de allersidste atlanteanere. Kontakten med de højtudviklede atlanteanere bidrog til de gamle egypteres fremskridt og førte til deres udviklede civilisation. Hvorfor gik de til grunde? Hvorfor blev de ikke udgangspunktet for nutidens civilisation på Jorden? Jeg ved det ikke. Det er muligt, at de gamle egypteres civilisation sluttede sammen med de sidste atlantidere fra øen Piaton. Ifølge Nostradamus og andre litterære kilder var det kometen Typhons nedslag, der førte til denne undergang. Det er også muligt, at civilisationen gradvist gik i opløsning, efter at teknologisk støtte og lederskab ophørte.

fra atlantiernes side. Efter min mening har de gamle egyptere intet til fælles med nutidens egyptere, som bor på pyramidernes område, forklarede jeg.

- Muligt, absolut muligt...

- Var de gamle egyptere i stand til at udnytte psykisk energi på samme måde som atlantiderne?

- Det er svært at sige i dag.

- Hvad tror du, kan vi håbe på, at vi en dag bliver i stand til at udnytte psykisk energi på en sådan måde, at vi kan bygge noget lignende?

- Det er præcis, hvad vores religion sigter

mod, sagde Bonpo Lama med overbevisning. Vi stræber efter at mestre hjernens kraft, dvs. den psykiske energi. Deri ligger fremtiden, deri ligger menneskeheden fremskridt, deri ligger dens åndelige udvikling, fordi dette vil blive forvandlet til en reel kraft, til menneskelig styrke.

- Hvorfor tror du, at pyramidene blev bygget?

- Disse monumenter fra antikken, usandsynlige i størrelse og teknologi, blev bygget med det formål at demonstrere kraften i psykisk energi, kraften i den menneskelige ånd. Indtil i dag har menneskeheden ikke været i stand til at skabe noget lignende. De illustrerer sindets kraft, og man indser dets storhed.

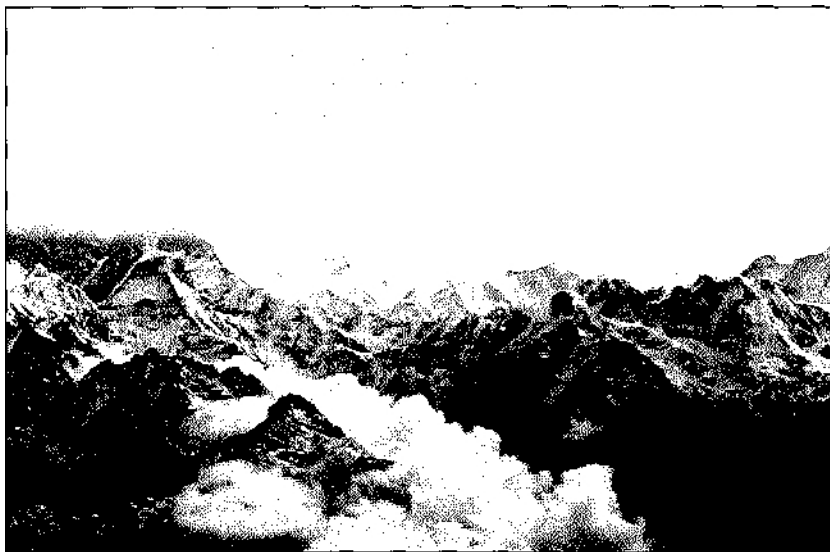
- Jeg tror ikke, at pyramidene kun handlede om at vise folk kraften i psykisk energi, indskød jeg. Var der ikke andre formål med at bygge pyramidene?

- Jeg vil ikke sige noget om de astronomiske mål, jeg ved ikke nok om dem. Men det er kendt, at pyramider blev skabt i forskellige regioner på jorden som helligdomme for visdom.

- Kan du være mere specifik?
- Jeg mener den højeste spirituelle visdom, *Prashna*.
- Lad mig stille dig et spørgsmål. Østens gejstlige fortalte os, at den højeste åndelige visdom kun kan opnås i den dybe *tilstand af samādhi*, og at det er sådan, man kan opnå visdom. Betyder det, at pyramiderne såvel som hulerne er bevaringssteder for mennesker i *samādhi-tilstanden*?
- Det er meget muligt.
- Jeg var i Cheopspyramiden, hvor Tutankhamons gravkammer ligger, og hvor hans lig i øvrigt ikke længere var. Temperaturen der er den samme som i hulerne, omkring 4°C. Det er den temperatur, som ligene skal holdes ved i *Samādhi-tilstanden*. Kunne det tænkes, at Tutankhamon var i *samādhi-tilstanden* og ikke død?
- Det er muligt, lød Bonpo Lamas svar.
- Aha, så pyramiderne kunne også være opbevaringssteder for menneskehedens genfund...
- Pyramiderne blev bygget for at bevare den højeste visdom, sagde Bonpo Lama.
- Så vidt jeg husker, besad atlantiderne, ifølge litterære kilder de tidlige atlantidere, en særlig stor åndelig visdom. Det tyder på, at ikke kun folk fra vores civilisation, men også atlantidere i *samādhi-tilstand* kan være i pyramiderne. Er det nu også rigtigt?
- Det kan godt være. Jeg ved det ikke præcist. Blavatsky henviser også til dette:

"Dette gør det klart ... at de indviede eller "vise" mennesker af den tredje (dvs. lemurerne - EM.), fjerde (atlantiderne - EM.) og femte race boede i underjordiske boliger, normalt under en slags pyramideformet struktur, hvis ikke faktisk under en pyramide. For sådanne "pyramider" fandtes i de "fire verdenshjørner" ... " (S.367)

- Men hvorfor fandt man ingen atlanteanere i pyramiderne? De fandt da Tutankhamons mumie?
- Jeg ved for lidt om pyramiderne, men jeg ved mere om grotterne i Tibet. At finde de ældste mennesker på jorden i hulerne er meget svært, næsten umuligt, svarede Bonpo Lama.
- Hvorfor det?
- De er placeret meget dybt under jorden.

Himälaya

- Kunne det tænkes, at de ikke er i pyramiderne, men u n d e r dem, under jorden?

- Det kunne det være.

Blavatsky citerer om dette:

"... som siger om pyramiderne: Der er også underjordiske gange og snoede skjulesteder, som, siges det, blev bygget forskellige steder af mænd, der var dygtige til de gamle mysterier, ved hjælp af hvilke de profeterede om en oversvømmelse, så erindringen om alle hellige skikke ikke skulle gå tabt". (S. 447)

- Og hvorfor sagde du, at de meget gamle mennesker, atlantiderne, er svære at finde i *Samädhi-tilstanden*? Er de dækket af sten?

-Ja.

- Lad os antage, at grotten i hulerne, hvor en atlanteaner befinder sig i tilstanden *Samädhi*, er forsejlet med en stenplade. Hvordan kan han komme ud derfra, når han genoplives, spurgte jeg.

- Sten er ingen hindring for dem.

- Du tror åbenbart, at atlantiderne var i stand til at påvirke tyngdekraften med psykisk energi?

- Sten er ingen hindring for dem.
- Nu forstår jeg, tænkte jeg højt, hvorfor ingen har opdaget atlantiderne i Pyrami. De er beskyttet af stenblokke. Tillad mig et spørgsmål mere. Jeg kiggede på Bonpo-lamaen. Hvem byggede den egyptiske sfinks?
- Det ved jeg nu ikke. Jeg tror, det var i endnu tidligere tider.
- Ærede Bonpo-Lama! Jeg har spurgt dig om de egyptiske pyramider alt for længe. Men vi er her i Nepal og ikke i Egypten. Jeg vil gerne gøre dig bekendt med vores forskning og stille dig mere detaljerede spørgsmål om *Samādhi-tilstanden*. Men lad os tage en pause først, hvis du ikke har noget imod det, foreslog jeg.

I pausen havde vores folk en livlig snak med amerikanerne. Jeg stod på balkonen og kiggede på panoramaet af Himälaya-bjergene. Mystikken i disse bjerge gav næring til min fantasi. Et sted her er der huler, hvor den største hemmelighed på jorden er skjult, et sted i den anden ende af verden har pyramiderne også deres hemmelighed. De har noget til fælles - menneskehedens genetiske fond. Denne tanke trængte ind i min bevidsthed og fik mig til at forstå den glorie, der omgiver alt, hvad der vedrører denne store hemmelighed.

Efter pausen gav jeg Bonpo Lama vores afbildning af den hypotetiske atlanteaner og spurgte ham: Hvem er det?

Har du været i hulerne?... spurgte jeg Bonpo-lamaen.

- Øjnene er velkendte for mig, sagde Bonpo Lama, men ansigtet... Var de i huleme?

Jeg forblev tavs.

- Fik du det at vide, eller var du der selv?

- Det er resultatet af vores forskning.

- Hvilken forskning?

Jeg rapporterede i detaljer om vores arbejde på dette område, vores metodiske tilgang og resultaterne af vores videnskabelige analyser.

- Det er meget interessant, sagde Bonpo Lama.

- Og du, var du i højderne?

- Nej, men jeg kender hende.
- Er det Buddhas øjne og ansigt?
- Nej, det er det ikke.
- Hvis er det så?
- En ældre person. En mand med den højeste visdom, som var guddommelig, svarede Bonpo Lama.

I Blavatskys bog fandt vi følgende:

"...som...blev født med et blik, der omfattede alle skjulte ting og var uafhængigt af afstand og materielle forhindringer. Kort sagt var de den fjerde menneskerace nævnt i *Popul Vuh* (dvs. atlantiderne - E.M.), hvis syn var ubegrænset, og som vidste alting med det samme. Med andre ord var de lemuro-atlantiderne (lemurene - den tredje race før atlantiderne - E.M.), de første til at have et dynasti af åndskonger, ... af virkelig levende devaer, halvguder eller engle ..."
(S. 232)

- Har du nogensinde hørt om Helena Blavatsky?
- Ja, det er en vigtig indviet. Hendes bøger er meget velkendte i Østen.
- Da Helena Blavatsky beskrev atlantiderne (den fjerde race) og lemurene (den tredje race), beskrev hun især lemuro-antlantierne som de mest udviklede og viseste mennesker på jorden, som sønner af guderne. Efter omfattende studier af litteraturen om lemurianernes, atlantidernes og lemuro-antlantianernes udseende kom vi til den konklusion, at den mand, vi rekonstruerede ud fra øjenafbildningerne på de tibetanske templer - jeg pegede på tegningen - var en lemuro-antlantianer. Hvis de sidste atlanteanere døde for omkring 850.000 år siden, som Blavatsky mener, må lemuro-atlantierne have levet meget tidligere, for omkring en til tre millioner år siden. Skulle det være muligt, at de kunne have overlevet i tilstanden *Samādhi* i så lang tid?
- Den dybe *samādhi* kan vare lige så længe, som du vil, bekræftede Bonpo Lama.
- Kan de muligvis stadig findes i hulerne og pyramidernes i dag - jeg pegede igen på vores tegning?
- Bonpo Lama kiggede tavst, men meget opmærksomt på mig.
- Kan du fortælle mig, jeg spurgte ikke, hvad der er oprindelsen til de usædvanlige øjne, der er på alle tibetanske og nepalesiske templer? Er det dem? Jeg pegede på tegningen igen.

Eller er de bare dekorative?

- Helligdomme kan ikke være frugten af simpel fantasi, svarer han.

- Kommer dette billede fra gamle bøger?

- Ikke helt...

- Har nogen set disse øjne og dette ansigt? I hulerne, i *samādhi-tilstanden*...

- Det er ikke umuligt.

- En højtstående indisk *svämmin* udbrød straks, da han så denne tegning: *Samādhi*, og forklarede, at folk i *Samādhi-tilstanden* ser sådan ud.

Bonpo Lama kiggede på vores tegning igen og forblev tavs endnu en gang.

- Ærede Bonpo Lama! Fortæl os venligst mere om

Samādhi, insisterede jeg.

- Så vidt jeg kan forstå, er du allerede godt informeret om *samādhi*, sagde Bonpo Lama. Du ved sikkert allerede, at du kan komme ind i *samādhi-tilstanden* ved at rense dit sind for negativ psykisk energi. I den dybe *samādhi-tilstand* falder stofskiftet til nul, og kroppen går ind i den såkaldte forstenede-immobile tilstand, hvor den kan forblive i tusinder og millioner af år.

- Hvilken rolle spiller det i menneskets historie?

- *Samādhi* er en livline for menneskeheden, fordi det er den eneste måde at bevare kroppen på i tusinder af år og om nødvendigt skabe en ny civilisation ved at genoplive den. Adskillige civilisationer er allerede gået under, og hver gang blev mennesker, der vendte tilbage fra *Samādhi-tilstanden*, *kimen til* en ny menneskehed, bekræftede Bonpo Lama.

- Lad os tale om det, foreslog jeg. Alle religioner prædiker det åndeliges dominans, at menneskets evner og potentiale først og fremmest afhænger af dets ånd og ikke af dets krop. I denne sammenhæng ville det være logisk at antage, at bevarelsen af en bevaret krop slet ikke er nødvendig. Hvis for eksempel en ånd på højeste niveau tager bolig i en primitiv menneskekrop, kan denne ånd så hjælpe den pågældende person til at opnå en genialitet, der gør ham egnet som stamfader for en ny civilisation? Er det muligt?

- Nej, det er ikke muligt. Kroppen og især hjernen er også meget vigtige. *Samādhi-tilstanden* er menneskehedens ældste overlevelsesmetode, den kan genoplive selve menneskeheden,

når det var helt slukket. Hos en person, der vender tilbage fra Samädhi-tilstanden, skal kroppen og især hjernen være komplet og på samme niveau som sindet, svarede Bonpo Lama.

- Faktisk, sagde jeg, er det svært at finde en indfødt, der har geniale evner. Det er klart, at den ånd, der logger ind i en krop, mere eller mindre har evnen til at vælge kroppen i overensstemmelse med dens niveau. Her spiller hjernens udvikling naturligvis en afgørende rolle, da det er velkendt, at det netop er hjernen, der gennem sit arbejde sætter åndens og sjælens torsionsfelter i rotation og derved hjælper med at udfolde deres iboende potentiale. Billedligt talt vil de svage rotationskræfter i hjernen hos en forhistorisk indfødt ikke svare til niveauet hos en ånd med højt potentiale. Det er derfor, det er så overordentlig vigtigt at holde kroppen i *samädhi-tilstand* hos en repræsentant for en avanceret civilisation.

- Desuden, tilføjede Bonpo Lama, kan den perfekte krop, der er skabt af skaberens af den materielle verden gennem kondensering af ånden, kun overleve i *samädhi-tilstanden* til en genfødsel af den menneskelige civilisation. En person med en svag eller syg krop kan ikke gå ind i en dyb *tilstand af samädhi*, hans krop tillader det ikke.

Om dette spørgsmål finder vi følgende hos Blavatsky:

"O Skaber af den materielle verden, O Hellige! ...lød Ahura Mazdas brev til Yima, en jordånd, der symboliserer de tre racer, efter at han havde bedt ham bygge en vara - "en indhegning", en argha eller en bjælke.

Derhen (i Vara) skal du bringe frø af hanner og hunner af de største og smukkeste arter på denne jord; derhen skal du bringe frø af alle slags kvæg osv. Alle Du skal bringe disse frø, to af hver slags, så de kan forblive der udtømmeligt, så længe disse mennesker vil bo i Vara. " (S. 304, 306)

- Fortæl mig venligst, om en person, der var i dyb *samädhi*, kan blive far eller mor, d v s. få afkom, spurgte jeg.

- Ja, selvfølgelig. I Tibet er der yogier, der har tilbragt flere år i huler og fået børn efter at være vendt tilbage fra *Samädhi-tilstanden*, fortalte Bonpo Lama.

- Kendte man i oldtiden til hemmelighederne bag konservering af menneskelig og animalsk sæd, eller endda befrugtning og avl i et reagensglas? Det ville kun være logisk, da dyr også er nødvendige for menneskehedens genfødsel. Men det er ret svært at forestille sig f.eks. en ko i *en tilstand af samādhi*.

- Ingen anelse, lød svaret.

- Du, Bonpo-Lama, sagde, at *Samādhi* er en ældgammel metode til bevarelse af menneskeheden på jorden. Med Helena Blavatsky fandt vi ud af, at *Samādhi-tilstanden*, som hun kalder Vara, blev skabt for at bevare de sidste tre menneskeracer, det vil sige lemurerne, atlantiderne og menneskene i vores civilisation. De ældste af dem - lemurerne, men også lemuro-atlanterne - levede for flere millioner år siden. Hvad tror du, kan der stadig være lemurianere eller lemuro-atlantianere i hulerne i dag?

- Det tror jeg.

- Så, ærede Bonpo Lama, fortsatte jeg, må nogen have set de øjne, der er afbildet på de tibetanske templer, i levende live. Burde det være muligt at se disse ældgamle mennesker i *samādhi-tilstand i hulerne*? Fungerer beskyttelsessystemet i menneskehedens genfond ikke pålideligt?

- For at se det, skal du have adgang.

- Hvilken slags adgang? Hvem giver den?

- Dem, der er i *samādhi-tilstanden*.

- Hvordan det? De er bevaret...

- En person i *samādhi-tilstand* er en levende person.

- Og han kan tale?

- Du behøver ikke nødvendigvis at tale for at kommunikere med ham.

Det er derfor, der er meditation, der er sindet, forklarede Bonpo Lama.

- Hvis jeg har forstået dig ret, kan det sind, der har frigjort sig fra sine kødelige lænker under meditation, kommunikere med sindet hos en person i *samādhi-tilstand*.

- Det er sandt.

- Men er der mennesker i dag, der har adgang til mennesker i *Samādhi-tilstanden*?

- Ja, de findes.

Jeg ville gerne have spurgt, hvem disse mennesker var, og om jeg måtte besøge dem. Men jeg holdt mig tilbage, for Bonpo Lama ville alligevel ikke afsløre noget foran så stor en gruppe.

- Du sagde, at menneskeheden opstod i Tibet. Er Himålaya og Tibet også centrum for menneskehedens genpulje?

- *Samādhi* er et universelt menneskeligt fænomen. Derfor kan mennesker i *samādhi* være hvor som helst på jorden, selv i havene. Ikke desto mindre er de fremherskende i Himälaya og Tibet, svarede Bonpo Lama.

- Hvorfor lige netop Himälaya og Tibet? Fordi de er de højeste regioner på jorden, selv under den globale oversvømmelse?

- Ja, det er en af grundene. Men ikke kun det...

De følgende ord af Blavatsky vidner indirekte til en vis grad om menneskers ophold i *samādhi-tilstanden* i høje bjerge:

"Hvem ved, undtagen måske visdommens store mestre, og de er tavse om emnet (menneskets historie - E.M.), såvel som disse snedækkede tinder, der tårner sig op over dem." (S. 464)

- Hvilke andre grunde er der?

- Ifølge vores religion er Nordpolen sandsynligvis gudernes sted. Og i oldtiden var Himälaya og Tibet jordens pol, svarede Bonpo Lama.

Vi finder følgende hos Blavatsky:

"Der er uskabte lys og skabte lys. Der (i Airyana Vaejō, hvor Vara er bygget) ser du stjernerne, månen og solen stå op og gå ned kun én gang (om året), og et år vises kun som en dag (nat).

Dette er en klar henvisning til "gudernes land" eller de (nuværende) polarområder... Ifølge den gamle lære ændrer jordens akse gradvist sin hældning mod ekliptika..." (S. 305)

- I dag betragtes Gobiørkenen ofte som det sted, hvor menneskeheden opstod. Hvad ved du om Gobi-ørkenen? Kunne det tænkes, at der også findes mennesker i *Samādhi-tilstanden* der?

- Det ved jeg ikke. Det er bestemt muligt, da det er i umiddelbar nærhed af Tibet, svarede Bonpo Lama.

Hos Blavatsky finder vi dog flere indikationer på, at atlantiderne i Gobiørkenområdet kan være i *Samādhi-tilstanden*:

"...resterne af de udødelige mennesker (dvs. atlantiderne - E.M.) - som levede længere end den hellige ø Black

og omkom af synd - har fundet tilflugt i den store Gobi-ørken, hvor de stadig bor, usynlige for alle og beskyttet mod tilnærmelse af en hærske af ånder..."

"Traditionen siger, og optegnelserne i Den Store Bog (Dzyans Bog) erklærer, at længe før Ad-am og hans nysgerrige kone He-va, hvor der nu kun findes saltsøer og øde ørkener, var der et stort indlandshav, der bredte sig over Centralasien, nord for den stolte Himälaya-bjergkæde og dens vestlige fortsættelse. En ø i det, uden sidestykke i verden for sin enestående skønhed, var beboet af den sidste rest af den race, der gik forud for vores. Denne "ø" eksisterer, som man tror

indtil i dag som en oase, omgivet af Gobi-ørkenens frygtelige vildnis - hvis sandede vidder

"ingen fod har krydset siden tidernes morgen". " (s. 388, 230f)

- Så vi kan antage, sagde jeg, med en rimelig grad af sikkerhed, at Himalaya, Tibet og muligvis Gobi-ørkenen er det vigtigste center, hvor menneskeheden genfond er bevaret. Men lad os nu vende tilbage til spørgsmålet om, hvilke mennesker der kan udfylde rollen som menneskeheden genfond.

- Værsgo.

- Det faktum, at mennesker fra tidligere civilisationer stadig kan være i samädhi-tilstanden i dag, bliver i stigende grad accepteret i vores land. Men hvorfor består genfonden ikke udelukkende af repræsentanter for vores civilisation (race), når denne rolle i henhold til princippet om successive civilisationer (racer) skal udfyldes af nutidens repræsentanter for menneskeheden?

- Det tredje øje er dårligt udviklet hos mennesker i vores civilisation, svarede Bonpo Lama. Det er derfor, overgangen til lang *samädhi* er sværere for folk i vores civilisation. Det var anderledes for folk i ældre civilisationer, de nåede lettere den indre lange *samädhi-tilstand*.

- Ifølge din religion, afbrød jeg hans bemærkninger, forsøger du at udvikle det tredje øje hos menneskerne i vores civilisation. Hvis det ikke lykkes, vil atlantiderne eller lemurerne så blive udgangspunktet for den nye menneskehed igen, hvis vores civilisation ødelægges sig selv?

- Ja, sådan er det. Men det er ikke kun på grund af den overdrevne materialisme i

af vores tid, men snarere at menneskeheden nu befinder sig i den materialistiske fase af den guddommelige cyklus.

Vi finder lignende oplysninger hos Blavatsky:

"Udviklingen skrider frem i cyklusser. Den store manvantariske cyklus på syv runder, der begynder i den første runde med mineral, plante og dyr, bringer sit udviklingsarbejde på den nedadgående bue til en fuldstændig standsning i midten af den fjerde race, ved slutningen af den første halvdel af den fjerde runde ... På den nedadgående bue er det det åndelige, der gradvist forvandler sig til det materielle. På basens midterlinje er ånd og materie i balance i mennesket. På den opstigende bue hæveder ånden sig langsomt på bekostning af det fysiske eller materien.... Vores race, som en rodrace, har således krydset lighedslinjen og bevæger sig nu opad i cyklussen på den åndelige side; men nogle af vores underracer er stadig på den mørke nedadgående bue ..." (s. 190, 314f)

- Indflydelsen fra den guddommelige cyklus er ubestridelig, sagde jeg, men menneskets evne til at træde ind i *samādhi-tilstanden* er bestemt næppe mindre afhængig af menneskehedens indsats, især af meditationsskolerne.

- Selvfølgelig, selvfølgelig, udbrød Bonpo Lama, det er derfor, vi gør så stor en indsats i denne retning. Historisk set har skoler

"Meditation - *Samādhi - Prashna*" er gradvist blevet mindre, så det sandsynligvis kun er meget få af os i dag, der kan gå ind i en dyb *Samādhi*. Det var lettere for de gamle mennesker i vores civilisation, på trods af den øgede materialisme på jorden efter den guddommelige cyklus. Menneskene i tidligere civilisationer havde også disse tendenser, og de opnåede meget i denne henseende, men alligevel forblev de åndelige skoler for meditation og *samādhi* hellige for dem.

- Tror du, at en kunstig *samādhi-tilstand* er mulig, dvs. bevarelse af kroppen, f.eks. ved hjælp af kemiske stoffer, og den efterfølgende genoplivning?

- Det tror jeg næppe, for ånden er det vigtigste aktive led i *samādhi*.

- Var der tidligere forsøg i denne retning?

- Jeg kan ikke huske det præcist. Det tror jeg.

- Menneskene i den sidste civilisation, atlantiderne, havde de sygdomme?

Manden i det femte løb

-
en elendig skabelse

skabelse i den tredje race til et hjælpeløst, skrofuløst væsen i den femte - i vores race og er nu den rigeste arving med hensyn til konstitutionelle og arvelige sygdomme ...". (S. 429)

- Vores religion siger, svarede Bonpo Lama, at Gud forbandede menneskene i vores civilisation for deres synder, som resulterede i mange sygdomme. Menneskene i den tidligere civilisation var lykkelige og sunde.

Her finder vi følgende hos Blavatsky:

"... derfor "stak" Karmaloven den atlantiske race i hælen og ændrede gradvist hele den fjerde menneskeraces natur fysisk, moralsk, fysisk og mentalt, indtil mennesket blev forvandlet fra dyrenes sunde konge til dyrenes konge.

- Hvorfor spørger jeg dig om sygdomme," forklarede jeg. Som du ved, er det kun mennesker med et fremragende mentalt og fysisk helbred, der kan komme *i samādhi-tilstand*. Det er ret svært at finde en fuldstændig rask person blandt folk i vores civilisation, i modsætning til folk i den tidligere civilisation. Ud fra dette kan man konkludere, at hvis vi gik ind i deres huler, ville vi hovedsageligt se repræsentanter for den tidligere civilisation, atlantianere og lemuro-atlantianere. Er det nu også rigtigt?

- Ikke helt. Folk i vores civilisation er også i *Samādhi*. Vores civilisation er også meget gammel, forklarede Bonpo Lama.

- Er det længe siden, at mennesker i vores civilisation har været i *Samādhi-tilstand*, og hvor længe har de været der?

- Det Højeste Sind sendte dem til *Samādhi* under den globale oversvømmelse, der udsløttede næsten alle mennesker på jorden.

Følgende kan findes i Blavatskys værker, ganske vist med besvær:

"Under dække af denne hemmelighed blev den femte race ledt til at introducere, eller rettere genintroducere, religiøse mysterier.

hvor gamle sandheder kunne læres til fremtidige generationer under allegoriens og symbolismens slør." (S. 131)

- Ifølge Blavatsky fandt den verdensomspændende syndflod sted for 850.000 år siden. Kan mennesker i vores civilisation også forblive i Samädhi-tilstanden i så lang tid, spurgte jeg.

- Hvorfor ikke?

- Blev repræsentanter for de gamle egyptere også sendt ind i *Samädhi-tilstanden på det* tidspunkt, hvor kometen Typhon slog ned for 12.000 år siden?

- Det ved jeg ikke noget om.

- Tog mange atlantidere til *Samädhi* på tidspunktet for den globale oversvømmelse?]

- Jeg tror ikke, det er en masse, for kun de bedste, guddommelige mennesker kan komme ind i *Samädhi*.

I det kapitel, hvor Blavatsky beskriver krigen mellem forskellige atlantiske grupper, finder vi følgende:

"Kun en håndfuld af de udvalgte, hvis guddommelige undersåtter var taget af sted for at bo på den ø - 'hvorfra den sidste frelser skal komme' - forhindrede nu menneskeheden i, at den ene halvdel blev den andens udrydder." (S. 366)

- Derfor kan man antage, konkluderede jeg, at menneskehedens genetiske fond består af repræsentanter for tre civilisationer (racer), lemurianere (eller lemuro-atlantianere), atlantianere og mennesker fra vores civilisation. Med andre ord, en tredobbelt sikkerhed. Tror du, de kan f i n d e s i højderne?

- Det... er en stor hemmelighed.

- Lad os tale om hulerne, foreslog jeg. Kan folk i *Samädhi-tilstanden* kun holdes i huler?

- Ikke kun i huler, men også i vandet.

- I den region, hvor vi befinder os, er det kun hulerne, der er interessante. Er der mange huler, hvor *der* er mennesker i *Samädhi*?

- Mange, svarede Bonpo Lama.

- Og hvorfor har ingen set disse mennesker i hulerne endnu?

- De er blevet set.

- Er det svært at finde sådanne huler?

- Meget tunge. De er normalt lukkede, og deres indgange

hemmelighed. På den anden side er der så mange huler her i bjergene og så mange forgreninger i dem, at det er svært at finde noget i dem. Der er endda huletempler, men ingen kender til dem undtagen de særlige mennesker.

Følgende kan findes hos Blavatsky om dette emne:

"Naturligvis hentyder vi ikke til de huler, som enhver europæer kender enten ved synet eller ved rygter, på trods af deres ekstraordinære alderdom, selv om dette bestrides af moderne arkæologi; men til en kendsgerning, der er kendt af de indviede brähmaner i Indien og især af yogierne, nemlig at der ikke findes et eneste huletempel i landet, som ikke har underjordiske gange, der løber i alle retninger, og at disse underjordiske huler og endeløse gange har deres huler og gange.

Hvem kan sige, om det forsvundne Atlantis ... ikke stadig eksisterede i de dage?" (S. 231)

- Hule-templer? Huler under buddhistiske templer eller underjordiske templer?", spurgte jeg videre.

- Underjordiske templer, svarede Bonpo Lama.
- Er det Shambhala?

- Hvem er disse særlige mennesker, der kender til grottetemplerne og grotterne?

- Ikke altid religiøse tjenere...
- Disse mennesker vogter over viden om grotternes placering sammen med folk i *Samädhi-tilstanden* og grottetemplerne?

- De er der!
- Hvorfor det?
- Pas på.
- Er de munke fra pagoder?

- Det gør nogle af dem sikkert. Pagoder er normalt bygget til minde om lamaer eller andre fremragende personligheder, f.eks. fyrster, svarede Bonpo Lama.

- Kan du lære disse særlige mennesker at kende?
- Det kan du, men det er meningsløst. De vil alle give dig det samme svar: "Det vil jeg ikke engang fortælle Gud!"
- Har de forsøgt at bestikke disse mennesker?
- Det har de helt sikkert prøvet.

-Og?

- Det er meningsløst. Vores folk, og i endnu højere grad de særlige folk, tror, at det jordiske liv med alle dets goder ikke er noget sammenlignet med Hans storhed. De ser ham med jævne mellemrum, de er underlagt ham! De er Hans tjenere! At tage imod penge er en helligbrøde for disse særlige mennesker!

- Jeg forstår, du forstår, sagde jeg ubevægeligt. Både amerikanere og europæere tror, at man kan købe alt for penge. Men hvad er penge sammenlignet med evigheden, livet og menneskehedens genetiske fond!

- Ja, det er virkelig tilfældet, svarede Bonpo Lama. Hvad er livet på jorden? Det er et øjeblik, et øjeblik. Skulle du tage derhen for pengenes skyld...? Det ville være den største synd!

- Sig mig, ærede Bonpo Lama, hvad nu hvis der var en person af dårlig karakter blandt de særlige mennesker, som brød denne aftale? Hvad hvis han sendte nogen til sådan en hule?

- Så bliver han morder.

- Morderen? Hvorfor det?

- Døden venter den person, der får vist indgangen og går derind. Den, der viste ham indgangen, sendte ham til den visse død!

- Jeg forstår, at usædvanlige kræfter virker... Adgang kan kun gives af Ham...

- Husk, fortsatte Bonpo Lama, uden at fjerne blikket fra mig, de særlige mennesker, de er kun Hans tjenere. Han bestemmer alt! Han alene giver adgang!

- Og kan du komme i kontakt med ham?

- Men alligevel, spurgte jeg videre, historien er fuld af tilfældigheder. Der har helt sikkert været tilfælde i fortiden, hvor "adgangskontrol" har slået fejl. Burde det ikke være sket før?

- Men ja, og ikke kun én gang.

- Fortæl os om det, hvis du får lov til det.

- Der er mange legender, Bonpo Lama begyndte at fortælle. For eksempel, da der var stor tørke i Indien i det 11. århundrede, besluttede Indiens prins at besøge en hellig grotte, hvor en vigtig person fra antikken befandt sig for at bede ham om hjælp. Mange farer ventede ham i hulen: slanger, mystiske og virkelige, han havde svært ved at trække vejret, hans krop og sind blev påvirket af ukendte kræfter. I en tilstand af meditation var prinsen i stand til at kommunikere med den store gamle mands ånd. Da han indså, at

prinsen har gode intentioner og beder om hjælp til folket, får prinsen adgang. Hulen var meget stor og bestod af 12 rum.

I et af disse rum fandt den indiske prins den store gamle mand i en tilstand af *samädhi* med sin ånd svævende ved siden af ham. Hans krop var dehydreret, men han var i live. Denne mand havde allerede været 1.600.000 år i hulen. Han åbnede sine øjne en sprække. Den indiske prins begyndte at tale til ham på sanskrit og bad om hjælp. Den dehydrerede mand forstod ham, da han signalerede med sine øjne. Han pegede med øjnene på en genstand, der hang på væggen. Det var en mystisk ring. Den indiske prins tog ringen og gik mod udgangen. I et andet rum i grotten mødte han en anden person i *samädhi-tilstanden*, en sikh-prins, som var gået ind i *samädhi-tilstanden* i det femte århundrede, og som vides at være vendt tilbage fra *samädhi-tilstanden* til det normale liv i det syttende århundrede. Ved udgangen af grotten mødte den indiske prins otte slanger. En af disse slanger dryppede sit blod på den mystiske ring. Denne dråbe steg til vejrs, og snart begyndte det at regne. I 1637 gik en mand ved navn Devendra Lowndel ind i den samme hule, hvor han den dag i dag befinder sig i *Samädhi-tilstanden*. Efter det er ingen nogensinde gået ind i denne hule igen.

- En interessant legende, sagde jeg. Den svarer på mange måder til det, vi har talt om.

- Der er mange lignende legender, sagde Bonpo Lama.

- Og er der andre oplysninger ud over legenderne? Har nogen nogensinde set en person i *Samädhi* i en hule?

- Men ja. Der er en hule i det nordlige Tibet, hvor en person ved navn Moze Sal Dzyang har været i *Samädhi* i flere århundreder. De gejstlige i denne region af Tibet ser ham regelmæssigt. Det er ikke specielle mennesker, men almindelige præster. Du behøver ikke tilladelse fra denne person for at komme ind i *Samädhi*. Det er ikke kompliceret at komme ind. Du skal bare have gode intentioner, men du må ikke tage billeder eller tale - det ville være helligbrøde!

- Jeg forstår, at Moze Sal Dzyang er en repræsentant for den menneskelige genfond. Det er helligt!

- Helt sikkert.

- Og kan du se det?

- Det kan du! Hvis præsterne i denne region af Tibet giver dig lov og viser dig hulen. Men... Du ved, at kineserne er i Tibet nu. Jeg er ikke sikker på, at præsterne stadig er i live; de må være blevet likvideret. Hvis kineserne har hørt om manden i

Samädhi, jeg tror, de har slået ham ihjel eller sat ham i fængsel, svarede Bonpo Lama med afsky.

- Skulle det være muligt, at kineserne ikke forstår helligheden af en person i *Samädhi-tilstanden*...

- De er kommunister!

- Mmm... Ja. Jeg forstår. Det forstår jeg godt. Jeg kommer også fra et tidligere kommunistisk land. Min oldefar, som også var præst, blev skudt. Min bedstefar, søn af en præst, tilbragte 13 år i de stalinistiske fangelejres helvede. Min far, som gik i krig som frivillig og kæmpede uden for Stalingrad, blev længe betragtet som søn af en folkefjende, på trods af medaljerne og hans skader fra en tysk mine, sagde jeg.

- Siden besættelsen af Tibet i 1957 er mere end 100.000 mennesker, hovedsageligt præster, blevet tvunget til at forlade landet. Jeg var også nødt til at rejse og efterlade templet, bøgerne og alt andet, sagde Bonpo Lama bittert. Selv Dalai Lama blev tvunget til at rejse til Indien i 1959, da han var 23 år gammel. Og 1.200.000 mennesker blev fysisk ødelagt. Klostre blev ødelagt, gyldne statuer blev taget med til Kina. Masser af mennesker blev sat i fængsel, hvor de døde. Det er forfærdeligt! Fordi Tibet - det er der, menneskeligheden kommer fra! Folket i Tibet ved, undskyld mig, kendte til det.

-beslut dig for den store *Samädhi* og beskyt dem! For skæbnen

N.K. Rerich. "Fæstningen i Tibet"

for det tibetanske folk er beskyttelsen af oldtidens åndelige skatte, den dybeste oldtid! Tibet er vigtig for menneskeheden, for dens fremtid!

- Jeg kan ikke finde ordene...

- Det gør jeg heller ikke. Tibetanererne har altid været meget militante, fortsatte Bonpo Lama og erobrede mange territorier. Men for godt 800 år siden skete der noget, der lignede en åbenbaring, hvorefter statens politik ændrede sig brat og blev fokuseret på at styrke religionen så meget som muligt. Krigerne blev erstattet af legioner af munke, som begyndte at bygge mange templer. Der blev bygget mere end 6.000 klostre, og da kineserne ankom, var der omkring 6.000 højere lamaer. En søn fra hver tibetansk familie gik i kloster med løftet om at forblive single. Kernen i den tibetanske religion er ideerne om altruisme og uddannelse. Tibetanererne lærte først og fremmest at være en person med maksimal åndelig uddannelse, som reducerede sine materielle behov til et minimum. Omkring 75 procent af det tibetanske

budget gik til opførelse af templer, religiøs træning, uddannelse og naturvidenskab. I omkring 800 år havde Tibet ingen hær. *

- Hvad, ingen hær?

- Beskyttelsen af staten foregik på en ret original måde. De højeste lamaer nød så stor autoritet i hele verden, og de havde så mange disciple fra forskellige lande, som igen havde stor magt i deres egne lande, at ingen overhovedet tænkte på at erobre et land, hvor deres lærere befandt sig. Husk, at Tibet er et citadel for alle verdens religioner, selv profeterne gennemgik deres træning her. Glem ikke, at Tibet er den eneste stat i verden, der bruger de fleste af sine penge på religion. Kun de gudløse kommunister kunne v a n h e l l i g e Tibet!

- Man kan kun have ondt af det, man kan kun håbe på FN og den internationale offentlige mening... Selvom det allerede er sent i mange henseender...

- Ja, ja...

- Kender kineserne til *Samādhi*?

- Mange uddannede officerer i den kinesiske hær begyndte at forstå det. De gamle officerer havde lært om buddhismen i det førrevolutionære Kina og forstod tydeligvis vigtigheden af *samādhi* for menneskeheden. Da de var blevet gudløse kommunister, og endnu mere som kommunister og profeter for den store onde ånd, begyndte de at ødelægge det hellige med særlig iver. På den anden side sagde mange tibetanske præster under tortur og i lyset af døden, næsten naivt i tillid til hellighed: "Min død, det er intet! Red dem i hulerne! De menneskelige

iden har brug for dem! På trods af alt dette troede de på det godes triumf, de forstod ikke, at man kan tænke i ondskabens kategorier, at ondskabens ånd kan være rettet mod ødelæggelsen af alle skabte ting, især det guddommelige, sagde Bonpo Lama.

- Og var kineserne i hulerne, og udryddede de folket i *Samädhil*?

- Kineserne gennem søgte mange huler for at finde *Samädhi-folket*.

Deres hovedmotivation var befalingen fra den store onde ånd om at ødelægge alt guddommeligt. De kinesiske kommunister forklarede det ved at sige, at mange tibetanske præster, der havde mestret yoga, var gået ind i hulerne og gemte sig der i en *tilstand af samädhi*.

Faktisk gik mange lamaer ind i *samädhi-tilstanden* i huler for at gemme sig for kommunisterne. Min nevø fortalte mig, at en lama, han kendte, gik i *samädhi-tilstand* i den nærmeste hule i 1960 og blev der indtil 1964. Hans venner vidste det og besøgte ham flere gange i løbet af de fire år og fortalte ham, at han sad i hulen i Buddhastilling i en forstenet-immobil tilstand. De kinesiske kommunister fandt ham og bragte ham i fængsel. I fængslet blev lamaens krop gradvist blodgjort og genoplivet. Han tilbragte perioden fra 1964 til 1987 under skærpede fængselsforhold og blev derefter løsladt. Jeg ved ikke, om han stadig er i live, og jeg ved ikke noget om hans skæbne, siger Bonpo Lama.

- Var denne lama, som gemte sig for de kinesiske kommunister, ikke i stand til at skabe den barriere af åndelige kræfter i *samädhi-tilstanden*, som forhindrede adgangen til ham? spurgte jeg. Og tilfældet med personen ved navn Moze Sal Dzyang, som var i *samädhi-tilstanden* i flere hundrede år, vidner også om fraværet af barrieren af åndelige kræfter. Betyder det, at mennesker fra vores civilisation i *samädhi-tilstand* ikke er i stand til at skabe nogen form for beskyttende barriere og billedligt talt kan gribes med de bare næver, så kun mennesker fra tidligere, mere åndeligt udviklede civilisationer i *samädhi-tilstand* er i stand til at beskytte sig med en barriere af usædvanlige kræfter?

- Det er rigtigt, men med et forbehold, svarede Bonpo Lama. Alt afhænger af udviklingen af det tredje øje. Menneskene i de tidlige civilisationer havde det. Med dets hjælp kunne de koncentrere deres psykiske energi i et bestemt rum og bruge det til at lede den (ordet "kan" blev udtalt i nutid. - E.M.). Mennesker i vores civilisation har som regel kun et underudviklet tredje øje, og derfor kan de ikke fokusere deres psykiske energi på en anden person.

kan genkendes. Men nogle mennesker i vores civilisation, især dens meget tidlige repræsentanter, har et ret veludviklet tredje øje, som gør dem i stand til at opføre en pålidelig beskyttende barriere af åndelige kræfter.

- Jeg forstod dig sådan, at den beskyttende barriere består af en fjern hypnotisk indflydelse på den person, der går ind i en Samādhi-hule. Lad os stille spørgsmålet: Hvor og hvad lærer personen i *samādhi-tilstanden* om den person, der går ind? Set fra den moderne fysiks synspunkt breder sindets torsionsfelter sig hele vejen rundt. Således har de analoge felter hos en person, der går ind i grotten, kontakt med torsionsfelterne hos personen i *samādhi-tilstanden*. Lad os også huske, at gode tanker får torsionsfelterne til at rotere i én retning og onde tanker i den modsatte retning. På dette grundlag er sindet hos personen i *samādhi-tilstanden* i stand til at analysere intentionerne hos den person, der går ind i hulen. Lad os også huske Rerichs udsagn om, at man kun kan gå ind i Shambhala med gode tanker. Og lad os huske, at man kun kan komme ind i en dyb *tilstand af samādhi*, når man er fuldstændig befriet for negativ psykisk energi, dvs. negative roterende torsionsfelter.

- Ja, det er rigtigt. Fortsæt, Bonpo Lama spurgte mig.

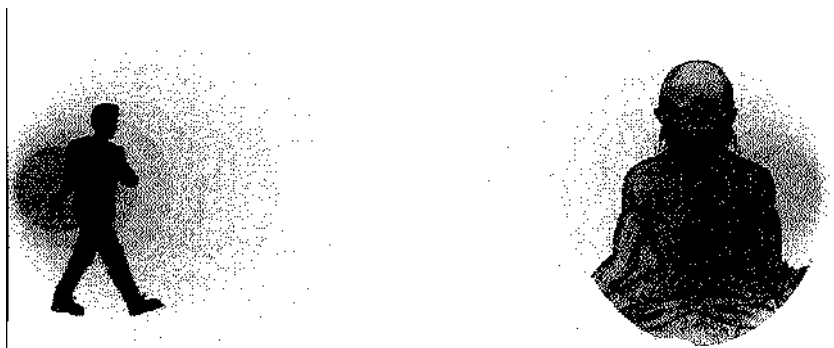
- Så efter at have analyseret intentionerne hos den person, der går ind i hulen, beslutter sindet hos personen i *samādhi-tilstanden*, om han skal have lov til at gå ind eller ej, fortsatte jeg. Det forekommer mig, at ren nysgerrighed uden ondsindede hensigter ikke er nok til at tillade adgang. Det kræver tilsyneladende tungtvejende grunde, som f.eks. den indiske prins, der ifølge legenden bad om regn til sit land. Roen i menneskehedens fond må ikke forstyrres. For at få adgang mener jeg, at man skal meditere intensivt og søge en dialog med ånden i *Samādhi*. Kun under disse betingelser kan man muligvis håbe på at få adgang.

- Du har ret, sagde Bonpo Lama. Selv de særlige mennesker, der bevogter menneskene i *Samādhi* og opholder sig i hulen en eller to gange om måneden, mediterer, før de besøger hulen og beder om at komme ind.

- Hvad tror du, Bonpo-Lama, ville vi få lov til at komme ind? Vores intentioner er rene, og målet er ikke uvæsentligt - studiet af menneskehedens genetiske fond.

- Først og fremmest skal du lære at meditere, svarede Bonpo Lama, det tager tid, meget tid. Men dit mål, studiet af menneskehedens genfundament, er virkelig fremragende. Du vil helt sikkert få adgang, om end ikke med det samme.

- Tillad mig at forfølge min tanke yderligere, sagde jeg. Antag, at sindet hos personen i *samādhi-tilstanden* beslutter sig for ikke at lade nogen passere og opfører den beskyttende barriere. Hvad vil der så ske? Hans kraftfulde felter, der er indstillet på frekvensen af den indtrængende persons tankebølger, vil få hans torsionsfelter til at rotere i en negativ retning. De resulterende følelser af frygt og angst vil få ønsket om adgang til at forsvinde hurtigt. Lad os huske, at onde tanker og sygdomme har den samme effekt på sindet: De drejer torsionsfelterne i en negativ retning. Derfor vil en person, der går ind i grotterne, selv om han overvinder følelsen af frygt og rastløshed, snart opleve symptomer på sygdom, som vil føre til hans død, hvis personen gør en stor indsats i *tilstanden Sainādhi*. Det er sådan, jeg forestiller mig, at de beskyttende barrierer i hulerne fungerer. Har jeg ret?

Kontakt mellem torsionsfelterne

- Selvom vi taler forskellige sprog i videnskabelige termer, forekommer det mig, at du har ret, svarede Bonpo Lama.

- Sig mig, har en person i *en tilstand af samādhi* nok psykisk energi til dette?

- Ja, selvfølgelig! Kun mennesker med en meget stærk og ren ånd kan komme ind i *Samādhi*.

- Der er mange mennesker, der kan hypnotisere 100-500 mennesker gennem fjernhypnose ved hjælp af psykisk energi. Jeg husker min fysiologiprofessor Petrovskij, som under vores studier gennemførte en session, hvor han hypnotiserede 300 studerende gennem fjernhypnose under en forelæsning.

lektioner i en søvnliggende tilstand.

- Den psykiske energis kraft er enorm, understregede Bonpo Lama.

- Men det er velkendt, at sind og sjæl kræver en fungerende hjerne og roterende torsionsfelter. Derfor kræves der energi, som hjernen har brug for til sit arbejde (glukose, ilt, protein osv.). Hvor får det menneskelige sind energien fra i *Samādhi-tilstanden*, når hjernen, ligesom hele kroppen, ikke fungerer i denne tilstand? spurgte jeg.

- Et modspørgsmål, svarede Bonpo Lama. Og hvordan lever det hinsides? Udødelige ånder og sjæle lever i livet efter døden. Det håber jeg ikke, du benægter?

- Selvfølgelig ikke.

- Gennem hvilken energi fungerer ånder og sjæle i livet efter døden? Der er kun ét svar: Takket være kosmisk energi. Ånden og sjælen blev skabt som et resultat af kosmos' evolution, da mikrokosmos - mennesket - udviklede sig fra makrokosmos ."

Det finder vi også hos Blavatsky:

"... så mennesket på jorden er mikrokosmos af makrokosmos. "
(S. 303)

- Derfor bliver sjælene hos mennesker i *Samādhi-tilstanden* fodret med kosmisk energi, sagde jeg.

-Ja.

- Men hvilken biologisk mening har begrænsningen af adgangen til kroppene i *samādhi-tilstanden*? Hvorfor denne ekstreme strenghed, selv i forhold til mennesker med gode intentioner?

- For ikke at forstyrre freden for de mennesker, der er i *Samādhi*. Hvis den bliver forstyrret af fremmede sjæle, bliver kroppen hos personen i *Samādhi* blød, svarede Bonpo-Lama.

- Det er sådan, jeg forstår det, sagde jeg. Fra et fysisk synspunkt opnås den forstenede-immobile tilstand af en persons krop i *samādhi-tilstanden*, som det forekommer mig, ved overgangen af vandet i organismen til en fjerde tilstand, som igen kun kan realiseres ved fuldstændigt at rense sindet for negativ psykisk energi, dvs. ved stabil rotation af torsionsfelterne i en positiv retning. En fremmed ånds torsionsfelter fører til en ubalance i torsionsfelternes rotation hos en person i *samādhi-tilstanden*, selv om de roterer i en positiv retning, og selvfølgelig endnu mere, hvis de roterer i en negativ retning.

retning. Denne ubalance i torsionsfelterne hos mennesket i *samādhi-tilstanden* kan føre til en ustabil fjerde (hypotetisk!) tilstand af vandet i organismen, som så kommer til udtryk i dens blødgøring. Ud fra dette kunne man konkludere, at selv de særlige mennesker er udvalgt i henhold til kompatibiliteten af deres torsionsfelter med dem hos mennesker i *Samādhi-tilstanden*. Er det nu også sådan?

- Ja, ikke alle kan blive en særlig person, sagde Bonpo Lama. De særlige mennesker mediterer ved indgangen til grotten. På den måde finder de ud af, om de vil blive optaget eller ej.

- Hvordan tror du, at en samling hadefulde mennesker kunne komme ind i hulen gennem skjoldet med et menneske fra en tidligere civilisation, f.eks. en atlanteaner, som har en stærk psykisk energi? Kunne et sådant bundt af negativ psykisk energi overvinde den positive, spurgte jeg.

- Ikke særlig sandsynligt, hvis personen fra den tidligere civilisation i *Samādhi* har et stærkt sind. Antallet af mennesker, der ønsker at gå ind i *Samādhi-hulen*, kan ikke spille en afgørende rolle. Men hvis den tidligere persons ånd ikke er særlig stærk, så er sådan noget muligt. Menneskene i vores civilisation har dog en betydeligt svagere åndelig kraft. Det er ikke svært at trænge ind i folk fra vores civilisation i *Samādhi*, fordi deres ånd ikke kan skabe et stærkt beskyttende skjold.

- Hvad sker der med en person fra en tidligere civilisation i *Samādhi*, når hadefulde mennesker, der har brudt igennem det beskyttende skjold, omringer ham?

- Personen fra den tidligere civilisation vil enten dø eller genopstå på grund af negativ psykisk energi, svarede Bonpo Lama.

- Ved vi noget om, hvad der skete, når en sådan grottes beskyttende skjold blev overvundet?

- Desværre var der mange nyheder som denne efter Kinas besættelse af Tibet, sagde Bonpo Lama utilfreds. I en grotte i det sydlige Tibet blev der for eksempel set nogle usædvanlige, meget store menneskekroppe hænge ved indgangen til grotten. Kort forinden var der en række kinesere i hulen.

- Hm, en kamp mellem de gigantiske atlanteanere og kineserne kan man kun forestille sig i en fantasyfilm, sagde jeg misfornøjet. Noget må gøres, de er ved at ødelægge menneskehedens genpulje, som de selv nedstammer fra!

- Men hvad skal vi gøre? Kineserne, det er halvanden milliard mennesker...

- Det er forfærdeligt! Hvorfor eksisterer FN...

- Husk dog på, at kineserne blev dræbt af det beskyttende skjold langt oftere, end de overvandt det. Nu er de bange for at komme op i højderne. De vil også gerne leve! Kulturrevolutionens tid er forbi. De gamle mennesker er stærkere end kineserne og kan beskytte sig selv og menneskeheden. Og kineserne vil aldrig finde de allerældste mennesker, de er beskyttet af sten.

- Har du et eksempel?

- I en af disse *Samädhi-huler*, også i det sydlige Tibet, fandt man ved indgangen en bunke døde kinesiske soldater med forvredne ansigter af smerte. Deres kroppe var uskadte, ingen af dem havde så meget som et sår eller en skade. De var blevet dræbt af kraften fra det gamle folks ånd.

Her finder vi følgende hos Blavatsky:

"...hvor de (dvs. atlantiderne - E.M.) stadig bor, usynlige for alle og beskyttet mod tilnærmelse af en hærske af ånder..." (S. 388)

- Jeg tror ikke, at det har været det eneste tilfælde.

- Langt fra, fortsatte Bonpo Lama. For eksempel så indbyggerne i de nærliggende landsbyer flere dusin kinesiske soldater løbe som gale, skrigende og tage sig til hovedet og maven. Det siges, at disse vanvittige soldater døde én efter én. De var alle gået ind i en hemmelig hule forinden.

- Du sagde, at de ældste mennesker, lemuro-atlantiderne, er beskyttet af sten, at deres kroppe ligger under stenplader, så de næsten ikke kan spores. Og dine ord om, at sten ikke er nogen hindring for dem, antyder, at lemuro-atlantiderne kan flytte stenene med deres psykiske energi, når de vender tilbage fra *samädhi-tilstanden*. Men på samme måde kunne disse højt åndelige mennesker fra oldtiden skabe et psykisk skjold ved indgangen til hulen. Er det rigtigt?" spurgte jeg.

- Ja, det har vi allerede talt om, bekræftede Bonpo Lama.

- Baseret på alt, hvad jeg har sagt, fortsatte jeg, er der tre hovedtyper af hulebeskyttelse. For det første barrieren af psykisk energi, for det andet stenbarrieren og for det tredje, at indgangen til hulen ikke kan spores.

- Glem ikke, tilføjede Bonpo Lama, at placeringen af disse huler holdes strengt hemmelig. Det er en af præsteskabets fortjenester. Vi taler kun om dette i allegorisk form.

- Men kineserne fandt ud af det! De har vanhelliget *Samädhi's* hellige steder!

- Ja, det er bare ikke så let at holde på hemmeligheder.
Blavatsky skriver om dette:

"Et uigennemtrængeligt slør af mystik blev kastet over de okkulte og religiøse hemmeligheder efter udslettelsen af den sidste rest af den atlantiske race for omkring 12.000 år siden, så de ikke ville blive delt og dermed vanhelliget af de uværdige." (S. 131)

- Ikke desto mindre synes jeg, at det er på tide at opklare mysteriet lidt, så folk kender til menneskehedens genetiske fond. Det kan ikke handle om detaljer som hulernes placering eller navne. Men hvis det blev alment kendt, at der findes en menneskelig genpulje på Jorden, som forklarer dens oprindelse, ville det betyde meget. Så kunne de andre lande udøve en stærkere indflydelse på Kina til at respektere vores forfædres og formødres hellige steder, i det omfang de stadig er bevaret. Heldigvis har Kinas politik ændret sig, og det er muligt, at den kinesiske regering vil forstå dette og handle i overensstemmelse hermed.

- Ja, ja, ja. Du har ret, sagde Bonpo Lama.

- Efter vores lange samtale, kære Bonpo Lama, vil jeg gerne opsummere: Der er tre typer af huler med mennesker i Samādhi-tilstanden. For det første *Samādhi-huler med mennesker fra vores civilisation*, for det andet *Samādhi-huler med mennesker fra tidligere civilisationer*, hvor atlantians eller lemuro-atlantians kan findes hver for sig eller sammen, og endelig *Samādhi-huler med mennesker fra vores og tidligere civilisationer*. Jeg tror, fortsatte jeg, at vi i dag er ivrige efter at komme ind i *Samādhi-huler med mennesker* fra tidligere civilisationer, fordi der er pålidelig beskyttelse der gennem barrieren af psykisk energi. De "blandede" *Samādhi-huler* er de mest værdifulde, da de repræsenterer hele arsenalet af menneskehedens genetiske fond.

- Du har foreslået et godt udtryk der, menneskehedens genfond, sagde Bonpo Lama.

- Jeg har et sidste spørgsmål. Hvad er Shambhala?

- Vi tror på dets eksistens. Det er et åndeligt land, som kun kan nås med et rent sind.

- Det er det, udbød jeg. Man kan kun gå ind i Shambhala med et fuldstændig rensed sind, ligesom man kan gå ind i hulerne med menneskehedens genetiske fond. Shambhala betyder enormt meget for menneskeheden, hvilket mundtlige traditioner og litterære kilder vidner om. Ja, det er et spirituelt land. I hulerne med menneskehedens genfundament

Det spirituelle er absolut dominerende.

- Ser du, fortsatte jeg eftertrykkeligt, der er nogle paralleller, der antyder, at stedet (hule-templer, huler, pyramider) for menneskeheden genfund også er Shambhala.

Bonpo Lama kiggede passivt på mig. Vores samtale var tydeligvis slut.

- Jeg vil gerne tale med dig alene, sagde jeg og kiggede på Bonpo-Lama til.

Vi rejste os og gik ind i et baglokale. En af amerikanerne klappede mig på skulderen. Held og lykke, ønskede han mig.

E. Muldashev sammen med Bonpo Lama

Hvad talte jeg om med Bonpo Lama? Jeg vil besvare dette spørgsmål med de særlige menneskers ord: Jeg vil ikke engang fortælle det til Gud!

Vi krammede hinanden, da vi sagde farvel. Vener Gafarov spurgte stille:

- Vil der ske nogen ændringer?

Jeg forblev tavs.

- Held og lykke!

af amerikanerne.

Kapitel 6

Hvem var Buddha?

Man kan købe Buddha-statuer i enhver lille butik i Østen. De er meget dyre, da alle udlændinge, der rejser dertil, ønsker at købe en statue af den person, som næsten halvdelen af verdens befolkning tilbeder, som en souvenir.

Det ville være naivt at tro, at skulptøren nøjagtigt har gengivet de karakteristiske træk ved Buddhas udseende. Alle de lamaer, som vi stillede spørgsmålet om Buddhas udseende, sagde, at billedhuggerne og malerne har brugt meget af deres egen fantasi, hvilket alene de enorme hængende figurer viser.

Buddha-statue

ører. Hvordan så Buddha

ud?

Selv før vores tidligere Fra barnsben kendte vi til Buddhas usædvanlige udseende. Vi fandt kun gamle beskrivelser af hans udseende i Nepal hos historikeren Min. Det, lamaerne havde fortalt os om det, var mere end i overensstemmelse med hans beskrivelser.

Korrespondancen med andre kilder styrkede også vores tillid til de oplysninger, vi havde modtaget.

Ifølge den havde Buddha 32 karakteristika, som bestemte hans

udseende.

1. Buddhas arme og ben var mærket med tusindvis af hjul med nåle.
2. Buddhas fodsåler lignede dem på en skildpadde. De var bløde, flade og tykke.
3. Fingre og tæer var forbundet med membraner i op til halvdelen af deres længde. Arme og ben lignede andefødder.
4. Kødet på arme og ben var blødt og ungt.
5. Buddhas krop havde syv buler og fem fordybninger. To fordybninger var ved anklerne, to ved skuldrene og en ved bagehovedet.
6. Fingre og tæer var meget lange.
7. Buddhas hæle var brede.
8. Han var høj og slank. Han var ikke foroverbøjet.
9. Buddha havde ingen vrist på sine fødder.
10. Hans kropsbehåring voksede opad.
11. Buddhas lægge var som antiloper - glatte og lige.
12. Hans arme var lange og smukke og nåede ned til knæene.
13. Buddhas mandlige organ var skjult, så det ikke kunne ses.
14. Buddhas hud havde en gylden farve. Den blev ikke kaldt gylden på grund af sin farve, men fordi den var fuldstændig ren.
15. Buddhas hud var tynd og glat.
16. Hver kropsdel havde kun ét hår, der voksede mod højre.
17. Buddhas pande var prydet med krøller, der havde seks særlige kendetegn: De var glatte, hvide, lå godt, kunne trækkes fra hinanden, bølgede fra højre til venstre, og enderne buede opad. De virkede sølvfarvede.
18. Buddhas overkrop var som en løves.
19. Skuldrene var runde og kødfulde.
20. Brystet var bredt. Brystet var fladt mellem skuldrene.
21. Buddha var i stand til at opfatte de mest subtile smage, fordi hans tunge ikke var angrebet af sygdom. Engang tilbød en velgører ham et stykke hestekød, som havde en ubehagelig smag. Buddha lagde stykket på tungen og gav det derefter tilbage til velgøreren. Kødet smagte derefter som den lækreste mad.
22. Buddhas krop mindede om *Tadrola-træet*, hvis rødder, stamme og grene har de samme dimensioner.
23. Buddha havde en rund høj på hovedet, som var drejet i urets retning.
24. Buddha havde en lang og smuk tunge, som han kunne nå hårgården og ørerne med. Tungen var rød som blomsten *Utpala*.

25. Buddhas sprog havde 5 fordele: Alle kunne forstå det; alle hans ord havde den samme intonation; hans sprog var dybt og rigt for alle; sproget var behageligt og meget attraktivt; ordene blev udtalt i den rigtige rækkefølge, tydeligt og uden fejl.

26. Buddhas kinder var runde og fyldige. Deres konturer lignede et rituelt spejl.

27. Buddhas tænder var meget hvide.

28. Tændernes længde var ensartet.

29. Buddha havde ingen mellemrum mellem tænderne.

30. Han havde 40 tænder.

31. Buddhas øjne var mørkeblå som safirer.

32. Buddhas øjenvipper var lige og rene.

Lad os sammenligne Buddhas karakteristiske træk med vores hypotetiske atlanteaners udseende.

Buddha og manden, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer

Af tabellen (se næste side) kan man se, at udseendet af den atlanteaner, vi har rekonstrueret, i mange henseender svarer til Buddhas. Fysiske træk hos begge vidner om et liv delvist under vand: finnelignende fødder, hænder med små skind, buen på det øverste øjenlåg, der dækker hornhinden under vand, den kraftige brystkasse, der er nødvendig for lange dyk, kraftige nakkemusklér, der er nødvendige for at holde hovedet, når man svømmer, ventillignende næse osv.

Efter denne sammenstilling følte vi os tilfredse, fordi vores helt uafhængige rekonstruktion ved hjælp af øjengeometrisk og logisk-anatomisk analyse førte til det - ret usædvanlige - billede, der lignede Buddha i generelle karakteristika, en Buddha, som han var blevet beskrevet af folk, der tydeligvis havde set ham.

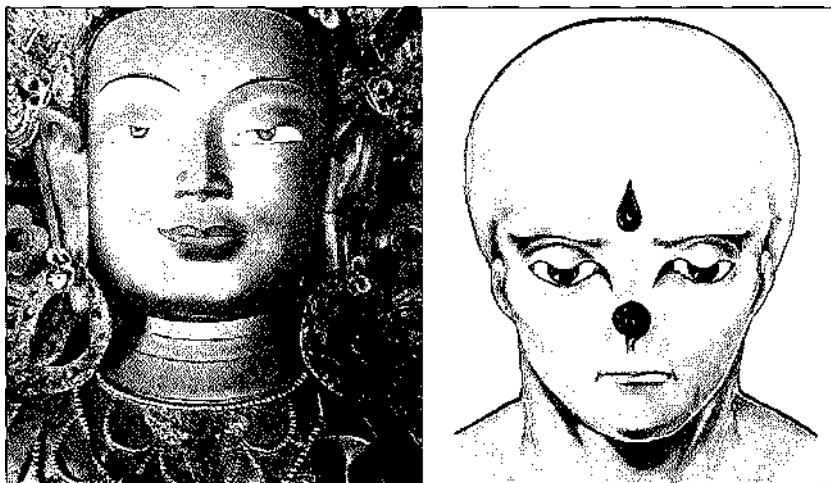
På den anden side kan man ikke overse forskelle i udseendet på de to. Frem for alt er der fraværet af den ventil-lignende spiralformede næse på Buddha. Dette faktum, som skyldes afbildningen af øjne og næse på de tibetanske templer, er tilstrækkeligt troværdigt og matcher ikke Buddhas udseende, hvis karakteristiske træk ikke inkluderer dette ekstremt bemærkelsesværdige kendetegn. Desuden er den usædvanlige bue på det øverste øjenlåg ikke at finde blandt de karakteristiske træk.

Merkmai	Hypotetisk atlanterhavsmenneske (rekonstrueret på baggrund af øjnene)	Buddha
Hoved	Stor	Elevation af rund form, snoet med uret, panden dekoreret med hvidt hår.
Øjne	stor, usædvanlig bue på det øverste øjnlåg	mørkeblå øjenvipper lige og rene
Næse	venil med spiral...	normalt udseende
Kinder	lille, som hele den nederste del af ansigtet	Rund og fyldig
Mund	mellemstor (muligvis med en lodret spalte forbundet til næsen)	normalt udseende
Tænder	kan ikke bestemmes	40 tænder, meget hvide, samme længde, ingen mellemrum
Tunge	kan ikke bestemmes	lang, kan nå hårgænsen og ørerne med tungen
Hals	stærk, med udprægede muskler i nakkeområdet	Depression på bagsiden af hovedet (indikerer en udviklet muskelgruppe i nakken)
Bryst	Meget stor	bred, som en løve
Skuldre	kræftfuld, rund	rund, fuld
Dårlig	lange, udprægede muskelgrupper bagtil og fortil	lang, når ned til knæene
Hænder	spadeagtig, stor (evt. med en snude mellem fingrene)	meget lange fingre med hud imellem op til halvdelen af fingerens længde
Ben	Udtalte posteriore og anteriore muskelgrupper med fordybninger derimellem	Indskæringer ved anlelene
Fødder	finnelignende	lignede Schiidkrölen-ben, bløde, flade og fyldige, med bred hæl og ingen vrist.
Hud	glat	gylden farve, fin, glat
Størrelse	Meget stor	Kroppen var høj og slank, ikke foroverbøjet

Det betyder, at de tibetanske templer ikke afbilder Buddhas øjne, men øjnene på en anden person, som også så usædvanlig ud, men noget anderledes. Så hvem er han? Husk, at Bonpo Lama svarede på dette spørgsmål: "Det er øjnene på en, der var meget ældre end Buddha. Kunne det tænkes, at det er øjnene på Bonpo Buddha, den allerførste Buddha på jorden?"

Men når man sammenligner de karakteristiske træk hos Buddha og den mand, hvis øjne er rettet mod den tibetanske

Templerne siger, at ingen af dem stammer fra vores civilisation. Ifølge historiske kilder er de ældste menneskers udseende ret forskelligt fra moderne menneskers. For mennesker i vores civilisation, uanset hvor de bor, er svømmehud, finnelignende fødder, store øjne med usædvanlige buer på det øverste øjenlåg og frem for alt en ventillignende næse helt ukarakteristisk.

Den sidste Buddha og manden rekonstrueret af os i henhold til øjnene på de tibetanske templer

Kan det være, at de er rumvæsner? Fra et videnskabeligt synspunkt er dette spørgsmål i øjeblikket udelukket. Det er meget mere logisk at antage, at Buddha og den mand, vi har rekonstrueret, er repræsentanter for mennesker fra tidligere civilisationer, som kom tilbage fra *Samādhi-tilstanden* i menneskehedens genpulje og dermed dukkede op på Jorden. Der er flere beviser for denne antagelse end for tomme spekulationer om udenjordiske.

Men hvem var de, Buddha og "vores" menneske? Kom de fra *samādhi-tilstanden*, eller blev de født af en mor? For at finde et svar på dette spørgsmål begyndte vi at studere historien om Buddhas fødsel. Oplysningerne om det menneske, vi rekonstruerede, forblev i begyndelsen fragmentariske.

Men det, vi fandt om Buddhas fødsel, var også ekstremt tåget. Hvem var hans mor, hvem var hans far, og eksisterede de overhovedet? Hr. Min sagde for eksempel: "Buddha blev født på jorden og

levede gennem mange ægteskaber. Han var høj, meget smuk og en kender af viden. Han vidste præcis, hvad der foregik på jorden." Historikeren Pradhan sagde: "Buddha blev født i vandet i en sø i Lumbini (Nepal) som barn af kong Taru og Maria Deva."

De andre udsagn om Buddhas fødsel var af lignende karakter. Der var tale om "ubesmattet undfangelse", "fødslen havde en åndelig karakter" etc. Med andre ord kunne der ikke siges noget konkret om hans mor eller far. Kun én gang (med hr. Pradhan) blev det nævnt, at Buddhas far var konge af Tara-stammen.

Taru-stammen

Hvem er disse Taru? For at finde ud af mere mødtes vi med Vladimir Pavlovitch Ivanov, direktøren for det russiske kulturcenter i Kathmandu. Han fortalte os, at ikke langt fra landsbyen Lumbini, hvor Buddha blev født, bor der faktisk folk, der kalder sig Taru. Han henviste os til folk, der kender Tara-stammen. Han fortalte os også om opførelsen af et internationalt buddhistisk center i Lumbini, hvor arabiske stater og buddhistiske samfund i Europa og USA investerer mange penge for at skabe et internationalt pilgrimscenter for buddhister. Buddha, som forkyndte et videnssystem baseret på hinduismen, afskaffede kastebarrierer og gjorde det dermed til et verdenssystem. Før Buddha kunne hinduismen kun spredes inden for grænserne af én kaste, så den forblev begrænset.

De mennesker, der fortalte os om Taru-stammen, var hverken vigtige religiøse skikkelser eller kendte forskere. Til at begynde med tvivlede vi på troværdigheden af deres oplysninger. Men det, de fortalte os, virkede så interessant, at vi glemte Delhi Universitys anbefalinger om at reagere forsigtigt på enhver information i tilfældige møder.

Vi lærte følgende af et af disse folk, hvis navn jeg ikke vil nævne her af indlysende grunde: Taruerne lever i junglen på kanten af Himälaya-bjergene. Nord for dem ligger Djumla-regionen, som anses for at være oprindelsesstedet for vores civilisations folk. Taru-stammens folk er som de eneste immune over for malaria, hvilket har gjort dem verdensberømte. Tarabefolkningen består i øjeblikket af omkring en million mennesker. Det antages, at denne stamme har boet der i mere end 3000 år. Det mest forbløffende viste sig dog at være beskrivelsen af deres udseende. De har et rundt ansigt med en lille hage, en lille fremstående næse, en meget stor brystkasse, en kraftig

kort hals, fødder uden vrist, flade og brede. Alt dette kom ret tæt på Buddhas karakteristiske træk.

Det gav os lyst til at se repræsentanter for Taru-stammen og overbevise os selv om alt dette. Hvis det blev bekræftet, kunne taruerne betragtes som efterkommere af Buddha.

Ivanov hjalp os med at finde en repræsentant for denne stamme i Kathmandu, i øvrigt den eneste taru, der er videnskabsmand og arbejder som professor. Vi blev meget skuffede, da vi fandt det typiske udseende af en person fra Østen i stedet for de forventede karakteristiske træk. Ikke desto mindre rejste to medlemmer af ekspeditionen til Lumbini, fandt hele Taru-stammen der, udførte anatomiske undersøgelser på dem og overbeviste dermed sig selv om Taru'ernes normale u d s e e n d e .

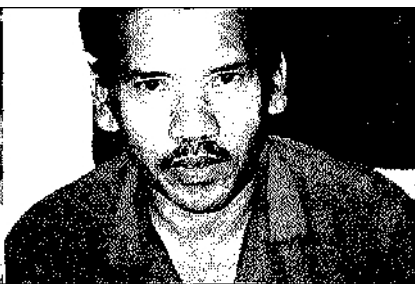
Historien med Taru, som havde kostet os en masse tid og ressourcer, var en god lektie for os. Når dialogen

Partneren er ikke en anerkendt åndelig person eller en seriøs videnskabsmand,

Så snart han har genkendt genstanden for din interesse, begynder han at tale overbevisende om det, du gerne vil høre, og du tror, at dine antagelser bliver bekræftet - indtil den bitre skuffelse, der følger. Sådan er det i videnskaben: Fejl kan aldrig udelukkes, dobbelt og tredobbelt kontrol er konstant påkrævet i forskningen. Alt andet fører til en blindgyde eller til forkerte konklusioner.

Taru -

kvindeTaru - mand

I modsætning til samtalerne med *sväminerne*, lamaerne, guruerne og de vigtige forskere hører man sjældent fra andre samtalepartnere "kunne være...", "jeg ved ikke...", "nej, sådan er det ikke...". Lamaerne, *sväminerne* og guruerne er for vigtige i den østlige verden til at falde for fristelsen til at blære sig over for udenlandske forskere og fortælle dem noget sensationelt for deres skyld. Tværtimod er de kendetegnet ved et faderligt, ironisk forhold til europæisk videnskabelig interesse, blandet med respektfuld velvilje. Den østlige religiøse opdragelsestype opdrager dem naturligvis til den dybeste ærbødighed for gammel religiøs viden, som de er kaldet til at bevare og udvikle. At præsentere sine egne fantasier betragtes som en stor synd. Videnskabsmændene i Indien og Nepal er uddannet i samme ånd, fordi de er religiøse. Man kan tro på de fakta, man lærer af dem.

Hvem er Buddha?

I videnskabelige studier af religiøs karakter^ fristes man ofte til at bruge russisk eller engelsk populærvidenskabelig litteratur. Men disse bøger er ofte skrevet af mennesker med en særlig psykologisk disposition, som udgiver deres egne "visioner" for at være den absolutte sandhed.

Buddhas oplysning

Desværre "ser" folk, der mediterer og går i trance, en og samme ting på så forskellige måder, at det er meget problematisk at stole på disse oplysninger. Derfor har vi holdt os mere til anerkendte kilder og til Helena Blavatskys værker, som er anerkendt i Østen som en stor indviet.

Studiet af Buddha førte os til den konklusion, at teorien om, at Buddha var søn af en taru-far og -mor, er yderst tvivlsom. Og at folkene fra stammen

Taru-efterkommerne af Buddha

er næppe muligt. Men i betragtning af den viden, vi har om *Samädhi* og Buddhas usædvanlige udseende, kan det ikke udelukkes, at Buddha vendte tilbage fra *Samädhi-tilstanden* i søen nær landsbyen Ljumbini eller i de nærliggende bjerge. Vi anser endda den sidste variant for at være den mest sandsynlige, fordi legenderne om Buddha fortæller, at han begyndte at sulte i voksenalderen, blev udmagret og gik ind i junglen, hvorfra han senere vendte tilbage smuk og forvandlet. Det er heller ikke umuligt, at en helt anden person dukkede op, og at alle historierne om den ubesmittede undfangelse er opspind.

Som vi allerede har påpeget (Bonpo-Lama), skal 1002 buddhaer vise sig på jorden i den nuværende 30.000-årige periode.

Her finder vi følgende hos Blavatsky:

"Disse ... Buddhaer er fælles og fælles ejendom; de er historiske vismænd ... De er udvalgt fra midten af omkring syvoghalvfems buddhaer i én gruppe og treoghalvtreds i en anden... Disse "kurve" med de ældste skrifter på "Palmeblade" holdes meget hemmelige... Det ene særlige manuskript, hvorfra de følgende fragmenter er blevet udtaget og derefter gengivet i et forståeligt sprog, siges at være blevet kopieret fra stentavler, der tilhørte en Buddha fra den femte races tidligste dage, som havde været vidne til oversvømmelsen og sænkningen af den atlantiske races hovedkontinenter." (s. 441 f.)

Det, Blavatsky skrev om Buddha, kan fortolkes på forskellige måder. På den ene side er det påfaldende, at Buddhaerne kaldes historiske vismænd. Et andet sted (side 367) skriver Blavatsky: "... at de indviede eller 'vise' mænd af tredje, fjerde og femte race boede i underjordiske boliger ...". Udtrykkene "historiske vismænd" og "kloge mennesker" er tydeligvis synonyme. Så er ordet "adepter (indviede)" også et synonym. Hvem er disse indviede? Fra samtaler med *sväminer* og lamaer fremgår det, at indviede er mennesker, der lever i *samädhi-tilstanden* i hundreder, tusinder og flere år og med jævne mellemrum vender tilbage til en almindelig livsstil.

Det følger heraf, at den sidste Buddha (og tilsyneladende også andre buddhaer) var en indviet, da han vendte tilbage fra *samädhi-tilstanden* i menneskehedens genfond. Blavatskys ord: "... fra midten af omkring syvoghalvfems buddhaer i én gruppe og treoghalvtreds i en anden ..." kan tages som en indikation af dette.

Buddhas usædvanlige udseende kan forklares ved, at han var en atlantisk indviet eller en lemurisk indviet (husk Blavatskys ord: "De indviede eller vise mænd af tredje, fjerde og femte race..."). Den sidste Buddhas enorme viden, som han ikke gav videre til nogen i det almindelige liv, var et resultat af, at han havde mestret atlanteanernes og lemurianernes viden. Blavatskys udsagn om "stentavlerne" og Buddhaen fra syndflodens tid vidner også indirekte om dette. Endelig henviser Blavatsky direkte til det faktum, at Buddha var en repræsentant for den fjerde race, dvs. en atlanteaner:

*Buddha-statue (3. århundrede, Pakistan).
Afbildningen af Buddha ligner afbildningen
af menneskene i Samādhi*

"...de type- og karaktertræk, der tilskrives giganterne af den fjerde race.... Disse 'Buddhaer', selvom de ofte er vansirede af den symbolske repræsentation af store hængende ører..." (side 234f.)

På den anden side kan Blavatskys ord også fortolkes på en helt anden måde, og vores synspunkter kan betragtes som ulogiske. Alle religiøse personligheder i Østen kender imidlertid til de indviede, og selv hvordan de taler, mødes de med dem! *Samādhi-fænomenets* eksistens er vanskelig at bestride. Buddha havde en virkelig usædvanlig fremtoning, der mindede om et delvist liv under vand.

var passende. Buddha havde en enorm viden... osv. Ikke desto mindre er der en tilstrækkelig mængde information til fordel for ovenstående hypotese.

Men hvis vi tager udgangspunkt i denne hypotese, må vi også acceptere eksistensen af den menneskelige genfond. Eksisterer den virkelig? Er der virkelig en underjordisk og undersøisk verden af mennesker fra forskellige civilisationer i *Samādhi-tilstand* ved siden af os?

Kunne det tænkes, at Buddha og andre profeter vendte tilbage derfra til jordens overflade?

Undersøgelserne i dette kapitel tillader den hypotetiske konklusion, at den sidste Buddha indtager en mellemposition mellem nutidens menneske og den, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer. Ændringer kan også observeres gennem overgangen fra et liv delvist under vand til et liv kun på land: udskiftningen af den ventil-lignende næse (som i Delphi) med en almindelig næse, forsvinden af de (flydende) skind. Blavatsky beskriver også, at indviede af den tredje (lemuriske), fjerde (atlantiske) og femte (vores civilisation) race bor i underjordiske boliger.

Ud fra dette kan man antage, at den sidste Buddha var en atlanteaner, og at den mand, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer, var en lemurianer eller lemuro-atlanter.

Så hvem er de, lemurerne, og hvem er atlantiderne?

Kapitel 7

Hvem var de, lemurerne og atlantiderne?

Undersøgelsesmetoderne

Vores undersøgelser havde utvivlsomt bragt os videre. Vi indså fra starten, at sådanne undersøgelser ikke ville føre til helt nøjagtige resultater. Det er nødvendigt at generalisere data fra forskellige kilder ved at sammenligne dem og kun tage hensyn til dem, der findes gentagne gange. Det giver ikke meget mening at analysere populærvidenskabelig litteratur. Der er en masse poesi, selvom nogle af disse bøger er ret seriøse, især dem af Lobsang Rampa

"Det tredje øje", "Lægen fra Lhasa", "Forfædrenes hule", etc. Denne forfatter lærte at meditere med sin mester, var i stand til at træde ind i *Samādhi-tilstanden* og tilbragte endda noget tid i denne tilstand i en af *Samādhi-hulerne* i Tibet. Bogen "Conversations with Sri Sathya Sai Baba" af John Hislop indgyder også tillid. I nogle dele af Indien betragtes Sai ikke kun som en indviet, men også som legemliggørelsen af Gud på jorden. Bogen "From the Akashic Chronicle" af Rudolf Steiner, som beskriver indholdet af den hemmelige Akashic Chronicle, som blev skrevet af indviede i oldtiden, er yderst interessant. Vi har taget oplysninger fra disse bøger i betragtning.

Det viste sig at være meget kompliceret at analysere østlig religiøs litteratur, ikke kun fordi den er skrevet på sprog, der er vanskelige for os at få adgang til (sanskrit, nepalesisk osv.), men frem for alt på grund af den østlige allegoriske præsentation af materialet. I religiøse kilder fra forskellige former for østlige religioner fandt vi oplysninger om livet i tidligere civilisationer, der næsten ikke adskilte sig fra hinanden. Det mest interessante var imidlertid, at disse detaljer generelt svarede til dem, der blev beskrevet i værkerne af de store indviede som Blavatsky og Nostradamus. Lamaerne, guruerne og *svāminerne* kendte til mennesker fra tidligere civilisationer, men var ikke villige til at afsløre flere detaljer.

Af de indviedes værker var Stradamus' og Blavatskys bøger de mest forståelige for os. Profetierne i den første er skrevet i form af kvadrater, hvis oversættelse fra oldfransk til russisk ikke er helt nøjagtig og derfor kan føre til forkerte konklusioner.

"Den Hemmelige Lære" af Helena Petrovna Blavatsky er et faktafyldt værk af kolossale proportioner. Den logiske struktur i dette værk voldte mig i starten vanskeligheder. Alt er skrevet i strofer, hvor man kan finde begyndelsen af en tanke i slutningen af bogen, midten i begyndelsen og slutningen i midten. Da jeg læste "Den Hemmelige Lære" første gang, blev jeg meget irriteret over det, men så genkendte jeg den meget højere logik, muligvis det højeste sinds, som min beskedne menneskehjerne kun delvist og lejlighedsvis kunne forstå. I et desperat forsøg på at systematisere de fakta, der blev præsenteret, blev jeg tvunget til at bruge en gammel studentermetode. Mange studerende kan, når de har studeret et emne med koncentration, huske det i kort tid og derefter roligt glemme det igen. Jeg læste bogen

*Helena Petrovna Blavatsky
(1831 -1891)*

Jeg lærte en masse passager udenad, sammenlignede dem i tankerne, arrangerede dem logisk og lavede skriftlige resuméer. Disse kunne så sættes ind i logiske videnskabelige sammenhænge.

Kan du tro på insiderne? Det er lige så svært at sige "ja", som det er at sige "nej". Sig "nej". De fleste mennesker tror på Gud, i hvert fald i slutningen af deres liv. Og hvis man ikke benægter Guds eksistens, dvs. det højeste sind, kan man ikke benægte legitimiteten af de indviedes udsagn, om ikke andet så fordi religiøs viden ikke er et spørgsmål om det højeste sind.

i princippet med
de indviedes viden

er den samme. Mens religion i tidligere tider blev formidlet i en meget folkelig, næsten eventyrlig form, er de indviedes viden mere af historisk-videnskabelig karakter. Man kan også reflektere over det faktum, at det højeste sind i overensstemmelse med menneskehedens udvikling "indvier" individuelle mennesker i mere komplicerede aspekter af den forenede viden om verden for at fremme den oprindelige religiøse viden og samtidig modvirke dogmatismen hos mange præster.

Ud fra den moderne fysiks synspunkt kan man forestille sig, hvordan de indviede opnåede deres viden på følgende måde: De brugte *So'Hamp-princippet*, som gjorde dem i stand til at tune sig ind på frekvensen i det generelle informationsrum ved hjælp af deres psykiske energi. Alle indviede siger, at oprindelsen til deres viden blev dikteret til dem af en stemme. På nuværende tidspunkt er det svært at forestille sig andre kilder til denne forbløffende og forholdsvis ensartede viden hos de indviede. Den religiøse viden og de indviedes viden har den samme oprindelse, det generelle informationsrum.

Mange mennesker er i stand til at bruge meditation til at sætte sig selv i en trancetilstand, hvor de kan se fortiden og fremtiden. Sandsynligvis er det kun mindre informationskanaler, der åbner sig for dem, hvilket gør deres information ekstremt forvirret. De indviedes informationskanal er naturligvis uforligneligt meget større, og derfor er deres viden meget detaljeret og nogle gange svær at forstå logisk.

Du må undskylde, at jeg primært henviser til den indviede Blavatskys viden, men alle indviede siger mere eller mindre det samme. Desuden er Blavatskys russisksprogede udgave sprogligt tættere på mig end andre kilder.

Og endelig forsøgte vi at sammenligne alle de beskrevne undersøgelser med den anatomisk-fysiologiske analyse af de tidlige civilisationers menneskers udseende for i det mindste til en vis grad at besvare spørgsmålet om, hvem de var, lemurerne og atlantiderne.

Generel information om tidligere civilisationer Blavatsky

skrev:

"... de oprindelige racers historie er heller ikke sunket ned i historiens grav for de indviede, som den er for den profane videnskab." (S. 141)

Ifølge ovennævnte kilde er der ingen, der benægter menneskets oprindelse gennem kondensering af ånden. Med den moderne fysiks ord: Den bølgelignende variant af liv (ånd, hinsides) materialiserede sig gradvist og frembragte den menneskelige krop. Materialiseringen af ånden, koncentrationen af psykisk energi, minder om eventyret om det lille bord, hvor maden dukker op ud af ingenting etc. Det kan man selvfølgelig ikke tro på.

Men på den anden side ved man allerede fra skolefysikken, at $2 \text{ gamma} = 1 \text{ elektron}$, dvs. at det bølgelignende element er i stand til at forvandle sig til et materielt element. Marat Fathlislamov har været to gange hos den eminente *Avatāra* Sri Sathya Sai Baba (Indien) og har med egne øjne set, hvordan han materialiserer tanker ved tilsyneladende at skabe mel, ris og andre genstande ud af ingenting. Marat har også medbragt nogle videofilm om Sai Baba, hvor materialiseringen vises.

Naturligvis kan *Avatāraens* materialisering ses som et perfekt udført trick. Men det virker alt for overbevisende! Og antallet af mennesker, der tror på ham, er meget stort: Omkring 10.000 mennesker besøger ham hver dag, og over en million mennesker rejste fra hele verden for at fejre hans 70-års fødselsdag. Det er svært at forestille sig sådan en skare af fjolser.

Ikke desto mindre har hypotesen om materialiseringen af psykisk energi ikke mindre chance for at blive bevist end hypotesen om livets oprindelse på jorden gennem udviklingen af organiske molekyler og deres gradvise færdiggørelse.

Ifølge de indviedes religion og viden var der 5 menneskeracer* (civilisationer) på jorden. Som allerede beskrevet var repræsentanterne for den første menneskerace, de såkaldte selvfødte, engleagtige væsener, der var 50 til 60 meter høje, havde ét øje (det tredje) og formerede sig ved deling.

Repræsentanterne for den anden menneskerace, de såkaldte efterfødte eller svedfødte, var allerede tættere, men stadig larvelignende væsener med en størrelse på omkring 40 meter, som også havde et øje (også af den tredje type) og formerede sig ved knopskydning og sporer.

Den tredje race, de såkaldte tobenede, androgynere eller lemurianere, havde den længste eksistensperiode og skabte selv de største

* Ikke at forveksle med det almindeligt anvendte begreb "race", som beskriver de nationale forskelle mellem mennesker.

forandring. Inden for denne race blev kønnene delt, knoglerne udviklede sig, kroppen blev tættere, og de firearmede og toansigtede dyr med en højde på omkring 20 meter udviklede sig til toarmede og enansigtede dyr af mindre statur. Den største udvikling og blomstring blev opnået af de sene lemurianere, lemuro-atlantierne.

Repræsentanterne for den fjerde race, de såkaldte Atlantians, var toarmede og enansigtede, 6-8 meter høje og havde en tæt (fed) krop.

Repræsentanterne for den femte race (dvs. vores civilisation), de såkaldte *aryaer*, var oprindeligt større, end de er nu, men blev gradvist mindre.

Det antages generelt, at der vil være i alt 7 racer på Jorden. Hver af disse racer havde og vil have 7 underracer.

Hvornår opstod livet på jorden?

Alle de citerede kilder siger, at livet på jorden, inklusive menneskelivet, opstod for mange millioner år siden.

Blavatsky skriver:

"Læseren spørger måske, hvorfor vi overhovedet taler om drager? Vi svarer: For det første, fordi kendskabet til sådanne dyr er et bevis på menneskeslægtens ekstraordinære alder..." (S. 218)

Det står skrevet i "Akasha-kroniken":

"På den anden side var en stor del af menneskeheden på et så lavt udviklingsniveau, at den må betegnes som dyrisk. ... adskilte sig overhovedet ikke fra de lavere pattedyr..." (Steiner, Fra den akashiske krønike, s. 62f.).*

I "The Secret Doctrine" giver Blavatsky også tilstrækkelig præcis information om de sidste jordiske civilisationer:

*"Lemurien siges at være gået til grunde omkring 700.000 år før begyndelsen af det, der nu kaldes tertiærtiden (eocæn)." (s. 327)
"...den oversvømmelse, der sank de sidste dele af Atlantis for 850.000 år siden." (S. 347)*

**Alle citater fra R. Steiner i bogen henviser til værket "Aus der Akasha-Chronik", der er anført i kildelisten.*

"...efter udslettelsen af den sidste rest af den atlantiske race for omkring 12.000 år siden.... " (S. 131)

"... og at arierne var 200.000 år gamle, da den første store "Ø" eller kontinent sank... " (S. 412)

Ifølge dette tog det mange millioner år af evolutionært arbejde fra naturens side, før mennesket opstod gennem kondensering af ånden.

I denne sammenhæng er følgende sætning af Blavatsky bemærkelsesværdig

værd:

"Der er en periode på nogle få millioner år mellem den første "hjemløse" race og de meget intelligente og intellektuelle senere lemurer; en anden er mellem atlantidernes tidligste civilisation og den historiske periode." (S. 275) " (S. 275)

Så livet på jorden opstod for millioner af år siden, men de menneskelige racer (civilisationer) opstod den ene efter den anden og perfektionerede sig gradvist. Men på samme tid er menneskehedens historie fuld af globale katastrofer, der ødelagde hele civilisationer. I naturens evolutionære arbejde var det åbenbart helt logisk at skabe en genetisk fond for menneskeheden som en slags forsikring i tilfælde af globale katastrofer.

Materialisme og idealisme

Hvad er det primære: idéen eller materien? Denne evige strid i religionen og de indviedes værker har en tendens til at favorisere idealismen. Er der noget bevis for dette? Det er svært at finde direkte beviser, især fordi alt er sunket ned i tidens grav. Eksistensen af den æteriske verden ved siden af den fysiske verden benægtes ikke længere af nogen, og tanken, dvs. den fysiske energi, kan være fuldstændig materiel.

På den anden side kan man ikke udelukke de gradvist mere komplekse organiske molekyler og fremkomsten af de første primitive livsformer og deres efterfølgende udvikling. Er der nogen beviser for dette? Nogle laboratorieeksperimenter gør det muligt at komme med vage udsagn om dette, men hele sandheden forbliver skjult.

Den materielle form for liv er på en måde tættere på og mere forståelig for os, hvilket er grunden til, at vi tror mere på den. Den bølgelignende form for liv virker på en måde mystisk og eventyrlig for os, især fordi vi tror på det på vores nuværende niveau.

niveau. Vi er tilbøjelige til enten at udbryde "Åh, sikke et vidunder!" eller at benægte alt. De bølgelignende og materielle livsformer er sandsynligvis forbundet, ligesom de subtile og fysiske verdener er forbundet.

Hvis man sammenligner videnskabens og religionens udvikling, kan man konkludere, at videnskaben ikke kan afkræfte den guddommelige lære og endda finder flere og flere beviser for dens rigtighed. Vi er kun en lille del af det højeste sind og kan ikke være dommere. Som vi alle ved, er den største synd at tro, at man er Gud. Den konservative videnskabsmand, der på et tidspunkt absolutterer det, han har opnået, som den ultimative sandhed og afviser nye videnskabelige bakterier, der allerede bliver talt om i videnskabelige kredse, begår en stor synd.

Lemurianerne

De citerede kilder beviser også, at kontinenterne på jorden var helt anderledes for et par millioner år siden. Lemurernes hovedkontinent lå i Australien, som betragtes som en rest af det lemuriske kontinent.

Følgende kan findes i "The Secret Doctrine" af Blavatsky:

"Som Jukes siger: ...at der er sket mindre forandring i Australien siden den oolitiske periode (jura) end andre steder..." (S. 207)

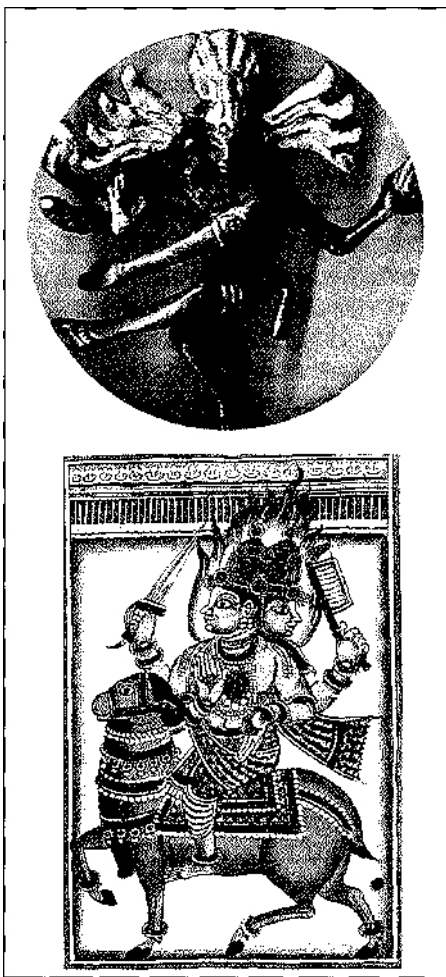
Og med Rudolf Steiner

"Jorden havde ... endnu ikke sin senere tæthed. Overalt var den tynde jord undermineret af vulkanske kræfter ..." (Fra den akashiske krønike, s. 69)

Fra et evolutionært synspunkt opdeles lemurerne i tidlige og sene (lemuro-atlantierne).

De tidlige lemurianere var enormt store (ca. 20 meter), firearmede og havde to ansigter. Deres kroppe bestod oprindeligt af bløde stoffer og var elastiske. For første gang i deres evolutionære udvikling dukkede der knogler op, som styrkede deres kroppe og gjorde dem mere tilpassede til livet på jorden, selvom deres vægt steg som følge heraf. Ifølge en af hypoteserne (Lobsang Rampa, Lægen fra Lhasa) bevægede jorden sig dog i et helt andet kredsløb på det tidspunkt, og tiltrækningskræfterne var ikke de samme.

var meget lavere. Dyrene fandtes i en lang række forskellige arter og var betydeligt større. Kunne det tænkes, at det var de legendariske dinosaurer?

og

to-ansigter mennesker
Det

reproducerede sig på en måde, der ligner knopskydning, ligesom de fleste planter, orme, snegle osv. I "Akashic Records" gives der en forklaring på adskillelsen af kønnene: De individer, hvor det kvindelige element dominerede, var åndeligt mere udviklede.

eller ej? Det kan ikke udelukkes, især når man tænker på, at disse gigantiske krybdyr og lemurerne eksisterede på samme tid.

De tidlige lemurianere havde næsten ingen hukommelse, deres sprog lignede en sang, de kommunikerede hovedsageligt ved "tankelæsning", og deres hovedfokus var på udviklingen af den bølgelignende livsform.

De tidlige lemurianere, som efterkommere af den anden race (de svedfødte), var også hermafroditte i begyndelsen, men derefter fandt kønsadskillelsen sted - mænd og kvinder opstod.

Blavatsky skrev:

"Den tredje races menneskelighed er den mest mystiske... Mysteriet om 'hvordan' de separate ånder blev skabt, må naturligvis forblive meget dunkelt her.... Men det er oplysende, at individerne af den tredje race begyndte at adskille sig i deres prænatale skaller eller æg ..." (S. 207)

0 -- ^ , , r

indikerer også, at de

og følte kærlighed til individer med et overvejende mandligt element (Steiner, Aus der Akasha-Chronik, s. 74ff.).

De citerede kilder viser, at de tidlige lemurianere havde fire arme og to ansigter i den periode af deres liv, hvor de stadig var hermafroditter. Efter adskillelsen af kønnene forsvandt de bageste arme gradvist i den følgende periode i forbindelse med, at det tredje øje, som sad på bagsiden af hovedet, også gradvist trak sig ind i kraniets indre.

Det tredje øje gav de tidlige lemurianere et dobbelt udseende. Dette øje var efterfølgeren til det cyklopiske øje (enkelt øje) fra den første og anden race og kunne "se" i den subtile verdens bølgeområde, dvs. i den psykiske energis verden (ekstremt høje frekvenser - E.M.). Dette øje "så" på omtrent samme måde, som nutidens yogier "ser", når de er i trance eller *samādhi-tilstand*. De to bageste arme betjente dette bageste øje.

Efter min mening dukkede de to forreste øjne op hos de tidlige lemurianere i forbindelse med, at de begyndte at "stige ned i materien" mere og mere, hvilket krævede "at se" i den fysiske verden. Det er klart, at det at se i den fysiske verden begyndte at dominere det at se i den materielle verden.

Blavatsky skriver om dette:

"... det tredje øje var oprindeligt, ligesom hos mennesket, det eneste synsinstrument. De to fysiske frontale øjne udviklede sig først senere, både hos dyr og hos mennesket, hvis fysiske synsorgan ved begyndelsen af den tredje race var i samme position som hos nogle blinde hvirveldyr..." (S. 313)

Så de tidlige lemurianere så ekstremt særegne ud: Høj statur, fire arme, to ansigter. Det er sandsynligt, at menneskehedens erindring om dette usædvanlige udseende blev overleveret gennem millioner af år og bevaret i form af billeder og afguder af de esoteriske guder i Indien. Alt i alt var de tidlige lemurianere ekstremt perfekte, da de kunne se og handle i både den fysiske og den subtile verden.

De sene lemurianere var allerede toarmede og enøjede. Det bageste par arme forsvandt gradvist, og det bageste tredje øje trak sig tilbage ind i kraniets indre. Men det tredje øje ophørte ikke med at fungere, da knoglebarrieren i form af kraniet er ubetydelig for den psykiske energi. Det åndelige øjeblik forblev i de sene lemurianeres liv

So'Ham-princippet fungerede ikke, og de havde en forbindelse til det generelle informationsrum via det tredje øje. De var en meget klog og intellektuel race.

Det mest interessante med hensyn til de sene lemurianere er imidlertid, at vi fandt oplysninger hos Blavatsky om, at der også i dag findes direkte efterkommere af lemurianerne, som ikke gik gennem smeltediglen af genetiske forandringer i den fjerde (atlantiske) og femte (vores civilisation) race. Hun skriver:

"Se resterne af den engang så store nation (Lemuria af den tredje race) i nogle af de fladhovedede aboriginer i Australien." (s. 342), "... " (s. 342), "... Australiens aboriginer - som faktisk eksisterer sammen med en arkaisk fauna og flora - må række tilbage til en ekstraordinær oldtid. Hele miljøet for denne mystiske race, om hvis oprindelse etnologien er tavs, er et vidnesbyrd til fordel for den esoteriske påstand." (s. 206), "De overlevende af disse sidste lemurianere ... blev forfædre til nogle af de nuværende oprindelige stammer. ... Australien er et af de ældste lande, der nu er over vand ..." (S. 207)

Der findes lignende oplysninger i "Akashic Chronicle":

"Efter at de (lemurerne) havde gennemgået forskellige udviklingsstadier, gik de fleste af dem i forfald. deres efterkommere bebor stadig visse dele af jorden som såkaldte vilde folk. " (S. 32)

I denne sammenhæng er forskning i aboriginerne i Australien, der, som allerede nævnt, er en del af lemurianernes gamle kontinent, af stor interesse for os. Det er muligt, at lemurianernes anatomiske og topografiske træk er blevet bevaret. Muligvis er rudimenter af det ekstra par arme til stede. Det er også muligt, at der kan findes noget andet.

Men det var de seneste lemurer eller lemuro-atlantere, der nåede deres største pragt.

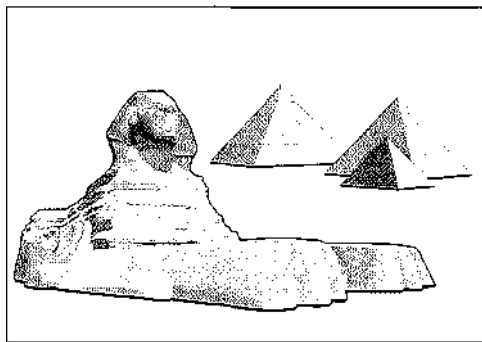
Lemuro Atlantians

Det fremgår tydeligt af alle kilder, at lemuro-atlantierne adskilte sig fra både deres forfædre, de tidlige lemuriem, og deres efterkommere, de

Atlanteanerne, var klart anderledes. De var mere perfekte end både den ene og den anden. Da en russisk indviet fortalte mig om de sene lemurianere, sagde han, at i sammenligning med dem var atlantiderne og menneskene i vores civilisation noget i retning af ufornuftige børn. Ifølge "Akasha-kroniken" var der i den tidlige periode af den atlantiske civilisation ledere, som var legemliggørelsen af Gud på jorden, og hvis ånd var forbundet med det højeste sind (Steiner, Aus der Akasha- Chronik, s. 45,55).

Hvem var de, lemuro-atlantierne? Den mest detaljerede beskrivelse af lemuro-atlantidernes liv og undergang findes hos Blavatsky (Den Hemmelige Lære) og hos Lobsang Rampa (Lægen fra Lhasa). I disse kilder beskrives det, at Lemuro-atlantiderne blev født med evnen til clairvoyance, som fattede alle skjulte ting. Deres syn var ubegrænset, de forstod tingene øjeblikkeligt. For dem eksisterede hverken afstand eller materielle forhindringer. De var fortrolige med naturens dybeste hemmeligheder og den oprindelige visdom. De blev kaldt Guds sønner.

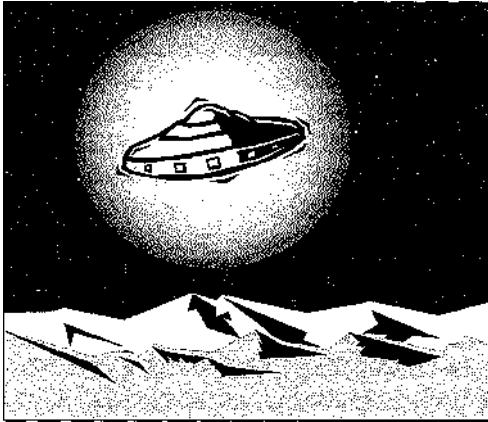
Lemuro-atlanterne havde ingen religion, for de kendte ingen dogmer og havde ingen overbevisninger baseret på tro. Hos dem foldede det tredje øje sig helt ud, hvorved lemuro-atlanterne følte deres enhed med det evigt sande såvel som med den evigt uudgrundelige og usynlige helhed, den forenede verdensgud. Dette var en "gyldne tidsalder" i disse fjerne tider, en tidsalder, hvor guderne gik rundt i verden og talte afslappet med de dødelige. Da denne tidsalder sluttede, forsvandt guderne, dvs. de blev usynlige, og senere generationer begyndte at tilbede dem.

Lemuro-Atlantier?

Lemuro-atlantiderne byggede enorme byer. De brugte marmor, lava, metaller og sjældne jordarter. De huggede deres egne billeder ud af sten, som lignede dem i størrelse og udseende, og tilbad dem. De ældste rester af kyklopiske bygninger var Lemuro-Atlantians arbejde. De brugte enorme

Monolitter med en Gæwægt på op til 500 tons. Det er

Lemuro-Atlantierne havde flyvemaskiner, som de kunne forlade jorden med.

er der spekulationer om, at "hængende sten" nær Salisbury (Storbritannien) og den egyptiske sfinks er værker af lemuro-atlanterne.

Le-muro-atlanternes civilisation var den mest avancerede civilisation. De havde flyvemaskiner, som de kunne forlade jorden med. Sathya Sai Baba siger ("John S. Hislop. Conversations with Sri Sathya Sai Baba"), at disse flyvemaskiner kunne bruges med hjælp fra

Mantra virkede, dvs. gennem særlige besværgelser, som blev sagt af mennesker, der var langt fremme i det åndelige liv. Med andre ord blev der brugt psykisk energi til at drive flyvemaskinerne frem.

Lobsang Rampa beskriver mennesker af gigantisk statur, som levede sammen med de tidlige atlanteanere. Han siger, at de var betydeligt højere end atlantiderne, selvom sidstnævnte var dobbelt så høje som moderne mennesker. Lobsang Rampa kaldte disse giganter for superintellektuelle. Der er mange argumenter for at betragte disse superintellektuelle som Lemuro-Atlanteanere. Lemuro-atlanternes størrelse nåede op på

6 til 8 meter og mere.

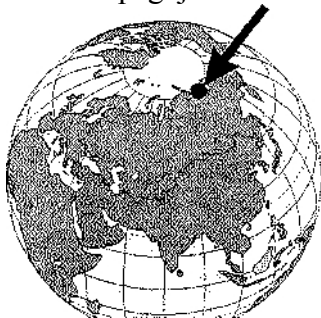
Lobsang Rampa skriver videre, at i de superintellektuelles tid var klimaet på jorden varmere, og floraen var rigere. På det tidspunkt bevægede jorden sig i et andet kredsløb og havde en tvillingplanet. Tiltrækningskraften var meget mindre.

Vi finder også oplysninger fra ham om konflikter mellem

Månen - Jordens nye Sputnik se forskellige Lemuro-

atlantiske grupper. Konflikterne endte i krig, som en dag førte til en frygtelig eksplosion, der ændrede Jordens bane. Bagefter begyndte tvillingplaneten at nærme sig Jorden, hvilket fik havene til at flyde over og vindene til at blæse med en hidtil uset kraft. Den lemuro-atlantiske race glemte deres skænderier og skyndte sig op i luften på deres flyvende maskiner. De foretrak at forlade jorden for evigt.

Papegøje-krateret

På Jorden fortsatte de frygtelige naturkatastrofer. Planeten, der nærmede sig, blev mere og mere truende, og en stor gnist blev antændt mellem den og Jorden. Sorte skyer rullede ind, og en frygtelig kulde satte ind. Mange mennesker (atlantians) omkom. Så voksede afstanden til solen, den stod op i øst og gik ned i vest. Jorden flyttede ind i en anden bane og fik en ny satellit, månen. Efterfølgende opdagede man en stor fordybning* på jordens overflade, som var d a n n e t, da planeterne stødte sammen.

Derfor er der meget, der tyder på, at lemuro-atlanternes civilisation var den mest udviklede.

Er de nu helt forsvundet?

Nogle data støtter den opfattelse, at de stadig er i Samd<i/z/-tilstanden i dag som repræsentanter for menneskehedens genfond. Ifølge andre danner lemuro-atlanterne grundlaget for det mystiske land Shambhala, idet de i evolutionsprocessen har lært at gå fra den fysiske tilstand til tilstanden i den subtile verden og vice versa.

Da Nikolaj Rerich beskrev landet Shambhala, henviste han mere end én gang til, at dets indbyggere var i stand til at forsvinde eller blive usynlige. Kan vi tro på alt dette? Det ved jeg ikke. Men jeg tror på, at overgange mellem den fysiske og psykiske verden er mulige.

* Dette refererer tydeligvis til det gamle papegøjekrater.

Atlantians

Som Lobsang Rampa (Lægen fra Lhasa) skriver, begyndte de atlantidere, der blev tilbage efter katastrofen forårsaget af planeternes sammenstød, at tilpasse sig de ændrede levevilkår på Jorden. Den race af superintellektuelle, som kunne have hjulpet dem med at overleve, eksisterede ikke længere. Religion opstod som en påmindelse om dem. Den blev brugt af præster til at få magt over mennesker. Mammutterne og dinosaurerne forsvandt fra jorden, da de ikke var i stand til at tilpasse sig det nye klima. Himlen, som plejede at være rød, ændrede sig - den blev blå. Nu faldt der sne fra himlen fra tid til anden, vinden blev mærkbart koldere, og der opstod høj- og lavvande. Menneskene blev gradvist mindre.

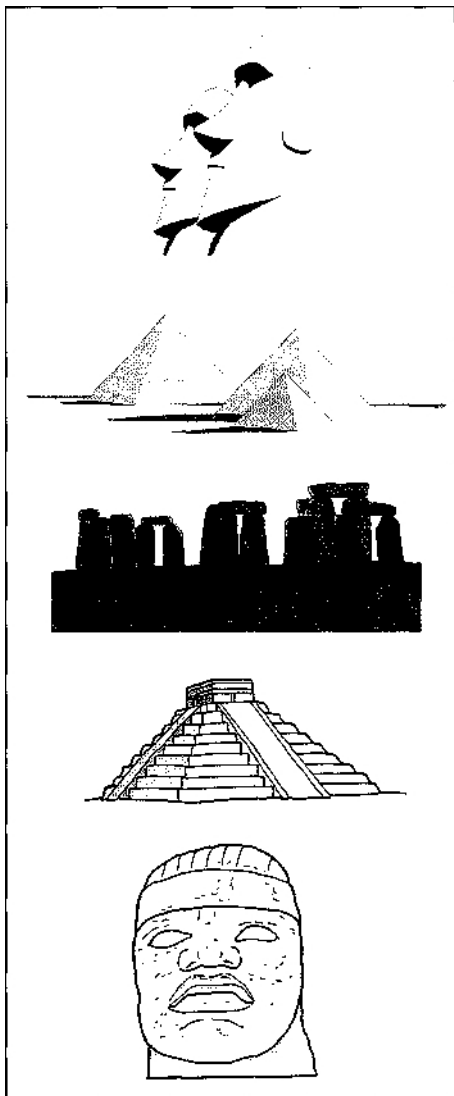
De atlantiske præster forstod, at uden viden om lemuro-atlanterne ville det være svært at forvente fremskridt i samfundet. De begyndte at indsamle lemuro-atlanternes gamle skrifter og forsøgte at tyde dem. Udgravninger hjalp med at opspore andre gamle kilder til viden.

Tilegnelsen af oldtidens viden førte til fremskridt. Byer blev bygget, og videnskabsmænd fortsatte med at finde nye måder at kontrollere naturen på. Man byggede flyvemaskiner og begyndte at flyve i luften med flyvemaskiner uden vinger. Flyene fløj lydløst og kunne svæve hvor som helst over jorden. Dette blev opnået ved at erkende tyngdekraftens hemmelighed og gøre det muligt at bruge antityngdekraft. Folk var i stand til at manipulere store sten i luften ved hjælp af en anordning, der kunne være i deres håndflade. Transport foregik hovedsageligt i luften. Transport over land blev kun brugt til korte afstande, mens transport over vand var ret sjælden.

Blavatsky skriver også, at atlantiderne besad flyvemaskiner. Her påpeger hun også følgende:

"Fra den fjerde race modtog de ... "viden om at flyve ... arvet...deres mest værdifulde videnskab om de skjulte kræfter i ædelsten og andre sten, om kemi..." (s. 444f.)

I Akasha-kroniken (Steiner, s.28f.) beskrives det, at atlanteanerne havde magt over det, der kaldes livskraft. For eksempel ligger der en kraft i brødkorn, takket være hvilken stilkens vokser ud af det. Atlanteanerne havde apparater til rådighed, ved hjælp af hvilke en lignende livskraft kunne genereres.

i en anvendelig teknisk kraft, der blev brugt til at drive fly og andre enheder.

Ud over tyngdekraften og livskraften udnyttede atlantiderne psykisk energi ved hjælp af det tredje øje. Nostradamus skriver, at atlantiderne transporterede sten "ved synet", da de byggede pyramiderne og lignende monumenter (tilsyneladende ved at tune sig ind på stenenes bølgeelementer ved hjælp af det tredje øje og dermed modvirke tyngdekraften).

Blavatsky skriver følgende om nutidens beviser på den atlantiske civilisation:

"...Egyptens pyramider, Karnak, og de dugvåde ruiner... det monumentale Nagkon-Wat i Cambodja... ruinerne af Palenque og Uxmala i Mellemamerika... de sande farver i Luxor - den tyriske purpur, den klare cinnober og den lysende blå, der pryder murene i disse byer, og som er lige så lyse som den første dag, de blev bygget... den uforgængelige mørtel i pyramiderne og de ældgamle vandborge..."

Damaskusklingen, som kan drejes i skeden som en proptrækker uden at knække... de uforlignelige nuancer i det farvede glas... hemmeligheden bag ægte smedet glas..." (S. 449)

Lobsang Rampa (Lægen fra Lhasa) skriver, at atlantiderne brugte telepati, et "universelt sprog" for alle, til at kommunikere med hinanden. Gradvist begyndte sprogfunktionen dog at udvikle sig. Forskellige sprog opstod, og med dem grænserne for kommunikation. Så blev skriften opfundet.

I Akasha-kroniken (Steiner, s.33) understreges det, at atlantiderne adskilte sig fra moderne mennesker ved at have en meget veludviklet hukommelse, men en lavere evne til logik. For dem var autoriteter primært ældre mennesker, der kunne se tilbage på deres lange erfaring.

Kontinenternes geografi var anderledes på tidspunktet for atlantidernes civilisation, end den er i dag. I Akasha-kroniken (Steiner, s.23f.) siges det, at det atlantiske kontinent strakte sig over et område i Atlanterhavet mellem Europa og Amerika. Blavatsky (s. 233) fremhæver to kontinenter i Atlantis: et i Stillehavet og et andet i Atlanterhavet. Som forfatteren bemærker, er Madagaskar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo og de polynesiske øer rester af Atlantis' kontinent i Stillehavet.

Du kan også bedømme udstrækningen af dette kontinent ved at finde Sandwichøerne, New Zealand og Påskeøen på kortet, som var "de tre toppe af kontinentet, der var nedsænket i bølgerne". De indfødte på disse øer kendte aldrig hinanden, men alligevel bekræfter de alle, at deres øer engang var en del af fastlandet på et enormt kontinent. Men det mest interessante var, at disse indfødte talte det samme sprog og havde de samme skikke.

Atlantis' andet kontinent lå i Atlanterhavet, og resterne af det er Azorerne og De Kanariske Øer. På det sted, hvor det asiatiske kontinent ligger i dag, var der kun store øer.

Ifølge de nævnte kilder var der forskellige nationer og underracer blandt atlanteanerne. I Akashakroniken (Steiner, s. 33 - 43) skelnes der mellem 7 underracer i den atlantiske race. Den første underrace (Rmoahals) var kendetegnet ved en højt udviklet hukommelse og magisk ordkraft. Den anden underrace (Tlavatli-folket) udviklede en følelse af ambition og huskede deres heroiske gerninger og handlinger. Den tredje underrace (toltekerne) er kendetegnet ved, at de videregav deres præstationer og talenter til deres efterkommere, hvilket førte til dannelsen af klaner. Den fjerde underrace (proto-turanerne) havde egoistiske ønsker og ambitioner. Den femte (ursemmitterne) havde en stærk dømmekraft. Den sjette (akkadierne) udviklede tankens kraft, hvilket førte til en trang til innovation og forandring.

opstod. Den syvende underrace (mongolerne) udviklede tankens kraft yderligere, men anså i sidste ende de gamle metoder for at være de mest fornuftige.

Blavatsky (s. 233, 411, 443f. og andre) skelner på et tidspunkt mellem to under racer af atlanteanere - devs og peris. Hun karakteriserede devs'erne som stærke kæmper. Et andet sted opdeler hun atlantiderne i folk, der havde Buddhas udseende, og andre, der lignede statuerne fra Påskeøen. Hun bemærker, at de førstnævnte var gudesønner, mens de sidstnævnte var afkom af onde magiske præster. Blavatsky opdeler også atlantiderne i gule, sorte, brune og røde. Det kan forstås sådan, at de gule var forfædre til kineserne, mongolerne og turanerne, de sorte til de sorte afrikanere og de røde til jøderne.

Den samme forfatter henviser til atlantidernes synder gennem misbrug af de nye teknologier (s. 316). En helligdom, der var beregnet til gudernes bolig, blev forvandlet til et tempel for enhver form for åndelig last.

Som et resultat af synden var der endeløse krige mellem forskellige grupper af atlanteanere. Lobsang Rampa (Lægen fra Lhasa) forklarer årsagen til krigen med fremkomsten af forskellige sprog blandt atlanteanerne.

Den samme forfatter skriver, at atlantiderne konstant opfandt nye og nye våbentyper. De udviklede strålingsvåben, der forårsagede mutationer hos mennesker, samt bakteriologiske våben. Det førte til en frygtelig epidemi af smitsomme sygdomme. Kort tid efter blev der opfundet et særligt våben, der skabte skyer i stratosfæren, som stadig er usynlige i dag. Jorden rystede og så ud til at svinge om sin egen akse. Oversvømmelser, brande og dødbringende stråler dræbte millioner af mennesker. Nogle mennesker reddede sig i hermetisk lukkede skibe, andre fløj op i luften i flyvemaskiner.

Blavatsky (s. 233, 366, 407, 445f.) skriver om atlanteanernes krig: "De sorte atlanteanere, ledet af jordens lavere materielle ånder, som udgjorde to tredjedele af menneskeheden, kæmpede mod de gule atlanteanere, som forblev sande guder og inkarnerede en tredjedel af menneskeheden. Begge grupper adskilte sig ikke kun fysisk, men også åndeligt. De var dybt indviede i den oprindelige visdom og naturens hemmeligheder.

Forfatteren beskriver, hvordan lederne af de gule sendte deres luftskibe (*yimānas*) med fromme mennesker til broderherskerne med ordene:

"Må hvert gult ansigt sende søvn ud fra sig selv til (mesemerisere?) hvert sort ansigt. Må selv de (tungerne) undslippe smerte og lidelse. Må enhver mand, der er loyal over for solguderne, binde (lamme) enhver mand under måneguderne, så han ikke kan lide eller undslippe sin skæbne... Da de mørke ansigters herrer vågnede og huskede deres Vimānas for at undslippe de stigende vande, var de forsvundet." (S. 446)

Og således mestrede den atlantiske civilisation, som havde overlevet den lemuro-atlantiske civilisations fald, gradvist lemuro-atlanternes ældgamle viden, videreudviklede den og blev dermed en blomstrende civilisation. Efterhånden begyndte modsætningerne dog at hobe sig op i den atlantiske civilisation, og det førte til krig. Endeløse krige med stadig nye våbentyper førte uundgåeligt til Atlantis' undergang.

Atlantehavets undergang - Den globale oversvømmelse

De uendelige krige, som de sene atlantidere var indblandet i, blev ført med utroligt kraftige våben, der endda påvirkede stabiliteten af jordens akse. Forskydningen af jordaksen forårsagede globale ændringer i jordskorpen, som blev ledsaget af oversvømmelse af kontinentet Atlantis og fremkomsten af nye kontinenter.

Den sidste fatale krig mellem de gule og sorte atlanteanere førte til de sorte atlanteaneres undergang, da de blev hypnotiseret (af telepatiske våben) på tidspunktet for syndfloden. De gule atlantidere var i stand til at redde sig selv ved at styre deres flyvende maskiner (*Vimānas*) til landet af ild og metal, som kan forstås som nutidens Himälåya, Tibet og Gobi. Begge Atlantis' hovedkontinenter blev oversvømmet.

Den verdensomspændende syndflod var forårsaget af "polernes vandring". Ifølge Blavatsky var "landet af ild og metal" polarområdet (Nordpolen), hvoraf det følger, at Nordpolen på Atlantis' tid lå i området Himälåya, Tibet og Gobi-ørkenen. På grund af forskydningen af jordens akse flyttede Nordpolen sig til sin nuværende placering.

"Traditionen siger... at hvor der nu kun er saltsøer og øde, golde ørken, var et stort indlandshav

som bredte sig over Centralasien nord for den stolte Himälaja-bjergkæde og dens vestlige fortsættelse. Der lå en ø, som var uden sidestykke i verden på grund af sin enestående skønhed, og som var beboet af den sidste rest af den race, der gik forud for vores egen. Denne "ø" menes at have eksisteret indtil på nuværende tidspunkt som en oase omgivet af den store Gobi-ørkens frygtelige vildnis ... " (s. 230f.)

Lobsang Rampa skriver, at der var en stamme blandt atlantiderne, som nød særlig gunst hos de superintellektuelle (Lemuro-Atlantierne). De boede på en vidunderlig kyst ved et af havene. Efter den globale oversvømmelse steg deres territorium flere tusinde meter over havets overflade, omgivet af høje bjerge (formodentlig Gobi - E.M.). Præsterne i denne stamme havde forudsagt den verdensomspændende oversvømmelse. Til tider indskrev de gyldne tavler med historie, et kort over verden, stjernehimlen, men også med videnskabelige forklaringer. Disse gyldne tavler blev sammen med prøver på redskaber, bøger og andre artefakter gemt i klippehuler på steder langt fra hinanden, så fremtidens mennesker kunne finde dem og lære om deres fortid.

I det nu bjergrige område ændrede klimaet sig dramatisk, og mange indbyggere døde på grund af afkølingen og faldet i lufttætheden. De, der overlevede, blev forfædre til nutidens modstandsdygtige tibetanere. Tavlerne med den mystiske viden er også gemt i klippehuler på deres territorium. Kun nogle få af de nye præster var i stand til at gå ind i disse huler. Andre beviser på den forsvundne civilisation kan findes i en forladt by, der ikke er beskyttet af nogen, og som ligger fortabt i Tienshan-bjergenes enorme vidder.

Blavatsky giver også bevis for, at der er skjult betydelig viden i grotterne i Tibet og Gobi. Selvom forfatteren ikke taler om gyldne tavler og bøger, henviser hun tydeligt til mennesker i *Samädhi-Zista.nd*, der er blevet bevaret i dette område:

"resterne af de udødelige mennesker - som levede videre, da den hellige ø blev sort af synd og gik til grunde - har fundet tilflugt i den store Gobi-ørken, hvor de stadig bor, usynlige for alle og beskyttet af en hærsker af ånder ..." (s.388), "...i Airyana Vaejö, hvor Vara er bygget, fremstår et år kun som en dag (nat)." (s. 305), "Derhen (i Vara) skal du bringe frøene af

mænd og kvinder, ... frø af alle slags kvæg ... så det vil forblive der uudtømmeligt, så længe disse mennesker vil forblive i Vara." (S. 304)

Det følger af alt dette, at under den verdensomspændende oversvømmelse var nogle af atlantiderne i stand til at flygte til området Himälaya, Tibet og Gobi. Dette var polarområde på Atlantis' tid, men tydeligvis med andre klimatiske forhold end på den nuværende Nordpol. Højtudviklede stammer af atlantidere levede i denne region. I de bjerge og plateauer, der udviklede sig (Gobi, Tibet), blev levevilkårene ekstremt barske. Nogle af atlantiderne blev forfædre til nutidens tibetanere, mens andre gik ind i klippehulerne og der ind i *Samädhi-tilstanden* og dermed bevarede sig selv og deres viden i mange årtusinder. De gyldne tavler, skrifter og redskaber, der vidner om den atlantiske civilisations viden, er også bevaret i disse klippehuler.

Vi bemærkede, at kun "fromme" mennesker reddede sig selv. Ordet from beskriver "med en ren sjæl", dvs. mennesker, der er i stand til at frigøre sig fra negativ psykisk energi, hvilket er den vigtigste betingelse for at komme ind i en dyb *tilstand af samädhi*.

Både de atlantidere, der var om bord på de hermetiske skibe, og nogle af dem, der blev løftet over havets overflade af bjergbyggeri, var i stand til at redde sig selv. Andre døde under vandet, muligvis begravet af bjergene.

Hvornår sank Atlantis? Vi har kun fundet oplysninger om dette i Blavatskys bog. Hun skriver flere steder i sin bog, at den verdensomspændende syndflod og forliset af Atlantis' hovedkontinent fandt sted for 850.000 år siden. Under den verdensomspændende syndflod omkom atlantiderne ikke med det samme; de, der forblev i live, omkom for mellem 850.000 og 700.000 år siden. Om der var flere oversvømmelser bagefter, er et åbent spørgsmål. Det står dog klart for hende, at den verdensomspændende oversvømmelse, der fik Atlantis' hovedkontinenter til at synke for 850.000 år siden, er den bibelske oversvømmelse, der forblev i menneskehedens hukommelse (Noahs Ark).

Men hvad skete der for 11.000 år siden? Nostradamus, Blavatsky og Akasha-kroniken bemærker, at efter den verdensomspændende oversvømmelse for 850.000 år siden, bortset fra Himalaya, Tibet og Gobi, var der kun ét stykke fastland (i det nuværende Atlanterhav), der ikke blev oversvømmet, og det blev beskrevet af Piaton og er almindeligt kendt som "Piatons Ø". En gruppe atlanteanere overlevede på Piatons ø, og deres viden og teknologi gik ikke tabt. Denne gruppe af atlanteanere boede på deres ø.

Pyramiderne blev bygget på øen Piaton og påvirkede udviklingen af vores civilisation, som opstod på de kontinenter, der steg op af havet. I detaljer tilskriver Blavatsky bygningen af de store egyptiske pyramider til atlantiderne på øen Piaton og angiver tidspunktet for pyramidebygningen til 78.000 år siden, da "Egypten netop var ved at stige op af vandet". Hun bemærker også den positive indflydelse, som atlantiderne fra øen Piaton havde på oldtidens egyptere: "De ældste egypteres dynasti mestrede hele atlantiernes viden, selvom der ikke flød noget atlantisk blod i deres årer."

For 11.000 år siden så atlantiderne på øen Piaton en ny stjerne på himmelhvelvingen. Den voksede sig større og begyndte, som Nostradamus beskriver det, at udsende en uudholdelig varme. Det var kometen Typhon (ifølge Nostradamus), som styrtede ned i Atlanterhavet. Øen Piaton blev oversvømmet af kometens nedslag, og de sidste atlanteanere på jorden omkom. Kometens krop smadrede gennem jordskorpen, og magma strømmede ud i havet. En stor mængde damp og støv trængte op i atmosfæren og formørkede Jorden i mange år. For vores civilisation, som var under udvikling på dette tidspunkt, blev overlevelsesbetingelserne endnu en gang forværret.

I kinesiske kilder findes der også en beskrivelse af Atlantis, som de kaldte Ma-li-ga-si-ma. Det sank i havet, men en kinesisk Noah, som havde reddet sig selv, sørgede for, at menneskeheden overlevede.

Vi fandt to syn på atlanteanernes undergang. Den første (Blavatsky) ser en geologisk katastrofe som årsag til den verdensomspændende oversvømmelse, den anden (Akashic Chronicle, Lobsang Rampa, Nostradamus, men også Blavatsky andetsteds i sin bog) taler om atlantidernes syndighed, misbrug af deres viden og deres nye teknologier.

En geologisk katastrofe som årsag til atlantidernes undergang kan udelukkes lige så meget som deres syndighed, hvor gammel og religiøs denne idé end måtte forekomme. Atlanteanerne havde adgang til det generelle informationsrum og hentede deres viden derfra. At bruge denne viden til krigsformål var virkelig en stor synd. Og kun Gud ved, hvilken indflydelse den subtile verden (den psykiske energis verden) har på den fysiske verden; muligvis kan den negative energi fremme geologiske katastrofer.

Men vi kan ikke være enige i, at atlanteanernes synd førte til vores civilisations menneskers tunge karma, dvs. at vi (den femte race) blev afskåret fra viden om det generelle informationsrum af *So'Ham-princippet* i den højeste forståelse og tvunget til at realisere os selv. Kun meget få indviede

er heldige nok til at have adgang til det højeste sinds viden. Alt i alt giver de ovennævnte kilder os en ekstremt interessant

interessant billede. Menneskene i vores civilisation (den femte eller ariske race) opstod i livmoderen på den atlantiske civilisation omkring 200.000 år før den globale oversvømmelse (for 850.000 år siden), dvs. for mere end en million år siden. På det tidspunkt fik atlanteanerne børn med et usædvanligt udseende - det var de første mennesker af den femte race. Først blev dette betragtet som en anakronisme, men antallet voksede. Selvom de var mindre end atlantiderne, var de højere og stærkere end moderne mennesker.

I perioden med fælles liv med atlantiderne, indtil den globale oversvømmelse, var både folk i vores civilisation og atlantiderne ikke underlagt *So'Ham-princippet*, dvs. de havde adgang til det generelle informationsrum. Det sidste *So'Ham*-budskab begyndte først at træde i kraft senere, efter den globale oversvømmelse.

Efter den globale oversvømmelse reddede nogle atlanteanere sig selv, herunder gule, brune, røde og sorte atlanteanere. Men nogle mennesker fra vores civilisation reddede også sig selv. De, såvel som atlantiderne, blev reddet af *Vaivasvata Manu* (eller Noah), som ifølge Blavatsky (s. 323) var en atlanteaner.

Der er beviser for, at folk fra vores civilisation kæmpede med de tilbageværende atlanteanere, selv efter den globale oversvømmelse. Tilsyneladende er disse krige blevet bevaret i menneskehedens hukommelse som legender og sagaer, der fortæller om heroiske riddere, som besejrede giganterne (*Devs* og *Peris*) og besad magiske kræfter (det tredje øje?).

Ikke desto mindre reproducerede atlantiderne og menneskene i vores civilisation sig ikke kun hver for sig, men blandede sig også med hinanden. Dette fortsatte, indtil den sidste atlantiske ø Platon uddøde (for 11.000 år siden). I denne proces mistede den ældre race (atlantiderne) i stigende grad sine karakteristika og overtog den yngre races træk. Den egyptiske civilisation, som levede længst og fredeligt sammen med atlantiderne på Platons ø og blandede sig med dem, begyndte at mestre meget hemmelig viden og atlantiernes teknologier.

I blandingsprocessen skabte de gule atlantidere kineserne, mongolerne og turanerne, de sorte afrikanere, de røde jøderne og de brune muligvis europæerne. Der tales om to udgangspunkter for menneskeheden - Tibet og Afrika. Det forekommer os imidlertid, at det afrikanske udgangspunkt for vores civilisation gik til grunde sammen med Platons ø for 11.000 år siden, og at det var det afrikanske udgangspunkt for vores civilisation, der forsvandt først.

det tibetanske er det sande udgangspunkt (hvilket også bekræftes af vores okulærgeometriske undersøgelser).

Hvad der virkelig overraskede os: Alle forfatterne påpeger, at folkene fra den fjerde og femte race (atlantiderne og folkene fra vores civilisation) blev ledet af "guddommelige konger" efter den globale oversvømmelse. Hvem er de, de "guddommelige konger"? Eftersom disse forfattere kaldte lemuro-atlanterne for gudesønner, kan man antage, at menneskene af den fjerde og femte race, som overlevede den globale oversvømmelse, blev ledet af lemuro-atlantere. De (lederne) lærte menneskene af den fjerde og femte race, som havde mistet deres viden og teknologier under den globale oversvømmelse, at udvikle teknologier, udvinde naturressourcer etc. Ledernes sjæle var forbundet med det højeste sind.

Men hvor dukkede lemuro-atlantierne, som omkom i tidlige globale katastrofer omkring en million år før den verdensomspændende oversvømmelse, op på Jorden? Uvilkårligt melder konklusionen sig om eksistensen af menneskehedens genetiske fond, som består af mennesker fra forskellige civilisationer.

Konklusion

Lemurerne og atlantiderne, som successivt befolkede Jorden, var højt udviklede civilisationer. Men den teknokratiske udvikling af hver af disse civilisationer førte uundgåeligt til konflikter og krige, der førte til deres undergang. Jorden overlevede to globale katastrofer: Den første dræbte lemurerne, den anden atlantiderne.

Hver af disse civilisationer udsprang af den foregående. Men videregivelsen af gammel viden og teknologi fra den tidligere civilisation fandt ikke sted. De mennesker, der blev tilbage efter de globale katastrofer, og som stod over for barske overlevelsesbetingelser, mistede deres viden og teknologier, og faren for deres forvildelse opstod. Kun den viden, der var skjult i hulerne, og kun de "guddommelige konger", der dukkede op fra hvem ved hvor, hjalp folk med at udvikle sig og følge fremskridtets vej.

Er det muligt, at menneskehedens genfond virkelig eksisterer? Og hvis en global katastrofe rammer vores civilisation, kan den så sikre menneskehedens overlevelse? Hvad er der i *Samādhi-hulerne*?

Kapitel 8

I *Samädhi-hulerne*

Jeg afbrød den kronologiske beretning om vores ekspeditionsarbejde i de sidste to kapitler for at analysere oplysningerne om Buddha og folk fra tidligere civilisationer. Det var der, jeg gik ind i et andet rum med Bonpo Lama for at have en privat samtale.

Hvad talte jeg med Bonpo Lama om? Det var selvfølgelig for at mødes med en særlig person, der har adgang til *Samädhi-hulerne*, for at få bekræftet, hvad de mystiske *Samädhi-huler* egentlig handler om. Jeg vil bare sige, at samtalen med Bonpo Lama førte til et par møder mere, som resulterede i, at det lykkedes os at finde ud af, hvor en *Samädhi-hule* ligger, og også navnene på to særlige personer, som beskytter denne *Samädhi-hule*. Hvor ligger denne *Samädhi-hule*, og hvad er navnene på disse to særlige mennesker? Til dette spørgsmål vil jeg svare med deres ord: Jeg vil ikke engang fortælle det til Gud! Jeg håber, at læseren vil forstå mig - dette er for helligt, og der er for mange onde kræfter i verden.

Hvad ønsker vi at finde i *Samädhi-hulerne*?

Da vi begav os på vej til *Samädhi-hulerne*, vidste vi allerede, at det ikke ville være let at komme ind og se mennesker fra tidligere menneskeheder i *Samädhi-tilstand*. Oplysningerne om de psykoenergetiske barrierer ved indgangen til *Samädhi-hulerne* kunne ikke bare være opdagede, især fordi *Samädhi-hulerne*, som en del af den menneskelige genpulje, næppe kunne være tilgængelige for alle, selv med de bedste intentioner. Hvis det lykkes os at komme ind i en grotte, vil vi så mærke den psyko-energetiske barriere? Hvordan vil det være, vil vi måske omkomme?

Desværre har folk, især skeptikere, en tendens til at antage, at

at han ved alt, og at alle naturens hemmeligheder allerede er blevet afsløret. Det er svært at sige noget om ukendte former for energi, især af psykisk karakter. Sådanne skeptikere fandtes helt sikkert i begyndelsen af det forrige århundrede, da man ikke vidste noget om atomenergi, selv om der, som vi ved i dag, har været mystiske dødsfald i nærheden af uranforekomster. Det kunne være det samme her, især fordi typerne af psykisk energi stadig er vanskelige at forske i.

Hvordan vil de særlige mennesker reagere på vores optræden? Det er næppe at forvente, at de vil fortælle os, hvad de ser, når de besøger *Samädhi-hulerne*. Vi lagde heller ikke skjul på, at de medfølgende breve om alvoren i vores videnskabelige tilgang næppe ville hjælpe os. Vores håb var baseret på repræsentationen af den hypotetiske atlanteaner. Måske havde de særlige mennesker set lignende ansigter i hulerne. Hvordan ville de reagere? Det er ikke umuligt, at de særlige mennesker ser os som beskyttere af *Samädhi-hulerne* fra Europa med denne illustration, og at det lykkes os at diskutere folks udseende i *Samädhi-tilstanden* i overensstemmelse med princippet: Sådan ser vores ud, og hvordan ser jeres ud? Det kan være, at vores videnskabelige tilgang til at rekonstruere udseendet af mennesker fra tidligere humaniora vil vække deres interesse, og at de vil foretage visse korrektioner. Med andre ord håbede vi ikke på direkte udsagn fra de særlige mennesker, men i det mindste på indirekte spor og yderligere information for i det mindste at komme tættere på det store mysterium.

En tibetansk landsby

Vi krydsede bjergpas for at nå frem til en lille tibetansk landsby i omkring 3000 meters højde. Vores gruppe havde overlevet den lange march gennem bjergene godt. Lobankov og jeg var trods alt "mestre i sporten" inden for sportsturisme, og de andre ekspeditionsmedlemmer var også erfarne vandrere.

Landsbyen, som var målet for vores march, bestod af små stenhuse og en pagode ikke langt derfra. Folk her boede meget trangt: små rum på forskellige niveauer, forbundet med hinanden af stejle trapper, væggene som regel uden puds eller tapet. Det var meget koldt om aftenen.

Vi boede ikke i nogen af husene, men slog vores telte op ikke langt fra landsbyen. Vores ankomst var en stor begivenhed for de lokale. Børnene sad længe i nærheden af vores telte og betragtede os fremmede i tavshed. De tog genert imod slikket og

og løb så hurtigt væk. Ingen talte engelsk, så vi kunne kun kommunikere gennem vores tolk Kiram.

I begyndelsen spurgte vi indbyggerne om hulerne i bjergene. De svarede, at der var mange huler her. Så spurgte vi om *Samädhi-hulerne*. De før så smilende og snakkesalige mennesker blev tavse og lod spørgsmålet stå ubesvaret. Vi indså, at hemmeligheden om *Samädhi-hulerne* ikke kun blev bevaret af de særlige mennesker her, men af alle indbyggerne.

Vi fandt to særlige mennesker i netop denne landsby.

De særlige mennesker

Den ene var 60 år gammel, den anden 95, og de så begge yngre ud. Det viste sig, at det kun var den første, der besøgte *Samädhi-hulerne* i øjeblikket, mens den anden var holdt op med det for nogle år siden på grund af sin høje alder. Begge boede med deres familier i de samme huse som de andre landsbyboere.

I tre dage talte vi med dem om alle mulige ting. Men hvis vi så meget som berørte spørgsmålet om *Samädhi-hulerne*, blev de straks tavse. På mere insisterende spørgsmål svarede de kun: "Det er en hemmelighed".

Vores rejse til denne fjerne landsby syntes at være forgæves. Begge forstod, at vi ikke var kommet af ren nysgerrighed for at se os omkring og tale med dem om dette eller hint. De indså selvfølgelig, at vores interesse var i *Samädhi-hulerne*, som beskyttede dem. Det er klart, at de særlige mennesker var af stor interesse for os, men vi var også af stor interesse for dem. De ønskede at vide mere om disse hvide mennesker, der kom fra det fjerne Rusland og kendte til *Samädhi*. *Har I også Samädhi-huler i Rusland? Hvordan fandt I ud af det med vores Samädhi-huler? - må de have spurgt. Løftet om at bevare den store hemmelighed tillod dem tydeligvis ikke at have deres egne svar eller spørgsmål.*

Der var kun én mulighed tilbage - at vise de særlige mennesker billedet af den hypotetiske atlanteaner og spørge, om de havde set sådan et ansigt i hulen. Ikke desto mindre forbød jeg kategorisk at vise billedet for at holde det tilbage til det afgørende øjeblik i samtalen.

Efter yderligere to dage med møder med de særlige mennesker og rolige samtaler om Tibets rolle i menneskehedens historie, følte vi, at spændingen i vores forhold lettede.

og gradvist begyndte tilliden at vokse. Jeg tog alt mit mod til mig og bad den yngre specielle person om at mødes med mig igen næste dag for at tale om *Samädhi-grotterne*. Overraskende nok indvilligede han.

Vi var tre, der tog til interviewet: mig, Valentina Jakovleva og tolken Kiram.

Hvad sagde den yngre særlige person?

Da vi sad over for hinanden, spurgte jeg med et smil:

- Du er ikke 60, du ser yngre ud. Si g mig, er det påvirkningen fra *Samädhi-hulerne*, hvor du opholder dig?

Den yngre særlige person smilede også og svarede:

- Jeg er stadig seksuelt aktiv i dag, og jeg har fem børn.

- Er det indflydelsen fra "*Samädhi-hulerne*"?

- Det tror jeg også. Der er mange usædvanlige kræfter. For nogle er de skadelige, for andre er de nyttige.

- Hvor længe har du beskyttet denne *Samädhi-hule*? spurgte jeg.

- Der er gået mange år, siden lamaernes forsamling bekræftede mit kandidatur, efter at jeg havde haft succes med en prøvemeditation, svarede han.

- Hvad er det her - en prøvemeditation?

- Få adgang til *Samädhi-hulen* i en tilstand af meditation.

- Og hvem giver adgang?

-Han!

- Hvem er han?

- Ham, der er i *Samädhi-hulen*.

- Ham, er det en person?

- Ja, en person i *samädhi-tilstand*.

- Ser denne person normal eller ret usædvanlig ud? Stilhed.

- Tager du til *Samädhi-hulen* alene eller sammen med den ældre specielle person?" spurgte jeg, lidt uden for emnet.

- Alene. Jeg er nu den eneste beskytter af *Samädhi-hulen*. Den anden er for gammel til at tage til *Samädhi-grotterne*. Efter hans død vil forsamlingen af lamaer bekræfte en ny kandidat, hvis han består prøvemeditationen, var svaret.

- Hvor ofte besøger du *Samädhi-hulen*?

- Jeg er der en gang om måneden.

- Og hvor længe har du været der?

Sammen med den yngre særlige person

- Tre timer i gennemsnit.

- Hvilken dag i måneden er du der?

- Adgang til *Samädhi-hulen* er kun tilladt ved fuldmåne og på 11.-12. dagen efter. Jeg går derhen ved fuldmåne. Der er ikke adgang til alle grottesale, men kun til visse...

- Hvis der også er folk i *samädhi-tilstand* i de andre haller, kunne jeg ikke lade være med at spørge.

- Det er en hemmelighed.

- Så vidt jeg ved, er der helt mørkt i hulen. Går du ind med en lanterne?

- Ja, men kun en svag lampe er tilladt, og ikke alle steder.

- Beder du, før du går ind i hulen?

- Jeg begynder at meditere en uge, før jeg går ind. Og når jeg kommer til det første rum i grotten, som er adskilt fra *Samädhi ssial* af en gang, begynder jeg at bede og intensivere min meditation. Først da kan jeg nå kroppen.

- Hvordan ser denne krop ud?

Stilhed.

- I det første rum i grotten, hvor du beder og intensivere din meditation, føler du da effekten af usædvanlige kræfter der?" spurgte jeg, igen afvigende fra spørgsmålet om menneskene i *Samädhi*.

- Ja, bekræftede den yngre særlige person, i dette rum begynder du at føle de usædvanlige kræfter. Bøn og øget meditation er nødvendigt for at indstille dig på, hvordan disse kræfter virker. Hvis det ikke lykkes, vil du føle, at du ikke må gå ind i hulen.

- Hvorfor det?

- Derefter kan du dø.

- Men hvordan indser man, at man ikke har formået at fokusere på de

effekten af de usædvanlige kræfter?

- Du får hovedpine og... Du har ikke lyst til at gå ind i hulen.

- Har du ikke lyst til det?

- Man ønsker at komme ud af hulen. Der opstår en følelse af forargelse over, at man ikke kunne forberede sig på effekten af de usædvanlige kræfter. Det er dødsensfarligt at gå uforberedt ind i grotten, sagde den yngre specielle person voldsomt.

- Hvor ofte undlader vi at tilpasse os virkningerne af usædvanlige kræfter?

- I begyndelsen skete det ret ofte. Men hvis det ikke lykkedes ved fuldmåne, gentog jeg forsøget 11 til 12 dage senere. Efterhånden er antallet af mislykkede forsøg faldet, og i dag kommer jeg ind næsten hver gang.

- Kan en almindelig person gå ind i *Samädhi-hulen*?

- Det er meget farligt. Dødeligt farligt. Stien derhen er dårlig. Der er masser af slanger.

- Bor slangernes gud i denne hule?

- Det er mystiske slanger. Der er absolut stilhed i grotten.

Disse slanger påvirker den person, der går ind.

- Hvordan det?

- Du har ikke lyst til at gå ind i hulen. Du har ondt i hovedet. Hvis du overvinder dette, vil døden komme.

- Beskriv *Samädhi-hulen* mere detaljeret, spurgte jeg.

- Det første rum, hvor du begynder at mærke effekten af de usædvanlige kræfter, forklarede den yngre særlige person, er ret stort. Der er ingen mennesker i *samädhi-tilstand* i det. Det farligste er den smalle, høje gang, der forbinder det første rum med de andre; de usædvanlige kræfter er så at sige koncentreret i den. Bag denne passage ligger *Samädhi-salene*. Jeg har adgang til nogle af dem.

- Hvad så du der?

- Det er en hemmelighed.

- Når du kommer til *Samädhi-hallen*, taler du så med dem, der er i *Samädhi-tilstand*?

- Jeg har kun ret til at se, ikke ret til at tale. Personen i *Samädhi* kan tale, det må jeg ikke.

- Hvad talte personen i *Samädhi-tilstanden* om?

- Det er en hemmelighed.

- Åbner han munden, når han taler?

- Han åbner den lidt, men taler sjældent.

- Hvordan ser denne persons krop ud?

- Næsten som en normal krop, måske lidt mere gullig.
- Er han klædt på?
- Ja, men det er også muligt, at det ikke er.
- Hvordan skal det forstås?

Stilhed.

- Så du et tredje øje i ham?
- Nej, aldrig.
- Hvor høj er en person i *Samādhi-tilstanden*, højere end normalt?
- Det er en hemmelighed.
- Hvor ligger det?" spurgte jeg videre.
- Han sidder ned.
- Sidder?
- Ja, han sidder i Buddhas positur.
- Lænede du dig op ad væggen?
- Nej, det er det ikke.
- Har du nogensinde rørt ved denne person?

-Ja.

- Hvordan er hans krop?
- Kold og fast.
- Men hvorfor er det kun tilladt at være i visse *Samādhi-haller*? Hvad

med de andre?

- Det vil jeg ikke engang sige til Gud!
- Hvilken slags øjne har en person i *Samādhi-tilstanden*?

Stilhed.

- Hvad er det for en næse, han har?
- Det er en hemmelighed.

Så tog jeg billedet af det hypotetiske Atlanterhav frem og rakte det til den yngre særlige person. Han kiggede opmærksomt på det, skiftede perspektiv flere gange og lagde det så til side.

- Hvad synes du?

Den yngre specialperson mumlede to gange i træk en sætning, der fik tungen på gled.

- Hvad sagde han?" spurgte jeg Kiram.

- En eller anden religiøs sætning. Jeg forstod ikke noget. Men han er meget bevæget, svarede Kiram.

Yderligere forespørgsler var forgæves: Den yngre særlige person påpegede blot sin tavshedspligt. Vi takkede ham, tog vores billede og gik tilbage til teltene. Vores rapport blev efterfulgt af lange samtaler i lejren.

- At tilbyde ham penge, sagde Sergei Seliverstov, ville være helligbrøde. Men se, hvor fattigt de lever. Men der er ting, som ikke kan købes for penge. Ånden har ikke brug for penge.

- Hvad man kan købe for penge, kan ikke være helligt, sagde Valentina.

- Så døde Rockefeller, verdens rigeste mand, Sergei fortsatte med ildhu, og hvad var der tilbage af ham? Han gik i hvert fald i graven iført et jakkesæt til 500 dollars. Hans ånd blev bestemt ikke rig, han dedikerede hele sit liv til én ting - at tjene penge. I vores land var Lenin en gud, der blev tilbedt af mange mennesker. I USA er den virkelige gud dollaren, og Rockefeller tilbad denne pseudo-gud hele sit liv. Folk i denne verden studerer Rerichs arv, men ikke Rockefeller. Og Lushkov, borgmesteren i Moskva, udødeliggjorde hans navn ved at genopbygge et sted for tilbedelse.

- Dybest set, sagde Valeri Lobankov, har den yngre særlige person ikke afsløret nogen hemmelighed, selvom han har bekræftet tilstedeværelsen af den psyko-energetiske barriere og mennesker i *Samādhi-tilstand* i hulerne.

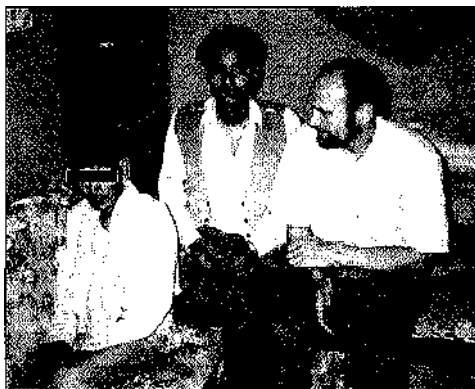
- Jeg tror, der er en atlanteaner i hulen, sagde Vener Gafarov. Fordi, som du sagde, den yngre specielle person reagerede på vores billede. Efter min mening er *Samādhi-grotterne* Shambhala, det "Academy of Masters", hvor de tager hen for at genoplade deres psykiske energi.

Men... Der var stadig mange men'er. Den næste dag mødtes Valeri Lobankov og jeg med den ældre specielle person. Vi besluttede at føre samtalen meget forsigtigt og stille indirekte spørgsmål, hvis det var nødvendigt.

Hvad den ældre særlige person fortalte os

Alderen på den 95-årige ældre specialperson var mærkbar: Grå stær var tydeligt synlig på det ene øje, men han kunne se godt med sit andet øje. Hans krop var mager, og hans ledbevægelighed var begrænset. Mentalt var han helt på toppen. Han spøjte, talte hurtigt og havde et livligt temperament.

Vi, Valeri, tolken Kiram og jeg, satte os ned i et lille rum i hans hus. Jeg åbnede min mappe, tog billedet af den hypotetiske atlantehavsmand frem og rakte det tavst til den ældre mand. Han kiggede opmærksomt på billedet og lagde hovedet på skrå for at se med sit raske øje. Valeri og jeg iagttog ham nøje. Hans ansigt viste ingen reaktion

*Den særlige ældre person, Valeri og jeg kiggede på
Tolk Kimm og V. Lobankov* uns an; vi havde den samme ting
uheld lige fra starten.

Så jeg gik hen til den ældre, specielle person, tog forsigtigt vores billede, holdt det op foran hans ansigt og spurgte eftertrykkeligt:

- Vi har ledt i huler i mange år efter et menneske i Samädhi-tilstanden, som ser sådan ud. Han har en lille næse, store øjne, små ører, er høj og har et stort bryst. Har du set sådan en person i din *Samädhi-hule*?

Den ældre særlige person gennemborede mig med sit seende øje, så vendte han blikket væk og sagde højt:

- Jeg har aldrig set noget lignende.

- Måske bare ikke i de sale, som du har adgang til? Kunne det tænkes, at denne person befinder sig i andre rum i grotten? Jeg spurgte videre.

- Det er en hemmelighed.

- Ikke desto mindre er jeg overbevist om, at der er mennesker af *Samädhi-racen* i hulerne, som ser sådan ud, fortsatte jeg og pegede på vores billede igen.

- I de haller, jeg har adgang til, er der ingen mennesker, der ser sådan ud. Der er lignende...

Valeri og jeg kiggede på hinanden. Valeri sagde hviskende:

- Der er mange af dem!

- Hvis der er mennesker i *Samädhi* i de haller, du har adgang til, kan du ikke komme ind.

tilstand, der ligner - jeg tog bevidst en pause her.

- Ikke alle ser ens ud, sagde den ældre specialperson vredt.

- Men i de andre haller i grotten, fortsatte jeg, må der være

mennesker i *Samādhi-tilstanden*, der ser ud præcis som ham på billedet.

- De ser ikke helt sådan ud. Men det er en hemmelighed. Så tog han vores billede op og sagde pludselig:

- Jeg bliver meget rørt, når jeg ser det her! Hvor har du fået dette billede fra?

Jeg tog en lang pause.

- Jeg vil gerne spørge dig, jeg svarer med et modspørgsmål, om du har set folk i *Samādhi-tilstanden* i hulen, som har et tredje øje?

- Nej, de har ikke et tredje øje. Det er et symbol.

- Er der nogen mennesker i din hule med så usædvanligt store øjne og med den typiske udbuling af det øvre øjenlåg?

Jeg viste alt på billedet.

- Nogle af dem har usædvanligt store øjne, andre har ikke.

- Har du set folk med sådan en spiralformet, ventilagtig næse i deres hule?

- Nej, formen på deres næser er forskellig. Nogle har små næser, andre har store næser, ligesom alle mennesker.

- Men i de andre haller i grotten, som du ikke har adgang til, kunne der så være mennesker med sådan en spiralformet, ventilagtig næse?

- Det er en hemmelighed.

Lobankov lænede sig frem mod mig og hviskede:

- Det lyder som et "ja".

- Sig mig, har folkene i hulen store ører eller små, som på billedet," fortsatte jeg den anatomiske udspørgen.

- De har store ører, nogle endda meget store, men andre er ganske almindelige. Jeg har aldrig set så små ører som dem på billedet.

Lobankov og jeg kiggede tvivlende på hinanden, måske havde vi lavet en fejl med ørerne.

- Har menneskene i hulen en mund som den på billedet? Den ældre specialperson kiggede nøje på billedet.

- Nej, de har ikke sådan en mund. Deres munde er som almindelige menneskers. Men... det kan være helt anderledes.

-Hvordan?

- Det er en hemmelighed.

Lobankov og jeg kiggede på hinanden igen.

Kunne det tænkes, at der i de haller, som netop denne person ikke har adgang til, findes mennesker med en sådan spiralformet, ventilagtig næse og usædvanlig mund? Vi havde især problemer med denne del af ansigtet, da vi rekonstruerede det ud fra afbildningerne på de tibetanske templer. Vi tog tydeligvis fejl. Kunne det tænkes, at de gådefulde Lemuro-atlantider sidder i *Samādhi-tilstand* i hulehaller, som selv de særlige mennesker ikke har adgang til, og at Atlanterne og mennesker fra vores menneskehed sidder i de tilgængelige haller?

Kunne det tænkes, at netop denne person har set en Lemuro Atlantean i et tilstødende rum? Ifølge hans historie er der i hvert fald grund til at tro det.

- Har folkene i hulen en stor brystkasse eller en almindelig? spurgte jeg.

- Nogle gør.

- Og hvor store er de?

- Det kan jeg ikke sige, de sidder.

- Men er menneskene i hulen store eller små?

- Både og.

- Har menneskene i hulen usædvanligt store kranier?

- Meget forskellige. Nogle har et meget stort kranium, andre et stort, tårnagtigt aflangt et, andre igen et meget almindeligt et. Men de har alle langt hår.

Lobankov og jeg kiggede på hinanden igen. Vi var forenet af tanken om, at der var mennesker fra forskellige civilisationer i hulen.

Pludselig tog den ældre specialperson vores billede op og sagde, uden at vente på et andet spørgsmål:

- Hvis personerne i hulen har et ansigt som det på billedet, er deres krop stor og stærk. Hvis de har et normalt ansigt, er deres krop slankere.

Lobankov og jeg blev tavse. Den ældre specielle person havde indirekte indrømmet, at der var mennesker i hulen, hvis udseende lignede vores.

hypotetisk atlanteaner (med visse korrektioner, selvfølgelig).

- Og så du svømmehud mellem fingre eller tæer på folkene i hulen?" spurgte jeg og vågnede af min bedøvelse.

- Nej, aldrig. De har almindelige fingre og tæer, bare med meget lange negle.

- Har du nogensinde spredt dine fingre eller tæer?

- Nej, det er det ikke.

Jeg gav Lobankov et hint. Det var tid til at stille kontrolspørgsmål. I videnskab er det nødvendigt med dobbelt og tredobbelt kontrol. Så de væsentlige spørgsmål måtte gentages flere gange for at tjekke, om svarene passede, eller om der var tale om fantasi. Hvis han havde fantaseret, ville han før eller siden glemme det og sige noget andet.

- Sig mig, spurgte jeg, som om intet var hændt, så du virkelig ikke et tredje øje i menneskene i hulen?

- Jeg har allerede sagt, at det bare er et symbol.

- Kunne folkene med det store kranium ikke have et tredje øje alligevel?

- Kun hvis de selv sætter en i, svarede den ældre specialperson med et grin.

- Hvilken slags øjne har folkene i hulen?

- Jeg kan ikke beskrive det præcist. Men de er anderledes end vores.

- Har du set buen på det øverste øjenlåg hos folk med store øjne?

- Nej, det lagde jeg ikke mærke til. I *samādhi-tilstanden* er øjnene halvt lukkede. Jeg kan kun sige, at de store øjne ser usædvanlige ud.

hviskede Lobankov:

- Han taler sandt. Kun en øjenlæge ville have set buen på det øverste øjenlåg.

- Så du folk med meget små næser i hulen?" Jeg fortsatte med kontrolspørgsmålene.

- Jeg har allerede sagt, at kun nogle mennesker i hulen har en lille næse. Den er anderledes end den på dit billede.

- Er der folk med sådan en næse i de andre haller, som du ikke har adgang til?

Jeg pegede på billedet.

- Det er en hemmelighed.

Vi sad over for hinanden i et stykke tid uden at sige et ord. Den ældre særlige person

så ikke ud til at have fantaseret: Hans svar var næsten nøjagtigt de samme som de første.

Pludselig tog han vores billede op igen.

- Jeg er meget rørt over synet af dette ansigt, sagde han stille.

- Men hvilken slags hoveder har folkene i hulerne?

- Som jeg sagde tidligere, havde nogle et stort hoved, nogle havde et tårnagtigt hoved, nogle havde et meget normalt hoved.

- Hvor stor var overkroppen på de forskellige mennesker i hulen?

- Det har jeg allerede sagt," svarede den ældre specialperson vredt.

- Det var der, jeg opgav at stille flere

kontrolspørgsmål. Lobankov hvisker mig i øret igen:

- Han fantaserer ikke. Han taler sandt!

Jeg besluttede at flytte samtalen til et andet emne og først vende tilbage til den tredje serie af kontrolspørgsmål senere.

- Hvad tror du, er opbevaringen af mennesker i *Samādhi*?

Betingelse, der er vigtig for menneskehedens overlevelse på jorden?

- Hvis meditationen er vellykket, kan du sætte dig selv i *Samādhi*, hvis ikke, så kan du ikke. Jeg vil ikke tale om, hvad det betyder for menneskeheden, det må forblive en hemmelighed, svarede den ældre specielle person.

- Kan en person i dag forblive i en *tilstand af samādhi* i lang tid? flytte?

- Det kan han ikke, for det kræver Guds kraft at gøre det. Folk i fortiden gik ind i huler og var i stand til at forblive i denne tilstand i meget lang tid.

- Er det muligt at finde gamle mennesker i hulerne?

- Det er en hemmelighed.

Det lød som en bekræftelse for mig.

- Jeg tror, at folk med det store kranium, de usædvanlige øjne, den lille næse, de store ører og det store bryst er de ældste mennesker. Er det rigtigt?" spurgte jeg.

- Det er en hemmelighed.

- Er der mennesker i din hule, der ligner ham på vores billede?

- Det er en hemmelighed.

- Kan hulen være hjemsted for mennesker fra tidligere civilisationer i *Samādhi-regionen*?

tilstand?

- Det er muligt.

- Hvor længe kan man opholde sig i hulen i *Samädhi-Zustaxid*?
er placeret?

- Det afhænger af styrken af hans ånd. En person i *samädhi* kan være i hulen i tusinder, millioner og flere år. Men jeg har kun 95 år bag mig, så det er svært for mig at sige, svarede den ældre specielle person.

- Hvor mange år har du udført den særlige persons mission og beskyttet *Samädhi-hulen*?

- I mange år.

- Og mere præcist, hvor mange år?

- Mange, mange år.

- Har du nogensinde set en person komme ud af *Samädhi-tilstanden*?
vendte tilbage?

- Nej, sådan noget er aldrig sket.

- Og kan du huske, at nogen gik ind i *Samädhi* i den hule, du beskyttede?

- Nej, det skete heller ikke... selvom nogle mennesker fra Tibet ønskede at besøge *Samädhi* i min hule.

- Og hvorfor lykkedes det ikke for dem?

- De bestod ikke prøvemeditationen. Jeg har allerede sagt, at mennesker i dag har en svag ånd. De ældre mennesker havde en stærk ånd.

- Det betyder, fortsatte jeg, at det ikke lykkedes dem at komme ind i hulen?

- De gik ikke ind i hulen, selv om de var gode til at meditere og havde erfaring med at gå ind i *samädhi*.

- Du kunne ikke overvinde den psyko-energetiske barriere," sagde Lobankov halvhøjt til mig.

- Hvem lukkede dem ikke ind i hulen?

-Han!

- Hvem er han?

- Det er en hemmelighed.

Valeri og jeg kiggede på hinanden: Kun en Lemuro-Atlanteaner, som repræsentant for den højest udviklede civilisation på Jorden, kunne besidde en sådan psykisk energi.

- Hvad tror du, spurgte jeg, er det muligt at være i *samädhi*?
gå?

- Jeg har aldrig set noget lignende.

- Men hvad synes du, kan man gøre det mere end én gang?

- De siger, at der findes sådanne mennesker. Men lamaerne kender til dem

Jeg ved bedre. Jeg har ikke set den slags mennesker.

- Kan man leve et normalt liv, når man er vendt tilbage fra *Samädhi*?

- Det ved jeg ikke.

- Men hvad synes du?

- Jeg har ikke set det, så jeg kan ikke sige noget om det. Spørg lamaerne, de må vide det.

- Og kan en person vende tilbage fra *Samädhi*, som ikke ligner dem af i dag?

- Jeg har aldrig set noget lignende.

- Det betyder, fortsatte jeg, at folkene med det usædvanlige udseende har siddet der ubevægelige hele tiden, mens du har beskyttet hulen?

- Ja, men det er ikke kun dem med det usædvanlige udseende, der sidder ubevægelige, men også de andre.

- Har du aldrig flyttet?

- Nej, det er det ikke.

- Har du talt med folk i *Samädhi-tilstanden*?

- Det er en hemmelighed.

- Hvad tror du, at folk med det usædvanlige udseende kan leve som almindelige mennesker, når de kommer tilbage fra *Samädhi-tilstanden*?

- Det kunne de, men på en anden måde.

-Hvordan?

- Du bliver nødt til at spørge lamaerne.

- Det er kendt, at Buddha så usædvanlig ud. Kunne han også være vendt tilbage fra *Samädhi-tilstanden* i en eller anden hule?

- Det ved jeg ikke.

- Ligner de usædvanlige mennesker i hulen Buddha?

- Nogle er som ham, andre er ikke.

Disse oplysninger var særligt glædelige for Valeri og mig, fordi de bekræftede vores dristige antagelse om blandede *Samädhi-hjemlande* med hele spektret af repræsentanter fra forskellige jordiske civilisationer.

- Hvem tror du får folk til at blive i *Samädhi-tilstanden*?

spurgte jeg.

- Det må lamaerne vide, gentog den ældre specialperson.

- Han siger kun, hvad han ved," siger Lobankov stille.

- Med hvilket formål går folk ind i *Samädhi-tilstanden* i tusinder, ja millioner af år?

- Jeg tror, de fleste af dem ønsker at bevare sig selv for fremtiden.

Den ældre særlige person talte om folk i Samädhi-tilstanden som en læge om patienter, som om det ikke var noget usædvanligt. Jeg spekulerer på, om han ved, at dette er meget mere end det, menneskehedens genetiske fond. Så jeg spurgte videre.

- Hvilken rolle spiller Samädhi-grotterne? Antager du, at man på denne måde bevarer menneskehedens genfond, dvs. en fond af mennesker, der kan genoplive menneskeheden i tilfælde af en global katastrofe?

- Jeg beskytter blot *Samädhi-grotterne*, det er ikke op til mig at dømme dem.

- Ikke desto mindre dedikerede de hele deres liv til at beskytte *Samädhi-folket*.
Grotter. Du har helt sikkert tænkt over, hvad du beskytter.

- Da *Samädhi-hulerne* er godt beskyttede, må de være virkelig vigtige. Lamaerne ved bedre, hvilken rolle de spiller for menneskeheden. Men det er en stor hemmelighed.

- Men hvorfor er der ikke kun almindelige mennesker i hulerne, men også dem, der ikke er som os?

- De usædvanlige er meget gamle mennesker, som har været i *Samädhi* i lang tid.

- Hvem beskytter *Samädhi-grotterne*?

- Ånden.

- Hvis ånd?

- Hans.

- Hvem er han?

- Det er en stor hemmelighed.

- Hvad laver du der i tre timer om måneden?

- Jeg tjekker, om alt er i orden.

- Og hvad mere specifikt? Tjekker du, om en sten er faldet ned, om *Samädhi-legemerne er i den rigtige position*?

- Og ikke nok med det.

- Og hvad ellers? Stilhed.

- Hvad er holdningen hos de mennesker, der sidder der?

- I Buddhas positur svarede den ældre specielle person.

- Altså med benene over kors. Og hvordan holder de deres hænder?

- De ligger på knæ.

- Du sagde tidligere, at dine øjne er halvt lukkede. Hvor kigger de helt præcist hen?

- Øjnene er vendt opad, og man kan kun se det hvide.

- Som en sovende person, mumlede jeg til Lobankov, men øjenæblerne på en afdød person er rettet lige frem. Det beviser, at disse mennesker faktisk er i live.

- Hvad sidder folk på i *Samädhi Zastand!*

- Som regel på et tigerskind.

- Hvorfor på et tigerskind?

- Det ved jeg ikke.

- Har du nogensinde rørt ved mennesker?

- Ja, selvfølgelig.

- Hvordan havde du det med det?

- Kroppene er faste og kolde.

- Mennesker, der lever i *Samädhi-tilstanden*

- Ja, selvfølgelig.

- Kender du folk, der er gået ind i *samadhi-tilstanden*? Jeg spørger ikke om din hule; du sagde, at i din tid var der ingen, der gik ind i *samädhi-tilstanden* der. Men andre steder ville jeg gerne vide det.

- For mange år siden tog en person, jeg kender fra Nepal, til Tibet og gik ind i Samad/zz-tilstanden i en grotte der. Han er der stadig, svarede den ældre specielle person.

- Så han bestod prøvemeditationen ved indgangen til grotten?

- Det ved jeg ikke. Han gik ikke ind i *samädhi* i min hule. Måske gik han til en normal hule, hvor det ikke er nødvendigt med prøvemeditation. Eller også havde han store åndelige kræfter, ligesom de meget gamle mennesker, der kunne bestå prøvemeditationen.

- Ud fra dine ord kan man konkludere, at ikke alle *Samädhi-grotter* er beskyttet af ånden. Er *Samädhi-hulerne*, hvor de ældste mennesker med det usædvanlige udseende befinder sig, beskyttet af ånden?

- Det er en hemmelighed.

- Findes der andre *Samädhi-huler* i verden?

- Ja, i Nepal, Tibet, Kina og Indien.

Det var tid til at starte den tredje serie af kontrolspørgsmål, selvom Lobankov ikke var i tvivl om svarenes sandfærdighed. Jeg spurgte igen om *Samädhis* øjne, kranie størrelse, næse og ører. Så kiggede han på mig, som om jeg var et lille barn med manglende forståelse. Lobankov hviskede:

- Nu er det nok! Du gør ham bare ked af det!

- Sig mig, stillede jeg det afgørende spørgsmål, kan vi gå ind i hulen?

Forfærdet tavshed, ubeskrivelig tavshed. Den specielle ældre mand havde tydeligvis ikke forventet sådan et spørgsmål.

- Du vil ikke bestå prøvemeditationen, svarede han. Bortset fra mig og den yngre særlige person har ingen været i stand til at bestå den endnu.

- Hvad nu, hvis vi prøvede alligevel?

- Det er dødsensfarligt.

- Vi har gode intentioner...

- Det har ingen betydning.

- Kan du prøve det alligevel?

Man kunne mærke, at den ældre specialperson sympatiserede med os.

- Jeg vil tænke over det, kom tilbage i morgen, sagde han. Vi sagde hjerteligt farvel og gav ham billedet med

Repræsentation af vores hypotetiske Atlanterhav og gik.

På vejen, sagde Lobankov:

- Hvor er vi heldige! Det er en fantastisk fyr! Vi har modtaget unik information fra en person, som hele sit liv har beskæftiget sig direkte med mennesker i *samādhi-tilstanden*. Bemærkelsesværdigt! Der er mange af dem, også fra forskellige civilisationer. Det er menneskehedens genetiske fond! Vil de lukke os ind der?

Næste dag gik Lobankov og jeg hen til den ældre særlige person og spurgte ham igen om lov til i det mindste at tage et kig på *Samādhi-hulen*. Vi forsikrede ham om, at vi allerede vidste fra lamaerne, at vi ikke havde lov til at tage billeder eller videoer der.

- Jeg siger dig endnu en gang, at selv adgangen til den første sal er dødsensfarlig, påpegede den ældre specialperson.

- Det forstår vi godt, sagde jeg med det samme.

- Jeg har talt med mine medvagter. Vi har besluttet at lade en af jer gå ind i det første rum i grotten. I ville ikke komme længere alligevel, I har ingen chance for at bestå prøvemeditationen. Ingen har været i stand til at gøre det endnu.

- Tak skal du have.

- Men det, man absolut skal huske på, fortsatte den ældre specialperson, er at vende om, så snart man får det dårligt. Ellers vil du dø.

- Men du kan tage en lampe med dig," spurgte Lobankov.

- Ja, men kun en svag en.

Tilbage i lejren undrede vi os over årsagerne til, at en af os fik lov til at komme ind i det første rum i *Samādhi-hulen*.

- Det er helt sikkert nemmere for dem at lukke os ind i det første rum og vise os, at hulen er utilgængelig, end at bevogte os. Ellers opdager vi måske selv hulen, går ind og dør, sagde Lobankov.

- Jeg indvendte, at de måske er bange for, at vi vil invadere med hele gruppen. Hvis vi alle døde der, ville de være i store problemer, men på den anden side kunne vores kombinerede torsionsfelter også have en destabiliserende effekt på *Samädhi*. Tænk på gruppen af kinesiske kommunister, og hvad der skete med dem!

- Det er også muligt, fortsatte Lobankov, at de tror, vi er særlige mennesker, der beskytter en *Samädhi-hule* i Rusland, og som vil finde ud af, om en russisk særlig person kan komme ind i en tibetansk *Samädhi-hule*.

Det var de spørgsmål og bekymringer, der bevægede os. Til sidst blev det besluttet, at jeg skulle tage til *Samädhi-hulen*.

Vi fire (den yngre særlige person, mig, Lobankov og tolken Kiram) forlod bopladsen. Vi gik to eller tre kilometer ad en bjergsti ved siden af en kløft. Så drejede den yngre særlige person ind på en smal sti, der førte op ad en bjergskrånning. Vi krydsede en skrænt og kom ind i et område med stejle skrænter. Den yngre særlige person førte os, mens vi snoede os gennem klippeblokke, til en lille grottelignende fordybning i klippen.

Dette skulle være *Samädhi-hulen*, spurgte jeg mig selv tvivlende og huskede lamaens ord om, at *Samädhi-hulerne* var godt gemt. Men der var mange lignende huleagtige lavninger i dette øde område. Og hvor mange huleagtige grotter kunne der ikke være i de omkringliggende bjerge, hvis panorama åbnede sig foran os?

I Samädhi-hulen

- Vi er ankommet, sagde den yngre særlige person.

Vi satte os ned, tog en dyb indånding, og jeg forberedte mig på at gå ind i grotten. Det var midt på dagen. Desværre var det ikke fuldmåne, når de særlige mennesker går ind i *Samädhi-grotterne*.

Jeg tog min Goretex-jakke på, tog en skihue på og tog et reb og en vandrestav med for en sikkerheds skyld. Så tjekkede jeg lampen.

Den lille passage blev bredere efter et par meter. Jeg vendte mig om, stak hovedet ud af kulverten og spurgte den yngre specialperson om lov til at få taget et billede her. Den yngre

En særlig person indvilligede - noget overraskende for mig. En gang og ikke mere. Lobankov behøvede ikke at få det at vide to gange.

Alle blev ved indgangen til *Samādhi Y-hulen*. Jeg gik indenfor. Efter den føromtalte udvidelse begyndte en smal passage på 2-3 meters bredde. Efter at have gået omkring 30 meter, allerede i komplet mørke, stødte jeg på en lukket jerndør på det smalleste sted. Jeg stoppede op i forbløffelse.

Pludselig hørte jeg fodtrin bag mig. Mit hjerte bankede. I lyset fra min lampe fik jeg øje på den yngre specielle person. Han nærmede sig mig lydløst, åbnede låsen og gik lige så lydløst.

Jeg kiggede på døren. Den var lavet af 5-6 mm jern og malet med rød, brun og gul maling. Farvemønstrene dannede tre figurer, der svagt lignede øjne. Døren var cementeret ind i klippen.

Foroverbøjet gik jeg videre. På en eller anden måde havde jeg på fornemmelsen, at nogen havde lukket døren bag mig.

Efter at have gået et par meter mere, befandt jeg mig i en bred hal. Jeg følte mig kold og tog min skihue på. Jeg gik 15 til 20 meter ind i hallen, stoppede op og lyttede til mine fornemmelser. Jeg kunne ikke mærke nogen effekt på mig. Jeg slukkede lampen og stod i mørket i et par minutter. Absolut mørke, som det kun kan være i huler, og fuldstændig stilhed. Jeg lyttede til mine fornemmelser igen - alt var normalt. Kun det rytmiske hjerteslag fik mig til at føle, at jeg var i live. Der var ingen frygt, tydeligvis var den mangeårige sportslige og kirurgiske vane med at være i stand til at koncentrere sig i komplicerede situationer tydelig her.

Jeg tændte lampen igen og gik videre. På den modsatte side så jeg en anden passage, der var omkring to meter bred. Jeg tænkte, at det måtte være den passage, hvor den psyko-energiske barriere i *Samādhi-højderne* begynder at virke.

Jeg var meget opmærksom på mine fornemmelser og nærmede mig denne gang. Alt forblev normalt. Men en eller to meter fra indgangen mærkede jeg en svag følelse af uro. Først troede jeg, at det var angst, og forsøgte at undertrykke den. Ved indgangen til gangen blev jeg uventet overvældet af en følelse af ægte frygt, som forsvandt lige så uventet efter et par dusin meter i korridoren. Nu følte jeg mig mere og mere utilpas, og efter endnu et par skridt fik jeg hovedpine.

Generelt kan jeg sige, at jeg ikke er en ængstelig person, og det var ikke første gang, jeg havde været i bjerge og huler. Jeg følte mig

Det var tydeligt, at frygten og ubehaget på en eller anden måde kom udefra.

Efter endnu et par skridt blev følelsen af ubehag stærkere, og hovedpinen tog til. Efter yderligere ti meter blev hovedpinen så slem, at jeg næsten ikke kunne holde det ud. Jeg stoppede op, slukkede lampen og forsøgte at koncentrere mig. Det lykkedes mig at huske, hvordan jeg havde skadet min menisk og revet et ledbånd over i knæet på en march gennem Sajan-bjergene, omkring 200 kilometer fra den nærmeste bebyggelse. Dengang blev jeg ved med at stoppe op og mobilisere al min viljestyrke mod den uudholdelige smerte.

Tilbage i Sajan hjalp viljesanstrengelsen ikke, men her i grotten gjorde den. Hovedpinen kom i pulserende bølger med en vis regelmæssighed, hovedet så ud til at briste i næste øjeblik. Men denne uforståelige følelse af indre spænding var næsten uudholdelig. I dybet af min sjæl forstod jeg, at denne følelse kom udefra. Det var en fornemmelse, som om din sjæl ophidsede dig og ønskede at forlade dig. Så dette var vejen ind i dybet af den mystiske *Samādhi-hule*; den del af mit sind, der var ansvarlig for den modsatte følelse af tilfredshed - følelsen af ubehag - blev udsat for ydre påvirkning.

Jeg tændte lampen og tog et par skridt mere med al min resterende viljestyrke. Jeg blev overvældet af en voldsom svaghed, mit hoved smertede som en gal, min plagede sjæl nægtede at hvile. Jeg indså, at jeg ikke kunne gå længere, ellers ville jeg dø. Jeg rettede lampens stråle fremad, men hånden med lampen undslap min vilje. Sveden løb mig i øjnene, guderne må vide, hvor den kom fra i den kolde hule.

Lampens stråle oplyste meget kort enden af gangen og den store grottesal bagved kun svagt. Jeg undertrykte smerten og den mentale forvirring og kiggede fremad. Lyset var ikke nok! Så det var derfor, de særlige mennesker anbefalede at bruge en svag lampe, tænkte jeg.

Lampens svage lys oplyste nogle sten og et par mørke forhøjninger over jorden. Hvad er det for noget? Er det figurer af mennesker i Samdd/zitilstanden? Ja, det var noget, der lignede menneskefigurer. De virkede enorme på mig i lampens svage stråle.

Det er alt, hvad jeg kan sige. Jeg vendte mig om og gik tilbage, slæbende på benene. På vej til den første sal snublede jeg og faldt.

Så stod jeg i midten af den første sal med ryggen til korridoren, som svækkede mig med en mystisk kraft. Langsomt indså jeg

Jeg indså, at jeg var i live. Jeg kunne tænke klart igen, hovedpinen forsvandt, og følelsen af ubehag forsvandt. Jeg indså, at hvis jeg var gået længere, ville jeg være død. Lemurianere, atlanteanere! De lever, har levet i millioner af år! De bevarer sig selv for menneskeheden på jorden! Hvad er jeg sammenlignet med dem? Et lille sandkorn, tænkte jeg. Jeg huskede igen mine fornemmelser i gangen, der førte til *Samädhi-salen*. Og hvor stærke de stadig er! Hvem er han, den gådefulde han? En Lemuro Atlantean? Jeg huskede en indviedes udtalelse om, at der ikke er behov for at beskytte Shambhala - den er meget stærkere end menneskene på jordens overflade. Først nu, e f t e r a t h a v e m æ r k e t kraften i den psykiske energi, begynder jeg at forstå dens styrke. Jeg vil ikke være i stand til at besejre Ham, medmindre jeg får Hans tilladelse til at cirkulere omkring

Tanker i mit hoved.

Men der var stadig en vis tvivl. Måske overdrev jeg effekten af den psyko-energetiske barriere? Måske virkede det kun sådan på mig i stilheden i grotten? Jeg vendte mig om og gik tilbage til passagen, d e r førte ind til *Samädhi-salen*.

Begivenhederne gentog sig i samme rækkefølge. Følelsen af uro kom på nøjagtig samme sted foran indgangen til gangen. Jeg stoppede op og lyttede til mine fornemmelser; de kom tydeligt udefra. Jeg blev igen overvældet af en følelse af uro og en pulserende hovedpine. Begge dele blev intensiveret, efterhånden som jeg bevægede mig fremad, og på omtrent samme tidspunkt, som de blev uudholdelige, overmandede svagheden mig. Jeg havde ikke længere kræfter til at løfte min hånd med lampen. Jeg vendte mig om.

Igen stod jeg i midten af det første rum, igen slukkede jeg lampen, og igen lyttede jeg til mine fornemmelser. De aftog gradvist, men den tilbageværende følelse af svaghed var meget stærkere. Nu var jeg næsten ikke i tvivl om, at alle disse fornemmelser ikke *var* resultatet af en stresstilstand, men et udtryk for effekten af den psyko-energetiske barriere i *Samädhi-hulen*. Med et virkelig tungt hjerte forblev jeg tro mod mit princip om tredobbelt kontrol, samlede mine sidste kræfter og gik endnu en gang til passagen, der fører ind i *Samädhi-hallen*. Jeg gik gennem de velkendte zoner af rastløshed og frygt, zonen af ubehag og hovedpine, men nåede ikke det sted, hvor disse fornemmelser var stærkest. Jeg var nået til vejs ende.

Jeg vendte om og gik tilbage. Jeg var lettet over at se det første rum i hulen i lyset fra lampen, nåede derhen og ledte efter et sted at spise.

Jeg gik hen til passagen til udgangen på den modsatte væg. Jeg gik hen mod en mørk plet, men det viste sig bare at være en fordybning i væggen. Den næste var den rigtige gang. Der var døren! Jeg gik igennem den til hulens udgang. Svagheden plagede mig. Jeg huskede Helena Blavatskys ord: "Disse huler er beskyttet af hele åndens hærskarer..."

Dagslyset gjorde ondt i mine øjne. Valeri Lobankov kom hurtigt hen til mig, krammede mig hårdt og spurgte:

- Er du i live, gamle ven?

-Jeg er i live, sagde jeg på engelsk af en eller anden grund.

Mystikkens forhæng - løftet en smule

I lejren var jeg plaget af svaghed og hovedpine. Vener Gafarov målte min puls og mit blodtryk og lyttede til mit hjerte. Min puls var let forhøjet, mit blodtryk var normalt, og mit hjerte fungerede godt. Efter to dage var svagheden væk, og jeg genvandt min normale vitalitet. Hovedpinen fortsatte dog i et par dage mere. Senere, tilbage i Rusland, fik jeg foretaget et grundigt hjerte- og nyrecheck - alt var fint. Vi pakkede vores rygsække og tog til landsbyen for at sige farvel til de specielle mennesker. De kiggede lidt underligt på os, måske kede de sig over, at de besøgende gik, som havde vist så uahæmmet interesse for den, de havde viet deres liv til, eller måske var de lettede over, at de fremmede ikke længere udspurgte dem om den store hemmelighed, som de bevogter.

Inden i mig kæmpede to modsatrettede følelser med hinanden. På den ene side var der glæde over, at det trods alt var lykkedes os at møde de særlige mennesker, tale med dem, se Samādhi-grotten, gå ind i den og endda mærke den berømte psyko-energetiske barriere. På den anden side var der forfærdelse over, at der kun var få meter til menneskene i *Samādhi-tilstanden*, og at det ikke havde været muligt at nå ind til dem, se på dem og undersøge dem. Den psykoenergetiske barriere, hvis effekt jeg kunne teste, virkede på en eller anden måde mystisk og overvældende. Sama<i/z>grotterne har kun løftet lidt af sløret for deres mystik, men ikke åbnet det helt.

Vil nogen nogensinde kunne opklare dette store mysterium?

Det ved jeg ikke.

Ikke desto mindre kan vi drage videnskabelige konklusioner af vores tur til hulen og vores samtaler med de særlige mennesker.

1. *Samädhi-grotterne* er virkelige.

2. I *Samädhi-hulerne* er mennesker med forskelligt udseende (tydeligvis fra forskellige civilisationer) i *Samädhi-tilstand*.

3. *Samädhi-hulerne* er beskyttet af en psyko-energetisk barriere, der skaber følelser af frygt, angst, spænding og forårsager hovedpine og svaghed. For uforberedte mennesker er den psyko-energetiske barriere uoverstigelig.

4. Vi modtog information om udseendet af forskellige mennesker, der er i *Samädhi-tilstanden*. Disse oplysninger kan bruges til at korrigere og rekonstruere udseendet af mennesker fra tidligere civilisationer.

Hvor ville vi gerne have opnået et endeligt resultat ud over disse tørre videnskabelige konklusioner, det vil sige med vores egne øjne at se mennesker fra tidligere civilisationer og bevise eksistensen af menneskehedens genpulje! Men det moderne menneskes muligheder er begrænsede, og dets videnskabelige nysgerrighed er ikke så vigtig sammenlignet med den vigtige rolle, som menneskehedens genpulje spiller. Så tiden til at opklare dette store mysterium er endnu ikke kommet. Lad os huske den ældre specielle mands ord om, at det moderne menneske ikke kan gå ind i en lang *samädhi*, fordi det har en svag ånd. Det er derfor indlysende, at intet moderne menneske kan gå ind i disse *samädhi-huler* og komme i kontakt med menneskehedens genfond. Der vil helt sikkert komme en tid, hvor denne hemmelighed vil blive afsløret.

På nuværende tidspunkt er vi kun lige begyndt at forstå, at der ud over den fysiske verden også findes en subtil verden - en verden af psykisk energi. Kraften og betydningen af denne energi er endnu ikke rigtig tilgængelig for os. Jeg tror, at den psykoenergetiske barriere i *Samädhi-hulerne* stadig er uoverstigelig. Men tiden vil også komme til det.

Valeri Lobankov, som er specialist i feltfysik, siger, at den psykoenergetiske barriere virker ved at dreje menneskesjælens torsionsfelter i negativ retning. Lad mig minde dig om, at dårlige tanker og sygdomme roterer torsionsfelterne i negativ retning, mens gode tanker og sundhed roterer dem i positiv retning. Ifølge Lobankov kan de fornemmelser, jeg havde ved indgangen til *Samädhi-hulen*, forklares med rotationen af disse torsionsfelter i en negativ retning, som er ansvarlige for følelsen af frygt, rastløshed og ubehag. Med andre ord, effekten af den psyko-energetiske

Den første barriere realiseres på niveauet for den subtile verden, og hovedpine og svaghed som fysiske manifestationer er resultatet af denne indflydelse. Lobankov antager også, at tænkning hovedsageligt realiseres på niveauet for torsionsfelterne i sjælens mentale legeme, og at gehini er den computer, der konverterer tankeprocessens psyko-energetiske øjeblikke til reelle nerveimpulser og dermed kontrollerer menneskekroppen. Rygsækken vejede på mine skuldre som sædvanlig. De gådefulde *Samādhi-huler* fjernede sig mere og mere for hvert skridt. Det er nemt at tænke på alt det, der er under rygsækken. De særlige mennesker har fortalt os en masse om udseendet af mennesker fra tidligere civilisationer, som de ser med deres egne øjne i hulerne. Nu kan vi tilføje vores videnskabelige data til rekonstruktionen af Lemuro-folkets udseende. Atlantier og Atlantier specificerer eller korrigerer.

Kapitel 9

Hvordan så menneskerne i tidligere civilisationer ud?

Oprindeligt ville vi beskrive vores ideer om fremkomsten af mennesker fra tidligere civilisationer i kapitlet "Hvem var de, lemurerne og atlantiderne?". Men det har vi udskudt for at tage højde for, hvad vi har lært af de særlige mennesker, som allerede har været i en *Samädhi-hule*.

Information fra litteraturen

I tidligere kapitler blev der formidlet en vis idé om, hvordan lemurianerne og atlantiderne så ud. Disse beskrivelser, der var baseret på litterære referencer, måtte uundgåeligt forblive meget generelle. Ingen havde nogensinde forsøgt hypotetisk at genskabe udseendet af mennesker fra tidligere civilisationer. Og det kan forklares. Den viden, som de indviede har og helt sikkert modtog fra det generelle informationsrum, er ret omfattende, så en detaljeret gengivelse af så fine træk som øjen- og næseform, kranie størrelse osv. var næppe mulig. For at gøre dette måtte man analysere deres "efterkommere" på jorden (profeter som Buddha) eller personligt finde ud af mere om Samädhi-højderne.

Ifølge de oplysninger, der hidtil har været tilgængelige i litteraturen, har det ikke været muligt at lave et hypotetisk portræt af disse mennesker. Der er kun to brugbare referencer. Den første kommer fra Lobsang Rampa, en af nutidens vigtigste yogier (Det tredje øje, 1958, s. 306), som beskriver sit besøg i en *Samädhi-hule*, hvor han i nogen tid befandt sig i *Samädhi-tilstanden*. Lobsang Rampa* skriver:

"Tre nøgne gyldne skikkelser lå foran os. To mænd og en kvinde,men hvilken størrelse! Kvinden var hele tre meter

**Alle citater fra Lobsang Rampa i bogen henviser til værket "Det tredje øje", der er anført i kildelisten.*

lang, mens hun lå der, og den højeste af de to mænd var langt over fire. Deres hoveder var store og en smule spidse mod toppen af deres hoveder. Deres hager var smalle, deres læber tynde og deres munde små. Næsen var lang og smal, mens øjnene, der var regelmæssigt udskårne, lå dybt i deres øjenhuler. De var ikke døde skikkelser - de så ud, som om de sov. "

Hvem er det, Lobsang Rampa beskriver? Det forekommer mig, at han beskriver atlantiderne i *Samādhi-tilstanden*. Kan man tage denne beskrivelse alvorligt? Det ved jeg ikke rigtig. Men hvis man tænker på, at denne beskrivelse på mange måder svarer til rapporterne fra de særlige mennesker, er man nødt til at være opmærksom på den.

Den anden rapport, som er noget særligt, kommer igen fra Blavatsky:

"Resterne på Påskeøen, for eksempel, er de mest forbløffende og veltalende monumenter over de oprindelige kæmper. man behøver blot at undersøge hovederne på de kolossale statuer, som er forblevet ubrudte, for med et blik at genkende de type- og karaktertræk, der tilskrives giganterne af den fjerde race." (S. 234)

Hun skriver om statuen af Buddha:

"Disse "Buddhaer", selvom de ofte er vansirede af den symbolske repræsentation af store hængende ører, viser ved første øjekast en mærkbar og betydelig forskel i deres ansigtsudtryk fra statuerne på Påskeøen. De kan være af samme race. " (S. 235)

Denne beskrivelse fra den indviende Blavatsky er interessant, fordi den tydeligt drager en parallel mellem Buddhas udseende og Påskeøens afguder og udseendet af folket af den fjerde race - atlanteanerne. Eftersom Buddhas udseende adskiller sig fra påskeøens afguder, kunne man tro, at nogle atlanteanere (sandsynligvis de gule) lignede Buddha, mens andre (sandsynligvis de sorte atlanteanere) lignede påskeøens afguder.

Vi tog højde for alle disse litteraturreferencer i vores rekonstruktion.

Metodologien

I vores meget komplekse projekt med hypotetisk at rekonstruere udseendet af mennesker fra tidligere civilisationer, tog vi følgende i betragtning:

1. Rekonstruktionen af det ydre af den person, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer. På den ene side hjalp rekonstruktionen os allerede under ekspeditionen, fordi vi var i stand til at vise den og diskutere den. På den anden side kan den lignende afbildning af de usædvanlige øjne på alle templerne ikke være en tilfældighed: Det er højst sandsynligt øjnene af en forfader til vores civilisation, der, som man antager i Østen, er Bonpo Buddha (eller Rama).

2. Vidnesbyrdene fra de særlige mennesker, der har adgang til de usædvanlige mennesker i *Samädhi-hulerne* og så dem med deres egne øjne.

3. Beskrivelsen af Buddhas udseende af folk, der havde set ham med deres egne øjne. Buddhas usædvanlige udseende og også Blavatskys mening om sammenligneligheden af hans udseende med mennesker af den fjerde race fører til den konklusion, at det er beskrivelsen af en atlanteaner.

4. Oplysningerne i litteraturen om menneskers udseende i tidlige civilisationer.

Vi forsøgte at udvælge det, der var modstridende i alt dette, og kun bruge de øjeblikke, der var logisk konsistente efter flere tjek.

Det er kendt, at der var 5 civilisationer (racer) på jorden. Da vi rekonstruerede udseendet af folkene i disse jordiske civilisationer, stødte vi på visse vanskeligheder med den første og anden race og de tidlige lemurianere på grund af mangel på information, bortset fra deres fragmentariske beskrivelse af Blavatsky og Steiner. Vi fokuserede derfor på rekonstruktionen af de sene lemurianere (lemuro-atlantierne) og atlantierne.

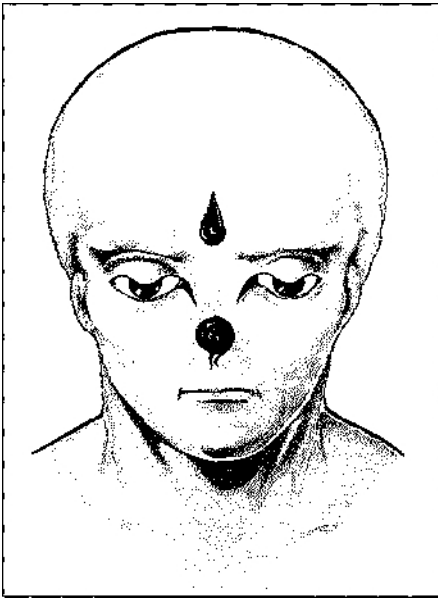
Fremkomsten af Lemuro Atlantians

Da vi rekonstruerede udseendet af den mand, hvis øjne er afbildet på de tibetanske templer, og fik et ansigt, der var helt usædvanligt for et menneske, med enorme øjne, et stort kranium, et tredje øje og en ventillignende næse, spurgte vi os selv: Hvem er det? Vi antog, at det var sådan, atlantiderne så ud - folk fra den forhistoriske æra.

civilisation. Det troede vi stadig på under vores ekspedition, selvom det var en stor fejltagelse.

Under ekspeditionen opstod der tvivl i vores sind om, hvorvidt den person, vi afbildede, var en atlanteaner. Lamaerne og de særlige mennesker så personen på vores billede som den, de kalder "han", selvom de kendte til atlantiderne og tydeligt forstod betydningen af ordet "atlantisk".

Den sidste tvivl blev fjernet af en vigtig religiøs dignitar fra Moskva efter vores ekspedition. Da jeg præsenterede ham for den hypotetiske afbildning af en atlanteaner, protesterede abbeden:

- Det er ikke en atlanteaner!
- Så hvem tror du, det er?

- Det er en lemurianer!" svarede abbeden.

- Hvorfor tror du det?

- Jeg ved det.

- Hvordan har du fået den viden?" spurgte jeg forbløffet.

- Jeg har ingen viden, jeg har vejledning, svarede abbeden.

- Hvad betyder det - "lederskab"?

- Du guider min viden.

- Er du en insider?

-Ja.

Samtalen med personen i den sorte kjole var let. Lige så snart jeg havde

Udseendet af manden rekonstrueret efter øjnene på de tibetanske templer begyndte at tale, han fortsatte min tanke. Jeg havde en fornemmelse (tegning af O. Ishmitovaja)

var forbløffet. Jeg vil fortælle dig mere om denne abbed i kapitlet om Shambhala. Vores samtale fortsatte som følger:

- Hvorfor tror du, det er en lemurianer og ikke en atlanteaner?" spurgte jeg.

- Atlanteanerne så anderledes ud. De lignede mere moderne mennesker. De udgør nu grundlaget for menneskehedens genpulje. De

De fleste mennesker i *Samädhi* er atlanteanere. Men dette her - abbeden pegede på vores billede - er en lemurianer! Lemurerne var og er det højest udviklede folk af alle civilisationer! De danner grundlaget for landet Shambhala og Agartha.

- Lamaerne og de særlige mennesker kalder konstant nogen for "Han" i samtalerne om *Samädhi-højderne*. Hvad tror du, spurgte jeg, kan det være, at denne gådefulde Han er en lemurianer?

-Ja.

- Man ved, at der var tidlige (firearmede og træøjede) og sene lemurianere. Blavatsky kalder sidstnævnte for Lemuro-Atlantians. Er det - jeg pegede på billedet igen - en sen eller en tidlig lemurianer?

- En sen en, det er en Lemuro Atlantian.

- Var det tredje øje på lemurianernes pande, eller er det bare et symbol?

- Det tredje øje var meget udviklet hos lemurerne, men det var placeret dybt inde i kraniet. Det på panden er bare et symbol, svarede abbeden.

Her er jeg tvunget til at afbryde dialogen med mine egne observationer om menneskers udseende i tidligere civilisationer.

Så lad os prøve at underbygge, at det ansigt, vi rekonstruerede ud fra øjnene på de tibetanske templer, ikke er en atlanteaners, men en sen lemurianers (Lemuro-Atlantean). For det første er der direkte beviser i litteraturen for, at Buddha var en atlanteaner (Blavatsky, s. 235), og Buddhas ansigt matcher ikke det på vores billede.

For det andet er der flere træk i beskrivelsen af Buddhas udseende, der vidner om, at hans organisme er tilpasset en delvis undersøisk levevis: finnelignende fødder, små membraner mellem finnerne, et stort bryst osv. Hvis vi sammenligner dette med den figur, der er rekonstrueret ud fra øjnene på de tibetanske templer, kan vi se, at sidstnævnte i høj grad er tilpasset en delvis undersøisk levevis. Det fremgår af den ventilformede næse (karakteristisk for vanddyr) og den særlige type øjne. Det giver indtryk af, at evolutionen har ført mennesket fra et delvist liv under vand til et liv på land. Det følger heraf, at den form for menneske, der er mest tilpasset et delvist liv under vand, er den ældste, dvs. lemurerne og ikke atlantidernes.

For det tredje er det mest sandsynligt, at de tibetanske templer afbilder øjnene på en af vores civilisations forfædre. Og det er, for så vidt som de overlevende

Tillad os at bedømme Bonpo-Buddha (eller Rama), som bidrog til genfødslen af den femte race for 18013 år siden. Blavatsky skriver (s. 369), at den femte race, der blev genfødt, blev ledet af guddommelige konger, som hun og andre forfattere betragter som sene lemurianere (lemuro-atlantere). Man kunne antage, at lemuro-atlanterne, som er repræsentanter for den højest udviklede civilisation (de superintellektuelle), og som har bevaret sig selv i *samādhi-tilstanden*, ledte den femte races genfødsel. Det er derfor, disse guddommelige menneskers øjne blev et symbol på de tibetanske templer.

Om vores argumenter er overbevisende eller ej - det er ikke op til mig at bedømme, det er op til læseren at gøre. Vi antager dog, at det menneskeansigt, vi har rekonstrueret ud fra øjnene, tilhører en Lemuro-Atlanteaner.

Samtidig korrigerede vi billedet i forbindelse med indikationerne fra de særlige mennesker og Vener Gafarovs videnskabelige analyse. Ændringerne vedrørte træk ved det tredje øje, ørerne og mundåbningen.

Vi var nødt til at fjerne det tredje øje, der er afbildet i panden, da lamaernes og de særlige menneskers indikationer vidner om, at det blot er et symbol, der taler om det tredje øjes store rolle i livet for mennesker i tidligere civilisationer. Som bekendt er det tredje øje placeret inde i kraniet ved en anatomisk struktur, der kaldes pinealkirtlen.

Vi forstørrede ørerne, fordi de specielle mennesker havde påpeget, at ørerne på de usædvanlige mennesker i hulen var større.

Hvad angår mundåbningen, har vores specialist i stomatologi og maxillofacial kirurgi, Gafarov, udført en videnskabelig analyse baseret på den vertikale forbindelse mellem knoglerne i ansigtets kranium under embryogeneseprocessen.

Det er velkendt, at barnets embryonale udvikling gentager de væsentlige milepæle i menneskets udvikling. Knoglerne i ansigtskraniet dannes individuelt fra begge sider (højre og venstre) og mødes efter kort tid i midten og danner ansigtets skelet. Og mens de andre knogler i kroppen er færdigudviklede i tyveårsalderen, er knoglerne i ansigtets kranium først færdigudviklede i fem- eller tyveårsalderen. Stomatologer forbinder den langsommere udvikling af knoglerne i ansigtets kranium med mange anomalier i mundens udvikling, for eksempel "harelæben", den

"Ulvemund", men også huller i tænderne og paradentose.

Defekter som harelæben (spalte i overlæben) eller ulvens mund (spalte i den øvre gane) opstår på grund af forsinket udvikling på et tidligt tidspunkt i embryogenesen, hvor de to halvdele af ansigtskraniets knogler endnu ikke er vokset sammen og stadig er adskilt af en spalte. Da embryonaludviklingen gentager menneskets evolutionære udvikling, fører det til den konklusion, at ansigtskraniets knogler ikke var fuldt sammensmeltede i midten hos tidligere mennesker.

Hvem af disse gamle mennesker kunne have haft sådan en central kløft i ansigtet? I betragtning af, at spalten mellem knoglerne i ansigtets kranium er et af de tidligste træk, og at knoglerne først dukkede op hos lemurerne (Blavatsky, s. 166), kan man antage, at lemurerne havde en spalte i den øverste gane og overlæbe. Dette bekræftes også af, at der på de tibetanske templer, sammen med de usædvanlige øjne, er afbildet en spiralformet næse, hvis spalte fortsætter nedad (læs: ind i området ved overlæben) til mundåbningen.

Den lodrette spalte, der forbinder mund- og næseåbningerne, havde en vigtig funktion for lemurerens delvise undervandsliv. På siden af den lodrette spalte, hvor kæbehulerne er placeret hos moderne mennesker, havde lemurerne små gæller, der berigede blodet med ilt og dermed gjorde dem i stand til at opholde sig under vandet i længere tid. Vandet, der blev suget ind gennem munden, passerede gennem disse gæller og blev udstødt igen gennem den lodrette sprække. Tilsyneladende havde lemurerne også en stor brystkasse for at kunne opbevare en luftreserve i lungerne til opholdet under vandet. Derfor besad lemurerne, billedligt talt, "fiskelignende" og "pattedyrslignende" elementer af tilpasning til vandet. Gafarov anser overkæbehulerne for at være rudimenter af lemurerens gællelignende strukturer.

Ifølge de anatomiske love betød eksistensen af gæller på siderne af den lodrette kløft, der forbinder mund og næse, at strubehovedet ikke kunne spille rollen som et lydproducerende organ. I dette tilfælde måtte lydproduktionens funktion ligge i næseregionen. Lad os minde om den indiske *svāmin* Ananda Krishna, som fortolkede gamle religiøse kilder på en sådan måde, at de ældste mennesker (tydeligvis lemurer) talte med deres næser, hvorved lydproduktionen ikke kun fandt sted i det normale vokalområde, men også i området for ultralyd og infrarøde bølger.

Hvorfor blev lemurianernes ventil-lignende lydproducerende næse brugt under

Afklaring af udseendet af en sen lemur (ifølge vores data, realiseret af V. Kuprijanov)

Ville den være blevet erstattet af en næse i løbet af evolutionen, som det formodentlig var tilfældet med atlantiderne og menneskerne i vores civilisation? Gafarov og jeg kom til den konklusion, at lemurianernes bløde ventil-lignende næse var meget sårbar over for skader, som samtidig forstyrrede vejrtræknings- og talefunktionerne. Risikoen for at forstyrre så vigtige funktioner førte så åbenlyst til den gradvise dannelse af den almindelige, knogle- og benbundne næse.

*Sen lemurisk i Samädki-tilstanden
(tegning af forfatteren)*

Næsen blev beskyttet af bruskvæv, hvorved evnen til at opholde sig under vand i lange perioder gik tabt på grund af gællernes tilbagegang. Som følge heraf blev det lydproducerende apparat flyttet til strubehovedet, rummene i stedet for gællerne (maxillary sinuses) fungerede mere og mere som et resonanskammer, og det lodrette hul mellem mund og næse voksede sammen.

Derfor mener vi, at de sene lemurianere (lemuro-atlantians) havde følgende ydre karakteristika:

- Størrelse 7 til 8 meter og mere;
- stort kranium;
- store usædvanlige øjne med dobbelt indhug i det øverste øjenlåg;
- spiralformet, ventilformet næse uden næserod;
- lodret spalte mellem næse og mund, på siden af gællerne;
- lille vandret mund;
- lille underkæbe;
- relativt store ører;
- stærk hals;
- stor brystkasse;
- relativt lange arme;
- finnelignende fødder;
- Neglebånd mellem fingre og tæer, der strækker sig til midten af fingrene;
- gullig hudfarve.

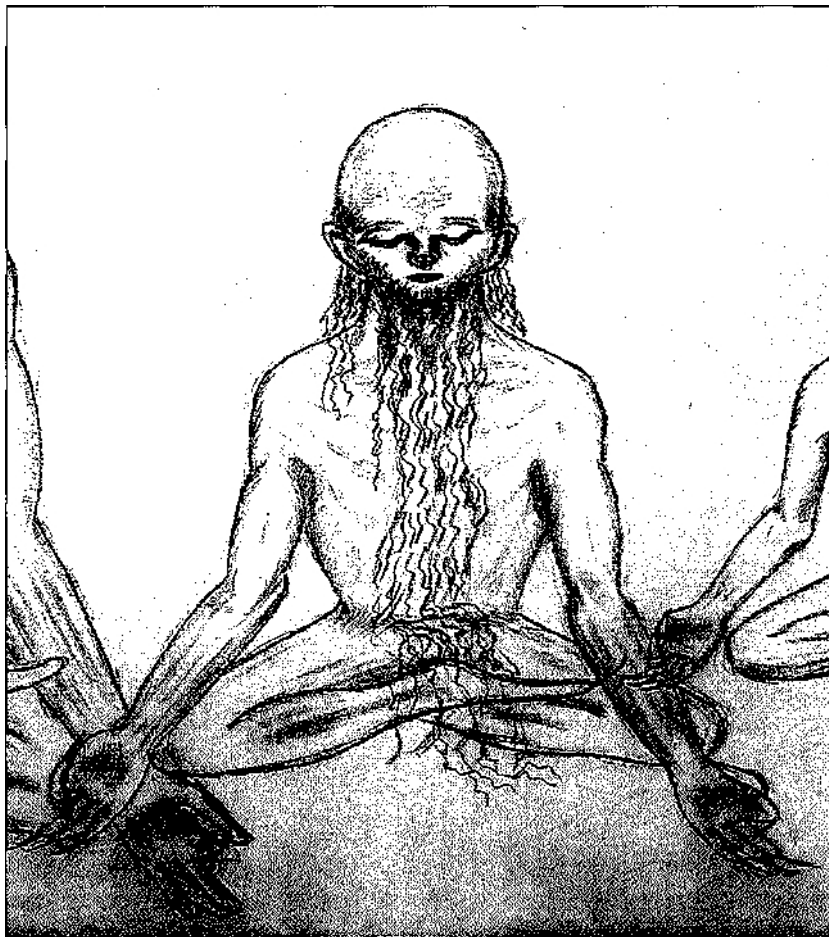
Der er meget, der taler for dette opsummerende udsagn - fejl kan ikke udelukkes, fordi forskning i udseendet af mennesker i tidligere civilisationer ikke kan være helt nøjagtig, selv med den strengeste logik, på grund af det sparsomme faktuelle materiale.

Atlantians tilsynekomst

I disse undersøgelser brugte vi Buddhas ydre kendetegn i kombination med oplysninger indsamlet fra litteraturkilder som grundlag og forsøgte logisk at behandle, at atlantiderne var en evolutionær overgangsform fra delvis liv under vand til liv på land.

Da vi ikke ønsker at kede læseren med alle detaljerne i analysen af de forskellige data, vil vi kort opsummere de væsentlige ydre kendetegn ved atlantiderne.

- Størrelse 3 til 5 meter;
- stort kranium med rund eller tårnlignende form;

*Atiart-dyr i samädhi-tilstand
(tegning af forfatteren)*

- store, usædvanlige øjne, men den dobbelte fordybning i det øverste øjenlåg er mindre end hos lemurerne;
- lige, ikke usædvanlig næse;
- Det lodrette mellemrum mellem næse og mund mangler;
- lille vandret mund;
- Underkæben er noget mindre end hos mennesker fra vores civilisation;
- relativt store ører;
- stærk hals;

- stor brystkasse;
- relativt lange arme, der når ned til knæene;
- finnelignende fødder, men det finnelignende udseende er mindre udtalt end hos Atlantians;
- Neglebånd mellem fingre og tæer, der strækker sig til midten af fingrene;
- hudfarven er enten gul, rød, brun eller sort.

Som et resultat af disse undersøgelser kan det konkluderes, at atlantiderne, ligesom lemurerne, havde klare kendetegn, der vidner om et delvist liv under vand: finnelignende fødder, membraner mellem finnerne og tæerne, stor brystkasse, dobbelt indhug i det øverste øjenlåg. Samtidig havde atlantiderne, i modsætning til lemurerne, flere træk, der er karakteristiske for livet på land: Den ventil-lignende næse var erstattet af en lige normal næse, det lodrette mellemrum mellem mund og næse med gæller forsvandt. I forbindelse med dette må det have været tilfældet, at det lydproducerende apparat flyttede fra næsen til strubehovedet. Det er også indlysende, at atlantiderne kunne tilbringe mindre tid under vandet end lemurerne (gællerne forsvandt).

Det store kranium, som er karakteristisk for atlantiderne (såvel som lemurerne), kunne vidne om både den udviklede hjerne og det udviklede tredje øje, som var placeret inde i kraniet. Det følger heraf, at både atlantiderne og lemurerne var mennesker med et højt intellekt, som ofte brugte det tredje øjes kraft til at mestre forskellige livssituationer.

Udseendet af menneskerne i vores civilisation

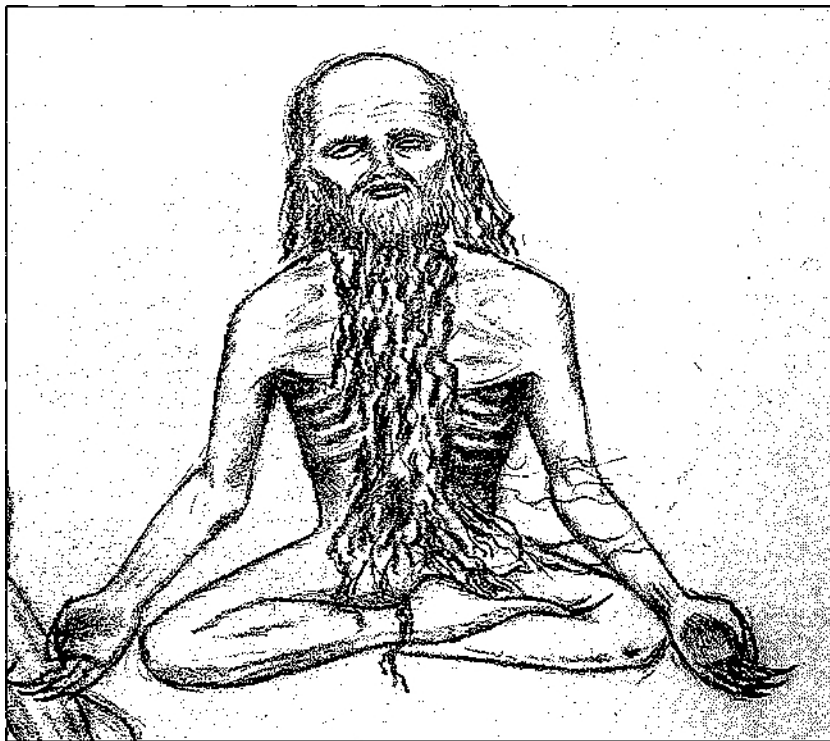
Selvfølgelig ved vi, hvordan vi ser ud. Men efter at have studeret litteraturen om dette emne får man indtryk af, at de tidligste mennesker af den femte race (vores civilisation), som levede på tidspunktet for Atlantis' fald for omkring 850.000 år siden, var betydeligt højere og nåede op på 3 til 4 meter. Derefter blev menneskene gradvist mindre, og efter min mening var de mindst i det 10. til det 18. århundrede. Nu er kropsstørrelsen ved at stige igen. Udsvingene i kropsstørrelse blandt mennesker i vores civilisation har visse paralleller til udviklingscyklussen, ifølge hvilken det åndelige indtil for nylig faldt, og vigtigheden af det materielle steg. Nu er det kritiske punkt imidlertid overstået, og det spirituelle får større betydning. Det fører igen til tanken om, at der er en parallel i evolutionen mellem det spirituelle og det materielle.

se den åndelige begyndelse i mennesket og dets storhed. Det er ikke tilfældigt, at lemurerne og atlantiderne, som havde en højere åndelig udvikling og vidste, hvordan de skulle udnytte den psykiske energi, var betydeligt større end os.

I løbet af udviklingen har vores civilisation mistet evnen til at leve delvist under vand. Fødderne er bedre tilpasset til at gå end til at svømme, membranerne mellem fingrene mangler, øjnene er forandrede osv.

Det kan ikke udelukkes, at kontinenterne på lemurenes og atlanteanernes tid var mindre, og at menneskene i de tidligere civilisationer derfor i højere grad brugte havet til at leve på.

Nutidens mennesker mangler også funktionen af det tredje øje. Det er kun bevaret i rudimentær form som en epifyse. Det tredje øje havde tydeligvis

Mennesket fra vores civilisation i Samādhi-tilstanden (tegning af forfatteren)

De større kranier hos atlantiderne og især lemurerne taler for dette. Den større størrelse af kraniet taler naturligvis også for lemurerens og atlantidernes højere intellektuelle evner.

Hvorfor er et så vigtigt organ som det tredje øje, der koncentrerer psykisk energi, så gradvist svundet ind hos mennesker i vores civilisation? Det er så meget mere mærkeligt, som man fra et evolutionært synspunkt burde have observeret en stigende betydning af det tredje øje og dets udvikling fra den ene civilisation til den næste, især fordi det kunne bruges til at påvirke tyngdekraften og overføre tanker telepatisk.

Efter vores mening er årsagen til det tredje øjes atrofi i vores civilisation det sidste budskab fra *So'Ham*. Det afbrød, som læseren allerede ved, den menneskelige ånds konstante forbindelse med det generelle informationsrum.

Under forholdene i de tidligere civilisationer tjente det tredje øje til at tune ind på frekvensen i det generelle informationsrum. Dette var naturligvis det tredje øjes hovedfunktion. Da det sidste budskab fra *So'Ham* fjernede denne funktion fra vores civilisation, forkørblede det tredje øje. Kun nogle få mennesker er i stand til at overvinde *So'Ham*-barrieren og tune ind på frekvensen i det generelle informationsrum. Disse få mennesker er de indviede. De kan bruge viden om livet efter døden, den viden, som alle lemurianere og atlantidere kunne bruge.

Det sidste budskab fra *So'Ham*, hvis konsekvens var princippet "erkend dig selv" (eller "Amen"), satte sit præg på udviklingen af mennesker i vores civilisation. Menneskene i vores civilisation, der er afskåret fra den højere åndelige begyndelse, realiserer primært sig selv i den fysiske verden, hvilket afspejles direkte i deres udseende.

Kapitel 10

Manden, der levede i 300 år

Efter vores march til *Samādhi-hulerne* stoppede vi i Kathmandu i tre dage. Mens jeg organiserede ekspeditionens notater, havde Lobankov og de andre ekspeditionsmedlemmer to ekstra møder, som begge var ret produktive.

Hvad står der skrevet i *Vedaerne* (Vedaerne)?

Vores ekspeditionsdeltager Sheskand Ariel havde arrangeret et møde med professor Shivaraia Acharid Kavnadaniayana fra Nepal University. Han betragtes som en af de bedste kendere af *Vedaerne* og kender dem i original, skrevet på det ældste sprog i verden - sanskrit. Hvad er vedaerne? De er de mest fundamentale og ældste skrifter i verden. De svarer til hovedtrækkene i en religion, men er mere detaljerede. De blev skrevet af en ukendt forfatter. Sanskrit - i dag et dødt sprog - anses for at være det sprog, som atlantiderne talte.

Vedaerne er skrevet efter en tilsyneladende usædvanlig logik, som slet ikke svarer til vores logik. *Vedaerne* er svære at forstå og svære at begribe. Derfor var professor Shivaraias korte forklaring af det essentielle indhold ekstremt værdifuld.

Professor Shivaraia fortalte Lobankov om en verdensomspændende oversvømmelse i den tidlige oldtid, som dræbte næsten alle mennesker fra den tidligere civilisation (atlantiderne). Højt oppe i Himälaya boede en mand ved navn Manu, som var i stand til at meditere og gå ind i *Samādhi-tilstanden*. Når vandet trak sig tilbage, vendte han tilbage fra *Samādhi-tilstanden*. Manu var ikke en gud, men han havde masser af energi. Han forstod fiskenes sprog og lærte af dem, at et andet menneske ved navn Sid ventede på ham på et andet bjerg, som ikke var oversvømmet. Sid repræsenterede en genetisk pool* og forenede mennesket i sig selv,

** Det er meget muligt, at det var det, Blavatsky skrev om, da hun opfordrede til oprettelsen af et "afsondret sted -Vara", hvor der udover mennesker er frø af dyr, planter og meget mere.*

frøene fra dyr, planter osv. Manu og Sid fødte menneskeheden civilisation på ny. Manu skabte også mange buddhaer, som hjalp menneskeheden til nyt liv.

Dette uddrag fra *Vedaerne*, som professor Shivaraiia har givet, kan forstås som et bevis på eksistensen af en genfond for menneskeheden (såvel som for dyr og planter), som hjalp menneskeheden til en ny begyndelse efter den verdensomspændende oversvømmelse. Og Buddhaerne, der vendte tilbage fra *Samādhi-tilstanden*, hjalp den genfødte menneskehed med at udvikle sig på fremskridtets vej.

Lobankov udspurgte professoren særdeles grundigt om fænomenet *samadhi*. Der er en masse information om det i *Vedaerne*. En person kan komme i en *tilstand af samadhi*, når hans bevidsthed er løsrevet fra fysiske objekter, når bevidstheden hviler i sig selv. Stofskiftet falder til nul, og udvekslingen af energi ophører. En kortvarig *tilstand af samādhi* kan realiseres alle steder undtagen i et bål. De mest velegnede steder er hellige steder - *sadbala*, som ligger i bjergene på kanten af evig sne. En længerevarende *samādhi-tilstand opnås bedst i en hule*.

- Hvad er Shambhala?" spurgte Lobankov.

- Dette er et hulesystem med mennesker i *samadhi*, står der i

Vedaerne, svarede professoren.

- Findes Shambhala virkelig på jorden?

-Ja.

- Kan man besøge en hvilken som helst *Samādhi-hule* for at bevise eksistensen af tidlige mennesker i *Samādhi-tilstand*?

- Du vil aldrig kunne føle, røre eller fotografere folk i *samadhi*, fordi du ikke har lov til det, og fordi de er beskyttet. Det er ligesom matematik, hvis du løser en ligning, får du løsningen, som du heller ikke kan røre eller føle,

svarede professor Shivaraiia. En mærkelig sammenligning - ligesom

matematik! På den ene side eksisterer menneskerne i *samadhi* virkelig i den fysiske verden, men på den anden side kan man ikke komme helt tæt på dem og undersøge dem. Det er klart, at rollen af *samadhi* er for vigtig for bevarelsen af livet på jorden. Guru Noshari

Nat

Gennem ham lærte Lobankov og Jakovleva om en person, der har været i live i over 300 år.

Guru Noshari Nat driver en af de mest berømte ashrams (meditationsskoler) i Nepal og er en højt respekteret mand i sit land. Hver dag

Guru Noshari Nat

Noshari Nat i det vestlige Tibet med en mand, der har levet i mere end 300 år. Hans navn er Kunga Georgi Lama. Han går normalt ind i en hule på fuldmånedagen i august og synker ned i *Samädhi-tilstanden*. Efter seks måneder vender han tilbage til folket og lever et helt normalt liv i omkring en måned. I denne periode lever han kun af komælk og bladene fra soma-planten. Derefter vender han tilbage til hulen og synker tilbage i *samädhi* i endnu seks måneder.

Da Guru Noshari Nat var i området omkring denne hule, hørte han fra en vesttibetansk lama om en person, der havde levet i mere end 300 år. Guruen bad ham om tilladelse til at besøge grotten og se Kunga Georgi Lama i *samädhi-tilstand*. I betragtning af Guru Noshari Nats religiøse værdighed og høje spirituelle niveau førte den vesttibetanske lama ham ind i hulen. Da Guru Kunga var kommet ind i hulen, fandt han Georgi Lama i *samädhi-tilstand*. Han udvekslede et par ord med ham og overbeviste sig selv om, at alt, hvad han havde fået fortalt om den 300-årige, var sandt.

Efter at have rapporteret om vores undersøgelser stillede Lobankov og Jakovleva guruen nogle direkte spørgsmål.

- Er fænomenet *samädhi*, at mennesker, der er i en lang *tilstand af samädhi*, bliver kilden til nyt menneskeliv i tilfælde af en global katastrofe, en forsikring for livet på jorden?

Han har over hundrede troende omkring sig. Han er også leder af Spiritual Society for the Study of Ancient Languages: Sanskrit, Pali og Nepali.

Guru Noshari Nat har rejst meget i Nepal og det vestlige Tibet. Under en af disse rejser i 1992 mødte han en snemand (yeti) i bjergene i det vestlige Tibet og tegnede ham. Lobankov og Jakovleva så denne tegning af et menneskelignende væsen af enorm størrelse, med lange arme og korte ben.

Samme år blev

- Ja, bekræftede gurun.
- Er der mange *Samādhi-grotter* i Himälåya og Tibet?
- Ja, mange.
- Kan du se folk i *Samādhi-tilstand* i hulerne?
- Det kan du godt. Jeg har også set Kunga Georgi Lama, svarede gurun.

- Er det muligt at tage med dig til den hule, hvor Kunga Georgi Lama er?" ville Lobankov vide.

- Hvorfor ikke, svarede gurun, men dit ophold i Samådhi-hulen nær Kunga Georgi Lama er farligt for ham. Du er ikke forberedt og har ikke mestret meditation.

- Hvorfor skulle vores besøg være farligt for ham? Ville vores bioenergi destabilisere hans *samådhi-tilstand*?

-Ja.

- Er det muligt at besøge Kunga Georgi Lama i *Samådhi-tilstanden* på et bestemt tidspunkt? insisterede Lobankov.

Tænkte gurun:

- Hulen, hvor Kunga Georgi Lama ligger, er bedst at besøge mellem kl. 22 og 23 på alle årets dage, men helst i april eller oktober.

Lobankov og Jakovleva bønfoldt gurun om at hjælpe med at organisere en ekspedition for at besøge Kunga Georgi Lama. Guruen indvilligede, men sagde, at det var vigtigt at mødes med ham igen om 3-4 måneder for at færdiggøre nogle detaljer.

Vil vi være i stand til at møde den 300-årige?

Fire måneder efter afslutningen af vores ekspedition rejste Lobankov til Nepal for at møde gurun Noshari Nat og diskutere den kommende ekspedition med ham.

Hvorfor ønskede vi at møde denne person? Vores erfaringer under ekspeditionen talte imod forventningen om nogensinde at se og undersøge mennesker fra tidligere civilisationer i *samådhi-tilstand*, om ikke andet så på grund af den psyko-energiske barriere. Det var selvfølgelig fristende muligvis at kunne se og undersøge en person fra vores civilisation i *samådhi-tilstand*. Vi var sikre på, at der ikke ville være nogen psyko-energetisk barriere i *Samådhi-hulerne* med folk fra vores civilisation. Derfor anså vi et sådant møde for muligt.

Guru Noshari Nat fortalte Lobankov, at han havde nogle nye oplysninger.

har modtaget. Kunga Georgi Lama, som er over 300 år gammel, havde ændret sine planer og ville komme tilbage fra *Samādhi-tilstanden* i to dage ved fuldmåne i juli 1997. I løbet af disse to dage kunne vi mødes med ham. Guroen ønskede at komme med os. Et møde med Kunga Georgi Lama på et hvilket som helst andet tidspunkt ville være problematisk for os. Desuden tilføjede Guru Noshari Nat, at vi skulle være klædt som lamaer og tage nogle lektioner i meditation og lamaernes ritualer. Desuden sagde guruen, at rejsen var farlig, fordi hulen ligger i området ved Kailash-bjerget.

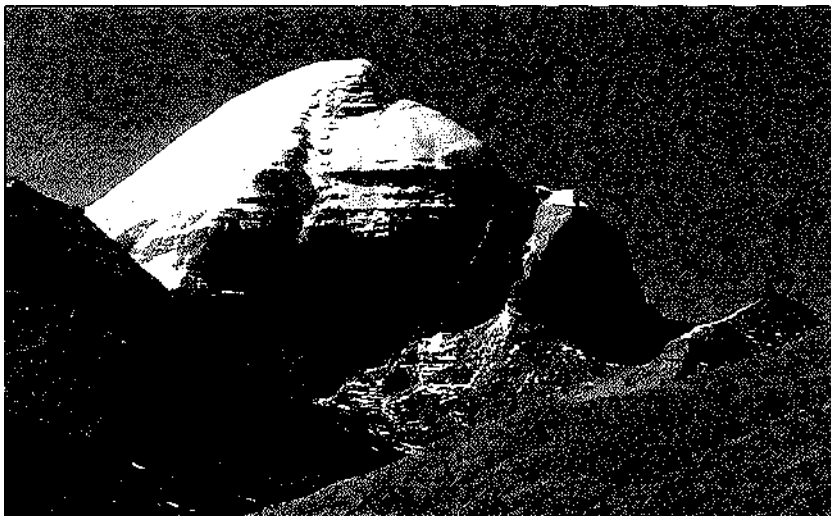
Det gådefulde Mount Kailash

I nærheden af Kailash-bjerget ligger den såkaldte Skeletternes Dal, som ifølge øjenvidneberetninger er fuldstændig overstrøet med knogler. Ifølge Marat Fathlislamov fra Ufa, som har talt med Sathya Sai Baba to gange og har en viden over gennemsnittet inden for religiøse og okkulte videnskaber, er bjerget et sted, hvor folk tager hen for at dø. Et bundt af energi stråler gennem dette område og forbinder jorden med universet. Man mener, at ånden fra den person, der dør her, let kan nå efterlivet via dette energibundt.

Vi fortsatte med at finde flere og flere oplysninger om tilstedeværelsen af usædvanlige energier i området omkring Mount Kailash. Nogle siger eller skriver, at indgangen til Shambhala er i dette område, andre ser den et andet sted.

Langt mere foruroligende end de usædvanlige energier i dette område var de mange dødsfald. Forskere fra Sankt Petersborg rapporterede, at fem russiske bjergbestigere, der havde besteget Mount Kailash, døde efter hinanden en til halvanden dag senere af en ukendt sygdom. Vi fik også at vide, at en gruppe på 200 pilgrimme døde i området omkring dette bjerg, hvor de frøs ihjel i bjergene efter at have spredt sig i forskellige retninger. Der var andre fakta, som fik os til at spærre øjnene op.

Er alt dette sandt? Jeg ringede til indiske forskere og spurgte dem om det. De tilskrev dødsfaldene i dette område manglen på ilt og de lave temperaturer. Men det virkede meget tvivlsomt for os. Foden af Mount Kailash ligger kun i omkring 2000 meters højde, og pilgrimmene, som havde boet i bjergene hele deres liv, kunne næppe bare være løbet fra hinanden og være døde hver for sig. På den anden side kunne man ikke udelukke indflydelsen fra infrarød stråling, som næsten helt sikkert påvirker den menneskelige psyke og forårsager frygt, angst og frygtløshed.

Kailash-bjerget

og endda hjertestop.

Vi europæere har en tendens til at tro, at vi er næsten alvidende. Men lad os huske på, at i begyndelsen af det 20. århundrede var det ikke ualmindeligt at observere tilfælde af mystiske, langsomme dødsfald hos mennesker, der havde opholdt sig bestemte steder. På det tidspunkt vidste ingen, at der var uranforekomster, og at døden indtraf som følge af strålesyge. Så selv i dag er det ikke sikkert, at vi kender alle energikilderne. Så burde der ikke også være en energi i området omkring Kailash-bjerget, som den moderne videnskab endnu ikke kender til, og som nogle gange har en dødelig effekt på mennesker?

Og hvorfor går Kunga Georgi Lama ind i *samādhi-tilstanden* i netop dette område? Hvem ved, måske fungerer denne energetiske zone som den barriere, der forhindrer folk i at blive forstyrret i den hellige *samādhi-tilstand*, især fordi folk i vores civilisation tydeligvis ikke er i stand til at opføre en psykoenergetisk barriere i *samādhi-hulen*.

I bjergvandring og bjergbestigning afhænger meget af lederen. Han er ikke kun ansvarlig for ruten og for at holde sig til den, men også for alle deltagernes liv. Det er også tilfældet her. Som ekspeditionsleder bærer jeg det fulde ansvar. Jeg mener, at vi i øjeblikket ved for lidt om Mount Kailash, og at der er behov for omfattende forberedelser. Det kræver først meget mere information.

Del IV

Verden er mere kompliceret, end vi tror (Filosofisk overvejelse af fakta)

Kapitel 1

Tror jeg på det, jeg har skrevet?

I de foregående kapitler har jeg primært præsenteret faktuel materiale, der er fremkommet ved studiet af det menneskelige øje, men også fra samtaler med lamaer, guruer, *svāminer* og forskere i Østen, kombineret med en analyse af den relevante litteratur.

Da analysen af det faktuelle materiale og litteraturen var afsluttet og konklusionerne draget, begyndte jeg ufrivilligt at tvivle, da de modtagne oplysninger viste sig at være for usædvanlige; på en eller anden måde kunne de ikke forstås rationelt. Men hvis man accepterer det, må man anerkende eksistensen af en genfond for menneskeheden, afhængigheden af udviklingen af vores civilisation af *So'Hams* sidste budskab, eksistensen af en særlig livsform i den hinsides verden og meget mere. Det førte til spørgsmålet: Tror jeg på det, jeg har skrevet?

Videnskabsmandens syn - materialisten

I min 20-årige videnskabelige karriere blev jeg formet som en typisk videnskabsmand, som en materialist. Efter at jeg begyndte mit forskningsarbejde, på det tidspunkt stadig på Anatomisk Institut, blev jeg gradvist involveret i anatomi, histologi, histokemi, biokemi og andre emner, som senere kom mig til gode i mit forskningsarbejde som øjenkirurg. Vores team af forskere skabte transplantationsmaterialet Alloplant, som stimulerer regenerering af patientens eget væv (blodkar, epitel, hornhinde osv.). Ingen havde nogensinde opnået dette før. Muligheden for at "dyrke" menneskeligt væv

"Alloplant"-teknologien åbnede op for nye muligheder inden for kirurgi og gjorde det muligt at hjælpe mange tidligere håbløse patienter. Vores forskningsresultater blev mødt med stor interesse i mere end 35 lande, og nye kirurgiske metoder med Alloplant blev etableret over hele verden.

Men denne retning inden for medicin, skabt på baggrund af en strengt materialistisk tilgang, havde to øjeblikke, som var svære at forklare.

Det første er fænomenet med den hurtige positive effekt af transplantatet, som nogle gange opstår, især under øjenoperationer. Jeg husker en ældre italiensk kvinde, som jeg opererede med Alloplant for nethindebetændelse. Patienten, som lige havde været i stand til at skelne mellem lys og mørke i fem år før operationen, begyndte at tælle fingre på tre meters afstand tre til fire timer efter operationen. Hvordan kan det forklares? Det kunne ikke forklares med vævsregeneration, for vævsregeneration ville tage mindst en til to måneder. Den eneste rimeligt acceptable forklaring kunne kun findes i effekten af transplantationens biofelt; tydeligvis forårsagede transplantationen af Alloplast en reaktion fra de celler, hvis biofelt havde en positiv effekt på nethinden. Vores beskedne viden om biofeltet gjorde det ikke muligt for os at analysere dette fænomen ordentligt.

Det andet øjeblik, som var svært at forklare, var resultaterne af tumoroperationer på øjenlåget med Alloplant. Denne type tumor har en tilbagefaldsrate på 30% og mere med andre behandlingsmetoder, ofte ledsaget af spredning af tumoren over ansigtet og øjenhulen ind i hjernen. Det fører som regel til døden. Da vi begyndte at operere denne type tumorer med Alloplant, frygtede vi, at Alloplant kunne stimulere væksten af tumorcellerne. Vi havde dog ikke noget valg, da et stort område med defekt væv, som var opstået efter fjernelsen af tumoren, skulle lukkes. Efter at have opereret 183 patienter kontrollerede vi resultaterne af operationer, der var blevet udført otte år eller mere tidligere. Resultatet overraskede os - antallet af tilbagefald var faldet fra 30% til 1,2%.

Hvordan kan en så tydelig positiv effekt af Alloplant i den kirurgiske heling af tumoren på øjenlåget forklares? At retfærdiggøre det ved at sige, at vi havde fjernet kræften helt under operationen, ned til den sidste celle, ville ikke være korrekt, da kræften i mange tilfælde var trængt ind i knoglen, og det var teknisk umuligt at fjerne den helt. Så hvorfor voksede de tilbageværende tumorceller ikke igen efter operationen med Alloplant, hvorfor fik de ikke tilbagefald?

Visse forklaringer kunne findes, hvis vi antog, at væksten af de normale celler, der blev stimuleret af Alloplant, havde en konkurrerende effekt på kræftvæksten og "besejrede" den. Vi fandt nogle beviser for dette i eksperimentelle undersøgelser, men vi kunne ikke helt forstå årsagerne til kræftcellernes død. Frem for alt forblev det helt uforståeligt, at ikke kun de kræftceller, der var i direkte kontakt med de regenererende normale celler, døde, men også dem, der var forholdsvis langt væk fra dem. Den indlysende konklusion var, at patientens voksende normale celler havde et stærkt biofelt, som havde en dræbende effekt på de patologiske kræftceller.

I princippet er effekten af biofeltets positive effekt på cellevækst ved helbredelse af forskellige sygdomme kendt. Doktor Zsjan fra Khabarovsk skabte apparatet "Biotron", ved hjælp af hvilket han bestrålede patienter med biofeltet fra voksende planter. Jeg så en af hans patienter og fandt ud af, at healing ved hjælp af biofeltet fra voksende planter var absolut effektiv for hende. Man kan antage, at voksende celler har et uforligneligt stærkere positivt biofelt end normale celler i organismen. Det kan også antages, at biofeltet fra voksende normale celler, der stimuleres af Alloplant, kan have en stærkere effekt på menneskekroppen end biofeltet fra fremmede planteceller.

Det virkede fristende at bruge biofeltet i voksende menneskeceller til at helbrede metastatiske former for kræft. Men hvordan får man feltinformationen ud til hver enkelt metastatisk kræftcelle? Under vores forskning var der flere muligheder for at bruge Alloplant på denne måde til at helbrede håbløse kræftpatienter.

Men som altid i videnskaben er der lang vej fra idé til direkte klinisk anvendelse. Vi indså, at vi havde katastrofale huller i vores viden for at forstå biofeltet som sådan. Desværre var der intet i den videnskabelige litteratur om dette emne.

Er vi nødt til at ty til alle mulige magikere, troldmænd og sensitive for at finde ud af mere om det menneskelige biofelt? Der er for mange charlataner blandt dem.

Den moderne europæiske videnskab er først lige begyndt for alvor at undersøge det menneskelige biofelt. Det ville åbne op for nye muligheder for healing. Samtidig har metoder til at udnytte biofeltet været brugt til healing i Østens lande (Indien, Nepal, Tibet osv.) siden tidernes morgen. For europæisk medicin er begreber som "organismens energibundt" for abstrakte og uforståelige, men for tibetanske læger er det grundlaget for deres årtusindgamle helbredende kunst.

En videnskabsmand kan gå to veje: På den ene side kan han

På den ene side kan han studere tibetansk medicin i detaljer og blive en tilhænger af den, på den anden side kan han fokusere sin opmærksomhed på de grundlæggende aspekter af tibetansk medicin, rette hovedfokus for sin forskning mod at analysere og forstå de generelle aspekter af den psykiske energis, sjælens og åndens funktion for at bevæge sig fra disse generelle positioner til løsningen af specifikke problemer.

I min videnskabelige karriere har jeg altid taget den anden vej, hvor forskeren bevæger sig fra det generelle til det specifikke. Da vi ønskede at løse specifikke medicinske problemer, især kræft, på godt og ondt, gik vi derfor videre til studiet af psykoenergetik og de tilknyttede problemer med menneskets oprindelse og verdens struktur.

Som allerede nævnt førte vores anden videnskabelige retning - okulær geometri - os desuden til at undersøge kilderne til menneskehedens oprindelse nærmere.

Således førte to tilgange, der har en materialistisk forbindelse (forsøget på at løse problemerne med kræft og søgningen efter menneskehedens oprindelse) til forskningsekspeditionen i Indien, Nepal og Tibet. Før ekspeditionen havde jeg slet ikke tænkt på, at vi ved skæbnens ironi ville komme ind på området for okkulte videnskaber og begynde at undersøge religiøse ideer fra et videnskabeligt synspunkt.

Da vi modtog oplysninger om menneskehedens genfond og *So'Hams* sidste besked under ekspeditionen, opstod der frygt. Jeg var vant til at arbejde inden for en strengt materialistisk videnskab, der fungerede på næsten daglig basis, og som ikke gav plads til vidtrækkende overvejelser, og pludselig følte jeg mig næsten tiltrukket af klanen af disse henrykte mennesker, der troede på alle mulige okkulte og esoteriske videnskaber. Jeg havde aldrig haft et seriøst forhold til disse mennesker, men nu blev jeg tvunget til at analysere, hvad de talte om på en så forvirret måde. I hele mit videnskabelige liv har jeg været vant til at bevise rigtigheden af mine videnskabelige konklusioner over for forskere, hvis konservatisme ikke efterlod plads til tvivl. Jeg gik endda ud fra, at denne konservatisme var god, fordi sandheden fødes i en strid om meninger.

Han tror først på Newtons lov, når æblet falder ned i hovedet på ham.

Efter offentliggørelsen af de vigtigste resultater af vores ekspedition i magasinet "Argumente und Fakten" modtog vi mange breve, herunder

breve fra anerkendte forskere. Mærkeligt nok reagerede de fleste forskere positivt og fordomsfrit på vores ekspeditionsresultater. Selv på pressekonferencerne, hvor vi også viste video- og fotomateriale, anerkendte de fleste af de tilstedeværende forskere resultaterne positivt. Det viste sig, at mange var villige til at acceptere det, der egentlig virkede utroligt, f.eks. eksistensen af levende repræsentanter for tidligere civilisationer i *Samādhi-tilstanden*. Og det på trods af, at vi ikke kunne fremlægge nogen håndgribelige beviser for dette, men kun opererede med logiske konstruktioner og indicier. De stolede på logikken og accepterede ubevidst, at mennesket kun er en lille partikel af livet på jorden og ikke naturens herre, og at det ikke står i dets magt at komme i direkte kontakt med menneskehedens genetiske fond.

Det havde jeg ikke forventet. Jeg havde forventet uforståenhed og afvisning, sønderlemmende artikler og beskyldninger som "Han har ikke helt ret". Kun en lille tabloidavis, som udelukkende bliver købt på grund af sit tv-program, udgav med jævne mellemrum artikler om vores ekspedition og angreb voldsomt det ubekræftelige i nogle af vores påstande. Jeg blev endda beskyldt for at have stjålet portrættet af den hypotetiske Lemuro Atlantean fra maleren, der lavede det ud fra min arbejdstegning. Jeg kan godt tegne, men jeg ved også, at en professionel kan gøre det bedre. Jeg havde et langt grin med maleren, V. Kuprijanov, over, hvordan de ønskede at splitte os. Årsagen til denne avis' bitterhed blev senere tydelig. Det viste sig, at denne lille byavis ville have eneret til at udgive vores ekspeditionsmateriale lige fra begyndelsen, men vi gav dem til den mest populære russiske avis "Argumenter og fakta".

Publikationerne i "Argumenter og fakta" blev genoptrykt af mange russiske og udenlandske aviser. Og ingen af dem kritiserede det. I nogle breve var der antydninger af, at den psykoenergetiske barriere i *Samādhi-hulerne* kunne forklares med skadelige dampe, at forskning i menneskets oprindelse kunne skade mit omdømme som videnskabsmand og kirurg og så videre.

Hvordan kan det være, at de konservative videnskabsmænd har ladet et så oplagt mål for sønderlemmende kritik som vores forskning i Tibet være uomtalt? Jeg ser årsagen i det faktum, at vores forskning i menneskets afstamning er så unik, at den ikke påvirker nogen af disse forskere personligt. En videnskabsmand bliver konservativ, når hans succesfulde videnskabelige karriere stiger ham til hovedet, og han betragter sine resultater som den absolutte sandhed, der som bekendt ikke findes. Alle forsøg fra andre på at ryste op i denne "sandhed", gøre den mindre

Han konfronterer ethvert forsøg på at komplettere eller tilbagevise den videnskabelige viden med en bajonet, da det kunne mindske hans videnskabelige overlegenhed. Han ignorerer simpelthen det faktum, at videnskab er en dynamisk proces, hvor der skabes nyt i det uendelige informationsfelt af viden. Hans forskning er derfor kun nyttig, hvis den stimulerer til yderligere forskning.

En anden type konservativ videnskabsmand er Thomas den Vantro, som først tror på Newtons lov, når æblet falder ned i hovedet på ham. For ham tæller kun vandtætte beviser, i vores tilfælde en atlanteaner, der er taget ud af *Samädhi-hulen* og genoplivet foran alle. Og selv da ville han stadig være i tvivl om, hvorvidt det virkelig er en atlanteaner etc. Denne type konservative forsker har problemer med videnskabelig logik, er ude af stand til at samle indirekte data i en tæt vævet kæde, indser ikke, at en god hypotese allerede er halvdelen af historien, da den muliggør målrettet forskning, der er forud for sin tid. For eksempel er der ikke mange direkte beviser for Einsteins relativitetsteori, men den har længe været grundlaget for erobringen af kosmos. Således kan teorien om eksistensen af menneskehedens genetiske fond, baseret på opnåelsen af samädhi-tilstanden, også stimulere målrettet forskning i brugen af felteffekter på stofskiftet, udviklingen af nye metoder til organbevarelse, afklaringen af vandets rolle i den menneskelige organisme og anvendelsen af psykisk energi på forskellige områder.

Og endelig den tredje type konservativ videnskabsmand. Det er en forsker, hvis konservatisme er dikteret af kommercielle hensyn. I introduktionsfasen af Alloplant i forskellige lande stødte vi konstant på sådanne forskere. For eksempel hjælper kirurgi med Alloplant patienter med diabetisk øjensygdom meget godt og er derfor ekstremt vigtigt for disse patienter. Men samtidig går der profit tabt for de virksomheder, der producerer mindre effektive øjendråber til disse patienter eller lasere osv. Disse ærværdige konservative forskere, som modtager penge fra virksomheder for den videnskabelige begrundelse for deres produktion, forsøger ihærdigt at bevise, at Alloplant er ineffektivt og skadeligt, da dets introduktion bringer deres indkomst i fare. Heldigvis er hypotesen om menneskehedens genfond mere af ideologisk karakter og ligger derfor ikke inden for disse kommercialiserede forskeres synsfelt. Men inden for en overskuelig fremtid vil der dukke apparater og helbredelsesmetoder op på basis af denne hypotese, som vil erstatte de gamle metoder.

Selv om det er en udfordring for mig at håndtere konservative forskere

var noget, jeg var vant til, men det var nyt for mig at have med folk at gøre, der var involveret i trolddom og trosheling.

Magikere, shamaner, hekse og sensitive

Repræsentanter for denne nuance viste stor interesse for vores forskning. For at være ærlig gjorde det mig utilpas, da det på en eller anden måde er tvivlsomt for en videnskabsmand at tale om emner som magi. Den videnskabelige verden afviser traditionelt sådanne ting. Men magikerne og deres ligesindede var tilsyneladende henrykte, fordi de så deres overmenneskelige evner bekræftet af vores undersøgelser. Den videnskabelige og ideologiske tilgang til problemet med menneskehedens genetiske fundament interesserede dem ikke så meget; oplysningerne om det tredje øje og den retningsbestemte effekt af psykisk energi var vigtigere for dem. De fik tilsyneladende en videnskabelig begrundelse for deres evne til at fjerne skyer, forudsige skæbnen, helbrede sygdomme og så videre.

Jeg benægter selvfølgelig ikke, at der faktisk er nogle mennesker, som har en stærk psyko-energetisk disposition. Men problemet er, at der er for mange charlataner blandt disse magikere. Og det gør mig selvfølgelig utilpas, når mine videnskabelige hypoteser bliver brugt til at retfærdiggøre charlatanisme.

I Rusland opstod der mange "folkehealere", som konkurrerede med hinanden om solvente patienter. Nogle gange krydsede metoderne i denne konkurrence grænserne for menneskelig etik. For eksempel kender jeg to "folkehealere", som gik hen til en person og overbeviste ham om, at han havde kræft, og beviste for ham, at det kunne mærkes psykisk. Patienten, som var blevet løjet for og nu var endnu mere flæbende, begyndte at lede efter denne dødelige sygdom i sig selv og henvendte sig til sidst til disse "folkehealere" igen, som kurerede ham for kræft for en tilsvarende sum penge. "helbredt".

Jeg foreslog en anden "healer" - angiveligt en oftalmologisk specialist - at han skulle komme til vores institut og demonstrere sin metode under oftalmologisk overvågning. Han aflyste med det samme.

Charlatanismen på dette område er kun halvdelen af problemet. Det værste er, at nogle af disse mirakellæger og magikere ser ud til at have et stærkt negativt psyko-energetisk potentiale. De har en slags unormale øjne. De kan være skadelige for dit helbred. For at bekræfte dette, lad os tage et eksempel fra en medarbejder på vores institut. På en konference, hvor der også deltog tryllekunstnere, blev hun pludselig ramt af en alvorlig svaghed, som først blev tydelig efter et stykke tid.

to dage senere. En sensitiv opdagede, at et af hendes chakraer var "brudt igennem".

På den anden side kan nogle af de sensitive og healere yde et reelt bidrag til helbredelsen takket være deres positive psykiske energi. Og der er mange af den slags tilfælde.

Men hvordan kan man se forskel på en charlatan og en ægte healer? Det findes der desværre ingen metode til i dag. For at gøre dette skal videnskaben om det åndelige element i mennesket udvikles, og frem for alt skal religion og østlig medicin tilgås fra et videnskabeligt synspunkt. Der er ingen tvivl om den psykiske energis betydelige indflydelse på menneskekroppen, da *Samādhi-tilstanden* opnås gennem meditation.

Hvis vi allerede taler om alle mulige variationer af menneskets psykoenergetiske potentiale, kan vi ikke undgå mennesker med unormale psyker.

Skizofrene, skizoide og kontaktpersoner

Jeg kan ikke sige, at udgivelsen af vores ekspeditionsmateriale tiltrak meget opmærksomhed fra folk med skizofrene og skizoide psyker. Men vi modtog en hel del breve af denne type, og nogle mennesker, som absolut måtte dele deres "dybere" tanker, rejste fra fjerne byer for at mødes med mig.

Inden for medicin er skizofreni en psykisk sygdom, hvor to nøglesymptomer normalt er til stede: Storhedsvanvid og vrangforestillinger om forfølgelse. Sygdommen er progressiv og ender normalt i skizofren sindssyge. Nogle mennesker, der udviser psykologiske "særheder" (melankoli, uklarhed osv.), bliver dog ikke skizofrene og forbliver i det indledende stadie. Disse er skizoide.

Det er karakteristisk for skizofrene og skizoide, at de udgiver generaliseringer og opblæst sladder for at være deres egne opdagelser. For eksempel var der en, der kom rejsende langvejs fra og delte sin "grandiose opdagelse" om, at Gud er universel (selvom det er almen viden) og bad mig om at dele det med FN. En anden tiggede mig om at holde op med at skrive om problemer i verdensstrukturen, fordi det gjorde ham så ked af det, at han kunne blive sindssyg (selvom det åbenbart allerede var sket).

Jeg spurgte alle de lignende mennesker, jeg alligevel var nødt til at tale med, hvordan de vidste det. Det ramte dem uventet, og ingen af dem kunne svare. De ville bare have, at folk skulle tro på dem uden forbehold.

Blandt de skizofrene og skizoide er der en hel del "con- tacters". En af dem havde set et rumskib i søvne, styret af mennesker, der lignede vores Lemuro Atlantean. En anden havde en vision om, at han efter kontakt med det højere sind blev sendt ind i en hule, hvor han havde kontakt med mennesker fra forskellige civilisationer i en *tilstand af samadhi*. En tredje havde telepatisk kontakt med tidlige mennesker og andre.

Skizofrene giver nogle gange indtryk af at være ekstremt kloge. Meget hurtigt bliver det dog klart, at de ikke er i stand til videnskabelig analyse, logiske konstruktioner og omhyggelig indsamling af fakta; de er styret af nogle dybere følelser, der opstår i dem, når de støder på noget usædvanligt, og skizoide tror, at deres følelser er berettigede.

Fra et materialistisk synspunkt er skizofrene og skizoide patologiske og unormale fænomener. Men er det ikke muligt, at vi, almindelige mennesker, ikke forstår skizoide? Kunne det ikke tænkes, at skizoide er mentalt mere avancerede mennesker?

Ifølge religionen har menneskeheden efter udviklingscyklussen passeret det ekstreme punkt i udviklingen af det fysiske i mennesket og er begyndt opstigningen til det åndelige. Det betyder, at den evolutionære proces af det åndelige er i gang i øjeblikket. Men enhver evolution har også sine fejl, sine deformiteter. Jeg tror, at skizofrene og skizoide er sådanne "fiaskoer" i udviklingen af det åndelige. De har virkelig denne åndelige begyndelse, men den er beskadiget og giver ingen fordele. Disse "ofre for evolutionen" er i stand til at føle noget dybt spirituelt, men de kan ikke genkende dets mening og betydning.

Evolutionært set mener jeg, at skizofrene kan sammenlignes med patienter, der lider af progressiv kortsynethed. Det menneskelige øje gennemgår i øjeblikket en evolutionær omorganisering verden over for at prioritere nærsynet, hvilket også er mere hensigtsmæssigt under de nuværende forhold, da en nærsynet person ser bedre på nært hold. Hos nogle mennesker har nærsynethed dog en progressiv karakter, dvs. at der tilføjes dioptrier hvert år. Det er en sygdom, der skal kureres. Disse patienter er sandsynligvis også en slags "ofre for evolutionen".

Det er muligt, at menneskene i vores civilisation en dag vil nå samme niveau af mental udvikling som atlantiderne og lemurerne, men på nuværende tidspunkt møder vi mest evolutionære ofre i form af skizoide og skizofrene. Og kun nogle få individer har som en undtagelse mentale evner over gennemsnittet.

Mentalt avancerede mennesker

Det sidste budskab fra *So'Harn* afbrød forbindelsen mellem mennesker i vores civilisation og det generelle informationsrum (det hinsides) og konfronterede mennesker med nødvendigheden af at realisere sig selv. Og

kun enkelte mennesker har evnen til at tune ind på frekvenserne i det generelle informationsrum og modtage viden derfra. Det er de indviede. Dem er der en hel del af: nogle af Østens mestre, H.P. Blavatsky, L.N. Tolstoy (ifølge Sai Baba), J. Rerich, A. Baily, etc. Så spørgsmålet er helt berettiget:

Kan man tro på, hvad de indviede siger? Dette spørgsmål var af særlig betydning for os, fordi mange af vores logiske konklusioner var baseret på de indviedes udsagn. Derfor stiller vi spørgsmålet: Tror jeg på det, jeg har skrevet? i forbindelse med spørgsmålet: Tror jeg på de indviedes oplysninger?

Lad os begynde med Blavatsky, som jeg ofte har henvist til. Hvor fik hun denne enorme viden fra? Jeg var ikke den eneste, der var interesseret i dette. A.N. Stepanov fra Samara skrev et brev, hvor han berettede om et møde i London Society for Psychical Research. I begyndelsen af det 20. århundrede var et medlem af dette selskab ved navn Hawkson blevet sendt til Rusland for at studere "Blavatsky-fænomenet". Hans konklusion: Helena Blavatsky er den mest veluddannede, mest indsigtfulde og mest i den mest interessante svindler i verden.

Er det nu også sådan? Selvfølgelig er de videnskabelige selskaber i London højt ansete i hele verden. Men jo større prestige det ene eller det andet videnskabelige selskab har, jo større er fristelsen for dets medlemmer til at absolutere deres egen viden og forfalde til en træagtig konservatisme. Det var også tilfældet med Hawkson, da han beskyldte Blavatsky for svindel, fordi hendes viden gik langt ud over Hawksons ideer. Fra sin ærværdige position kunne han selvfølgelig ikke lade Blavatsky fremstå som den klogere. Hawkson tænkte selvfølgelig ikke på at drage paralleller mellem Blavatskys udsagn og religion. Og selvfølgelig ignorerede han også det faktum, at mange østlige lande har den samme opfattelse af verdens struktur og antropogeni som Blavatsky. Respektabilitetens byrde tillod ikke Hawkson at forstå dette. Der er gået et århundrede siden dengang - og hvem kender Hawkson? Næsten ingen. Men alle kender Blavatsky.

Som repræsentanter for et land, der har været isoleret i lang tid, har russerne en tendens til at overvurdere udenlandske videnskabelige selskabers meninger. Jeg plejede også at bøje hovedet for Vesten. Men da jeg rejste halvvejs rundt i verden som videnskabsmand og kirurg, forstod jeg, hvad der var på spil.

Det gik op for mig, at London- eller New York-elegancen er langt fra den ægte vare. Under mine forelæsninger, for eksempel i New York, inkluderede jeg diskret en sætning om manglen på fundamentalt nyt arbejde på New York School of Ophthalmic Surgery for at tage pis på denne storladenhed. Det er naturligvis en bitter ting at høre, men det udløser en livlig diskussion. Og det er en god ting. Aplomb skal ryddes af vejen, så respektabiliteten ikke går tabt. Hvorfor kan enhver, der betaler 100 dollars om året, for eksempel blive medlem af New York Academy of Sciences og modtage et oprindelsescertifikat?

I en normal, velmenende betragtning af "Blavatsky-fænomenet" tiltrækker kilden til hendes enorme viden sig opmærksomhed. Det er umuligt at opdigte eller fantasere, hvad hun skriver i to bind, især fordi forfatteren ofte henviser til gamle kilder. Lad os sammenligne det, Blavatsky skriver om, med udsagn fra religioner af forskellig art - den grundlæggende betydning af viden er den samme, hvis vi tager i betragtning, at religion præsenterer alt allegorisk. Lad os sammenligne med *Vedaerne* - den grundlæggende betydning er den samme. Lad os sammenligne med de udsagn, som *sväminer*, lamaer og guruer har givet os - den grundlæggende betydning er den samme. Lad os sammenligne med Nostradamus - det samme resultat.

Ud fra dette kan man konkludere, at der findes en fælles kilde til viden i verden, som er ukendt for den europæiske materialistiske videnskab, men som mennesker i forskellige lande og generationer henter deres viden fra uafhængigt af hinanden. Med hensyn til sandsynlighed er eksistensen af en sådan generel kilde til viden mere troværdig end antagelsen om, at mennesker fra forskellige lande og generationer har fantaseret uafhængigt af hinanden på en lignende og usandsynlig kompleks måde. Denne kilde til viden er tydeligvis det generelle informationsrum (det hinsides). Derfor kan jeg som videnskabsmand ikke bare afvise og se bort fra, hvad de indviede skriver, og religionerne bekræfter.

I den evolutionære vækst af det spirituelle i mennesket vil antallet af sådanne indviede sandsynligvis stige, og i en fjern fremtid vil alle mennesker muligvis være i stand til at udnytte viden fra det generelle informationsrum, dvs. tilsidesætte *So'Hams* sidste budskab. Det er også logisk, at der i den åndelige evolution er mennesker, som kun delvist kan tune ind på frekvenserne i det generelle informationsrum og derfor kun har en vis viden derfra. Jeg kender nogle af disse mennesker. De kender litteraturen om den rolle, som

De kender til samādhi-hulerne, mekanismen bag den psyko-energetiske barriere i disse huler, adepterne etc. Når de bliver spurgt om kilden til deres viden, kan de ikke give et præcist svar.

Derfor er jeg af den opfattelse, at der findes spirituelt avancerede mennesker, og at vi forskere bør lytte til, hvad de siger. Vi skal være ekstremt forsigtige og kun trække på spirituelt avancerede menneskers viden, som er gentaget over tid og i forskellige lande, og som også passer ind i en strengt logisk kæde. Man er nødt til at finde den gyldne middelvej.

Den gyldne middelvej

Jeg er overbevist om, at den gyldne middelvej også har sin plads i den videnskabelige analyse og præsentation af materialet. Det, vi lærte under vores ekspedition, er næppe forståeligt for en rent materialistisk uddannet person. Men vi kan ikke afvise det af den grund alene. Logikken er videnskabernes dronning, og vi har ingen ret til at overtræde logiske principper for generelle ideers skyld eller til at inkludere usandsynlige og tvivlsomme fakta i vores logiske analyser. Som jeg sagde, skal vi finde den gyldne middelvej.

Religion, der står uden for videnskaben, har i øjeblikket større indflydelse på folks skikke og livsstil (sammenlign for eksempel muslimers og kristnes skikke) end på færdiggørelsen af viden. Jeg håber, at religionen gradvist vil finde sit videnskabelige fundament og dermed gradvist ændre sig fra en ren tro til en videnskabelig religion. Men det tager tid og kræver forskning, der l i g n e r vores.

I forskning af denne art, hvor forskeren ikke beskæftiger sig med konkrete fakta, men med forskellige former for information fra forskellige kilder, er det meget vanskeligt at finde den gyldne middelvej mellem, hvad man kan tro, og hvad man ikke må tro. Ikke desto mindre har vi forsøgt at finde denne gyldne middelvej og har fremsat nogle hypoteser om menneskehedens genetiske fundament, om Shambhala og Agartha, om menneskehedens historie på jorden, om feralisering som en regressiv evolutionær faktor og om livet efter døden.

Jeg tror på videnskabelig logik, og derfor tror jeg på de grundlæggende principper i disse hypoteser. I fremtiden vil nogle af dem blive modbevist, andre vil blive ændret. Det ændrer ikke min overbevisning om, at meget af det er virkeligt.

Kapitel 2

Menneskehedens gribbefond

Efter vores undersøgelser og ekspeditionsresultater kom vi til den konklusion, at der findes en menneskelig genfond, som kan bringe det menneskelige samfund tilbage på vejen mod fremskridt efter en mulig global katastrofe eller tilbagegang.

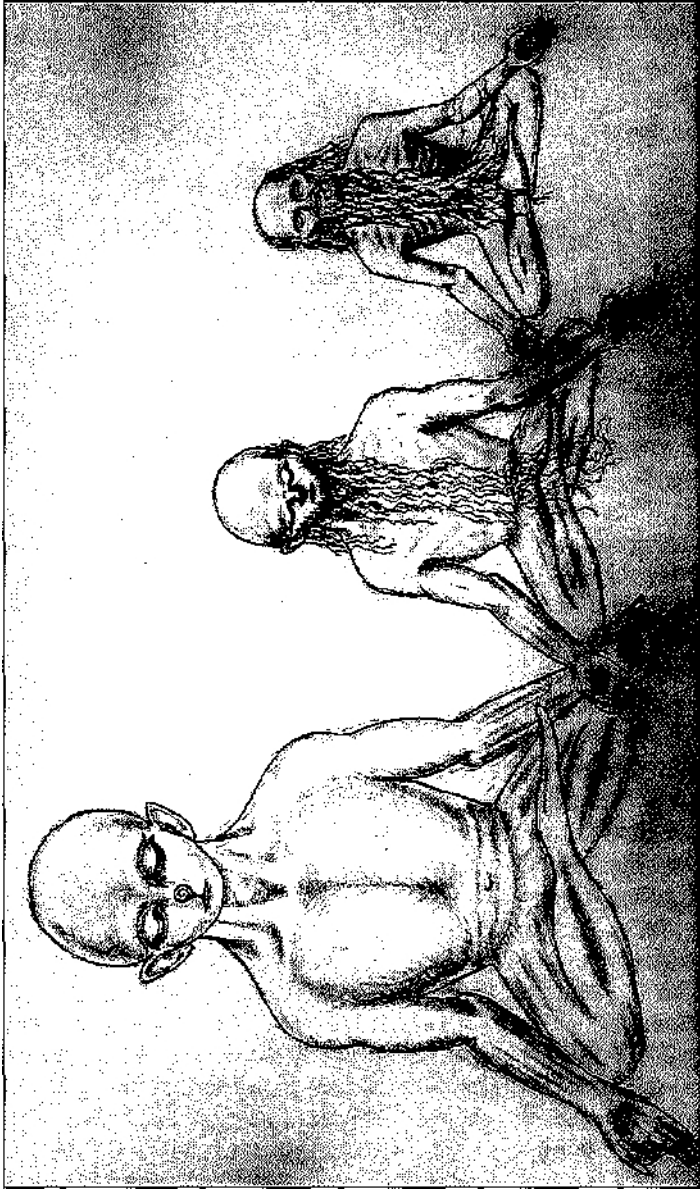
Betydningen af menneskehedens genfond

Ifølge religionen og de indviede blev mennesket til gennem en fortætning af ånden. Menneskene af den første race var stadig engleagtige. Deres kroppe blev gradvist tættere og nåede en tilstrækkelig tæthed i den tredje race (lemurianerne) og en endnu større tæthed i den fjerde race (atlantiderne), den største tæthed i vores civilisation. Skabelsen af menneskekroppen i den fysiske verden på denne måde var resultatet af et enormt og langt evolutionært arbejde fra naturens side.

Menneskeheden er ubeskyttet mod geologiske og kosmiske katastrofer, men også mod interpersonelle konflikter, som kan føre til en global katastrofe og menneskehedens selvdestruktion, hvis videnskab og teknologi udvikler sig i overensstemmelse hermed. I så fald vil naturen endnu en gang skulle gennemgå en massiv evolutionær proces for at genskabe menneskeheden.

Derfor var det mere logisk at skabe et sikkerhedssystem - den menneskelige genfond - end at gentage naturens gigantiske evolutionære arbejde.

Ifølge litteraturen var der allerede fortilfælde for muligheden af menneskehedens undergang i den lemuriske civilisation. Var menneskehedens genetiske fundament allerede skabt på lemurenes tid? Vi fandt ingen direkte beviser for dette nogen steder. Men det er sandsynligt, at menneskehedens genfond blev skabt på dette tidspunkt, fordi der var flere og flere rapporter om, at menneskehedens nuværende genfond også omfattede lemurianere.

Genfonds der Menschheit (Zeichnung des Autors)

høre. Ifølge rapporter fra indviede befinder disse mennesker af enorm statur sig ikke kun i *Samädhi-tilstanden* i huler, men også i det mystiske land Shambhala.

Efter min mening kunne den genfond, som atlantiderne afsluttede, kun afsluttes af mennesker i vores civilisation, primært i deres tidlige udviklingsfase, da effekten af *So'Hams* sidste budskab førte til en gradvis svækkelse af det tredje øje, som er så vigtigt for *samädhi-tilstanden*.

Det følger heraf, at menneskehedens genfond med repræsentanter for de sidste tre racer er et ekstremt gammelt fænomen, der strækker sig over flere millioner år. *Samädhi-tilstanden* er tydeligvis en så perfekt skabelse af naturen, at den gør det muligt at bevare mennesker i så lang tid. Ingen af Østens religiøse personligheder talte i denne sammenhæng om, at den var begrænset i tid.

Der er direkte referencer i litteraturen til skabelsen af menneskehedens genfond på Jorden. Ifølge Blavatsky blev den skabt på foranledning af Ahura Mazda - skaberen af den materielle verden. Ahura Mazda befalede Yima - jordens ånd, som symboliserede tre racer, at skabe en vara (eller "en indhegning", en argha eller en bærer). Blavatskys bog retfærdiggør den antagelse, at hun med ordet "vara" mener et sted for *Samädhi*, dvs. et sted for menneskehedens genfond. Forfatteren påpeger, at Ahura Mazda beordrede at bringe frø fra mænd og kvinder, udvalgt fra de største og bedste køn, men også frø fra enhver dyreart, for at opbevare dem der, så længe disse mennesker opholder sig i "Vara".

Udtrykket "Menneskehedens genpulje" blev foreslået af os. Vi havde aldrig hørt det før. Ikke desto mindre forstod alle lamaer, guruer, *sväminer* og folk, der kunne betragtes som indviede, udmærket, hvad vi mente. De kendte tydeligvis til menneskehedens genfond og havde også lignende udtryk for den. De bekræftede for det meste det direkte spørgsmål: Findes der en menneskehedens genfond? Dens eksistens forekom dem at være et helligt, men helt naturligt fænomen, på trods af den største fortrolighed.

Det fik jeg bekræftet i min samtale med den førnævnte russiske præst, abbeden, som var kilden til hans store viden.

kaldet "lederskab". Jeg spurgte ham dengang:

- Kære abbed, vi er kommet til den konklusion, at der findes en genetisk fond af menneskeheden på jorden. Hvad mener du om det?

- Ja, den eksisterer. Det er en objektiv realitet og en nødvendighed, svarede han.

- Hvordan kan du vide det?
- Jeg bliver guidet.
- Har du nogensinde fortalt nogen om genfonden?
- Nej, det er det ikke.
- Hvorfor ikke?
- Hvorfor skulle de vide det? Det er alt for helligt. Folk er ikke modne nok til at indse vigtigheden af menneskehedens genetiske fond.
- Hvad betyder det?" spurgte jeg.
- For at bevare menneskelivet på jorden, svarede han.
- Hvad er status for menneskehedens genetiske fond?
- Den er baseret på lemurianere, men der er også mange atlanteanere. Atlanteanernes rolle, selvom der er flere af dem, er mindre vigtig end lemurianernes. Når der bliver brug for genfonden, vil det være lemurerne, der redder menneskeheden, fordi de er de højest udviklede mennesker på Jorden.
- Og hvad med menneskene i vores civilisation?
- Selvom de også er inkluderet i den genetiske fond, er deres rolle ubetydelig. Vores civilisation - det er en blind sidelinje, en fiasko for den menneskelige evolution. Menneskene i vores civilisation er åndløse, dårlige, uegnede til menneskehedens genpulje.
- Med andre ord er de ikke taget til genfonden. Jeg antager, at det hovedsageligt var ældre repræsentanter for vores civilisations folk, der var i stand til at indgå i menneskehedens genfond, alt sammen fordi spiritualiteten i denne tidlige periode endnu ikke var gået tabt. Hovedbetingelsen for overgangen til en dyb *samādhi* er sjælens frigørelse fra negativ psykisk energi, især gennem medfølelse. Det er svært at forestille sig en "ny russer", der har rensat sin sjæl gennem medfølelse, for eksempel over for de ældre, som han tager 100 til 200 procent flere penge op af lommen for at købe basale fødevarer.
- Vores civilisation, sagde abbeden, er et mislykket eksperiment. Mennesket kunne ikke modstå egoisme, misundelse, grådighed og had, selv ikke under betingelserne for selvrealisering, da det blev adskilt fra den gamle viden. Vores civilisation må gå til grunde som en fejlslagen en af slagsen.
- Ja, der hænger en negativ aura over verden og især over Rusland. Der er en smag for kriminel adfærd, en volds kult breder sig, svindel og utugt er blevet normen. Lamaerne fortalte mig, at den negative aura medfører kosmiske og geologiske katastrofer. Er det rigtigt, spurgte jeg.
- Det er der mange eksempler på. Tag jordskælvet i Armenien

under konflikten mellem Armenien og Aserbajdsjan. Den negative aura over jorden fører enten til ødelæggende naturkatastrofer eller til, at nogen trykker på knappen til en atomkrig. Jeg tror, at vores civilisation snart vil gå under," sagde abbeden.

- Og så... vil menneskehedens genbank blive kaldt frem, sagde jeg.

- Ja, så snart forholdene på jorden igen er egnede til liv.

Menneskehedens genfond sikrer ikke kun livet på jorden, men fører også menneskeheden på fremskridtets vej gennem profeterne. Hvem kan sige, at Buddha, Jesus, Muhammed eller Moses har spillet en ubetydelig rolle i menneskehedens historie? Det kan ingen. Hver af profeterne udøvede en så betydelig indflydelse, at de endda gav anledning til forskellige religioner, den islamiske verden, buddhistiske lande og andre.

Jeg er praktisk talt ikke i tvivl om, at profeterne var mennesker, der kom fra menneskehedens genfond, det vil sige, som vendte tilbage fra *Saniädhi-tilstanden*. Som allerede nævnt dukkede Buddha, hvis udseende er usædvanligt og ligner de hypotetiske ideer om atlantiderne, op på jorden for 2044 år siden, efter at Atlantis' hovedkontinenter allerede var blevet oversvømmet 850.000 år tidligere. Bonpo Buddha (eller Rama), hvis udseende er endnu mere usædvanligt og svarer til de hypotetiske ideer om de sene lemurianere, dukkede op på jorden for 18013 år siden, på et tidspunkt, hvor lemurianerne allerede var gået til grunde flere millioner år tidligere. Der er beviser for, at Jesus Kristus blev født i en hule, derefter trænet i lang tid i Tibet og så videre.

Repræsentanter for forskellige civilisationer dukkede sandsynligvis op på jorden som profeter: Lemuro-atlanterne (Bonpo-Buddha), atlanterne (Buddha) og folk fra vores civilisation (Jesus Kristus, Muhammed, Moses). Og vi kender sandsynligvis ikke alle de mennesker, der kom fra menneskehedens genpulje, fordi de naturligvis ikke alle havde en så klar indflydelse på menneskehedens udvikling som de nævnte profeter.

Men der er stadig referencer til sådanne ukendte profeter i litteraturen. For eksempel i Akhmed Ibn Fadians bog om hans rejse til Volga i 921/922 (Kovalevsky, "The Book of Akhmed Ibn Fadian", 1956), beskrives en ekstremt høj mand, som dukkede op i bulgarernes rige fra hvem ved hvor. Forfatteren skriver: "... han målte 12 alen (mere end 5 meter - E.M.), hans hoved var så stort som en stor kedel, hans næse målte mere end en kvart alen, han havde enorme øjne, og hans fingre

-hver var længere end en kvart alen - ... kom svømmende... og den kom

Det skete, at en dreng døde, da han kiggede på ham, og en gravid kvinde mistede sit barn. Nogle gange klemte han en person så hårdt med sine hænder, at han næsten døde ... vi dræbte ham ..."

Der er tydeligvis mange mennesker fra forskellige civilisationer i menneskehedens genfond. På trods af at de bedste repræsentanter for forskellige civilisationer (ren sjæl, perfekt helbred) blev udvalgt til den menneskelige genfond, var de ikke alle i stand til fuldt ud at opfylde den store funktion, de var blevet tildelt - missionen var for vanskelig, og forholdene på Jorden var for ukendte, da de dukkede op i det fysiske liv igen (ukendt klima, ukendt udstyr, ukendt miljø osv.). Derfor var de ikke alle i stand til at overleve dette, ej heller modstanden fra egoistiske og egennyttige mennesker, på grund af hvem de dukkede op på jorden for at sætte dem på fremskridtets vej.

Det er klart, at menneskets største mission er at blive repræsentant for menneskehedens genfond, da dette dømmer det til afsavn og et liv under vanskelige overlevelseshold. Forestil dig din egen tilsynekomst efter tusinder og millioner af år i et ukendt klima i selskab med halvvilde stammer, når du er alene, og det eneste våben, du har, er viden om og evne til at udnytte psykisk energi. Dette vil være særligt vanskeligt for atlantiderne, der vender tilbage fra den menneskelige genpulje: Øjets struktur er ikke tilpasset til at se under den blå himmels forhold, spindelvævene er skadede på den stenede jord, maden er hård og smager ikke godt, overalt er der kun grimme små mennesker. Han vil sandsynligvis længes efter sin hjemlige røde himmel, den bløde og fugtige jord, de varme have, hvor han dyrkede sine undervandsplantager, de velkendte omgivelser med høje mennesker osv.

Hvorfor optrådte lemuro-atlanterne som profeter i nogle tilfælde, som atlantere i andre, og som repræsentanter for vores civilisation i andre? Det er svært for os at besvare dette spørgsmål. Kun det højeste sind kan vide det. Der er helt sikkert mange faktorer, der er blevet taget i betragtning: Hvem er bedst tilpasset de aktuelle forhold på jorden, hvem kan bedst påvirke folk, hvis viden er bedst egnet til den pågældende tid osv. Heldigvis er en udvælgelse mulig, da genfonden indeholder repræsentanter for tre rodracer - lemurianere, atlanteanere og mennesker fra vores civilisation, som adskiller sig fra hinanden på mange måder. Ændringer i levevilkårene på Jorden er uforudsigelige, og derfor er det nødvendigt at kunne vælge.

Uanset hvilken civilisation de profeter, der viste sig på jorden, tilhørte, var deres formål helt klart at påvirke folk ved hjælp af gammel viden og at videregive denne viden til dem.

Det siges, at i år 2000 vil Kali Yuga-epoken blive afløst af Satya Yuga-epoken, og en "gylden" tidsalder vil bryde frem, hvor den gamle viden vil blive forkyndt igen. Hvad er essensen af gammel viden? Efter at have analyseret data om lemurianernes og atlanteanernes liv kan man sige, at hovedfokus er beherskelsen af psykisk energi. Den menneskelige sjæl, som er et produkt af den subtile verden, har enorme uudnyttede muligheder. Med en vis sandsynlighed kan man sige, at de tidligere mennesker brugte energien fra den subtile verden,

dvs. den psykiske energi, bedre end os. Energien i den subtile verden - det er ikke kun telepatiske og hypnotiske effekter, men også nye helbredelsesmetoder, effekter på tyngdekraften (transport af belastninger), nye principper for luftfart osv.

Men kontrollen med psykisk energi har en vigtig nuance: den kræver en oplyst sjæl og kyske tanker. Efter min mening er dette den grundlæggende lov for livet i den subtile verden.

Som bekræftelse tager jeg et eksempel fra Merges bog ("Anastasia", 1997), hvor forfatteren beskriver den usædvanligt smukke sibiriske pige Anastasia, som bor alene i skoven. Denne pige mestrer en række telepatiske og hypnotiske effekter, forstår dyrenes sprog, klarer sig uden tøj i kulden og kan se ind i fortiden og fremtiden. Da hun blev spurgt om oprindelsen til sine usædvanlige evner, svarede hun, at alle mennesker har sådanne evner, men for at de kan realiseres, er det nødvendigt med rene hensigter, og en persons psykiske kraft afhænger af renheden i hans følelser.

Ved første øjekast virker ordene "følelser" og "ren sjæl" noget tågede og romantiske. Men lad os huske, at en dyb *samādhi* forudsætter en renset sjæl, dvs. at man må frigøre sig fra negativt roterende torsionsfelter. Resultatet af sjælens renselse er utroligt: Menneskekroppen bliver i stand til at holde sig i live i tusinder og millioner af år.

Profeterne, der kom fra menneskehedens genfond, havde en ren sjæl og mestrede den psykiske energi i højeste grad (ellers kunne de ikke være gået ind i *samādhi-tilstanden*). Ved at vise de halvuddannede og halvsavage mennesker kraften i psykisk energi, bestræbte de sig på at bibringe dem den gamle viden, især af psyko-energetisk art, fordi dette var vejen til harmonisk

fremskridt. Det er tydeligvis sådan, religionerne er opstået. Selvfølgelig er de religiøse bøger, hvad enten det er Bibelen, Koranen eller Talmud, skrevet i eventyrlig allegorisk form, og meget af dette kan allerede forklares ud fra den psykoenergetiske tilgang.

Hvis man indser genfondens dobbelte rolle (at sikre menneskeheden overlevelse og videregive tidligere viden), kan man ikke overse, at mangfoldigheden af mennesker i *Samādhi* er uundværlig, fordi der ifølge de genetiske love skal være et tilstrækkeligt stort antal mennesker af forskelligt køn til rådighed for menneskeheden genfødsel. I de forskellige civilisationers historie er der ingen kendte fortilfælde for en fuldstændig udryddelse af jordens indbyggere. Derfor er menneskeheden genfond sandsynligvis aldrig blevet brugt til genfødsel af hele menneskeheden. I øjeblikket bliver genfonden brugt til at få profeter til at træde frem for at korrigere uønskede udviklinger og muligvis muliggøre en delvis genfødsel af menneskeheden.

Muligvis, men hvem ved, der vil komme et tidspunkt, hvor genfødslen af menneskeheden som helhed kun kan finde sted gennem den menneskelige genfond.

Strukturen i menneskeheden genfond

Ifølge vores ideer er menneskeheden genetiske fond et underjordisk og undersøisk land med repræsentanter for forskellige civilisationer i *Samādhi-Zustmd*. Disse mennesker er forbundet med hinanden gennem det generelle informationsrum og er under direkte kontrol af det højeste sind.

Der er mange beviser på, at sjælen forlader kroppen under *samādhi* og kommer i direkte kontakt med det højeste sind (det hinsides), hvilket bekræftes af alle de interviewede lamaer, guruer og *svāminer*. Sjælen opretholder forbindelsen med kroppen i *samādhi-tilstanden* ved hjælp af den såkaldte sølvtråd. Det følger heraf, at i menneskeheden genetiske fond er to former for liv så at sige forenet i den subtile (sjælen) og den fysiske verden (kroppen).

Næsten al information peger på, at genfonden ligger under jorden - i huler og pyramider. Men alle lamaer, guruer og særlige mennesker påpeger, at *Samādhi-hulerne* primært befinder sig i Tibet og Himålaya. Hvorfor lige dér? Svaret kan findes hos Blavatsky, som bemærker, at Vara-regionen (menneskeheden genfond - E.M.) blev skabt i jordens polarområder. Hun skriver også, at

Området Himälåya og Tibet repræsenterede Nordpolen, hvis position flyttede sig på grund af den ændrede hældning af Jordens akse.

Men menneskehedens genfond er tydeligvis også til stede i andre dele af verden. Det er der masser af indirekte indikationer på, som det ville være ønskeligt at tjekke på et tidspunkt.

Som bekendt er en temperatur på +4°C en nødvendig betingelse for *Samådhi-tilstanden*. En sådan temperatur er karakteristisk for huler, for rum i pyramider og for dybe vandlag. Man kan derfor antage, at mennesker i *Samådhi-tilstand* også kan findes i pyramider og undervandsstrukturer som huler.

Med hensyn til pyramiderne siger Blavatsky, at der er mennesker af den tredje, fjerde og femte race i rummene under dem. På grund af deres eksistens i dybe vandlag kan det antages, at der også kan være nogle her.

Ifølge Blavatsky befinder folk af den tredje, fjerde og femte race sig i underjordiske boliger. Nogle mener, at atlanteanerne udgør hovedparten af menneskehedens genpulje, men at folk fra vores civilisation kun er svagt repræsenteret. Denne opfattelse er tydeligvis berettiget. Ifølge den evolutionære cyklus havde atlantiderne et ret højt åndeligt niveau og kunne relativt let komme ind i *Samådhi-tilstanden*. De uendelige krige, som atlantiderne udkæmpede indbyrdes, stimulerede sandsynligvis genopfyldningen af menneskehedens genetiske fond - et varsel om en global katastrofe.

Efter min mening bør folk i vores civilisation ikke betragtes som uegnede til menneskehedens genfond på grund af deres mangel på ånd. Blandt dem er der ikke så få indviede og meget spirituelle mennesker. Den del af kloden, der omfatter Indien, Nepal og Tibet, kan betragtes som vores civilisations åndelige centrum, for her udvikles kulten for menneskets åndelige erkendelse i form af skoler for meditation, skoler for *samådhi*, yoga osv. Åndelig udvikling, som dyrkes i disse lande selv på bekostning af materiel rigdom, tillader ikke, at grundlaget for menneskets psykoenergetiske realisering under påvirkning af *So'Hams* sidste budskab bliver glemt. Derfor bør folk i vores civilisation i fremtiden også bidrage til at øge menneskehedens genetiske fond.

Efter vores mening spiller lemurerne en nøglerolle i menneskehedens genpulje, fordi de er de højest udviklede og, givet overlevelsesbetingelserne på planeten, de mest i stand til målrettet og rationelt at genskabe livet på Jorden. Lemurerne evne til at dematerialisere og materialisere det fysiske og biologiske miljø, som vi antager

At se kroppen kan gøre det muligt for dem at trække sig tilbage til underjordiske boliger under ugunstige levevilkår på jorden.

Den psyko-energetiske barriere i *Samādhi-hulerne*

Lamaernes sætning: "Sten er ingen hindring for dem" refererer tydeligvis til lemurerne i den menneskelige genpulje, da de er i stand til at gå gennem stenforhindringer takket være dematerialisering. Derfor er den lemuriske del af menneskehedens genpulje sandsynligvis i vid udstrækning skjult bag stentavler.

Lemurerne er tydeligvis klar over genfondens hovedforbindelse med Shambhala, dvs. at de stenimmobile lemurerer via telepatisk forbindelse er i kontakt med lemurerens teknogene underjordiske civilisation i Shambhala.

Lemurianerne spiller en ledende rolle i menneskehedens genpulje. De kontrollerer den så at sige. Når lamaerne sagde "han", mente de sandsynligvis lemurerne, som kan give adgang til *Samādhi-hulerne*. Lemurerne er, tror jeg, den mest værdifulde del af menneskehedens genetiske fond, da de er et produkt af den højest udviklede civilisation (tusind gange højere end vores). Derfor vil de kun blive tilkaldt i ekstreme tilfælde, når atlantidernes eller vores civilisations folks indsats er ineffektiv, som det for eksempel var tilfældet med Bonpo Buddhas tilsynekomst for 18.013 år siden.

Som det fremgår af billedet, har lemurianernes krop i Genfonden alle tilpasninger til delvist undervandsliv. Derfor kan man antage, at lemurianernes genskabelse af menneskeheden er mulig, selv om jordens overflade overvejende er oversvømmet.

Atlanteanerne i den genetiske fond kan også kaldes frem, når jorden er stort set oversvømmet. Deres kroppe, som vist på billedet, har træk fra lemurerne, men er mere tilpasset livet på landjorden. Deres lavere udviklingsniveau sammenlignet med lemurerne gør tilsyneladende deres bestræbelser på at genskabe menneskeheden mindre effektive og kan derfor kræve lemurerens hjælp, som det var tilfældet med Guds sønner om morgenen for genfødslen af den atlantiske civilisation efter lemurerens fald. I denne sammenhæng kan man minde om Bonpo Buddhas (en lemurianer) vejledende rolle om morgenen for genfødslen af den ariske (vores) civilisation efter mange mislykkede forsøg fra de atlantiske og ariske profeter, der kæmpede med vildskabens evolutionære faktor.

De sidste århundreder tillader næppe udsagnet om, at de gei

Dette bekræftes af lamaernes og guruernes oplysninger om, at kun nogle få mennesker er gået ind i *en* dyb tilstand af samädhi inden for de sidste par århundreder. Dette bekræftes af lamaernes og guruernes udtalelser om, at kun få mennesker er gået ind i en dyb *tilstand af samädhi* inden for de sidste par århundreder.

Aryaerne er dog bedre tilpasset livet på landjorden og kan derfor være de foretrukne til at arbejde som profeter under "tørre" leveforhold.

Så vi kom hypotetisk til den konklusion, at den menneskelige genfond har følgende struktur:

- De sene lemurene (lemuro-atlantierne);
- Atlantians;
- *Aeryas* (folk fra vores civilisation).

For menneskehedens genfond er der, som allerede beskrevet, forskellige bevaringssteder. På nuværende tidspunkt kan vi mest konkret tale om, at *Samädhi-hulerne* er det foretrukne sted.

Efter vores mening er der tre typer:

1. *Samädhi-huler* med mennesker fra kun tidligere civilisationer:
 - a) *Samädhi-huler* med lemurianere;
 - b) *Samädhi-grotter* med atlantians;
 - c) Blandede *Samädhi-huler* med lemurianere og atlantians.
2. *Samädhi-grotter* med mennesker udelukkende fra vores civilisation.
3. Blandede *Samädhi-huler* med lemurianere, atlanteanere og *aeryas*.

Den sidste type *Samädhi-huler* er nok den mest almindelige, da den tillader den mest fleksible brug under de givne levevilkår på jorden.

Samädhi-grotter af den anden type (med repræsentanter for vores civilisation) vil næppe vare længe, fordi den psyko-energetiske barriere mangler. Som vi lærte af lamaerne, stræber *aryaerne* efter at komme ind i en dyb *samädhi-tilstand* netop i sådanne huler, hvor der er lemurianere og atlantidere, ved at overvinde den psyko-energetiske barriere, der kontrolleres af dem.

Genfondens underjordiske verden er på den anden side beskyttet af den psyko-energetiske barriere. Uden den ville Genfonden være tilgængelig for alle. Indtrængen af uautoriserede personer indebærer en vis risiko på grund af mulige dårlige hensigter og overdreven nysgerrighed, men også på grund af en mulig destabilisering af *Samädhi-tilstanden* af de indtrængendes torsionsfelter.

Vi tænker på den psykoenergetiske barriere som en variant af fjernhypnose. Dette rejser naturligvis spørgsmålet om, hvordan en person i den

Samädhi-tilstand med justerede metaboliske processer i hjernen er i stand til at frembringe en så stærk psykisk effekt? Et modspørgsmål er tilladt: Kan livet i den subtile verden (det hinsides) klare sig uden energetisk potentiale? Naturligvis ikke. Desværre er energien i den subtile verden næsten ikke blevet udforsket af videnskaben og er stadig i høj grad mystisk. Vi ser dog konstant manifestationer af denne energi i hverdagen, såsom fænomenerne i tibetansk medicin, den overnaturlige indflydelse fra energetiske vampyrer, energetiske donorer, negative eller positive auraer over lande osv.

Desuden viser alle beskrivelser af tidligere civilisationers liv, at de primært brugte energien fra den subtile verden (luftrejser på basis af mantraet, transport af byrder ved hjælp af det tredje øje, etc.), hvis kraft er større end den fysiske verdens. Den psykoenergetiske barriere i *Samädhi-hulerne* virker således gennem energien fra den subtile verden.

Marat Fathlislamov, som er engageret i studiet af lignende problemer, rapporterede om yogier, der ser såkaldte *asuraer* i området omkring *Samädhi-hulerne* i trance. Disse *asuraer* er beskyttende stoffer i den subtile verden og er formet som haletudser med en hale. Når en udenforstående dukker op, aktiveres disse stoffer. De suger personens energi ud og forårsager en følelse af frygt, angst, ubehag, hovedpine og svaghed. Særlige mennesker kan få kontakt med *asuraerne* gennem meditation. Det er derfor, at alle kilder til østlig religion (f.eks. Lobsang Rampa) siger, at ingen andre end de indviede kan se mennesker i *Samädhi-tilstanden*. Sjælens energi, energien fra den subtile verden, forhindrer dette.

Hvis den psyko-energetiske barriere i *Samädhi-hulerne* kontrolleres af energien fra den subtile verden, så må nogen kontrollere denne energi i *Samädhi-hulens* område. Hvem er denne nogen? Der er to svar på dette spørgsmål:

1. Energien styres af sjælene hos de mennesker, der befinder sig i *samädhi-tilstanden*,
2. Energien styres af Shambhala.

Den første variant minder om mekanismen i den dybe *samädhi-tilstand*, der beskrives i samtalerne med lamaerne og *svämi*. Den menneskelige ånd befinder sig i efterlivet og er forbundet med den fysiske krop med den såkaldte sølvtråd. Formentlig kommer energien fra det bølgelignende liv i efterlivet ned til jorden gennem sølvtråden og udøver dermed sin indflydelse i området omkring *samädhi-hulen*.

udøve sin indflydelse. Med andre ord kan *Samädhi-ånden* observere sin krop og sine omgivelser via den kanal, der kaldes sølvtråden, og have en energetisk effekt på en uønsket fremmed i *Samädhi-hulen*. Således skrev Blavatsky, at *Samädhi-hulerne* i

"...hele styrker af spøgelse..." blive beskyttet. Hun mente tydeligvis, at alle mennesker i den dybe *tilstand af samädhi* kan opføre en beskyttende barriere i hulen ved hjælp af deres ånd.

Personens ånd i *Samädhi-tilstanden* er i efterlivet, dvs. i en anden rum-tidsdimension, hvor livets bølgeform også befinder sig. Sølvtråden er et særligt træk ved en person i *samädhi-tilstanden* og adskiller ham fra en døende person. Ånden kan bruge sølvtråden til at finde sin bevarede fysiske krop og vende tilbage til den. Men naturen har skabt mennesket på en sådan måde, at hvert element i livet, hvad enten det er et organ eller en bølgestruktur, aldrig kun har én funktion, men som regel to. Det kan derfor antages, at sølvtråden også har en dobbelt funktion - den funktion at forbinde sig med sin fysiske krop, og den funktion at beskytte sin fysiske krop ved hjælp af energien fra det hinsides.

Hvad angår Shambhalas rolle i kontrollen af de psyko-energetiske barrierer, er den betydelig. Shambhala som en særlig underjordisk livsform på Jorden, der primært bruger fænomenet materialisering-dematerialisering af de lemurianere, der er gået under jorden, er kaldet til at beskytte ikke kun selve den betydningsfulde lemurianske civilisations status, men også de mest hellige elementer af livet på Jorden. Og det mest hellige element i livet på Jorden er menneskehedens genetiske fond. Det er sandsynligvis derfor, at det underjordiske rige Shambhala holder menneskehedens underjordiske genpulje under omhyggelig kontrol, beskyttet mod alle storme og krige af mange meter jordskorpe.

Det kan antages, at Shambhala-folket, hvis primære opholdssted ikke er efterlivet, er i stand til at korrigere det energetiske potentiale hos mennesker i *Samädhi-tilstanden* og gøre den psyko-energetiske barriere mere funktionel og uigennemtrængelig. Det er heller ikke umuligt, at Shambhala selv deltager energetisk i skabelsen og konsolideringen af de psyko-energetiske barrierer.

Ved hjælp af hvilken energi og hvilke informationskilder deltager Shambhala i beskyttelsen af *Samädhi-hulerne*? Det vil vi k o m m e nærmere ind på i næste kapitel.

Som allerede forklaret er effekten af den psykoenergetiske barriere baseret på den gradvise intensivering af den negative indflydelse på patienten.

organisme af den indtrængende. Kun den sidste fase er døden. I første omgang opstår frygt som en smertefri afskrækkelse. Den anden følelse er ubehag som en invitation til at forlade den hellige hule. Først derefter opstår fysiske fænomener som hovedpine, svaghed og til sidst døden.

Hele mekanismen i den psyko-energetiske barriere advarer: Gå ikke i døden, for du går ind i det helligste af det hellige, menneskehedens genetiske fond, hvor nysgerrighed ikke har nogen plads.

Den psyko-energetiske barriere i *Samādhi-hulerne* er i bund og grund et produkt af gode kræfter, der giver fire advarsler mod at gå ind, før den nysgerrige indtrænger trues med døden.

"Han", som de særlige mennesker taler om, og kun Han kan tillade tilfredsstillelsen af denne nysgerrighed. Jeg kan ikke sige, hvem denne "Han" er. Måske en person fra Shambhala?

De gådefulde adepter

Man kan finde en masse om såkaldte adepter i litteraturen og østlig religion. Hvem er disse adepter? Da jeg først analyserede litteraturen, kunne jeg ikke finde noget svar. Nogle forfattere kaldte adepterne for Østens spiritualiserede langlivede, andre mente, at de var mennesker i en dyb *tilstand af samādhi*. Først bagefter blev jeg klar over, at mennesker, der er i stand til at gå ind i en dyb tilstand af *samādhi*, kaldes adepter. Men under denne betegnelse forenes to *samādhi*-typer:

- Mennesker i *Samādhi-tilstanden*, hvor kroppen går ind i en stivnet-immobil tilstand, og sjælen korrelerer med det hinsides uden at miste forbindelsen til sin krop (dvs. den normale dybe *Samādhi-tilstand*);

- Mennesker i *Samādhi-tilstand*, hvor sjælen korresponderer med livet efter døden, men kroppen forbliver i sin almindelige tilstand og fortsætter med at fungere i den fysiske verden.

Den første type *samādhi-tilstand* kan vare millioner af år, den anden type, får vi at vide, varer hundreder og tusinder af år. Med andre ord er folk i *samādhi-tilstand af* den anden type de eremitter, der lever fra 300 til omkring 2000 år.

Når en person går ind i *samādhi-tilstanden af* den første type, kan man stadig tro på et uendeligt langt liv for hans forstenede-immobile krop. Men at tro, at en person i *samādhi-tilstand af* den anden type kan leve et hverdagsliv, der kun er lidt

Det er ret svært at tro, at et menneske kan være anderledes end en almindelig person og bevare sin ungdom i hundreder og tusinder af år. Ikke desto mindre er der en hel del vidnesbyrd om eksistensen af sådanne mennesker. Således beskrevet. Petchurov (Moskva), som boede i Nepal i mere end tre år, beskrev flere eremitter, som ifølge lokalbefolkningen har levet i 100, 200, 300 eller flere år. Brevskriveren var forbløffet over manglen på varmt tøj blandt disse eremitter, på trods af kulden i bjergene. Han huskede især én kvinde, en adept, som så ud til at være 35 år gammel. Hun boede i et kapel, for det meste på et tigerskind i Buddhas positur. Hun spiste sjældent, spiste vegetarisk mad, men altid plantekost.

Soma. Ifølge de lokale var den over 300 år gammel.

Et andet eksempel på en adept er den velkendte Babadji, som i Indien siges at være 1700 år gammel, selv om han ikke ser ud til at være ældre end 17.

Overgange fra den anden type til den første og omvendt er kendt blandt adepterne. For eksempel levede den person, der beskrives i kapitel 10 i del II, og som har levet i 300 år, oprindeligt et overvejende jordisk liv. Han gik kun nogle gange ind i *samādhi-tilstanden* i hulen og tilbragte først senere en stor del af sin tid der.

Adepterne kan bedst ses som et specialtilfælde af genpuljen. De kan komme fra den menneskelige genpulje, tilbringe noget tid blandt normale mennesker og derefter vende tilbage til hulerne og genpuljen.

Hvad er adepternes rolle? Nej, de er ikke profeter, da deres indflydelse på menneskeheden er ret ubetydelig. Kun mennesker fra vores civilisation er beskrevet blandt adepterne, men ikke mennesker, der ligner atlantiderne eller lemurerne. Man kan tilskrive dem en forbindelsesfunktion mellem genfonden og menneskeheden på Jorden.

Nogle tanker om adepten, lang levetid og kræft At mellem den første og

anden type *Samādhi-tilstand* & og over-

Eksistensen af en række forskellige korridorer taler til fordel for nærheden til mekanismerne for lang levetid

i et eller andet tilfælde. Det er naturligvis ikke kun stofskiftet, der er gået i stå, og kroppen er gået ind i en tilstand af forstening, der spiller en rolle her, men også en særlig tilstand i det menneskelige biofelt, hvor kroppens aldringsprocesser går langsommere. Det er imidlertid videnskabeligt bevist, at cellerne i den menneskelige organisme har en strengt defineret livscyklus. Det virker derfor utænkeligt, at cellernes livscyklus kan ændre sig flere gange.

udvidet. Hvordan kan det forklares?

Jeg har allerede beskrevet, at vores transplantationsmateriale Alloplant stimulerer regenerering af menneskeligt væv, og at cellernes biofelt er i stand til at undertrykke patologisk regenerering (kræft) og skabe en normalisering af de syge cellers funktion.

Jeg tror, at en lignende mekanisme ligger til grund for hemmeligheden bag adeptens lange levetid. Det er netop gennem meditation, at adepten bringer sit biofelt i en sådan tilstand, at det også undertrykker patologisk regenerering (kræft), normaliserer funktionen af syge celler og stimulerer regenerering af organismens normale celler. Med andre ord består hemmeligheden bag adeptens lange levetid ikke i at forlænge cellernes livscyklus, men i at erstatte gamle celler med nye og forhindre deres kræftdegeneration.

Det er velkendt, at en af de hyppigste dødsårsager hos ældre mennesker er kræft som en patologisk degeneration af celler, der har afsluttet deres livscyklus. Hvis biofeltet forhindrer den patologiske, kræftfremkaldende regenerering af gamle celler og stimulerer regenerering af normale celler ved at erstatte gamle celler med nye, kan man opnå en næsten uendelig fornyelse af den menneskelige organisme og dermed bevare ungdom og sundhed i hundreder og tusinder af år.

Det er velkendt, at højt differentierede celler (i hjernen, nethinden, hjertemusklens osv.) ikke har evnen til at regenerere og kun fungerer i deres livscyklus i organismen. Er det nu også sandt? Forskning i de senere år (La Vail, Factorovich, 1991) har vist, at selv meget differentierede celler som dem i nethinden udvikler evnen til at regenerere under indflydelse af den såkaldte fibroblast-vækstfaktor. Denne produceres af de regenererende celler. Regenerering af (voksende) celler! Under regenereringen af nogle celler bruges kemiske stoffer (vækstfaktoren) til at inducere regenereringen af andre celler, herunder meget differentierede celler.

Hvis regenerering af højt differentierede celler i organismen er mulig, så er konstant fornyelse af cellerne i den menneskelige krop også mulig. Og det er vejen til et langt liv og evig ungdom.

Men hvordan starter man systemet med konstant fornyelse af kroppens celler? Adepter opnår dette gennem meditativ indflydelse på deres biofelt. Men kan det også lade sig gøre for almindelige mennesker? Naturligvis

Videnskaben vil snart nå dertil. På nuværende tidspunkt lover indførelsen af Alloplant i organismens akupunkturpunkter dog et vist perspektiv. Stimulering af regenerering af normale menneskelige kropsceller skal have en positiv effekt på det menneskelige biofelt og dermed fremkalde cellefornyelse. Bestråling af organismen med biofeltet fra unge voksende organismer eller planter har også perspektiver. Eksperimenter er allerede begyndt.

Grotterne og pyramiderne

Så hvilke huler er *velegnede* til *samādhi*? Nilayam (1993), som beskriver Gufa-ashrammen, bemærker, at *samādhi-hulerne* skal være tørre. *Svämin* Daram peger på *Samādhi-hulernes* højde ved snelinjen, hvor luften er meget ren. Bonpo Lama sagde, at *Samādhi-hulerne* er skjult for fremmede øjne.

Der er mange grotter rundt omkring i verden. Men nogle grupper af dem er særligt attraktive for *Samādhi*. Marat Fathlislamov henviste til kilder, ifølge hvilke der findes et helt "yogiernes huleland" i Badrinath-området i Indien. Ikke langt fra dette sted findes "Vishnas spor", aftrykket af en enorm menneskefod.

Ifølge den indviede Lobsang Rampa findes *Samādhi-grotterne* hovedsageligt i Tibet, Himälaya, Egypten, Sydamerika og et sted i Sibirien. Han skriver, at mange templer er bygget over *Samādhi-grotter*.

Der er også mange påstande om, at pyramiderne også er steder for menneskehedens genetiske fond. Indiske *sväminer* og tibetanske lamaer talte om dette. Blavatsky skrev, at adepterne af den tredje, fjerde og femte race befinder sig i underjordiske kvarterer under pyramidelignende bygninger.

Ultralydsundersøgelser har vist, at der faktisk er hulrum under pyramiderne. Er pyramiderne også stedet for menneskehedens genetiske fond? Det kan ikke udelukkes. I det mindste er hypotesen om, at pyramiderne blev brugt til at opbevare menneskehedens genpulje, at foretrække frem for den konventionelle forklaring af pyramiderne som astronomiske bygninger eller faraoniske grave. Cheops pyramidens monumentalitet er for eksempel imponerende; at bygge en sådan struktur af 50 tons tunge blokke er umuligt, selv for moderne byggeteknologi. Monumentaliteten af disse bygninger må være forudbestemt af vigtigheden af deres formål; men hvilket kunne være større end menneskehedens genfond?

Ifølge Blavatsky blev de egyptiske pyramider bygget for 75.000 til 80.000 år siden og ikke for 4.000 til 5.000 år siden (som en radiocarbon-analyse viste). Baseret på Blavatskys data blev de egyptiske pyramider højst sandsynligt bygget af atlantiderne på øen Piaton ved hjælp af psykoenergetiske teknikker (husk, hvordan Nostradamus beskrev atlantiderne bygge pyramiderne ved hjælp af styret tyngdepåvirkning med hjælp fra det tredje øje). Atlantiderne på øen Piaton var kendt for at have haft tætte kontakter med den egyptiske civilisation.

Efter atlanteanernes undergang på øen Piaton for 11.000 år siden (kometen Typhon), blev der lagt en kappe af dyb hemmelighedskræmmeri over mysterierne og de okkulte videnskaber (ifølge Blavatsky). Kan dette tolkes som hemmeligholdelsen af menneskehedens genetiske fond, forårsaget af menneskehedens kritiske tilstand som følge af den kosmiske katastrofe? Det kan ikke udelukkes.

Den generelt lette adgang for udenforstående til de egyptiske faraoers pyramider kunne således være en hemmeligholdelsesforanstaltning, der distraherer fra den vigtigste hemmelighed, der ligger nedenunder.

Det er rimeligt at antage, at atlanteanerne på øen Piaton, der observerede planeternes og kometernes bevægelser, længe havde tænkt, at deres undergang gennem en kosmisk katastrofe var mulig. Derfor begyndte de i god tid at bygge monumentale bygninger (pyramider) med underjordiske templer, hvor repræsentanter for deres civilisation trak sig tilbage og indtrådte i *samādhi-tilstanden*. Heraf følger, at man blandt pyramiderne (de egyptiske og sandsynligvis også de mexicanske) kan finde atlanteanere fra øen Piaton i *Samādhi-tilstand* (dvs. de sidste atlanteanere på jorden, der reddede sig fra den verdensomspændende oversvømmelse).

Men denne antagelse har et svagt punkt - indgangene til de underjordiske templer er solidt forseglede og ligger dybt under jorden. Hvordan kan atlantiderne komme ud? Her bliver vi mindet om lamaernes ord om folk fra tidligere civilisationer: "Sten er ingen hindring for dem". Og faktisk kan den psykoenergetiske effekt på tyngdekraften være en forbløffende måde for os at komme op til jordens overflade på.

Var den egyptiske farao død? Eller var han i *samādhi-tilstand*? Det kan ikke helt udelukkes, især fordi mumien af den egyptiske farao begyndte at gå i forrådnelse, efter at den blev fundet og anbragt på museet. Hvis den egyptiske farao tidligere havde været i *samādhi-tilstand*, kunne temperaturændringen have ført til destabilisering af *samādhi-tilstanden* og kroppens død.

Det kan heller ikke udelukkes, at egypterne på det tidspunkt forsøgte at frembringe *samādhi-tilstanden* kunstigt. De kendte til *samādhi* fra de atlantiske naboer på øen Piaton, og de kendte til pyramidernes rolle. Men det kan have været svært for dem at opnå en dyb *tilstand af samādhi*. De forsøgte at opnå *samādhi-tilstanden* med kunstige midler (kemiske stoffer osv.) for at sikre deres faraoers overlevelse. Det er derfor, de gav dem redskaber og kostbare genstande med i graven.

Selvfølgelig kan balsamering af de afdøde faraoer ikke udelukkes. Den dag i dag er der ingen, der ved, hvordan det skete.

Hvilken af disse antagelser er korrekt?

Det er svært at svare på dette spørgsmål. Faraoernes pyramider og mumier skal også analyseres ud fra *Samādhi-sammensværgelsens synsvinkel*.

Men med alt dette er det vigtigt at være forsigtig, når man håndterer pyramiderne og andre monumenter fra antikken.

Den tyske forsker Rudolf Gantenbrink brugte en minirobot udstyret med et videosystem til at gå ind i en smal korridor i Cheopspyramiden. Robotten nåede frem til en stendør, som forskeren formoder, der er liv bag. Han forbereder nu robotens udstyr med en laser til at skære en åbning i døren og gå igennem den. Men hvad nu, hvis der er en repræsentant for en tidligere civilisation i *Samādhi-tilstand* bag døren? Den psykoenergetiske barriere vil have svært ved at virke på laseren, og *Samādhi-tilstanden* vil blive destabiliseret.

Koster vores nysgerrighed ikke for meget?

Det tidligere menneske kom ikke ind i *samādhi-tilstanden* og brugte derfor tusinder og millioner af år på at tilfredsstille vores nysgerrighed. Videnskabelig nysgerrighed er fremskridtets motor, men videnskabsmanden er ikke Gud og bør ikke gribe ind i den guddommelige skabelse med hård hånd. Når alt kommer til alt, gik det tidligere menneske ind i *samādhi-tilstanden* for det vigtigste mål at være repræsentant for menneskehedens genfond.

Samādhi og tid

Prishantin Nilayam (Sathya Sai og Nara Nirayana Gufa Ashram, 1993) beskrev processen med at gå ind i og vende tilbage fra *tilstanden af samādhi* i hulerne. Han bemærkede, at 18 dage i *samādhi-tilstanden* var som 48 minutter.

En simpel aritmetisk beregning kan bruges til at bestemme, hvordan

tiden går meget hurtigere i *Samädhi-tilstanden*. Det er muligt, at det også er det tidsforløb, som det hinsides lever efter.

Hvad føler en person i *Samädhi-tilstanden*?

Svaret på dette gives af Lobsang Rampa (Det tredje øje, s. 306ff.), der som indviet selv var i stand til at træde ind i *samädhi-tilstanden*. Han beskrev, hvordan lamaerne førte ham ind i hulen under et tempel gennem hemmelige hulegange. De viste ham tre enorme menneskekroppe (to mænd og en kvinde); kvinden var tre meter høj, mændene over fire meter. De så usædvanlige ud, de så ikke døde ud, de så ud til at sove.

- Se, min søn, sagde en af abbederne, de passerede gennem vores land (Tibet - EM.), da havene skyllede ind over vores kyster, og da der var andre stjerner på himlen.

Lobsang Rampa fortsætter med at beskrive, hvordan han kom ind i *samädhi-tilstanden*.
begavet:

"I ... lavede de særlige åndedrætsøvelser, som jeg havde lært i årevis. Stilheden og mørket var undertrykkende. Det var gravens stilhed. Pludselig blev min krop stiv, ufleksibel. Mine lemmer frøs til is og blev iskolde. Jeg havde en fornemmelse af, at jeg var ved at dø i denne grav, meget mere end hundrede meter under sollyset. Et voldsomt chok rystede mig indeni, og uden at høre det, havde jeg indtryk af en mærkelig raslen og knirken, som om gammelt læder blev foldet ud. Gradvist fyldte et lyseblåt lys graven... Så gik det op for mig, at jeg virkelig svævede over min fysiske krop. Fra midten af min krop hang en ned ad en sølvblå snor. Den pulserede af vitalitet.

*Jeg kiggede ned på min krop, som nu lå på ryggen, et lig blandt andre lig. Et sted fra kom lyden af brygning
Lyden af havet og strandstenenes raslen under bølgernes angreb.
...Grinende stemmer lød fra en grotte i nærheden, stemmer, der blev højere, da jeg så et par varme, solbrændte mennesker nærme sig.
Giganter! Høje stemmer! ...*

Efter et stykke tid forsvandt synene, og det blev mørkt.

Gradvist mistede jeg bevidstheden, både den astrale og den fysiske. Senere fik jeg en ubehagelig fornemmelse af, at jeg var kold - kold af at ligge på en stenplade....

- Du har klarer dig godt, min søn. Du lå her i tre dage. Nu har du set det. Du døde. Og du overlevede. "

Jeg synes, at kommentarer er overflødige her.

Kapitel 3

Shambhala og Agartha

Mange mennesker kender ordet Shambhala. De forstår, at det betyder noget mystisk, men har som regel ingen idé om, hvad det egentlig er. Ordet Agartha er derimod stort set ukendt, og kun specialister i gammel tibetansk historie kan sige, at det mystiske land Agartha eksisterer ved siden af landet Shambhala.

Den evige hemmelighed i Shambhala

Jeg kan ikke engang huske første gang, jeg hørte ordet Shambhala, i hvert fald da jeg var studerende i samtaler med venner, der var i Altai. Senere, da jeg selv var i Altai, så jeg ordet Shambhala på klippesiderne langs vandrestierne og mødte ofte enkelte vandrere eller grupper med et distraeret blik, der ledte efter Shambhalas land. Jeg spurgte dem om dette land, men ingen af dem kunne fortælle mig noget fornuftigt om det. Jeg fik ofte at vide, at de fulgte i fodsporene på den store russiske lærde Nikolai Rerich, som også havde søgt efter Shambhalas land. En af de fyre, der havde forladt denne verden, sagde:

- Det er profeteret, at landet Shambhala vil blive fundet i slutningen af vores århundrede. Det er helt sikkert sandt, for vi har ikke fundet det.

Som entusiastisk sportsturist fandt jeg disse unge mennesker, disse opdagelsesrejsende i Shambhala, ubehagelige på en eller anden måde. De var udisciplinerede, fulgte ikke de mest simple regler og bad forbipasserende om alle mulige ting. På det tidspunkt havde jeg ingen anelse om, at jeg en dag selv ville blive en opdagelsesrejsende i Shambhalas land.

Jeg havde hørt om Nikolaj Rerich for længe siden, og som en ivrig rejsende beundrede jeg ham meget. Jeg misundte Nikolaj Rerich, som foretog så mange komplicerede ekspeditioner til så eksotiske steder som Tibet og Himålaya, og jeg var stolt over, at han var en af vores landsmænd. Som indbygger i et lukket kommunistisk land forestillede jeg mig udlandsrejser som noget eventyrligt og uvirkeligt.

Det gjorde Rerich til en rollemodel for mig.

Jeg begyndte at læse hans bøger et par gange, men hver gang lagde jeg dem fra mig, fordi jeg ikke kunne forstå dem. Refleksionerne over emner som den rene sjæl og Shambhala var irrationelle for mig, men beskrivelsen af de sportslige aspekter af hans rejser til de tibetanske bjerge inspirerede mig.

Da jeg studerede øjnenes geometri, troede jeg virkelig ikke, at denne tørre matematiske videnskab nogensinde ville føre mig tilbage til Nikolai Rerich og Shambhala. Den tibetanske races mellemstatistiske øjne mindede om marchen ind i Altai og det henførte blik hos de unge mennesker, der havde søgt Shambhala. Jeg samlede Rerichs bøger op igen. Men igen forstod jeg absolut intet af refleksionerne over den rene sjæl, betoningen af menneskets gode tanker (kærlighed, samvittighed), afvisningen af negative tanker (grådighed, egoisme osv.), legenderne om højere væsener, der kan dukke op og forsvinde, referencerne til et underjordisk liv osv. I dybet af min sjæl indså jeg, at Rerich var et geni. Det var derfor, jeg troede på det, han skrev. Jeg fornemmede, at han havde en anden viden, inden for hvilken hans allegoriske og forunderlige sætninger kunne forstås. Jeg følte, at han skrev om menneskehedens største mysterium, som vi ikke er i stand til at afdække, som vi i bedste fald kan optræfle en smule for at komme tættere på de åndelige og mentale tanker, som verden er baseret på. Det var først under vores ekspedition til Indien, Nepal og Tibet, hvor vi blev tvunget til at fordybe os i lamaernes, guruernes og *svāminernes* psykologi, at vi indså, at den viden, de besad, var nøglen til at forstå Rerich og mange gådefulde øjeblikke som Shambhala. Mange af Rerichs komplicerede sætninger blev først forståelige for os der. For eksempel var præciseringen af, at man kun kan opnå *samādhi-tilstanden* med en ren sjæl (dvs. uden negativ psykisk energi), en fundamental erkendelse for mange ting - for det evige liv, eksistensen af et sikkerhedssystem for livet på jorden osv. Vi begyndte at indse, at der i den psykiske energis verden, som er næsten ukendt for os, er love og principper, som kun en hvisken trænger igennem til os almindelige mennesker, og at hvis man kender dem, kan man forstå mange mysterier og endda Shambhalas.

Efter vores ekspedition vendte jeg tilbage til flere værker af denne art fra et andet perspektiv og blev forbløffet over at finde ud af, at mysteriet om Shambhala allerede var blevet intensivt undersøgt tidligere. Denne forskning var indirekte en af årsagerne til menneskehedens største tragedie, Anden Verdenskrig.

Hitler og Shambhala

Der er flere henvisninger i litteraturen til, at den gamle mystik i Østen havde stor indflydelse på Hitlers psyke. Nogle historikere, herunder Pauwels og Bergier (Frankrig), påpegede, at tilsvarende strømninger og samfund spredte sig i Tyskland efter Første Verdenskrig på baggrund af gamle legender om tidlige civilisationer i landet Shambhala.

Den tidligere formand for senatet i Gdansk, Rauschnig, skrev: "Dybest set har enhver tysker en fod i Atlantis. Der søger han den bedste skæbne og den bedste arv."

I 1933 blev den hemmelige organisation VRIL-Gesellschaft grundlagt i Berlin. VRIL! Det blev antaget, at vril er en slags grandios energi, som universet er mættet med, et mål for menneskets guddommelighed. Den, der besidder Vril, bliver hersker over sin krop, hersker over andre mennesker og hele verden. Medlemmerne af dette samfund troede, at overmenneskene, giganterne, som nu er skjult i dybe huler, sover under gyldne tæpper i deres himmelske skjulesteder. Disse overmennesker vil snart dukke op for at lede menneskeheden. Verden vil forandre sig, når de kommer frem fra undergrunden. Hvis du ikke er forberedt, og hvis du ikke allierer dig med dem - og for at gøre det skal du være i stand til at konkurrere med dem - vil alle sammen med almindelige mennesker blive slaver, den gødning, som den "nye tidsalder" vil blomstre på.

VRIL-selskabet havde stor indflydelse på dannelsen af Hitlers verdensbillede. Men den tyske videnskabsmand Hans Hörbiger havde en endnu større indflydelse med sin teori om istidskosmologi.

Ifølge Hörbiger blev vores tid forudgået af menneskelige guder, menneskelige kæmper, fabelagtige civilisationer i forhold til deres omfang og magt, gennem tusinder, hvis ikke millioner af år. Giganterne havde slaver. Giganternes civilisation gik til grunde i en syndflod. På et tidspunkt vil vores mennesker også blive lige så magtfulde som deres forfædre, efter at de har overlevet kolossale katastrofer og mutationer. Alt i kosmos er underlagt den cykliske lov, der er en periodicitet af forløsning og straf af den menneskelige race. Hörbiger antog, at for at redde menneskeheden måtte magten overdrages til de stærkeste og mest hærdede mennesker, og efter hans mening var dette den ariske race, hvis nordiske forfædre voksede sig stærke i sne og is. Før Hitler kom til magten, havde han ofte kontakt med en tibetansk

Jeg besøgte en lama, der boede i Berlin. Denne lama blev kaldt "manden med de grønne handsker". De indviede kaldte ham "vogteren af nøglerne til kongeriget Agartha".

Den magtfulde spirituelle organisation "Thule Society" er forbundet med det eventyrlige kongerige Agartha. Den blev grundlagt af de tyske videnskabsmænd Eckart og Haushofer, som havde en stærk indflydelse på udformningen af Hitlers psyke. Thule-selskabet var baseret på en gammel legende, ifølge hvilken en avanceret civilisation blomstrede i Gobi-ørkenen for 30-40 århundreder siden. Under Gobi-katastrofen omkom ikke alle mennesker fra denne avancerede civilisation. De overlevende gik ind i grotter i Himalaya og delte sig i to grupper. Den ene gruppe kaldte deres center Agartha (det godes skjulte sted), hengav sig til kontemplation og blandede sig ikke i jordiske anliggender. De andre grundlagde landet Shambhala (magt- og voldscentret, der styrede folkene og naturkræfterne), som er en skattekasse af ukendte kræfter, der kun er tilgængelig for dem, der er indviet i hemmeligheden.

En anden del af de overlevende fra den avancerede civilisation i Gobi flyttede til Nordeuropa og Kaukasus. Disse emigranter fra Gobi er roden til den ariske race. Derfor kan den ariske race danne en alliance med Agartha og Shambhala og dominere disse mægtige gamle kræfter. Men for at gøre dette skal Østeuropa, Kaukasus, Pamir, Tibet og Gobi erobres. Tibet og Gobi er et område af enestående betydning. Den, der kontrollerer det, vil kontrollere hele planeten og blive hersker over Shambhalas magt.

På Hitlers ordre blev det særlige institut Ahnenerbe oprettet i Tyskland, som organiserede en ekspedition til Tibet for at lede efter Shambhala og Agartha.

Ud fra alle disse ideer formulerede Hitler teorien om magisk socialisme, ifølge hvilken mennesker når et nyt niveau hvert 700. år, hvor de bliver forvandlet. Forvandlingen finder sted i kamp, og forløberen for denne kamp er tilsynecomsten af gudesønnerne. Når troldmandskæmperne dukker op, vil dybe mutationer føre til en ny progressiv race. Denne race skal kende Shambhalas kraft. Heraf drog Hitler den frygtelige konklusion: Der er kun én sand race (den ariske), som er kaldet til at anerkende den følgende cyklus.

En del af denne race er kaldet til heltmod under ledelse af den "højeste ukendte". Alle andre mennesker - de lavere racer - er længere væk fra den ariske race end dyrene. Derfor ville udryddelse være en af individuelle racer (sigøjnere, jøder, farvede osv.) er helt legitim.

Efter nederlaget for Hitlers væbnede styrker ved Volga skrev Goebbels: "Kun ideen, kun forståelsen af universet tillader os at udholde nederlaget. Fra 1943 og frem fortsatte Hitler den meningsløse, selvmorderiske krig. Men hvorfor? De nazistiske ledere ventede på den syndflod, som Hörbiger havde forudsagt. Hitler ventede på Guds dom, ventede på, at de højere magter skulle dukke op. De skulle udrette det, der ikke kunne udrettes med menneskelig styrke.

På en international kongres så jeg en amerikansk videofilm med beviser for udviklingen af flyvemaskiner på Hitlers tid, der lignede flyvende tallerkener. To kvindelige kontaktpersoner (en jugoslavisk og en tysk) præsenterede Hitler for tegninger og beskrivelser af, hvordan tidligere civilisationers flyvemaskiner fungerede. Det fremgår af filmen, at det faktisk var lykkedes Hitlers videnskabsmænd at bygge disse flyvemaskiner, som allerede var i stand til at flyve. Men der var ikke tid nok til at gøre arbejdet færdigt - krigen var tabt.

Man kan drage to konklusioner af Hitlers ideer. For det første tænkte Hitler-folket ikke længere end til det simple filosofiske postulat om, at det gode er skabelse, mens det onde er ødelæggelse. Selv i de tidligere civilisationers tid blev menneskehedens genetiske fond, Shambhala og Agartha, skabt i tilfælde af globale katastrofer. Hensigten var udelukkende god - at bevare menneskeheden og orientere dens udvikling mod fremskridt. I religion og litteratur er der ikke en eneste indikation af, at mennesker, der kom fra genfonden, havde dårlige intentioner. Alle, det være sig Bonpo Buddha (Rama), Gauthama Buddha, Jesus og andre, arbejdede ved hjælp af overbevisning og instruktion, ikke ved hjælp af magt. Shambhalas kraft vil ikke åbne op for det onde, den er kun beregnet til det gode. Og der er ingen kræfter i denne verden, der kan dominere Shambhalas kræfter, for Shambhala er stærkere, end vi er. Og Gud bliver aldrig en allieret af det onde, fordi Gud er legemliggørelsen af det gode.

For det andet fortæller sagen om Hitler (og dybest set også om Stalin) om faren ved, at mennesker af den skizoide type kommer til magten. Disse "Evolutionens ofre" har storhedsvanvid og en forkærlighed for mystiske naturfænomener. De kan ikke tænke logisk, er ikke i stand til at analysere individuelle fakta i detaljer, men er tilbøjelige til at overvurdere nogle særligt mystiske og mystiske fakta. Skizoide med magt er farlige. En skizoid, der har fået magt, er i stand til at omgive sig med lignende skizoider, der fører samfundet ned ad en unormal udviklingsvej. Og dette

fører altid til en ulykkelig slutning.

Når man udforsker Shambhala, skal man også frygte mennesker med skizoide psyker, der tiltrækkes af naturens store mysterium som af en magnet.

Hypotese om Shambhala og Agartha

Efter min mening er eksistensen af Shambhala og Agartha baseret på to naturlige fænomener:

- Materialisering og dematerialisering og
- menneskehedens genetiske fundament.

Materialiseringen af ideer og dematerialiseringen af materie virker ved første øjekast fabelagtig og fantastisk. Og er det virkelig muligt at tro på det "lille bord", hvorpå forskellige ting dukker op, så snart man har tænkt på dem? Kan vi tro på, at Sai Baba materialiserer en ring, mel, ris og andre genstande, som kun dukker op, når han tænker på dem?

Lad os bevæge os væk fra den konventionelle forestilling om, at kun jonglører udfører "mirakler". Lad os se på det fra et filosofisk synspunkt. Jeg tror ikke, at nogen benægter eksistensen af en subtil verden ved siden af den fysiske. Der må være overgange mellem to verdener, som eksisterer parallelt. Der er overgange fra bølgeenergi til stof og omvendt. For eksempel ved man fra skolefysikken, at $2 \text{ gamma} = 1 \text{ elektron}$.

Den subtile verden, dvs. verdenen af psykisk energi (verdenen af ekstremt høje frekvenser), og den fysiske verden må have indbyrdes relationer af den type, hvor bølgeenergi overgår til stof og omvendt. Med andre ord skal der være en materialisering af tanker og en dematerialisering af stof til tanker. Moderne fysikere understreger konstant, at tanker er materielle, og det er naturligvis sandt.

Det følger heraf, at de legender og eventyr, der er overleveret fra den tidlige oldtid, har et reelt grundlag, men på ingen måde er produkter af tidligere fantasier eller hvisken fra tidligere liv.

Desuden påpeger praktisk talt alle østlige værker om yogier og meditation, at den højeste form for meditation er opnåelsen af et sådant niveau af åndelig udvikling, hvor mennesket er i stand til at dematerialisere og rematerialisere. Der findes ingen sådanne yogier blandt de nuværende yogier. Men de har tydeligvis eksisteret i fortiden.

I Østens litteratur nævnes det ofte, at nogle af de tidligere mennesker var i stand til at skifte plads i rummet pludseligt uden at bevæge sig. Det er muligt, at dette er fantasi. Men det er også muligt, at mennesket dematerialiserede sig og materialiserede sig på det sted, han tænkte på.

Rerich bemærkede til legenderne om Shambhala, at man ved indgangen til den kan se mennesker, der, Gud ved hvor, dukker op på utilgængelige klipper og forsvinder igen på lige så mystisk vis. I dette tilfælde kan man også tro på disse mystiske menneskers evne til at dematerialisere og materialisere sig.

Ud over dematerialisering og materialisering er menneskehedens genfond, som vi formoder, et andet naturfænomen, der ligger til grund for eksistensen af Shambhala og Agartha. Lad os betragte disse to fænomeners indbyrdes forhold i lyset af hypotesen om Shambhala og Agartha.

Hvis vi tager eksistensen af fænomenet "dematerialisering - materialisering" som grundlag, bliver nødvendigheden af eksistensen af menneskehedens genfond diskutabel. Hvorfor bevare menneskekroppen i samādhi-tilstand i tusinder og millioner af år, hvis den kan materialiseres fra den subtile verden?

Selvom den religiøse opfattelse af skabelsen af menneskekroppen gennem kondensering af ånden taler om, at materialiseringen af ånden var ekstraordinært kompliceret og krævede et enormt evolutionært arbejde fra naturens side. Efter skabelsen af den fysiske krop med alle virkningsmekanismerne i det genetiske apparat til reproduktion af mennesket (fødslen af et barn), blev der tilsyneladende akkumuleret tilstrækkelig information om strukturen af den menneskelige krop i informationsfelterne i det hinsides, noget som en informationskode for den menneskelige organisme blev skabt, så det på basis af den blev muligt at overføre den menneskelige krop fra den fysiske verden til den æteriske verden og omvendt, d.v.s. at dematerialisere og materialisere den.

Vi kender ikke efterlivets funktionsprincipper (det generelle informationsrum), men alligevel virker det logisk, at efterlivets torsionsfelter, som er fantastiske i deres informationsindhold, næppe kan bevare den fysiske menneskekrops informationskode (informationen om strukturen af hver celle, hvert molekyle osv.) i sin oprindelige tilstand i efterlivet i særlig lang tid. Derfor kan bevarelsen af informationskoden ikke vare i det uendelige, og fra tid til anden finder der en materialisering af menneskekroppen sted for at korrigere informationskoden i efterlivet.

Dette forklarer nødvendigheden af eksistensen af den menneskelige genfond i den fysiske verden, som er i stand til at bevare det fysiske grundlag for den menneskelige informationskode, selv under betingelserne for en global katastrofe og udslettelse af alle mennesker på Jorden. Menneskehedens genetiske fond med dens repræsentanter for forskellige civilisationer i *Samādhi-tilstanden* er et vigtigt grundlag for den fælles eksistens af to livsformer - den i den subtile verden og den i den fysiske verden. Mennesker i *samādhi-tilstanden* er direkte forbundet med det hinsides (effekten af *So'Ham-princippet* omfatter dem ikke), og derfor er de sandsynligvis bedre i stand til at realisere dematerialiseringen og materialiseringen af deres fysiske krop end almindelige mennesker, som *So'Ham-princippet er knyttet til*. Menneskehedens genfond forener de mest åndeligt avancerede mennesker i alle civilisationer, hvilket også resulterer i deres evne til at dematerialisere og materialisere deres fysiske kroppe.

Som allerede nævnt fører dematerialiseringen af menneskets fysiske krop til en enorm informationsoverbelastning af ånden (som lever på jorden sammen med den fysiske krop), som om menneskets ånd var fyldt med yderligere information om alle strukturer i den fysiske krop. Derfor er dematerialisering vanskelig at realisere uden forbindelse til andre, herunder højere strukturer i det hinsides. Derfor må dematerialiseringen og materialiseringen af menneskekroppen være under langt større kontrol af det højeste sind end den sædvanlige indtrængen af ånden i barnets fysiske krop ved fødslen.

Men hvorfor er fænomenet med dematerialisering og materialisering af menneskekroppen nødvendigt? Når alt kommer til alt, er mennesket i *samādhi-tilstanden forbundet* med det hinsides og det højeste sind gennem sin sjæl. Svaret på dette spørgsmål er indlysende - dematerialisering og materialisering er nødvendige for det underjordiske liv på jorden.

Som den tibetanske lama sagde: "Sten er ingen hindring for dem!" Først antog jeg, at dette udsagn refererede til tidligere civilisationers evne til at påvirke tyngdekraften gennem rettet psykisk energi. Men så blev jeg overbevist om, at denne sætning snarere henviser til dematerialisering og materialisering (hvor sten, jord eller klippe ikke er nogen hindring),

** Sammenhængen mellem den æteriske og den fysiske verden i antropogenesen bestemmes af det højeste sind - ånden flyver ind i barnets fysiske krop.*

skabt af naturen til underjordisk liv.

Hvad er dette underjordiske liv? Ifølge vores forskning er det primært menneskehedens genetiske fond. Der findes sandsynligvis mange huler og rum under jorden, som ikke har nogen forbindelse til jordoverfladen. Formentlig er mange indgange til huler blevet begravet i årenes løb af jordskred og lignende. Huletemplerne under pyramiderne har (ifølge Blavatsky) ingen udgange til jordoverfladen. Hvordan nåede de tidligere mennesker op til overfladen? Gennem dematerialisering og efterfølgende materialisering af menneskekroppen! De synes simpelthen at dukke op ud af ingenting.

Tilsyneladende omfatter menneskehedens genetiske fond ikke kun repræsentanter for forskellige civilisationer i *Saniädhi Custmid*, som befinder sig i huler med en udgang til jordens overflade, men også andre, som befinder sig i huler uden udgang.

Formodentlig bruges dematerialisering og materialisering af menneskekroppen også i tilfælde af en geologisk katastrofe (forskydning af tektoniske plader osv.) til at bringe mennesker i *samädhi-tilstand* til en anden, ikke-truet hule.

Materialiseringen af tanker gør det naturligvis også muligt at "reparere" beskadigede dele af folks kroppe i *samädhi-tilstanden* og sikre en høj grad af bevarelse.

Selvfølgelig kan man også finde oplysninger i litteraturen (såvel som i samtalerne med lamaerne og *sväminerne*) om eksistensen af en underjordisk teknologisk menneskelig civilisation. Først forekom dette mig at være et eventyr. Efter modsatrettede oplevelser og erkendelser virkede det mere alvorligt for mig. Dematerialiseringen af den menneskelige krop kunne bestemt være en metode til at komme under jorden og tilbage igen. Det får også Rerichs beretning om mennesker, der - ingen ved hvordan - dukker op på utilgængelige klipper og forsvinder derfra igen, til at virke troværdig. Udsagnene fra den indviede Vissarion samt fra lamaer, guruer, *sväminer* og yogier giver også mening, at der findes en teknologisk civilisation under jorden, som bevarer gammel viden og besidder apparater og maskiner, der er skabt efter andre videnskabelige principper.

Den utålmodige læser, der er forvirret over udeladelserne om dematerialisering og materialisering af menneskekroppen, har længe ventet på et svar på, hvad Shambhala og Agartha er? Svaret på dette spørgsmål er baseret på to varianter af sammenhængen mellem den subtile og den fysiske verden.

Første variant: Sindet, et informationsbundt af psykisk energi,

flyver ind i barnet, der er født i den fysiske verden (genetisk apparat osv.) i henhold til principperne for regenerering af menneskekroppen, lever sammen med den fysiske krop, men efter døden flyver igen ind i den æteriske verden med gentagen tilbagevenden til en ny fysisk krop.

Anden variant: En stærk ånd, som befinder sig i den subtile verden, bevarer i lang tid (hundreder, tusinder og millioner af år) forbindelsen til den fysiske krop, som er i *Samādhi-tilstanden* i

I. eller II. type (sten-immobil krop eller aktiv adept). I dette tilfælde kan ånden forvandle den sten-immobile krop til en funktionelt aktiv krop og omvendt. Den kan også forårsage dematerialisering af den fysiske krop og dens materialisering.

Den første variant af samspillet mellem den subtile og den fysiske verden er karakteristisk for det normale liv på jorden, dvs. for den almindelige dødelige.

Den anden variant er, som det forekommer os, karakteristisk for det underjordiske liv på jorden (og muligvis også for livet under vandet), hvor mennesket praktisk talt opnår udødelighed. Efter vores mening lever Shambhala og Agartha i overensstemmelse med denne variant.

Ifølge dette er Shambhala og Agartha et system af parallelt liv på jorden, som primært befinder sig under jorden (under vandet?) og er kendetegnet ved dets folks praktiske udødelighed (sten-immobile eller adept), deres evne til at dematerialisere og materialisere menneskekroppen og overgangen fra kroppens funktionelt passive tilstand til den funktionelt aktive og omvendt.

Hvilke mennesker befolker nu Shambhala og Agartha?

Lad os sammenligne den anden variant af livet på jorden med beskrivelserne af livet for mennesker fra tidligere civilisationer - lemurerne og atlantiderne.

Ud fra denne sammenligning kan man se, at principperne for det tidlige liv - atlantiderne og især de sene lemurianere (lemuro-atlantiderne) - på mange måder ligner den anden variant af livet på Jorden: De havde også direkte adgang til det generelle informationsrum (til det hinsides), helbredte deres kroppe ved hjælp af indre energi, deres teknologier var baseret på brugen af energien fra den subtile verden (den psy-chiske e n e r g i) o s v .

Har lemurerne og atlanteanerne opnået udødelighed og evnen til at dematerialisere og materialisere sig?

Det er ikke let at besvare dette spørgsmål. Der er dog vage indikationer i litteraturen. Mest sandsynligt er det kun enkelte individer

Lemurerne og atlantiderne nåede lignende tilstande*.

Men frem for alt er det slående, at de tidligere menneskers liv og teknologi var baseret på, at de havde en stærkere ånd. Den anden variant af livet på jorden (Shambhala og Agartha) er også baseret på mulighederne for en stærk ånd.

Denne sammenligning fører til den konklusion, at Shambhala og Agartha er befolket af mennesker fra tidligere civilisationer - lemurianere og atlanteanere.

Hvem af dem (lemurianerne eller atlantiderne) spiller nu den ledende rolle i Shambhala og Agartha? Jeg tror på lemurerne som repræsentanter for den højest udviklede civilisation på jorden. For den atlantiske civilisation kunne kun udvikle sig, hvis kilderne til lemurianernes gamle viden blev åbnet for dem. Desuden siger kilderne, at da den lemuriske civilisation gik til grunde (på grund af en kosmisk katastrofe), gik den ikke helt til grunde. Det er meget muligt, at de mest udviklede lemurianere gik under jorden ved at dematerialisere og materialisere menneskekroppen og på den måde reddede sig selv fra katastrofen. Der organiserede de sandsynligvis Shambhala og Agartha.

Alle forfattere har referencer til gudesønnerne, som dukker op på jorden og på afgørende vis styrer menneskehedens udvikling. Der findes sådanne oplysninger om vores civilisation (Bonpo-Buddha og andre) såvel som om atlanteanernes civilisation. Lemurerne kommer formodentlig med jævne mellemrum fra Shambhala og Agartha for at påvirke udviklingen af civilisationer på jordens overflade.

Er atlantiderne en del af befolkningen i Shambhala og Agartha? Det vides, at atlantidernes civilisation ikke var så højt udviklet som lemurianernes. Ikke desto mindre var atlanteanernes åndelige niveau tilstrækkeligt højt til, at de kunne træde ind i den dybe Sama<i>/z(-tilstand. Derfor tilhører atlantiderne også systemet af underjordisk liv på jorden, om end overvejende i den passive sten-immovable *Samādhi-tilstand*. Efter vores mening er atlantiderne i stand til dematerialisering og materialisering af menneskekroppen i mindre grad, og deres tilstand (passiv *samādhi*, aktiv *samādhi*, dematerialisering osv.) kontrolleres i mange henseender af lemurerne. Således mindede lamaerne og de særlige mennesker gentagne gange om en gådefuld "Ham", der giver adgang til *samādhi-hulerne* og bestemmer alt i forbindelse med de underjordiske skattekamre.

** Der er ikke noget overnaturligt ved det, for selv i vores mindre udviklede civilisation møder man adepter, og der er også information om muligheden for materialisering af tanker (Sai Baba).*

af menneskehedens genfond. Det er muligt, at denne gådefulde "han" er en lemurianer fra Shambhala eller Agartha, der er udpeget til at kontrollere den tilsvarende del af menneskehedens genfond.

Er mennesker fra vores civilisation også en del af Shambhala og Agartha? Bestemt, men kun i den stenimmobile tilstand og i afhængighed af lemurerne. Det understøttes af, at profeterne, f.eks. Jesus, fik deres uddannelse i Tibet i Shambhalas land. Profeterne, der, som vi antager, kom fra *Samädhi-hulerne*, modtog sandsynligvis yderligere viden fra den teknogene underjordiske civilisation i Shambhala og Agartha.

Vores hypotetiske forestillinger om Shambhala og Agartha stemmer i mange henseender overens med udtalelser fra nogle af de mennesker, der kan regnes blandt de indviede. For eksempel sagde den tidligere nævnte russiske klosterleder, at Shambhala og Agartha omfatter mennesker fra forskellige civilisationer forenet i en enkelt underjordisk verden. Shambhala og Agartha ledes af lemurianere, hvis udviklingsniveau langt overstiger atlantiderne og repræsentanterne for vores civilisation. Atlanteanerne er børn sammenlignet med lemurerne, og vores civilisations folk er stadig blandt dem. Lemurerne behersker energien i den subtile verden næsten perfekt. I sin tid, for flere millioner år siden, nåede lemurerne et så højt udviklingsniveau, at de var i stand til at redde deres civilisation under den frygtelige katastrofe ved at gå under jorden, hvor de stadig lever i dag. Selv i dag har lemurerne usandsynlige anordninger og mekanismer under jorden, hvis teknogene niveau er ekstremt højt. Lemurerne danner grundlaget for menneskehedens genetiske fond og beskytter den. For meget længe siden delte lemurerne sig under jorden i to lande - Shambhala og Agartha. Agartha er landet med mest godhed.

Marat Fathlislamov, som har viden inden for okkult videnskab, siger, at i de sidste 30.000 år kom kommandoen fra det højeste sind om lemurianernes overgang fra menneskehedens genfond til landene Shambhala og Agartha. Der, under jorden, befinder de sig i den fysiske eller subtile tilstand. Lemurianerne arbejder under jorden og har deres egen teknologi, f.eks. flyvende tallerkener. Nogle af lemurerne er i *Samädhi-tilstanden* i den menneskelige genpulje. Atlantiderne er der hele tiden; de venter på timen "X", hvor den anden guldalder bryder frem - sandhedens tidsalder, hvor den ældgamle viden bliver åbenbart for menneskeheden. I sandhedens tidsalder vil atlantiderne forlade *samädhi-tilstanden* oftere, ved

Sliambhala (tegning af forfatteren)

dukker op på jordens overflade og formidler andre livsprincipper til menneskerne i vores civilisation. Folk fra vores civilisation er også i *samādhi-tilstanden* i menneskehedens genfond.

Hvilke teknologier har lemurerne fra Shambhala og Agartha mestret?

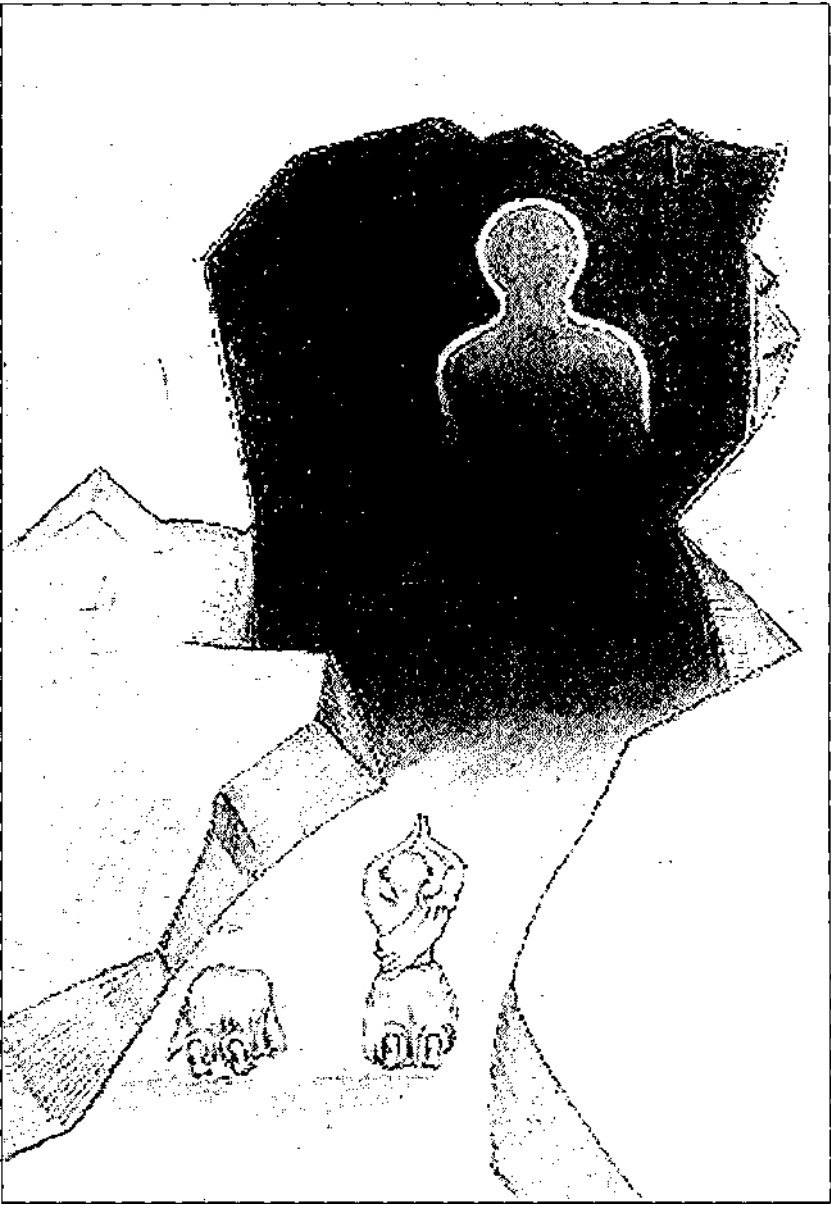
Deres teknologier må være baseret på et andet energetisk princip, som er uforståeligt for os på nuværende tidspunkt. Shambhala og Agartha udnytter højst sandsynligt energien fra den subtile verden. Efter vores mening er en manifestation af Shambhala- og Agartha-teknologi de uidentificerede flyvende objekter, som alle kender, de flyvende tallerkener. Det er svært at benægte eksistensen af UFO'er, der er for meget information om dem. Disse flyvende objekter svæver lydløst, udvikler en usandsynlig hastighed, kan pludselig ændre retning, l a n d e på jorden, manøvrere under vand, forsvinde uventet og dukke op igen. Utallige typer af UFO'er er blevet set, fra skibe af enorme dimensioner til små flyvende tallerkener. Mennesker har menneskelignende væsener af enorm statur eller dværge.

Lad os sammenligne beskrivelsen af lemurerne og atlanteanernes tidligere flyvemaskiner (*Vimānas*) med beskrivelsen af UFO'er. Ifølge litterære kilder havde de tidligere lemurianeres og atlanteaneres *Vimānas* også en pladelignende form, kunne hænge over jorden og vandet, pludselig ændre flyveretning etc. Der er derfor store ligheder mellem nutidens UFO'er og de gamle *Vimānas*. Ud fra dette kan man drage den hypotetiske konklusion, at UFO'erne i Shambhala og Agartha blev skabt i henhold til lemurerne ældgamle teknologi og stadig bliver skabt i dag. Lemurerne teknogene civilisation i Shambhala og Agartha har tydeligvis ikke mistet de gamle teknologier til konstruktion af flyvemaskiner.

Hvorfor har ingen i vor tid nogensinde været i stand til at undersøge en UFO i detaljer? Hvorfor forsvinder UFO'er altid på mystisk vis i sidste øjeblik? UFO'er kan åbenbart også dematerialiseres og materialiseres. Ellers ville UFO'ernes uventede forsvinden være svært at forklare, og det samme ville det faktum, at man ikke kunne finde noget af dem nogen steder på jorden. Konstruktionen og placeringen af UFO'en bør ske under jorden i Shambhala og Agartha, og udgangen til jordoverfladen og nedstigningen under jorden bør ske gennem UFO'ens dematerialisering.

UFO'er anses normalt for at være flyvende maskiner fra udenjordiske væsner. Vi mener, at UFO'erne lige så godt kunne være teknologiske landvindinger fra Shambhala og Agartha.

Hypotesen om eksistensen af den underjordiske teknogene civilisation

Han" (tegning af forfatteren)

Lemurianernes kolonisering rejser forståeligt nok spørgsmålet om, hvordan lemurianerne ernærede sig, da det er svært at producere mad under jorden. Fra vores nuværende niveau er det faktisk utænkeligt. Ikke desto mindre kan man antage, at lemurerne lærte at skaffe sig mad ved at materialisere tanker. Vi bliver mindet om de usædvanlige nyheder om materialisering af ris og andre fødevarer (Sathya Sai Baba, beskrivelse af eremitternes liv i Gufa Ashram, etc.).

Der har også været tale om en indgang til Shambhala. Marat Fathlislamov mener, at indgangen til Shambhala ligger et sted i det indiske Himälaya og er beskyttet af en barriere i form af en lysende kugle. Vissarion skriver, at en kraftfuld kilde til en ukendt energi er på arbejde i indgangsområdet til Shambhala (i Himälaya).

Det kan godt være, at der findes en indgang til Shambhala, men det spiller ikke en afgørende rolle. Evnen til at dematerialisere og materialisere gør det muligt at klare sig uden en indgang.

Der findes en masse litteratur om den såkaldte Herre af Shambhala. Næsten alle religioner profeterer om hans tilsynekomst. I islamiske kilder kaldes han Imam Mahdi, i Bibelen tales der om Kristi genkomst, buddhisterne forventer ankomsten af Buddha Matreiya. Det antages generelt, at Herren af Shambhala er af enorm storhed, og at hans ankomst til jorden er forbundet med Antikrists tilsynekomst, som vil blive født i Europa og kalde sig Gud. Herren af Shambhala vil udbrede universel kærlighed og modsætte sig Antikrist.

Ja, det er rigtigt. Men når Shambhalas Herre viser sig på Jorden, vil det højst sandsynligt være en af lemurerne fra Shambhala eller Agartha. Det er også muligt, at en atlanteaner eller et menneske fra vores civilisation vil komme fra menneskehedens genpulje.

Ud fra alt dette kan vi konkludere, at Shambhala og Agartha er et system af parallelle underjordiske liv (undervandsliv?) for mennesker fra forskellige civilisationer (lemurianere, atlantidere og repræsentanter for vores civilisation), baseret på andre principper for sammenhængen mellem den fysiske og den subtile verden, frem for alt på evnen til at dematerialisere og materialisere. I Shambhala og Agartha er liv og død forbundet, mennesker fra forskellige civilisationer opholder sig der sammen, og tiden går anderledes. Shambhala og Agartha blev skabt i forbindelse med globale katastrofer på Jorden under den lemuriske civilisation, og spillede desuden en rolle i at sikre overlevelse i livet på Jorden. Shambhala

og Agartha er sikkert gemt under jorden og er ikke udsat for kosmiske og geologiske katastrofer. Livet i Shambhala og Agartha er mange gange mere beskyttet end livet på jordens overflade.

Shambhala og Agartha har to hovedkomponenter:

1. Menneskehedens genetiske fond.
2. Lemurianernes teknogene underjordiske civilisation.

Denne teknogene civilisation har til opgave at beskytte menneskehedens genfond. Med deres evne til at dematerialisere og materialisere viser lemurerne fra Shambhala sig peri-odisk i forskellige underjordiske kamre i menneskehedens genpulje og kontrollerer menneskenes tilstand i *Samādhi-tilstanden*. De hjælper menneskene i hulerne med at *vende tilbage* fra *Samādhi-tilstanden* og tilbage til jordens overflade. Repræsentanterne for lemurerne teknogene civilisation har præcise oplysninger om levevilkårene på jordoverfladen og vejleder profeterne, ligesom de gjorde med Jesus Kristus og andre profeter. De subirske lemurianeres flyvende maskiner (UFO'erne) observerer konstant livet på jordens overflade ud fra teknogene, biologiske, politiske og andre aspekter. Denne viden analyseres og videregives til profeterne på jordens overflade.

Det kan antages, at den gådefulde "han", som giver de særlige mennesker adgang til *Samādhi-hulerne*, er en repræsentant for lemurianernes teknogene civilisation. De særlige menneskers begejstring, når de ser på vores billede med den hypotetiske lemurer, kan forklares ved, at de muligvis teknogene lemurer, der materialiserer sig i hulerne, uventet dukker op foran de særlige mennesker, der udfører deres månedlige opgaver med at kontrollere kroppene i *Samādhi-tilstanden*. Man kan godt forestille sig de særlige menneskers begejstring, når et levende, handlende menneske af enorm størrelse pludselig dukker op mellem de konserverede kroppe i *Samādhi-tilstand*, hvis udseende er velkendt for dem, som om det kommer fra jorden.

De teknogene lemurianere fra Shambhala går med jævne mellemrum ind i den stenimobile *Samādhi-tilstand* og genopfylder dermed menneskehedens genfond. Lemurianerne vender med jævne mellemrum tilbage fra den og genopfylder dermed lemurianernes teknogene underjordiske civilisation. Det betyder, at der er en korrelation mellem menneskehedens genetiske fond og lemurianernes teknogene civilisation.

Efter vores mening har lemurianernes underjordiske teknogene civilisation adskilt sig fra menneskehedens genfond som sin aktive del af følgende grunde:

- Mere aktiv beskyttelse af menneskehedens genetiske fond;
- Bevarelse og udvikling af de teknologier, der blev brugt af den lemuriske civilisation (det højeste teknologiske niveau, der er opnået på Jorden);

- aktiv undersøgelse af livets udvikling på jorden med henblik på at korrigere profeternes handlinger og andre påvirkninger af menneskeheden.

Menneskehedens genetiske fond og lemurianernes underjordiske teknogene civilisation er derfor et forenet livssystem parallelt med det på Jorden - Shambhala og Agartha.

Hvordan adskiller Shambhala sig fra Agartha? Der er to hypoteser:

1. De adskiller sig efter det geografiske princip. Der er mange beviser i litteraturen for, at Shambhala ligger i Tibet, Himälaya og det omkringliggende område. Men hvor ligger Agartha? Muligvis i området omkring de egyptiske pyramider, inklusive de nærliggende regioner (Den Arabiske Halvø, Afrika osv.). Derfor kan man tale om eksistensen af to underjordiske lande, Shambhala og Agartha, som hver især indeholder en del af menneskehedens genetiske fond og lemurianernes teknogene civilisation.

2. Ifølge Thule-samfundet (Eckhart og Haushofer) er folket i en avanceret civilisation, der kommer fra Gobi, fra grotterne i Himälaya, opdelt i to grene, Shambhala og Agartha, hvor førstnævnte er centrum for magt og ukendte kræfter, og sidstnævnte er det beskyttede sted for godhed og kontemplation. Derfor kan man antage, at Shambhala er lemurianernes teknogene civilisation, mens Agartha er menneskehedens genetiske fond. I dette tilfælde har landet "Shambhala + Agartha" (dvs. lemurianernes teknogene civilisation + menneskehedens genfond) tydeligvis et underjordisk centrum i Tibet og Himälaya og er spredt over hele kloden.

Hvilken af disse to antagelser er sand? Det er svært at sige. Men sagens kerne ligger ikke i, hvad man kalder hvad, men i det faktum, at der tydeligvis findes et system af parallelt underjordisk liv. Det største lag i dette parallelle liv er imidlertid menneskehedens genfond.

De er stærkere end os

Under den førnævnte samtale med lederen af et russisk kloster havde jeg givet udtryk for den idé, at vi kunne bruge genfonden fra

menneskeheden og Shambhala fra angreb. Så afbrød lederen mig:

- Du behøver ikke at beskytte dem. De er stærkere end os. Meget stærkere... Problemet med dematerialisering og materialisering af menneskekroppen eksisterede ikke for mig dengang, så jeg forstod næsten ingenting...

og modsagde lederen.

- De forstår ikke, hvad det er - energien fra den subtile verden, sagde lederen. Den kan bruges til at løfte store sten på et øjeblik, flytte dem med det samme rundt i rummet, fremkalde en generel hypnotisk søvn osv.

Efter disse ord begyndte jeg at tvivle. Hvorfor eksisterer Shambhala, hvis det er stærkere end os, hvorfor erobres jordoverfladen, som er mere gunstig for liv, ikke bare med magt? Hvorfor bliver menneskene i vores civilisation ikke erstattet af de mere højtudviklede lemurianere? På det tidspunkt var min psykologi stadig under stærk indflydelse af konventionelle ideer; jeg var endnu ikke i stand til at abstrahere nok til at tænke anderledes og trænge ind i det mystiske og uigenkendelige med videnskabelig logik. Lederens ord om Shambhalas styrke fremkaldte i min fantasi fantastiske billeder af lemurianernes krig mod folket i vores civilisation.

Lad os give vores fantasi frit løb og visualisere en imaginær krig mellem Shambhalas teknogene underjordiske lemurianere og os. Det vil hjælpe os til at genkende og forstå Shambhalas magt.

Antag, at der i et land, f.eks. i Rusland, i en by, f.eks. i Moskva, i centrum af byen, f.eks. på Den Røde Plads, under en stor menneskemængde, f.eks. i anledning af fejringen af grundlovsdagen, pludselig dukker en 7 til 10 meter høj, usædvanligt udseende person (materialisering) op som fra jorden. Alle er chokerede. Kæmpen gransker menneskene omkring sig, og hans blik dvæler ved Lenin-mausoleet, for eksempel. Hans blik bliver tungt, og folk føler en usædvanlig kraft i dette blik, ser, at først løsner et stykke af væggen sig fra mausoleet, og derefter falder mausoleet sammen som et korthus. Kæmpen løfter et stykke af marmorvæggen op i luften med sit blik, leger med denne flere tons tunge klods og vender blikket væk, så klodsen falder med et brag.

Længere fremme fanger kæmpen de blikke, der er rettet mod ham; gennem hans blik føler folk en uforståelig svaghed, falder i søvn og falder til jorden. En fra Kreml-vagten hæver sin pistol for at skyde mod kæmpen.

for at skyde kæmpen. Men kæmpen reagerer ved at læse hans tanker, ser på ham med det samme, og den uheldige mand flyver op i luften sammen med et stykke af den væg, han stod ved siden af. En tilkaldt Trapp-soldat bliver demoraliseret ved synet af kæmpen og slynget væk af en ukendt kraft sammen med den pansrede teknologi. Pansrede mandskabsvogne og kampvogne, der løftes op i luften som fjer, falder ned på huse og ødelægger dem. Piloterne i en helikopterenhed, der nærmer sig stedet, indser, at alt navigationsudstyr har svigtet, ligesom hvis helikopterne havde forvildet sig ind i en zone med den stærkeste magnetiske anomali. De overvældes af frygt og angst, kombineret med hovedpine og stor svaghed. Helikopterne styrter ned og eksploderer.

I mellemtiden står kæmpen fortsat midt på pladsen og iagttager roligt begivenhederne. Hvis nogen af de mennesker, der ligger på jorden, er i stand til at løfte hovedet, vil de se, at kæmpen tager et par skridt, hans krop spændes op, og ... han forsvinder. Kun ødelæggelserne, brandene og de mennesker, der ligger rundt omkring, vil minde os om hans tilsynekomst.

Giganterne vil dukke op i mange byer rundt om i verden og så frygt og rædsel. Der vil være massehypnose i mange lande. Militærets forsøg på at tilintetgøre giganterne mislykkes: Overraskelsesmomentet ved giganternes fremkomst og forsvinden betyder, at der ikke er nogen måde at organisere et forsvar på. Desuden er alle forsøg på væbnede angreb på giganterne dømt til at mislykkes, da våbnenes kraft absorberes af en ukendt kraft. Flyvende objekter, der ligner tallerkener, vil dukke op over byerne og især over militære objekter. Giganternes flyvende maskiner vil påvirke apparater og udstyr, der kræver elektrisk energi. Under indflydelse af en ukendt energi, der stammer fra disse flyvende maskiner, vil motorerne i biler, tog, skibe og fly blive tavse, lyset i huse vil gå ud, medicinsk udstyr og computere vil svigte, kraftværker vil gå i stå osv. Missilstyrkernes kommando- og kontrolsystemer vil svigte og fungere dårligt. Ustyrede atomkraftværker vil eksplodere og forurene jorden med radioaktivitet.

Forsøg på at skyde de flyvende maskiner ned med missiler er dømt til at mislykkes, da missilerne fanges i stærke energifelter, afbøjes eller skydes ned med en rettet energistråle. Giganternes flyvende maskiners evne til at ændre flyveretning ved høje hastigheder gør det umuligt at skyde på dem. De kan forsvinde og dukke uventet op igen (dematerialisering og

materialisering) og undgår dermed ethvert angreb. Deres underjordiske baser er også uangribelige, da de ikke kan lokaliseres.

Gradvist vil hele vores civilisations energisystem blive ødelagt. Atomvåbenpotentialer er slukket. Transporten vil kollapse, industrien og selv landbruget vil falde fra hinanden. Sult og sygdom vil drive folk ud i skovene, hvor de vil dø i millionvis: De overlevende vil blive vilde, og efter et par generationer vil menneskeheden være blevet til en gruppe små, halvville stammer.

Vores civilisation vil blive ødelagt. Vores resultater, der er baseret på viden om den fysiske verden, vil ikke kunne stå mål med lemurianernes. Energien i den subtile verden er stærkere. Hvis vores civilisation bliver ødelagt, vil lemurerne ikke engang lide noget tab. De er meget stærkere end os!

Er en invasion af vores civilisation fra den teknogene civilisation af lemurianerne fra Shambhala mulig? Det kan ikke helt udelukkes, for ifølge naturlovene er det sådan, at den stærkeste besejrer den svageste. Lad os analysere dette spørgsmål ud fra et historisk perspektiv.

Lemurianernes civilisation opstod og udviklede sig for mange millioner år siden på baggrund af viden om det generelle informationsrum, da *So'Ham-princippet* ikke eksisterede på det tidspunkt. Lemurerne udnyttede derfor viden om efterlivet, en livsform i den subtile verden, til deres udvikling. Det er derfor, de især udnyttede energien i den æteriske verden. Den lemuriske civilisation havde den længste udviklingsperiode uden krig på jorden og udviklede sig derfor til det højeste niveau. Alligevel opstod der modsætninger i denne højeste civilisation, som førte til krige, hvor den subtile verdens energi blev brugt. Den største synd havde fundet sted - guddommelig viden om det hinsides blev ikke brugt til at skabe, men til at ødelægge.

De mest åndeligt avancerede lemurianere tolkede tegnene på en global katastrofe korrekt og gik ind i en dyb samādhi-tilstand i huler og organiserede menneskehedens genfond. De bedste af dem, som havde mestret fænomenet dematerialisering og materialisering af menneskekroppen, organiserede lemurerens underjordiske teknogene civilisation for at bevare og udvikle den lemuriske civilisations tekniske landvindinger, men også for at beskytte menneskehedens genfond. De underjordiske lemurianere opdagede muligheden for cellernes selvfornyelse og blev dermed praktisk talt uødelige. Det var sådan, Shambhala og Agartha blev skabt.

Efter den globale katastrofe og lemurianernes undergang påvirkede lemurianerne fra Shambhala og Agartha udviklingen af den atlantiske civilisation (gudesønnernes tilsynekomst). Da atlanteanernes åndelige niveau nåede et tilstrækkeligt højt niveau, og nogle atlanteanere forøgede menneskehedens genfundament, afslørede lemurerne fra Shambhala og Agartha gradvist deres viden for dem. Baseret på denne viden begyndte den atlantiske civilisation at udvikle sig hurtigt. Desværre kunne de ikke modstå fristelsen til at løse deres stridigheder militært. Igen var det en synd at bruge guddommelig viden i ondskabens navn, hvilket førte til den globale katastrofe for den atlantiske civilisation.

På grund af disse to synder indførte det højeste sind princippet om *So'Harn* for den femte (vores) civilisation og blokerede dermed for adgangen til viden om det hinsides. Lemurerne fra Shambhala og Agartha forsøgte og forsøger stadig at lede udviklingen af vores civilisation i retning af fremskridt ved hjælp af de profeter, der kom fra menneskehedens genfond. Men i modsætning til atlantiderne kan vi ikke selvstændigt udnytte det generelle informationsrum og viden om det hinsides på grund af *So'Ham-princippet*. Vi er helt afhængige af Shambhala og Agartha. Vi vil kun have den viden, de formidler til os. Vores civilisation er endnu mere afhængig af Shambhala og Agartha end atlantiderne.

Baseret på dette kan man konkludere, at vores civilisation (ligesom atlantiderne) er et barn af Shambhala og Agartha. Og hvem ville slås med deres barn? Ingen. Shambhala og Agartha er afgørende for det nuværende liv, for bevarelsen af menneskehedens genetiske fond og for udviklingen af den menneskelige civilisation på Jorden. De teknogene lemurianere i Shambhala vil aldrig bytte deres storhed og udødelighed for en dødelig livsvariant på Jorden. Det er derfor, de aldrig vil bekæmpe os.

Kan du finde Shambhala?

Da vi tog af sted på vores Transhimälaya-ekspedition, blev vi ofte spurgt:

- Så vil du lede efter Shambhala?

Da vi under ekspeditionen indså, at Human Gene Fund virkelig eksisterer, troede vi, at det var Shambhala. Men det var først efter at have analyseret litteraturen og nogle yderligere oplysninger, at vi indså, at Human Gene Fund kun var en del (om end hoveddelen) af Shambhala.

Det virkelige) ved Shambhala og Agartha er, at Shambhala og Agartha stadig inkluderer lemurianernes teknogener underjordiske civilisation som en aktiv del af menneskeheden genbank. Vi forstod, at Shambhala og Agartha er et helt system af underjordisk liv på Jorden.

Jeg tror, det er umuligt at finde Shambhala; det er blandt os og ved siden af os, det lever med os, usynligt og mystisk, og studerer os. At dvæle i Shambhala ("at besøge det") er ikke muligt, fordi de underjordiske teknogener lemurianere ikke har brug for det - vi er også sådan en åben bog for dem. Vi må erkende uden misundelse, at vores mentale dannelse og teknologi er lige så langt væk fra Shambhalas, som stenalderfolkene er fra vores.

Religionen profeterer en gylden tidsalder (sandhedens tidsalder), som vil gøre os fortrolige med lemurianernes viden. En viden, som er helligt bevogtet i Shambhala og Agartha, og som ikke blot afgjorde den lemuriske civilisations storhed, men også gjorde den atlantiske civilisation magtfuld. Shambhala og Agartha vil helt sikkert tage i betragtning, at selv denne viden ikke forhindrede atlantiderne i at bruge disse mirakuløse teknologier i ondskabens navn og behovet for prestige, hvilket så også førte til deres civilisations undergang.

Vil denne gyldne tidsalder komme? Det hele afhænger af os selv. Hvis vi forstår det enkle guddommelige postulat "Man skal leve med en ren sjæl", hvis den rene sjæls psykologi er rodfæstet i mennesker og bliver grundlaget for deres eksistens, kan det forventes, at en eller flere af os vil blive optaget i Shambhala for at skue morgendagens vidunderlige verden, for at tage del i den usandsynlige viden, ved hjælp af hvilken verden kan ændres fundamentalt. Jeg gentager igen, at Shambhala studerer os og ved alt om os. Derfor er der kun én måde at få adgang til Shambhalas mirakuløse teknologi på - at vinde dens tillid med uendeligt gode intentioner og en absolut godhedspsykologi.

Jeg tror, at den psykoenergetiske barriere, jeg følte i Samādhi-hulen, blev kontrolleret af Shambhala. Jeg kunne ikke se Shambhala, men jeg følte den, følte dens kraft.

Du kan ikke få adgang til Shambhala med rene tanker alene. Der tænker vi på menneskeheden som helhed. I vores verden, i stormen af lidenskaber og menneskelige begær, bestemmer en person ingenting. Det kræver ikke megen fantasi at forestille sig, hvad der sker, når noget viden om Shambhala kommer i hænderne på et menneske og fører til en ny teknologi, som spionage

militæret er interesseret i det ... og denne teknologi vil blive til et nyt frygteligt våben. Efter den triste oplevelse med Atlantis vil Shambhala bevare sine hemmeligheder, indtil de gode tanker og sjælenes renhed har sejret på Jorden.

Vil vi opnå det? Det ved jeg ikke. Men Shambhala beskytter stadig livet på Jorden: Lemurianernes teknogene underjordiske civilisation vogter over menneskehedens genetiske fond, fordi den ikke stoler på os, fordi der stadig er for få rene sjæle blandt os.

I øjeblikket kan vi kun erkende, hvad Shambhala er, gennem logik og videnskabelig indsigt. Men selv det vil bære frugt: Vi vil vide, at vi ikke er alene i verden, at der er et andet liv parallelt, at gode tanker og en ren sjæl fører til fremskridt og blomstring. Man må indse, at folk i Shambhala lever med en rensed, ren sjæl. Den ukendte kraft i Shambhala - det er kraften i menneskets krystalklare sjæl.

Shambhala kan ikke opdages arkæologisk, det er noget højere.

Kapitel 4

Historien om inkarnationen

De ideer om menneskehedens oprindelse og udvikling, der er blevet præsenteret indtil nu, adskiller sig fundamentalt fra dem, der normalt formidles. Fra alle de kilder, vi har analyseret, fremgår det, at mennesket opstod gennem kondensering af ånden, at der var fem racer på jorden (vi er den femte), og at hver af dem opstod fra den foregående.

o^ul o -

Den evige strid mellem materialister og idealister om menneskehedens oprindelse er ikke vores emne. Moderne videnskab har allerede nået niveauet for videnskabelig viden om religion og har vist, at Darwins teori om menneskets udvikling fra aben er for primitiv, og at religion ikke er andet end en allegorisk repræsentation af viden fra tidligere civilisationer. Dette er en sammenfattende kronologisk oversigt over menneskehedens oprindelse og udvikling fra dens oprindelse til i dag. Jeg vil helt sikkert tage fejl af nogle ting og have ret i andre, men sådan er det med historisk forskning, der er baseret på en sum af fragmentariske fakta.

Verdensstruktur og antropogenese

Det har længe været anset for sandsynligt, at materien stammer fra tomrummet. Det blev også antaget af den geniale russiske fysiker Shipov, som formåede at udlede en ligning (hvilket ikke lykkedes for Albert Einstein), der beskriver det fysiske vakuum, dvs. absolut intethed eller absolut. Vores ekspeditionsmedlem Valerij Lobankov, som er kandidat i teknisk videnskab og specialist i feltfysik, a n t a g e r også dette.

Jeg havde mange diskussioner med ham om dette emne. Her er et kort resumé af de resultater, vi kom frem til.

Hvad er det absolutte? Det er ikke bare ingenting, det er tomhed, fyldt med noget. Hvad med er stadig ukendt for videnskaben. Ifølge

Ifølge Shipov opstår atomet og antiatomet altid fra det absolutte. Når de støder sammen, tilintetgør de hinanden. Det er sådan, det absolutte opretholder sin ligevægt. Men en gang i løbet af mange millioner år kommer det øjeblik, hvor atomerne og antiatomerne spredes i rummet. Det er sådan, fysisk stof opstår fra det absolutte.

Fra det absolutte opstår der også torsionsfelter (roterende) og antitorsionsfelter (modroterende) med ekstremt høje frekvenser, som også tilintetgør hinanden og opretholder det absolutte. Men der kan også opstå et øjeblik, hvor de gensidigt tilintetgørende torsionsfelter divergerer. Det er sådan, den subtile materielle verden opstår fra det absolutte.

Ifølge Shipovs hypotese er der en direkte forbindelse mellem torsionsfelterne i den subtile verden og bevidstheden, da torsionsfelterne er de materielle bærere af sjælen og ånden. Således opstod der to verdener fra det absolutte, den fysiske og den æteriske.

Den fysiske verden blev gradvist mere kompliceret. Stjerner, planeter, galakser og lignende blev dannet.

Den subtile verden, som består af forskellige torsionsfelter, blev også mere kompliceret. Det er svært at sige, hvordan forøgelsen af kompleksiteten og perfektionen af den subtile verden fandt sted. Formentlig blev rumtidens roterende felter (torsionsfelter) mere og mere informationsrige og var derfor i stand til at indeholde mere og mere information. Det kan være, at der blev skabt flere og flere flerlagede torsionsfelter (fra et geometrisk synspunkt), det kan være, at torsionsfelternes komplikation fik en anden karakter. Efterhånden opstod ånden i den subtile verden - bundtet psykisk energi i form af torsionsfelter, som evigt (udødeligt) kan fastholde en stor mængde information. Mange af disse dannede forbindelser med hinanden og skabte det generelle informationsrum, dvs. det hinsides, vejledningscentret - det, vi kalder Gud.

Det er sådan, livet i den subtile verden blev til. På det tidspunkt, hvor processen med at perfektionere, sikre og transmittere information foregik i den subtile verden, var den parallelle fysiske verden død og ansigtsløs.

Det er velkendt, at udviklet liv stræber efter at sprede sig og erobre nye livsområder. Livet i den fysiske verden kunne udvikles gennem kondensering af levedygtigt stof i den æteriske verdens torsionsfelter til en sådan grad af tæthed, som er karakteristisk for den fysiske verden. Således begyndte kondenseringen af ånden, hvis resultat i sidste ende var den menneskelige krop i den fysiske verden.

Bevarelsen og overførslen af information fra generation til generation spiller en grundlæggende rolle i udviklingen af enhver livsform. Hos mennesker i den fysiske verden realiseres dette gennem generne og muligvis vævsvandet. Jeg tror, at generne (og vandet?) blev skabt ved at kondensere de mest informationsholdige dele af sindet, da dets torsionsfelter var i stand til at samle atomer i DNA-molekyler, der er i stand til at bevare og overføre information om menneskekroppens struktur fra generation til generation.

Forestil dig den utrolige kompleksitet i den ånd, der var i stand til at skabe et sådant genetisk apparat, hvor informationen om strukturen af hele den menneskelige organisme, inklusive alle molekyler og celler, er indeholdt i en enkelt ægcelle og en enkelt sædcelle. Forestil dig, hvor perfekt livsformen er i den æteriske verden (i det hinsides), og hvor meget ældre den er, evolutionært set, at det genetiske apparat og hele menneskekroppen kunne skabes ved hjælp af dens energi. Det er ikke for ingenting, at de gamle siger, at mennesket er mikrokosmos af makrokosmos.

Ud over at mennesket blev skabt af den subtile verden (det hinsides), blev der også skabt simple former for liv i den fysiske verden - dyr, insekter, planter osv. Princippet var dog det samme, nemlig kondensering af simple former for torsionsfelter fra det hinsides.

Kan mennesket leve i den fysiske verden uden det hinsides? Efter at have skabt det genetiske apparat og igangsat den menneskelige reproduktionsproces ved hjælp af det, beholdt ånden den vigtigste tankefunktion. Det skyldes, som religionen viser, at ånden kommer ind i barnet efter fødslen, hvilket senere bestemmer menneskets grundlæggende tænkeevne. Det betyder, at vi hovedsageligt tænker ved hjælp af ånden, som lever i den subtile verden og udnytter energien i den subtile verden. Den menneskelige hjerne, der bruger energien fra den fysiske verden (næring), er i stand til at rotere torsionsfelterne i den subtile verden og derved hjælpe ånden i tankeprocessen. Desuden genererer hjernen yderligere torsionsfelter, der danner sjælen (biofeltet) i form af de astrale, æteriske, mentale og andre legemer, som hjælper den menneskelige organisme i dens funktion. Efter menneskekroppens død bliver mange dele af sjælen også ødelagt (astrallegemet, mentallegemet osv.), men ånden går ind i efterlivet og fortsætter med at leve i den subtile verden for på et tidspunkt at komme ind i en ny fysisk krop. På denne måde bliver mennesket, der er skabt i den fysiske verden gennem "an-" og "an-".

Den subtile verdens "strenghed" repræsenterer en kombination af begge livsformer.

Vi kender alle til begrebet karma, dvs. de "åndelige spor" fra tidligere liv. Ånden kan perfektionere sig selv i løbet af jordelivet, men den kan også degenerere. Gode tanker, videnskabelige resultater og opfindelser perfektionerer ånden, men dårlige tanker, forfængelighed og lediggang bidrager til dens nedbrydning. Her adskiller mennesket sig fra dyret ved, at dets tænkeapparat er kaldet til at perfektionere ånden (tilføje mere kreativ information) og derved perfektionere livsformen i den æteriske verden. Med andre ord er mennesket som det fysiske barn af livet i den subtile verden kaldet til at bidrage til den subtile verdens fremskridt gennem den fysiske verden. Det blev skabt til dette formål.

Der er ingen tvivl om, at livsformen i den æteriske verden (i det hinsides) er på et meget højere niveau end livet i den fysiske verden. Dette bekræftes af det faktum, at ånden er udødelig. Hvis den menneskelige krop kunne leve ikke bare 70-80 år, men 1000-2000 år og mere, ville mulighederne for at perfektionere ånden gennem den fysiske verden være større, da det at forlade en krop og træde ind i en anden er forbundet med en lang periode med lav mental aktivitet (barndom, alderdom). Derfor udvikler det fysiske liv sig tilsyneladende gennem en forlænget levetid. Og faktisk var den gennemsnitlige levealder for et par hundrede år siden 30-40 år, men i dag er den 70-80 år.

Hvordan kan livet forlænges?

Ved at kultivere godhed, kærlighed og viden. Og det er præcis det, som alle religioner og *Avatāra* (Sai Baba) opfordrer til. Ved første øjekast har endeløse samtaler om kærlighed og godhed ingen grundlæggende betydning, men de giver mening. Livet efter døden er struktureret på en sådan måde, at gode tanker og viden bidrager til udviklingen af torsionsfelterne i den subtile verden, mens dårlige tanker og lediggang fører til deres nedbrydning. Den hyppige vekslen mellem liv og død er nødvendig for hurtigere at erstatte en dårlig, egoistisk og doven person med en ny i håb om, at den næste reinkarnation efter "afstraffelsen" af denne persons ånd i efterlivet vil være bedre og personen vil være venligere. Det er baggrunden for alle historierne om helvede og paradys.

Det er tydeligt, at ondskaben var stærkere for et par hundrede år siden (endeløse krige, plyndring osv.), end den er i dag (krige er sjældnere). Det har haft en positiv effekt på den gennemsnitlige levealder for mennesker. Den

Det er dog ikke enkelte gode individer, der spiller en rolle, men massepsykologien af godt eller ondt - sådan er lovene i efterlivet. Efterlivet beskytter sig selv mod den negative psykiske energis destruktive indflydelse gennem en hurtig vekslen mellem liv og død med efterfølgende "afstraffelse af den onde ånd".

Alligevel opstår der et indtryk af, at det "udbredte gode" gør fremskridt, og at det også forlænger den gennemsnitlige levetid. Den anden side reagerer således på balancen til fordel for det gode.

Jeg tror, at den højest udviklede civilisation på jorden, lemurianernes civilisation, som havde en meget lang udviklingsperiode, tog fremskridtets vej, hovedsageligt fordi godhed og viden var fremherskende i deres skød. Det er derfor, lemurerne blev 1000, 2000 år gamle og mere til. Lemurianernes fremherskende renhed og godhed fik den anden verden til at forlænge deres levetid, hvilket var hensigtsmæssigt, fordi ånden bedre kan fuldkommengøres i løbet af et langt liv.

Som vi allerede ved, er fuldstændig frigørelse fra negativ psykisk energi den vigtigste betingelse for at komme ind i en dyb tilstand af *samādhi*, hvor en person praktisk talt bliver udødelig. I kroppens passive samādhi-tilstand (forstønet-immobil tilstand) er der imidlertid ingen intensiv perfektion af sindet, da kroppen ikke er aktiv. I den aktive samādhi-tilstand (hos de adepter, der lever 200, 300, 1000 år og mere, og hos hvem cellerne i organismen konstant fornyer sig selv) sker der naturligvis en mere intensiv fuldkommengørelse af ånden, men helt sikkert i mindre grad end hos lemurerne.

Efter vores mening repræsenterer de teknogene lemurianere fra Shambhala og Agartha, som næsten nåede udødelighed primært på grund af renheden i deres tanker og deres høje aktivitetsniveau i tilegnelsen af viden, højdepunktet af humanisering. Gennem deres aktive liv på det højeste niveau i den fysiske verden ydede de et enormt bidrag til åndens og efterlivets perfektion, især fordi Shambhala og Agartha forenede de bedste repræsentanter for den lemuriske civilisation, den højest udviklede på jorden. Muligvis forudså det højeste sind, at de følgende civilisationer ikke ville nå lemureres niveau; derfor bidrog det til organiseringen af et system af parallelt underjordisk liv på jorden for at bevare og videreudvikle den lemuriske civilisations resultater.

Antropogenesens ideal og mål er naturligvis, at hele menneskeheden opnår Shambhala-niveaue.

Jeg vil gerne kort skitsere deres udviklingsvej.

Perioden med engle- og spøgelseslignende mennesker

For mange millioner år siden dukkede de første englelignende væsener op, som nåede en størrelse på 60 meter og mere, som et resultat af gejsereens kompression. Disse englelignende mennesker var endnu ikke så tætte, at de uhindret kunne passere gennem klipper og andre forhindringer. Naturen (planter, dyr) var heller ikke så tæt endnu. På trods af dette var der allerede dannet et løst genetisk apparat i disse mennesker, som gjorde dem i stand til at reproducere sig på en måde, der lignede knopskydning og deling. De levede endnu mere i overensstemmelse med den æteriske verdens love og var direkte forbundet med det hinsides. De havde stadig svært ved at opnå noget i den afgjort tættere fysiske verden. Det er grunden til, at åndens perfektion, som er direkte relateret til menneskelig aktivitet, kun fandt sted i begrænset omfang.

Perioden med englelignende mennesker kan kaldes menneskehedens barndom. Livet efter døden og ånden støttede mennesker uden at modtage noget til gengæld.

Med den gradvise fortætning og reduktion i størrelsen af menneskekroppen ændrede de englelignende mennesker (af den første race) sig til spøgelseslignende mennesker (af den anden race). De havde et cyklopisk øje, der kunne se i den subtile verden. De formerede sig ved knopskydning og deling, kunne gå gennem klipper og endda udføre noget arbejde i den fysiske verden, som de oprindeligt brugte energien fra den subtile verden til (påvirke tyngdekraften til at flytte byrder osv.). De åndslignende menneskers begyndende aktivitet i den fysiske verden bragte de første bidrag til åndens perfektion i det hinsides; overgangen fra barndom til menneskehedens barndom begyndte.*

Men den anden verden modtog de største gaver fra den lemuriske civilisation.

Lemurianernes civilisation

Efter yderligere fortætning af de spøgelseslignende menneskers kroppe dukkede de tidlige lemurianere op, som var omkring 20 meter høje, firearmede og havde to ansigter. De to forreste arme fungerede som de to øjne,

** Det er muligt, at nogle livsformer af spøgelseslignende karakter ikke har udviklet sig i retning af kondensering og har overlevet i denne form til i dag. Det kunne forklare fænomener som forudseenhed, spøgelse osv.*

som så i den fysiske verden (lys), men de to bagved var øjnene, som fungerede i den subtile verden. De tidlige lemurianere kunne ikke længere gå gennem sten, men kunne være aktive i den fysiske verden med deres fire arme. De var i stand til fuldt ud at udnytte energien i den subtile verden (indflydelse på tyngdekraften, psykisk indflydelse på dyr osv.) og energien i den fysiske verden (muskelkraft, ild, vand osv.) tilstrækkeligt effektivt. Dannelsen af det genetiske apparat nåede en sådan perfektion, at de delte sig i mænd og kvinder, der fødte børn. De tidlige lemurianere levede tilsyneladende på dinosaurernes tid.

Komprimeringen af kroppen øgedes. Samtidig blev de sene lemurianere (lemuro-atlantierne) mindre (ca. 10 meter). Det bageste tredje øje forsvandt ind i kraniets indre, men beholdt sin funktion som tuningorgan for efterlivets bølger. De to bageste arme forsvandt. De sene lemurianere levede delvist under vand; små gæller hjalp dem med at trække vejret under vand. De byggede enorme byer, nåede det højeste teknologiske niveau (flyvende maskiner, udforskning af kosmos osv.), udviklede førsteklases videnskab, helede deres kroppe med indre energi. De levede 1000 til 2000 år og længere.

De sene lemurianere lærte at bruge den fysiske verdens energi til alle sider, men deres teknologi var primært baseret på deres viden om lovene i den subtile verden. Alle lemurianere havde en forbindelse til den anden verden, hentede deres viden derfra, og deres aktiviteter (videnskab, gode gerninger) supplerede den anden verden med viden. Relativt set kunne de nemt sætte sig selv i *Samādhi-tilstanden*. De mest avancerede sene lemurianere lærte at dematerialisere og materialisere. De lærte levitation (at overvinde tyngdekraften og hæve deres egen krop over jorden) og øjeblikkelig bevægelse af deres krop i rummet. Selv dematerialisering og materialisering af flyvende og andre apparater blev opnået.

Mennesket i lemurianernes civilisation gjorde ikke kun den fysiske verden til sin egen og styrkede den fysiske livsform, men berigede også torsionsfelterne i det generelle informationsrum med ny information gennem sin forskning og gode gerninger. Målet blev nået

- Der blev skabt et liv på højt niveau i den fysiske verden, som bidrog til perfektion og udvikling af livet i den subtile verden.

Den lemuriske periode var den længste og mest progressive periode i menneskets historie. Kulten for godhed og viden triumferede i millioner af år og førte til fremskridt. Ikke desto mindre, i denne

På de højeste niveauer af den lemuriske civilisation blev kulten for viden gradvist erstattet af kulten for magt. Viden begyndte at blive brugt til at opnå magt. Således blev den store kult af det gode ødelagt, og det onde opstod. Man begyndte at fremstille våben, lemurerne delte sig i grupper og truede hinanden. En negativ psykisk aura opstod over jorden. Fra lemurerne kom ikke kun viden og positiv psykisk energi fra skabelsens gode gerninger ind i det generelle informationsrum, men også negativ psykisk energi, der havde en destruktiv effekt på torsionsfelterne i efterlivet.

Men hvorfor blev kulten om viden erstattet af kulten om magt blandt lemurerne? Det er svært at sige, hvorfor det skete. Det er meget muligt, at lemurerne, efter at have nået hidtil usete højder, begyndte at føle, at deres viden om lovene i den fysiske og æteriske verden gjorde dem til uovertrufne herskere over naturen og ønskede at få magt over den. Dermed begik lemurerne den største af alle synder - at føle sig som guder. Og da kun én af alle lemurianerne kunne være en gud, begyndte kampen om magten.

De mest avancerede lemurianere (som mestrede dematerialisering og materialisering såvel som levitation) forstod, at Gud ikke længere vil tillade en destruktiv indflydelse af negativ psykisk energi, der sletter "databasen" for livet på Jorden i efterlivets torsionsfelter. De forstod, at den subtile verden og den fysiske verden havde en fælles begyndelse - det Absolutte, at den subtile verden havde udviklet sig før den fysiske verden og derfor stærkt påvirker det Absolutte, hvilket vil føre til en ændring i positionen af kosmiske objekter (planeter, asteroider osv.) med en efterfølgende global katastrofe.

Katastrofens uundgåelighed fik mange lemurianere til at søge op i højderne, at gå ind i *Samādhi-tilstanden* og dermed ind i menneskehedens genbank. De mest avancerede lemurianere gik også under jorden ved dematerialisering og materialisering, med deres apparater og mekanismer, og organiserede Shambhala og Agartha for at bevare og udvikle den lemurianske civilisations teknologi under de underjordiske livsbetingelser og for at beskytte menneskehedens genfond.

Den kosmiske katastrofe fulgte uundgåeligt, og lemurianernes civilisation gik til grunde på jordens overflade. Det var prisen for, at videnskulten blev erstattet af magtkulten; det højeste sind kunne ikke tillade den fuldstændige ødelæggelse af "databasen" for livet på jorden i efterlivets torsionsfelter. Kun Shambhala og Agartha blev tilbage som manifestationer af den store lemuriske civilisation.

og fortsætter med at perfektionere efterlivet med viden den dag i dag. Længe før katastrofen blev mennesker af mindre statur og anderledes udseende født i det lemuriske samfund. Antallet af disse mindre mennesker (tre til fem meter høje) voksede gradvist. De var de første repræsentanter for den næste race - atlanteanerne. Nogle af dem overlevede den lemuriske katastrofe på jordens overflade*, nogle af dem

få stammer vidner.

Atlanternes civilisation

Under den lemuriske civilisation var atlantiderne afhængige af viden og teknologi fra deres "ældre brødre", lemurerne, som de betragtede som sønner af guderne. Det var svært for atlantiderne at forestille sig et selvstændigt liv.

Efter den lemuriske civilisations fald blev det svært for atlantiderne at overleve. Levevilkårene på Jorden ændrede sig dramatisk, og de "ældre brødre", lemurerne, var ikke mere. Kun nogle få af de overlevende atlanteanere var i stand til at overleve ved at skifte til en naturlig, halvild livsstil. Atlanteanerne havde ligesom lemurerne et veludviklet tredje øje, og med dets hjælp var de i stand til at tune ind på bølgerne i det generelle informationsrum og få lemurerens viden derfra. Den lemuriske civilisationens viden i efterlivets torsionsfelter blev kun gradvist tilgængelig for atlantiderne. Derfor varede den halvilde fase i atlantidernes liv meget længe.

Hvorfor var atlantiderne ikke i stand til at udnytte viden fra det generelle informationsrum? Der er to bemærkelsesværdige antagelser her:

- Atlanternes hjerne var mindre udviklet end lemurianernes. Derfor kunne atlantiderne ikke forstå, hvad det hele handlede om, selv når de var forbundet med det generelle vidensrum. Den sædvanlige praksis med at forlade sig på lemurerne til alting forhindrede dem i selv at analysere viden og anvende den til at gøre fremskridt.

- Det højeste sind brød atlanteanernes forbindelse til det generelle informationsrum (det hinsides) og introducerede princippet *So'Ham*, "Realiser dig selv". Det skete sandsynligvis under den lemuriske civilisation, hvor konflikter og magtkult opstod for at beskytte efterlivets informationsfelt mod den destruktive negative psykiske energi, der udgår fra Jorden. Kun de

* *De kan være gået ind i samādhi-tilstanden i huler for at overleve katastrofen.*

Shambhala og Agartha, som er baseret på dyrkelsen af viden og gode tanker, blev beskyttet mod virkningerne af *So'Ham-princippet*, som blokerer for adgangen til viden om livet efter døden.

Så hvilken af disse to antagelser er korrekt? Efter min mening den anden, da det højeste sind var nødt til at reagere på angrebet fra så meget negativ psykisk energi på informationsstrukturen i det hinsides. Det er klart, at det blokerende princip *So'Ham* ikke kun er en individuel egenskab ved vores civilisation, men et universelt våben fra det højeste sind til at forhindre ødelæggelsen af informationsfelterne i det hinsides. Gennem *So'Ham-princippets virkning* forbliver menneskeheden "blandt sig selv", dvs. at den må realisere sig selv uden viden om det hinsides. Frem for alt bevarer *So'Ham-princippet* den viden, der blev erhvervet i lemurianernes avancerede civilisationsperiode - den højeste civilisation på jorden - og lagret i torsionsfelterne. Og kun Shambhala og Agartha har altid adgang til denne viden.

Religionen lover en "gylden tidsalder", hvor den gamle viden vil blive åbnet op for mennesker. Det blokerende *So'Ham-princip* vil så blive fjernet fra menneskeheden, og de vil få adgang til lemurianernes ældgamle viden.

Atlantehavets civilisation udviklede sig meget langsomt under betingelserne i "Realisér dig selv". Folk udnyttede nogle former for fysisk energi (muskelkraft, ild, vand), byggede huse, tog hovedsageligt mad fra havet og levede hovedsageligt et halvt nedsænket liv. Shambhala og Agartha, som observerede atlantiderne usynligt, begyndte at sende lemurianere som profeter fra menneskehedens genpulje. "Gudernes sønner er vendt tilbage," råbte atlanteanerne sikkert med de gamle legender om de mægtige kæmper fra den lemuriske periode ætset ind i deres hukommelse. Disse profeter havde ikke travlt med at videregive deres teknologi og viden til atlantideme, de propaganderede for kærlighed og venlighed som grundlaget for fremskridt.

Gradvist, gennem profeternes indsats, blev magtkulten erstattet af videnskulten, og godheden og kærligheden sejrede. Fremskridtet begyndte. Andre former for fysisk energi blev udnyttet, byerne blev bedre og smukkere, og den atlantiske befolkning voksede. Atlanteanerne kunne endnu ikke udnytte energien i den subtile verden. Shambhala og Agartha bemærkede atlantidernes fremskridt og informerede ledelsescentret i det generelle informationsrum om muligheden for at ophæve *So'Ham-princippet for* at bidrage til yderligere fremskridt gennem energien fra den subtile verden. Blokeringen af overjordisk viden blev ophævet. For atlantiderne var gol-

den nye tidsalder. Lemurianernes enorme viden blev skænket til dem.

Den atlantiske civilisation gjorde hurtige fremskridt. Telepati, psykisk indflydelse på tyngdekraften, kraften i mantraer (besværgelser) og andre former for energi i den subtile verden blev udviklet. De begyndte at bygge byer, flytte byrder ved hjælp af synet, var i stand til at helbrede gennem indre energi, luftfart blev realiseret gennem kraften i mantraer. Enorme byer blev bygget, flyvemaskiner (*vimānas*) svævede over jorden, plantager blev skabt under vand, mægtige monumenter (som har overlevet til i dag) vidner om atlantidernes store civilisation. Verden levede i karmoisinrøde farver.

I denne periode dominerede kulten for godhed og kærlighed atlanteanernes liv. Videnskulten forblev ret ubetydelig, da atlantiderne havde ubegrænset adgang til viden fra den tidligere civilisation - lemurerne - via telepati gennem det tredje øje over bølgerne i det generelle informationsrum. Atlanteanernes børn gik ikke i skole. Med hjernens udvikling kom viden automatisk fra det generelle i n f o r m a t i o n s r u m .

Den lemuriske civilisations viden, som var lagret i det hinsides torsionsfelter, var så grænseløs, at der ikke var behov for, at atlantiderne udviklede videnskaben intensivt og brugte i det mindste noget af den lemuriske viden. Videnskabelig tomgang begyndte.

Videnskab kræver som bekendt en enorm fiks og færdig, udholdenhed til at overvinde teoretiske problemer, praktiske vanskeligheder og kollegers inerti, og det er selvopofrelse for viden og åndelig opløftelse. Det er netop derfor, lemurerne nåede hidtil usete højder inden for videnskaben og skabte den videnskult, som drev den videnskabelige forskning fremad. De havde ikke nogen færdiglavet viden, som kunne kaldes frem fra den anden verden med telepatiske midler. Atlanteanerne kunne derimod til enhver tid bruge lemurianernes viden. Deres videnskabelige lediggang styrkede ikke den videnskult, som er så vigtig for udviklingen af informationsfeltet. Det sværeste i livet er at tilegne sig ny viden for de dygtigste og mest avancerede mennesker. I atlanteanernes tilfælde kunne enhver, der var indstillet på verdenerne i det generelle informationsrum, tilegne sig viden. På den måde nåede viden også frem til begrænsede, forfængelige mennesker, som ikke kunne modstå fristelsen til at bruge den til at få magt.

Kulten for viden måtte vige for kulten for magt. Godhedskulten kunne ikke modstå de negative magtbestræbelser. Menneskelige forhåbninger - det er den stærkeste kraft, som er svær at modstå.

kan. Menneskelig stræben kan ikke stoppes, den skal bare sættes på en anden kurs, f.eks. at tilegne sig viden. Hvis atlantiderne havde haft en videnskult, ville al menneskelig stræben have været rettet mod det grænseløse og evige vidensområde og ville ikke have udviklet sig til en sult efter magt.

Mennesket (hvad enten det er en lemurianer, en atlanteaner eller en af os) er indrettet på en sådan måde, at det hele tiden må stræbe efter noget. Mennesket er et selvudviklende væsen. Hans bestræbelser bør være rettet mod viden og det gode. Kulten for det gode og kulten for viden er de vigtigste komponenter i menneskets fremskridt. I modsat fald vil kulten om magt føre til ondskab og undergang.

Den magtkult, der opstod blandt atlantiderne, blev intensiveret. De delte sig i fjendtlige grupper. Viden om livet efter døden blev brugt til at skabe våben. Uendelige krige begyndte. Negativ psykisk energi trængte ind i efterlivets torsionsfelter i stor skala.

Derfor gik de mest udviklede atlanteanere ind i *Samādhi-tilstanden* i huler og genopfyldte menneskeheden genpulje. Et relativt stort antal atlanteanere må være gået ind i *Samādhi-tilstanden*, så de i dag stort set dominerer menneskeheden genpulje.

Shambhala og Agartha var ikke i stand til at forhindre den globale katastrofe, da profeternes overtalelsesevne var utilstrækkelig, og Shambhalas kult af godhed og viden betød, at væbnet magt var tabu.

Jeg tvivler på, at atlantiderne fuldførte lemurianernes underjordiske civilisation. Atlanteanerne nåede tydeligvis ikke det niveau af dematerialisering og materialisering, som er afgørende for livet i Shambhala og Agartha.

Katastrofen skete for 850.000 år siden. Jordens akse skiftede position, polerne flyttede sig, og der opstod en global oversvømmelse. Den blokerende *So'Ham* begyndte at virke.

Den atlantiske civilisation gik dog ikke under med det samme. Nogle (de gule atlantidere) formåede at flyve i luftskibe (*vimānas*) til området Himalaya, Tibet og Gobi-ørkenen, det højeste område på jorden, som indtil da havde været Nordpolen. Der, på bjergene og øerne i det indre hav, som lå i Gobi-ørkenens område, slog de sig ned og levede i yderligere 10.000 år. Men isolationen, det lille antal og frem for alt manglen på "redningskransens" viden om det generelle informationsrum (*So'Ham-princippet* var blevet introduceret) førte til nedbrydning af samfundet, til vildskab og til under- og overlevelse.

kursus. Den videnskabelige lediggang, der var blevet en vane, gjorde det ikke muligt for atlantiderne at overleve.

En anden del af dem (de sorte Atlantians) overlevede i højere områder på det afrikanske kontinent. Også de degenererede, blev vilde og gik til sidst til grunde af de samme årsager. Ifølge en hypotese bidrog disse sorte atlantere til dannelsen af nutidens sorte.

En tredje del af atlantiderne overlevede på den såkaldte ø Piaton, som lå i området omkring Atlanterhavet.* Disse atlantidere viste sig at være de mest avancerede, de lod ikke deres viden forfalde på trods af den manglende kontakt med det generelle informationsrum (på grund af *So'Hams* blokeringsprincip), de var i stand til at organisere videnskabelig forskning, bevare teknologier og få folk til at perfektionere sig selv åndeligt, selv uden direkte støtte fra det hinsides.

Det lykkedes atlantiderne på øen Piaton at overleve under de nye forhold på jorden i lang tid, fra 850.000 til 11.000 år siden. I løbet af denne tid faldt det vand, der havde oversvømmet jorden, gradvist. Der blev skabt nyt land, hvor folk fra den nye femte race (folk fra vores civilisation) slog sig ned.

Disse nye mennesker virkede små (to til tre meter høje), aggressive og dumme på atlanteanerne. Atlantiderne på øen Piaton kæmpede med nogle af disse nye mennesker og havde venskabelige kontakter med andre, især med de gamle egyptere, som de gav en masse teknologisk viden, og som de byggede de egyptiske pyramider sammen med ved at bruge tyngdekraftens psykoenergetiske effekt til at transportere laster (stenblokkene). Pyramiderne blev bygget for 75-80.000 år siden. Efter pyramiderne blev bygget, gik mange atlantidere og også nogle egyptere ind i en dyb *samādhi-tilstand* i rum under pyramiderne og supplerede menneskehedens genetiske fond.

For 11.000 år siden forudsagde astronomer på øen Piaton, at kometen Typhon snart ville styrte ned på jorden. Kometen nærmede sig og styrtede ned i Atlanterhavet. Atlanternes sidste hjem, øen Piaton, sank til bunds i havet. Atlanternes civilisation ophørte med at eksistere.

Atlanternes civilisation levede ikke så længe som lemurianernes og nåede ikke engang en brøkdel af deres niveau. Videnskabelig lediggang fik atlantiderne til at gå til grunde.

* *Prototypen på det legendariske Atlantis*

Aryernes periode

Af en eller anden grund omtales tyskerne som ariere. I alle gamle kilder er ariere (eller *aryaer*) det navn, der gives til folket i vores civilisation som helhed.

Aryerne opstod i skødet på den atlantiske civilisation for omkring en million år siden. Blandt atlanteanerne blev der født mennesker af mindre størrelse, uden svømmehud, med store næser og fødder. De var bedre tilpasset livet på landjorden og havde endda nogle fordele i forhold til atlantiderne. Disse usædvanligt udseende mennesker var aktive og i stand til at arbejde, men mentalt, især med hensyn til psyko-energetiske evner, var de betydeligt svagere end atlantiderne. Ikke desto mindre var deres mentale udviklingsniveau betydeligt højere end det moderne menneskes. De første *aryaer* lærte af deres forfædre, hvordan man kontrollerer nogle typer energi i den subtile verden, var i stand til at gå ind i *Samādhi-tilstanden* og frembringe telepatiske og telekinetiske effekter. De første *aryaer* var kæmper sammenlignet med moderne mennesker og nåede en højde på to til tre meter, men var ret små sammenlignet med atlantiderne.

I den sidste fase af den atlantiske civilisation, da de første *arier* opstod, var *So'Hams* blokeringsprincip endnu ikke trådt i kraft. Derfor var *arierne*, ligesom atlantiderne, i stand til at udnytte viden om livet efter døden. Børnene af de første *arier* gik endnu ikke i skole, de modtog deres viden fra det generelle informationsrum i takt med, at deres hjerner voksede. Det tredje øje hos de første *arier* var bedre udviklet end hos moderne mennesker, men fungerede mindre godt end hos atlantiderne.

Den tidlige periode i de første *arieres* liv faldt sammen med perioden med stridigheder, krige og magtkult blandt atlantiderne, som har overlevet i vores ariske civilisation til i dag. De første *arier deltog* i broderkrige sammen med atlantiderne. De var hårdere og mindre krævende end atlantiderne.

Aryerne så også den globale katastrofe nærme sig, men magtkulden var stærkere. På tærsklen til den globale katastrofe gik mange *aryaer ind i* huler og gik ind i en dyb *tilstand af samādhi*; de genopfyldte menneskehedens genfond. Jeg tror, at den ariske del af menneskehedens genfond består af disse første *aryaer* (fra tiden før den globale oversvømmelse), som, før de gik *ind i samādhi-tilstanden*, levede uden *So'Hams* blokerende princip og derfor havde den grundlæggende viden om livet efter døden og nogle psykoenergetiske effekter.

(genoplivning, helbredelse af sygdomme osv.). Efter min mening var de profeter, der har et almindeligt udseende for os (Jesus Kristus, Muhammed, Moses osv.), de første *aryaer*, der *trådte ind i Samādhi-tilstanden* før den verdensomspændende oversvømmelse. De første *aryaer* kendte sandsynligvis til Shambhala og Agartha, tilbad dem og ærede lemurerne, "gudesønnerne".

På tærsklen til den globale katastrofe gik mange af de første *arier* ind i *ÄamaeWii-tilstanden* for at genopfylde menneskehedens genfond, men også for at lade selve katastrofen passere i hulerne.

Under den globale oversvømmelse (for 850.000 år siden) omkom de fleste *arier* og atlanteanere. Kun nogle få atlantians og *aryas* overlevede på de resterende dele af fastlandet. Hårde tider var på vej: Husene, teknologierne og apparaterne gik tabt. Det sværeste var dog, at forbindelsen til viden om den anden verden var blevet afbrudt på grund af *So'Hams* blokeringsprincip. Vildskaben og den gradvise overgang til en primitiv livsform begyndte.

Under disse forhold førte *arierne* konstant krige mod de tilbageværende atlantere. *Aryaerne*, *der var* bedre tilpasset de barske levevilkår, pressede atlantiderne ud af mange områder. De var hurtigere til at kolonisere de dele af fastlandet, der var dukket op igen efter den globale oversvømmelse, og byggede deres byer og landsbyer der. Atlanterne levede i isolerede kolonier og degenererede på grund af deres lille antal og indavl.

I tusindvis af år var der ingen fremskridt i *Äiyas* samfund. Det var der objektive grunde til: I meget lang tid efter den globale oversvømmelse var jorden en række klippeøer. Isolation og indavl førte til degeneration og forringelse af *aryaernes* genetiske parametre. Der er oplysninger om, at nogle profeter (Buddhaer) dukkede op i denne periode, men deres arbejde var tydeligvis mislykket; de de-generative processer i *aryaernes* samfund var stærkere. *Aryaerne* blev kun halvanden meter høje og levede mere og mere i vilde stammer.

For omkring 100 til 200 tusinde år siden var der tilsyneladende tre hovedgrupper *af aryaer* - i området omkring Tibet, i området omkring Sydafrika og i området omkring Middelhavet. De to første grupper blev gradvist nedbrudt og gik til sidst i opløsning, og kun Middelhavsgruppen begyndte gradvist at udvikle sig og dannede den gamle egyptiske civilisation. Det er indlysende, at ikke kun profeter, men også tætte kontakter med atlantiderne spillede en rolle i udviklingen af denne civilisation.

på øen Piaton spillede en rolle. Den egyptiske civilisation nåede et højt udviklingsniveau; bygningen af pyramiderne er tydeligvis et fælles arbejde med atlantiderne på øen Piaton. Hvornår og hvorfor faldt den egyptiske civilisation? Jeg synes, det er svært at svare på det spørgsmål. Den kunne i hvert fald ikke overleve konsekvenserne af kometnedslaget for 11.000 år siden og udslettelsen af atlantiderne på øen Piaton, hvis viden og færdigheder de udnyttede.

For 18.013 år siden dukkede en ny profet op i området omkring Tibet og Himäläya. Nogle kaldte ham Manu, andre Rama og atter andre Bonpo-Buddha. Denne profet var af enorm statur og havde et usædvanligt udseende. Jeg tror, det er hans øjne, der er afbildet på de tibetanske templer. Efter at have analyseret disse øjne, tilskrev vi dem en lemurianer. Så en lemurisk profet kom fra menneskehedens genpulje.

Jeg har indtryk af, at i hele den ariske races eksistensperiode, der begyndte med den verdensomspændende syndflod for 850.000 år siden, var det kun atlantiderne og de tidlige *ariere*, der kom som profeter fra menneskehedens genbank. Der var ingen lemurianere blandt dem. Disse profeters arbejde førte ikke til nogen varig succes; den ariske race degenererede mere og mere. For omkring 18.000 år siden bestod menneskeheden hovedsageligt af vilde og halvvilde stammer, hvis muligheder for udvikling konstant blev mindre. Kun den egyptiske civilisation skilte sig ud, men også den havde tendens til tilbagegang.

Shambhala og Agartha, som nøje observerede den ariske civilisation, besluttede til sidst at sende en lemurianer som profet. For 18013 år siden dukkede Bonpo Buddha (Rama, Manu) således op på jorden. I regionen Tibet udvalgte han de bedste mænd og kvinder blandt *arierne*, isolerede dem fra de halvvilde stammer, instruerede dem på mange måder og bidrog til deres spredning og kolonisering af kloden. Og det er netop disse mennesker, der efter vores mening havde og stadig har det midterste statistiske øje i den tibetanske race. Det var netop dem, der spredte sig over hele kloden og fortrængte de halvvilde stammer. Vi sporede migrationen af de samme mennesker ved hjælp af det øjengeometriske skema, og de halvvilde stammer, der ikke passede ind i dette skema, er forblevet halvvilde den dag i dag. Bonpo Buddha-tilhængerne begyndte gradvist at gøre fremskridt. De hævdede sig i konkurrencen om territorier og erstattede for det meste de halvvilde *aryaer*. Nogle steder blandede de sig med disse stammer (Afrika, Indonesien, Australien), men andre steder (Europa, Asien) var de i stand til at bevare racens renhed - startende fra Tibet - hvorved deres udseende ændrede sig i overensstemmelse med levevilkårene. Halv-

Vilde stammer er blevet bevaret i isolerede områder, for eksempel på nogle øer i Stillehavet og i junglerne i Amazonas og Afrika. Det skal bemærkes, at nogle grupper af *ariere*, der kom fra Tibet, ifølge data fra det okulærgeometriske skema alligevel blev vilde (Sydamerika, de polynesiske øer).

På trods af sammenblandingen med halvvilde stammer og kendsgerningerne om regional vildskab, var *aryaerne*, der kom fra Tibet, i stand til at bringe gradvise fremskridt til vores civilisation. Den lemuriske profet var i stand til at afværge degenerationen af den ariske race. Derfor forblev han for evigt i menneskehedens erindring. Det er derfor, hans øjne pryder alle tibetanske templer som et symbol på fremskridt.

Men der ventede den ariske civilisation alvorlige prøvelser. Efter kometen Typhons nedslag i Atlanterhavet blev jorden formørket af røg, fordi enorme mængder gløder (magma osv.) blev slynget ud i atmosfæren. Nogle forfattere skriver, at formørkelsen varede mellem 1000 og 2000 år, andre angiver en betydeligt kortere tid. Det er svært at sige, hvordan levevilkårene var efter denne katastrofe, men de må have været ekstremt barske. Under disse forhold var *Aeryas* fra Tibet bedre stillet. De var i stand til at bygge huse, opvarme dem, sy tøj, holde husdyr og drive landbrug. Mange halvvilde og vilde stammer overlevede ikke, og dermed blev menneskeheden så at sige befriet fra regressiv vildskab. Men nogle halvvilde stammer overlevede og er forblevet på dette niveau frem til i dag.

Efter katastrofen forårsaget af kometen Typhons nedslag blev levevilkårene gradvist normaliseret. Men den sociale udvikling blev stadig bremset af, at magtkulten blomstrede og skubbede godhed og viden i baggrunden. Endeløse krige førte endda til udviklingen af idealet om mennesket som fighter-beskytter eller fighter-erobrer.

Det må indrømmes, at *So'Hams* blokeringsprincip, som udelukker brugen af overjordisk viden, ikke hjalp videnskulten. Degenerationen af denne kult førte til, at folk gradvist glemte religionen, og kun "karmas hvisken" forrådte deres spiritualitet. Derfor udviklede hedenskab, tro på afguder osv. sig. Menneskeheden manglede tydeligvis guddommelig viden.

I denne situation forblev Shambhala og Agartha ikke inaktive. For 2000 år siden dukkede flere profeter op (Buddha, Jesus Kristus, Muhammed osv.), som begyndte at formidle viden om livet efter døden til menneskeheden. Disse profeters succesfulde arbejde gav anledning til religionerne buddhisme, hinduisme, kristendom, islam, jødedom og islam.

andre. Som følge heraf voksede kulten for det gode og kulten for viden igen, men kunne ikke besejre kulten for magt. Brodermordskrige blev erstattet af religionskrige. En ny opdeling af territorier efter religiøse principper begyndte. Endnu en gang afveg menneskeheden fra den rette udviklingsvej, og det var magtens skyld. Der var ikke tale om at åbne lemurianernes ældgamle viden for den ariske civilisation.

I det 18. og 19. århundrede udviklede der sig imidlertid en usædvanlig videnskult i nogle dele af verden (hovedsageligt i Europa), som kun tjente udforskningen af den fysiske verden (teknisk fremskridt, darwinisme osv.) uden at gribe guddommelig viden. Fremskridtet var enormt på trods af *So'Hams* blokerende princip. *Aryaerne* viste, at teknisk fremskridt også er muligt uden viden om det hinsides.

Men denne videnskult havde alvorlige konsekvenser: tilegnelsen af viden tjente først og fremmest magtkulten, udnyttelsen af den til at opnå magt. Katastrofen kom til udtryk i to verdenskrige.

Efter Anden Verdenskrig mærkede menneskeheden den destruktive kraft i de våben, der var blevet skabt på baggrund af den nye viden. Menneskeheden begyndte at indse, at kulten for viden og kulten for magt var uforenelige. Antallet af krige faldt.

I alt dette bør man ikke overse, at de forskellige religioner, der opstod for omkring 2000 år siden, allerede var blevet bremsede, da de i stigende grad førte til krige om religiøse indflydelsessfærer.

Eksistensen af forskellige religiøse strømninger bringes i fare af den magtkult, der fortsat blomstrer i dag. Der er for lidt opmærksomhed på det faktum, at alle religioner har en fælles rod. Foreningen af religioner og skabelsen af en forenet religion er nært forestående. Vil det ske fredeligt og uden katastrofer? Det kan jeg ikke sige.

1999 er slutningen på *kali-yuga* og begyndelsen på *satya-yuga**. Mange profetier lover, at verdens undergang vil indtræffe i denne periode. Nostradamus, Vira Brahmandra og nogle andre skrev, at en hidtil uset, langvarig total solformørkelse ville finde sted den 11. august 1999. Den ville blive efterfulgt af flere katastrofale begivenheder, hvoraf den mest forfærdelige ville være nedslaget af en komet eller meteorit, der faldt ned i Atlanterhavet. Enorme bølger ville oversvømme USA's østkyst og mange områder i Europa, ledsaget af havskælv, orkaner og tornadoer. To tredjedele af menneskeheden ville omkomme. Der annonceres nye profeter (bl.a. regenten af Shambhala), som skal etablere en samlet religion.

* Østlig epokal kalender.

gion af godt og kærlighed vil blive skabt. Falske profeter vil også dukke op, sendt af Antikrist. Gradvist vil den gyldne tidsalder bryde frem, og den gamle viden vil igen være tilgængelig for menneskeheden. Andre, især Sathya Sai Baba, siger, at de er tilfredse med menneskehedens udvikling, at verdens undergang ikke vil komme, og at der vil blive skabt en forenet religion.

Er verdens undergang på vej?

Er verdens undergang på vej? Hvem ved det med sikkerhed? Den, der forudsiger fremtiden, er naturligvis afhængig af den viden om det generelle informationsrum, som han har adgang til. Jeg ser ikke fremtiden i det generelle informationsrum som en uundgåelig kæde af nært forestående begivenheder, ellers ville det grundlæggende princip om skabelsen af mennesket som en selvudviklende begyndelse være udelukket. Efter min mening er fremtiden repræsenteret i det generelle vidensfelt i form af positive og negative udviklingsprognoser.

Hvilken prognose vil være korrekt? Det afhænger af os. Vi skal huske på, at godhed og viden er faktorer, der har en positiv effekt, men at ondskab og magtbegær kan føre til globale katastrofer, herunder grusomhed eller endda verdens undergang.

Kapitel 5

Fertilisering som en regressiv evolutionær faktor

I vores analyse af menneskehedens udvikling har vi allerede talt om forvildelsen af menneskehed. Om forvandlingen af hele folkeslag til halvvilde og vilde stammer. Og det faktum, at feralisering er en regressiv evolutionær faktor, som ikke bør undervurderes.

For to år siden tog jeg imod en invitation fra den øverste øjenlæge til Indonesien. Jeg holdt en forelæsningscyklus for omkring 100 indonesiske øjenlæger og demonstrerede vores nye øjen- og plastikkirurgi. Jeg kunne godt lide de indonesiske læger. De var smilende, intelligente og åbne over for alt nyt, og de viste sig at være meget civiliserede og højtuddannede. Ikke desto mindre følte jeg trang til at spørge dem om kannibalisme, som tidligere var udbredt i dette land.

- Sig mig, spiser du stadig menneskekød?" Jeg kunne ikke lade være med at spørge den ledende øjenlæge i en personlig samtale.

- Hvor tror du, du er på vej hen, svarede han, vi er et civiliseret land, kannibalismens tid er for længst forbi.

- Det lykkedes jer at udrydde de vilde stammers vilde skikke så hurtigt," spurgte jeg.

- Nå, svarede han forvirret, Indonesien har omkring 13.000 øer i alt, og der kan være kannibalisme på nogle af dem. Vi har en særlig politistyrke til det. Hvis det sker på en ø, flyver de derhen og straffer de vilde.

- Bliver der gjort en indsats for at lære disse halvvilde stammer uddannelse og en civiliseret levevis?

- Selvfølgelig gør vi en indsats, sagde han. Der er et særligt statsligt program for dette. Men jeg tror, det er nytteløst, de vilde accepterer det næppe. De er som dyr, de lever efter deres instinkter. Disse stammer var helt sikkert mere civiliserede for mange år siden, men de er uigenkaldeligt og definitivt vilde. Jeg tvivler på, at civilisation kan bringes til dem, det er mere sandsynligt, at de vil blive fortrængt af civiliserede mennesker og gradvist uddø.

- Har jeg forstået dig rigtigt? At mennesker, der er gået over til en primitiv livsstil og vildskab, umuligt kan finde tilbage til det civiliserede liv?

- Jeg tror, det er tilfældet, sagde den ledende øjenlæge. Jeg har selv været hos disse stammer og forsøgt at helbrede deres øjne. Men de forstår ingenting, deres hjerner er dårligt udviklede.

Jeg forblev tavs. Jeg vidste fra menneskehedens historie, at Atlantis' hovedkontinent med en blomstrende civilisation på et tidspunkt befandt sig i nærheden af de indonesiske øer. Al denne viden kunne da ikke være gået i glemmebogen! Kunne civilisationsprocessen ikke stoppes? Det kan da ikke være sådan, at den begyndende vildskab er irreversibel!

Nedstammer aberne fra menneskene eller menneskene fra aberne?

Ifølge konventionel visdom nedstammer mennesket fra aben. Rudolf Steiner antager, efter at have analyseret "A k a s h a k r ø n i k e n", at aben nedstammer fra mennesket. Han skriver:

"Videreudvikling var nu kun mulig ved, at en del af menneskene uddannede sig højere på bekostning af de andre. Først måtte man opgive de helt åndløse. At blande sig med dem med henblik på forplantning ville også have skubbet de bedre udviklede ned på deres niveau. Alt, hvad der havde modtaget ånd, blev derfor adskilt fra den. Som et resultat faldt de længere og længere ned til dyriskhedens niveau. Således udviklede menneskelignende dyr sig sammen med mennesker. Mennesket efterlod så at sige en del af sine brødre på sin vej for selv at stige højere op. ...Derfor er aberne regredierede mennesker fra en svunden tid. Ligesom mennesket engang var mere ufuldkomment, end det er i dag, så var de engang mere perfekte, end de er i dag." (s. 96f.)

Ifølge Rudolf Steiner nedstammer aberne fra mennesket, og nutidens vilde i Indonesien, Amazonas og Afrika er i en tilstand af gradvis overgang til abelignende væsener. Formentlig er selv snemanden en sidegren af det vilde menneske.

Er det tilfældet? Det er svært at sige. Men hypotesen om, at aberne nedstammer fra menneskene, er ikke mindre overbevisende end den om, at menneskene nedstammer fra aberne, for i naturen er der, ud over den progressive, også en

regressiv evolutionær proces, som i forhold til mennesker kaldes fortynding.

Fertilisering i menneskehedens historie

Jeg har forstået østlige kilder sådan, at massefertilisering af mennesker er forbundet med perioder med globale katastrofer. Både atlanteanerne og *aeryanerne* var udsat for masseferalisering. Kun lemurerne slap for det (selvom delvis feralisering heller ikke kan udelukkes for dem). I tiden for den store lemuriske katastrofe gik de fleste lemurer til grunde, men de bedste af dem, som havde mestret dematerialisering og materialisering, gik under jorden og organiserede Shambhala og Agartha. I systemet med parallelle liv på jorden (Shambhala og Agartha) nåede lemurerne det højeste udviklingsniveau. Vi fandt intet i litteraturen om, at lemurerne blev vilde.

Atlanteanerne gennemgik masseforvildelse to gange. De atlanteanere, der var født i den lemuriske civilisation, og som overlevede den globale lemuriske katastrofe, faldt gradvist tilbage til en primitiv livsstil. Som Lobsang Rampa skriver ("Lægen fra Lhasa"), blev de helt vilde atlantiske stammer fortrængt af mere progressive stammer, og det fortsatte, indtil de gamle lemuriske skrifter blev fundet. Atlanternes fremskridt begyndte på grundlag af lemureres ældgamle viden.

Den anden masseørkendelse blandt atlantiderne fandt sted efter den verdensomspændende oversvømmelse for 850.000 år siden. Lobsang Rampa skriver i "Lægen fra Lhasa", at folket glemte deres kultur og faldt tilbage til vildskabens stadie; de lavede tøj af dyreskind, spiste bær og bar køller. Således blev de atlantidere, der blev tilbage efter den globale oversvømmelse, gradvist vilde, blev fortrængt af *Aeryas-stammerne* og uddøde. Kun atlantiderne på øen Piaton formåede at undslippe forvildelsen og var i stand til at bevare deres civilisation indtil for 11.000 år siden, før de gik til grunde i en kosmisk katastrofe.

Aryærne, som blev født i skødet på den atlantiske civilisation og overlevede den verdensomspændende oversvømmelse, blev også udsat for masseforvildelse. Mange kilder som Blavatsky, Lobsang Rampa (Lægen fra Lhasa) og andre vidner om dette. Feraliseringen blandt atlantiderne var så dyb og omfattende, at det kun var i en relativt kort historisk periode (for 18.000 år siden), at det lykkedes profeterne at stoppe den regressiv udvikling hos atlantiderne.

Målet var at standse den evolutionære udvikling og skabe fremskridt. Det er sandsynligt, at ændringen i levevilkårene for 11.000 år siden, efter Typhon-kometens nedslag, førte til massecivilisationen.

Men ikke alle vilde mennesker gik til grunde. Mange af dem overlevede i forskellige regioner af verden.

Hvem er de, de vilde?

I dag findes der vilde og halvvilde stammer i Indonesien, Ny Guinea, Australien, Vietnam, Chile, Brasilien, Peru, Bolivia, Ecuador, Sibirien og mange afrikanske lande. Blavatsky skriver dog, at aboriginerne i Australien er direkte efterkommere af lemurerne. En undersøgelse af Østens religiøse litteratur (Pillai, 1956; Zvebil, 1973 og andre) viser, at tamilerne (Sri Lanka) også er efterkommere af lemurerne.

Kan vi tro, at efterkommere af lemurerne, som levede for mange millioner år siden, har overlevet til i dag? At besvare dette spørgsmål er kompliceret. Hovedsageligt fordi de nævnte aboriginere endnu ikke er blevet seriøst undersøgt ud fra et palæoanatomisk synspunkt. Det kan meget vel være, at man hos aboriginerne har fundet nogle usædvanlige anatomiske træk, der ligner beskrivelsen af lemurerne (strukturen af kæbehulen, svælget, tænderne, skulderbladet, armene, benene osv.

Blavatsky påpeger flere steder i sin bog, at nogle af de oprindelige indbyggere på øerne i Stillehavet er direkte efterkommere af atlantiderne. Atlantis' hovedkontinent lå engang i området omkring disse øer. Da det blev oversvømmet, var der kun øer tilbage, hvor atlantiderne overlevede og er forblevet vilde den dag i dag.

Er det virkelig sådan? Endnu en gang viser spørgsmålet om de direkte efterkommere af atlantiderne sig at være uudforsket. Det gør det nødvendigt at foretage sammenlignende anatomiske undersøgelser, at lede efter analogier med Buddhas udseende osv.

Selvfølge har direkte efterkommere af lemurerne og atlantiderne (hvis de virkelig findes!) ændret sig betydeligt i løbet af tusinder og millioner af år og er blevet mere lig *arierne*, men det er muligt, at der også er bevaret særlige kendetegn.

Men størstedelen af de vilde er sandsynligvis *aryaer*. Ikke desto mindre kunne der være tidlige *aryaer* på de isolerede øer i Stillehavet, som gik tabt i urtiden i de første årtusinder efter den globale oversvømmelse.

krybskytter. Nogle vilde i Afrika, som ikke passer ind i det øjengeometriske skema, kunne være relativt tidlige *aryaer*. Det øjengeometriske skema siger, at de vilde i Sydamerika, nogle af de vilde i Australien, New Zealand, Indonesien og Sibirien er relativt sene *arier*, der begyndte at sprede sig over kloden fra Tibet for 18.000 år siden. Selvom den tibetanske bølge bragte fremskridt til vores ariske civilisation, var det ikke alle mennesker, der var i stand til at undslippe den regressive evolutionære proces med overgangen til vildskab. Aboriginerne i Australien har for eksempel en fælles rod med japanerne og finnerne, hvis man følger det okulærgeometriske skema, men adskiller sig fra dem ved deres fuldstændige forvildelse.

Fertilisering er et ekstremt interessant og kompliceret problem, som tydeligvis venter på at blive undersøgt.

Vil de vilde overleve?

Lad mig nævne to eksempler for at besvare dette spørgsmål. For et par år siden blev Dr. Salichov og jeg inviteret til Manaus (Brasilien), som ligger direkte i Amazonas, for at demonstrere vores nye øjenoperationer. Efter en uges anstrengende kirurgisk arbejde blev vi sejlet i både ind i dybet af Amazonjunglen,

for at vise os eksotismen der.

Der blev vi tilbudt en natlig krokodillejagt. Krokodillernes øjne lyste grønt i lyset fra halogenlamperne, og man kunne komme helt tæt på dem med motorbådene. De krokodiller, der blev blændet af lyset, kunne man røre ved med en pind, og små krokodiller kunne man endda fange med hånden. Da krokodillejagt er forbudt, begrænsede vi os til at forstyrre de enorme krybdyrs iskolde ro. Jeg var forbløffet over det enorme antal krokodiller; deres glødende øjne kunne ses for hver 150 til 200 meter.

Blandt andet var der planlagt en udflugt til halvvilde indianere. Da vi nærmede os deres landsby, fortalte vores guide, at der dagen før var blevet set en ca. 20 meter lang anakonda her.

Indianernes boliger var dårlige. De var lavet af brædder og mindede mere om hønsegårde. De stod på pæle ude i vandet. Indianerne gjorde deres nødtørft gennem en åbning i jorden, og det var også her, de fik deres drikkevand. En måtte og et lille sæt kar var alt deres indbo, og deres tøj var meget fattigt. Temperaturen på Amazonas er stabil på 30 til 35 grader. Her er ingen myg eller andre blodsugende insekter.

Amazonas-indianerne lever af at samle latex fra gummitræerne og af at fiske. De sætter net op af snor for at fange en fisk, der vejer op til 300 kg. Hvis de fanger en fisk, spiser hele landsbyen den, hvis ikke, går alle sultne.

- Sig mig, spurgte jeg en af indianerne, som talte en smule engelsk, angriber krokodiller og anakondaer mennesker?

- Selvfølgelig, svarede indianeren. Krokodillerne spiser kvinderne, anakondaerne mændene.

- Hvorfor er det sådan?

- Se min anden kone der, sagde indianeren og pegede på floden med et nik med hovedet. Hun var ved at vaske op på bredden. Det var det, min første kone gjorde, da en krokodille ubemærket nærmede sig, trak hende ned i vandet og mishandlede hende.

- Sker det ofte?

- Ofte, meget ofte. Min nabo har mistet to koner til krokodiller.

Mange børn er også blevet ædt af krokodiller.

- Og frygter du for din anden kone?

- Selvfølgelig er jeg bange. Men hun vil helt sikkert blive offer for en krokodille på et tidspunkt. Hun er allerede blevet angrebet en gang, men det lykkedes hende at flygte. Kvinden er nødt til at vaske op på bredden. Hvis hun også bliver ædt, tager jeg mig en tredje kone, sagde inderen surt.

- Og anakondaerne angriber mændene?

- Mange mænd i landsbyen bliver dræbt af anakondaer.

- Hvorfor det?

- Du har sikkert set, hvor tæt junglen er. Man kan kun krydse den ad veltrampede stier. Alle dyr bruger disse stier. Det gør vi mænd også, når vi skal samle latex. Anakondaen hænger i træerne over stierne og venter på et bytte. Den angriber alt levende, hvad enten det er et menneske, en tapir eller ... Sidste år åd en anakonda min fætter og efterlod kun hættten. Inden da var hans søn allerede forsvundet i skoven. Anakondaen havde også ...

- Er anakondaerne store?

- Der er meget store, men også mindre, som kun spiser børn.

- Har du våben til at beskytte dig selv?

- Nej, vi har ikke nogen våben. Vi har kun det der, sagde han og pegede på sin hytte.

- Hvorfor har de ikke våben?

- De er dyre.

- Kan du ikke arbejde dig frem til et våben?" spurgte jeg.

Du kan fange fisk, salte dem og sælge dem i byen og ikke spise dem alle med det samme. Man kan lave møbler af det røde træ og sælge dem. Man kan lave små ting af træ eller udstoppe piratfisk, som der er stor efterspørgsel på. Man kan dyrke majs, sukkerrør, kaffe, kakao og ananas. Hvorfor gør du ikke det?

- Det kan vi ikke, svarede inderen trist.
- Er der ingen af jer, der ved noget om dette?
- Nej, det er det ikke.
- Er de alle sammen analfabeter? Kan de ikke læse?
- Ja, det er sådan, det er.
- Du har en chef, ikke?
- Ja.
- Han kan vel læse og skrive?
- Nej, han lever ligesom os, sagde indianeren.
- Og hvordan kender du det engelske sprog?
- Som ung tog jeg til byen og boede ved siden af et turisthotel i lang tid.

Der lærte jeg engelsk.

- Hvad lavede du i byen?" spurgte jeg igen.
- Jeg tiggede, bar kufferter og fjernede skrald, fortæller inderen.
- Og hvor boede du?
- På gaden... Senere lavede jeg mig en hytte af kasser.
- Og forsøger staten at hjælpe jer med at leve som hvide mennesker?
- Ja, men vi kan ikke leve som dem.

Jeg blev tavs over for denne absolutte håbløshed. Jeg havde ondt af ham.

Hvordan kunne man hjælpe ham?

Jeg forstod, at disse indianere ikke ville kunne tåle kontakt med hvide mennesker; de føler et psykologisk hæmmende mindreværdskompleks. Det nedbryder dem endnu hurtigere, og de uddør. Disse mennesker er endnu ikke helt vilde, lever endnu ikke udelukkende efter deres instinkter, kan stadig mærke nedbrydningen af deres underudvikling. De var helt sikkert lykkelige i den vilde natur og følte sig overlegne i forhold til dyrene. De havde helt sikkert ikke engang mistanke om, at andre menneskegrupper var langt fremme, udviklede maskiner, skabte et uddannelsessystem, byggede byer osv. De fornemmer måske ubevidst, at den tid er uigenkaldeligt forbi, hvor de skødesløst og uvirksomt befandt sig på den regressive evolutionære vej, uden erindring om deres store forfædre og konstant nærmede sig den vilde, tankeløse natur. Hvordan kan de vide, at evolutionen ikke tolererer stabile forhold, at der kun er to alternativer - fremskridt eller tilbagegang?

fremskridt, og fremskridt kræver en indsats, en enorm indsats.

Senere blev vi kørt til en Amazonas-færg. Der var fattige hytter på bredden. Ved siden af mig stod en indianerdreng i en snavset skjorte med den absurde påskrift "Cowboy". Jeg kiggede på ham og tænkte, at han aldrig ville blive uddannet, at hans skæbne var bestemt af hans tidlige forfædres regressive lediggang, og at han ville være nødt til at leve et liv i en af disse hytter, medmindre en krokodille eller en anaconda åd ham først. Jeg tænkte på min ufortjente lykke - mine tidlige forfædre arbejdede hårdt og gik fremskridtets vej.

Et andet eksempel er Sibirien, området omkring Tajmyr-halvøen. Vi vandrede der på en rute af højeste sværhedsgrad og ankom til et sted, hvor, som de siger, ingen menneskelig fod nogensinde har sat sin fod. Det regnede, blandet med sne. Rundt omkring var der tundra, gennemskåret af klippekløfter. Det var meget koldt, og det eneste, man kunne gøre, var på en eller anden måde at beskytte sig mod den allestedsnærværende og gennemtrængende vind.

Så opdagede vi en rensdyrhyrdes yurt i tundraen. Vi gik begejstrede derhen. Hunde gøede, og nogle mennesker klædt i rensdyrpels kom ud af yurten. Den ældste af dem slog sig for brystet og sagde:

- Chef.

Jeg tog min rygsæk af og sagde, mens jeg slog mig på brystet:

- Chef.

Rensdyrhyrden pegede på yurten og sagde:

- Det er godt.

Det var tydeligt, at udlejeren af jurten kun kendte disse to russiske ord. Han kiggede på mig, pegede på gryden med kogt rensdyrkød og sagde:

- Chef. Det var godt.

Vi begyndte at spise. Jeg gik hen til min rygsæk, tog en flaske snaps, viste den til udlejeren og sagde:

- Chef. Det var godt.

Udlejeren kiggede rundt på sin familie og på os. Så pegede han på sig selv og mig og sagde:

- Chef. Det var godt.

Så forstod jeg, at det kun var ham og mig, der måtte drikke - cheferne. Jeg skænkede snaps op, og vi drak. Udlejeren sagde:

- Chef. Det var godt.

Jeg spiste noget af renen og sagde også:

-...chef. Det var godt.

"Samtalen" trak ud. Det blev aften, og vi lagde os til at sove. Pludselig pegede udlejeren på en af kvinderne i yurten og sagde tydeligt:

- Chef. Det var godt.

Jeg kendte de nordiske folks skikke, men jeg var stadig forvirret og viste ham med mine hænder, at jeg ville sove og sagde:

- Chef. Det var godt.

Udlejeren gik hen til kvinden, klappede hende på ryggen og sagde:

- Chef. Det var godt.

Til sidst blev udlejeren træt af at overtale mig. Vi gik i seng.

Om morgenen fulgte udlejeren med os. Han løftede en af vores rygsække, stønnede over dens vægt og gik så tilbage til den pågældende kvinde, klappede hende på skulderen og sagde bebrejdende:

- Åh, chef, godt.

Vi begav os af sted igen. Efter et par kilometer mødte vi en enkelt rensdyrhyrde, som kørte på en slæde. Han talte ret godt russisk. Vi stoppede og sludrede. Det viste sig, at han havde boet i bygden i nogle år, men havde drukket sig fuld og nu rejste rundt med den familie, vi var sammen med.

- Den gamle mand (chefen - E.M.) er meget klog. Han rejser til de mest afsidesliggende steder og er forsigtig med at møde hvide mennesker. Han ved, at vores folk (Nenets - E.M.) ikke kan tåle kontakt med hvide mennesker. De begynder at drikke og dør. Hvis jeg boede sammen med hvide mennesker, ville jeg allerede være død. Den gamle mand reddede mig. Men der er flere og flere hvide mennesker på tundraen, de kommer med helikoptere eller terrængående køretøjer. Vi bevæger os længere og længere nordpå, snart ved vi ikke, hvor vi ellers skal tage hen.

Vil det vilde og halvvilde overleve? Sandsynligvis ikke. Det er meningsløst at skabe drivhusbetingelser for dem, for fremskridt er kun muligt, hvis der er vilje til det, lyst til at kæmpe og overvinde vanskeligheder. De tidlige forfædres regressive dovenskab, som forårsagede den gradvise forvildelse, blev en dødssynd.

Fertiliseringsfaktorer

Som vi allerede har forklaret, er de tidlige forfædres lediggang en af de vigtigste faktorer i forvildelsen. Lediggang er altid regressivt, fordi

Mennesket blev skabt som en selvudviklende (progressiv) begyndelse. De dovne generationer, der erstatter sig selv, er ikke engang klar over, at mange åndelige elementer degenererer i dem, frem for alt viljen, og dermed degenererer hjernen. Fra generation til generation bliver folk mere og mere uduelige, og det dyriske element (spise, sove, reproducere osv.) får mere og mere overtaget.

En anden feraliseringsfaktor er isolation. Det er derfor, indbyggerne på små isolerede øer for det meste er vilde. Det skal dog også bemærkes, at nogle små folkeslags, f.eks. tjetjenernes, ønske om at isolere sig i form af en suveræn stat også kan være en regressiv faktor, da blanding af blod og et mere dynamisk liv i en stor stat fremmer fremskridt.

En anden faktor for vildskab er den fanatisk-totalitære karakter af regeringen i nogle stater og stammer. Herskeren udbreder en eller anden teori (kommunisme, religion, shamanisme, ofringer og andet) og skaber et totalitært samfund med en fanatisk tro på denne teori. Alle modstandere forfølges eller tilintetgøres. De dygtigste mennesker, hvis åndelige niveau er højere, forfølges mest. Gradvist falder antallet af dygtige mennesker, og uciviliserede love og skikke bliver mere og mere udbredte i samfundet. Eksempler på dette er Sovjetunionen (leninistisk og stalinistisk undertrykkelse, der førte til alvorlig nedbrydning) og Irak (fanatiske muslimske overbevisninger).

Den mest betydningsfulde feraliseringsfaktor er globale katastrofer, som driver de overlevende ud i primitivitet. Kun en enorm vilje og iværksætterånd kan forhindre en hurtig forvildelse.

Samādhi som modvægt til vildskaben

Fremskridt er en vanskelig og langvarig evolutionær proces, mens samfundets tilbagegang med overgangen til vildskab er betydeligt lettere og hurtigere. Destruktive processer kræver simpelthen en mindre indsats end kreative.

I menneskehedens historie har der tydeligvis været mange farlige muligheder for at slå ind på den irreversible vej mod massedegeneration og forvildelse. Det kan man læse i næsten alle religiøse og litterære kilder, der er dedikeret til antropogenese. Og fra alle disse kilder fremgår det også, at hver gang før - uanset hvorfor

- Profeter dukkede op, som forsøgte at forhindre tilbageskridt og indlede en progressiv, kreativ ny begyndelse.

Ifølge vores hypotese kom profeterne fra menneskehedens genpulje, hvilket antyder, at menneskehedens genpulje og det underliggende fænomen *samādhi* også blev skabt for at forhindre forvildelse.

De vise Shambhala og Agartha observerer og analyserer os og bestemmer det rette tidspunkt til at tilkalde den hellige genfond med de bedste mennesker fra de tre sidste civilisationer til vores hjælp. Nogle folkeslag og stammer, der går i tomgang, bliver ofre for den regressive evolutionære proces, men andre udsættes for den åndelige indflydelse fra profeterne, hvis arbejde er et tegn på Shambhalas og *S k a b e r e n s* enorme viden.

Kapitel 6

Godt, kærlighed og ondskab

I slutningen af bogen havde jeg faktisk planlagt at gøre status over de fakta og logiske konstruktioner, der blev præsenteret. Men uventet for mig selv forstod jeg, at bag de fantastiske naturfænomener (bevarelsen af mennesker i huler, Shambhala, det sidste budskab osv.) ligger enheden og kampen mellem de enkle og velkendte begreber "godt", "kærlighed" og "ondt".

Hvad er godt? Hvad er kærlighed, hvad er ondskab? Disse begreber defineres normalt ret generelt, baseret på eksempler fra livet. Vi bedømmer en god person ud fra deres intentioner om at hjælpe i nødens stund, deres varme ord, deres altruisme og andre gode egenskaber. Et dårligt menneske forbinder vi med en uduelig, karrieremenneske, kriminel, forræder og lignende negative karakterer. Og vi har sikkert alle oplevet kærlighed og husker, at det er en følelse af tilstrømning af energi, idolisering af en anden person og kærlige søvnløse nætter.

Begreberne "godt", "kærlighed" og "ondt" er følelsesmæssige kategorier, som hverken kan måles eller analyseres med materielle metoder; de befinder sig i underbevidstheden. Kun en indre intuitiv hviskende stemme giver os en idé om, hvad det hele handler om. Kraften i disse stemmer er nogle gange så stor, at vi overgiver os fuldstændigt til kraften i disse følelser og overgiver os fuldstændigt til ønsket om at løse dette følelsesmæssige problem. For eksempel er hele lande blevet ødelagt, mennesker er blevet dræbt, eller vigtige opdagelser er blevet gjort på grund af kærlighed. Følelser som misundelse og magtbegær har ført til undertrykkelse og millioner af menneskers undergang.

Hvor stammer disse stemmers usandsynlige kraft fra, som leder os over på det godes, kærlighedens eller ondskabens side? For at besvare dette spørgsmål vil jeg vende tilbage til de vigtigste øjeblikke i verdens struktur og antropogenese.

Materien, som opstod fra det Absolutte, delte sig i to verdener, den

det subtile og det fysiske. Den fysiske verden ændrede sig gradvist gennem dannelsen af galakser, stjerner, planeter og interplanetarisk gas. Den subtile verden, dvs. verdenen af ekstremt høje frekvenser, ændrede sig også, men på en anden måde. I den subtile verden opstod der torsionsfelter, som gradvist blev mere komplicerede, og som den udviklede sig igennem. Og det er netop disse torsionsfelter, der er kilden til de grundlæggende følelser af "godt", "kærlighed" og "ondt", den intuitive hvisken, som vi konstant hører.

Hvordan opstod det gode, viden og det onde?

Torsionseffekten, dvs. de roterende felter med ekstremt høje frekvenser, havde et evolutionært formål; information blev bevaret i de roterende felter. Denne information havde igen en feedback-effekt på torsionsfelterne og bidrog til, at de blev mere komplicerede for at sikre bedre informationsikkerhed. Feltoverførsel og informationsikkerhed er i øvrigt ikke noget overnaturligt; tænk bare på fjernsyn eller radio.

Nogle af kræfterne i den subtile verden fik de højfrekvente felter til at dreje, mens andre modvirkede det. De kræfter, der fik felterne til at rotere, var nyttige (positive), dvs. de var gavnlige, fordi de tjente til at bevare information. De kræfter, der modvirkede dette, var skadelige (negative), da de slettede information.

Som fysikken har fastslået, ligger psykisk energi (tænkning, følelser, intuition osv.) i området for ekstremt høje frekvenser og har en direkte relation til den subtile verden. Med andre ord udnytter vi energien fra den subtile verden i tankeprocessen, og hjernen sætter sindets torsionsfelter i rotation. Det er derfor, mange fysikere (f.eks. Shipov og Lobankov) laver en analogi mellem den subtile verden og den psykiske energis verden; de ser sjælen (sindet) som et bundt energi fra den subtile verden i form af roterende (torsions)felter.

Ud fra dette kan man konkludere, at vi psykologisk forbinder processen med at aktivere felterne i den subtile verden, som bevarer informationen, med det gode, og processen, der modvirker dette, som slukker informationen, med det onde. Vi opfatter godt og ondt, fordi de ikke kun er produkter af den fysiske verden, men også af den subtile verden. Fornemmelsen af det gode er fornemmelsen af bevarelsen af information i vores ånds torsionsfelter, fornemmelsen af det onde er fornemmelsen af ødelæggelsen af information i ånden.

Godt og ondt er således de grundlæggende kategorier i den subtile verden, som ligger til grund for dens udvikling og evolution. Hvis det gode sejrer, bevares informationen i den subtile verdens torsionsfelter, og der skabes viden. Hvis det onde triumferer, ødelægges viden. Viden, som er baseret på informationen fra oplevelsen af kampen mellem det gode og det onde, bidrager til det godes sejr og evolutionære fremskridt. Vi kan derfor tale om enheden af det gode og viden, vi kan præsentere dem som en enkelt kategori - det gode plus viden.

Den primære, sekundære ... Godt og ondt

I den indledende fase af udviklingen af den subtile verden var der kun primært godt og primært ondt. Kampen mellem dem handlede ikke om liv, men om død. Hvis det gode havde vundet, ville det have vundet absolut; hvis det onde havde vundet, ville det have ødelagt det gode. I denne kompromisløse kamp vandt det gode, fordi det samarbejdede med viden. Det onde begyndte at forsvinde.

Da det onde forsvandt, begyndte udviklingen i den subtile verdens evolutionsproces også at stagnere, da viden primært var information om oplevelsen af kampen mellem godt og ondt.

Det onde havde også sin evolutionære proces for at modvirke det gode, som havde skabt viden og brugte den i kampen mod det onde. Sådan, tror jeg, opstod den sekundære ondskab. Mens den primære ondskab var energi fra den subtile verden, der modvirkede torsionsfelternes rotation og slettede den information (viden), der var lagret i dem, er den sekundære ondskab energi, der roterer den subtile verdens højfrekvente felter i den modsatte retning af det gode. Disse "onde" eller negative torsionsfelter var også i stand til at fastholde information (viden) og bruge den til den kamp, der var resultatet af kampen mellem det onde og det gode.

Som svar på fremkomsten af det sekundært onde dukkede det sekundært gode op i form af mere komplicerede positivt roterende torsionsfelter, som indeholdt information om oplevelsen af kampen mod det sekundært onde. Der opstod en kamp mellem positiv og negativ viden.

Som en reaktion på fremkomsten af det sekundære gode opstod det tertiære onde i form af endnu mere komplicerede negativt roterende torsionsfelter, som indeholdt information om oplevelsen af kampen med det sekundære gode.

Godt og ondt (tegning af forfatteren)

Og så videre og så videre. Efterhånden opstod de mest komplicerede (billedligt talt - flerlagede) torsionsfelter i den subtile verden, som indeholdt en enorm mængde positiv og negativ information på samme tid. Det var ikke længere bare godt og ondt, der kæmpede mod hinanden, men positiv og negativ viden.

Det følger heraf, at det onde er en uundværlig del af evolutionen, uden hvilken fremskridt og udvikling i den subtile verden ville stagnere. Hvorfor taler vi så ikke om lighed mellem godt og ondt? Hvorfor favoriserer vi det gode og dermed fremskridt og udvikling? Lad os huske på det primære gode og onde, som kæmpede mod hinanden uden kompromis. Kampen mellem det gode og det onde bidrager til fremskridt, når den finder sted på et tiende, niende eller ... tredje niveau. Gud give, at denne kamp ikke når det første niveau! Hvis det onde vinder, bliver al information slettet fra torsionsfelterne i den subtile verden, og der opstår et informationssammenbrud. Naturens evolutionære arbejde ville være nødt til at begynde forfra. Derfor må de gode kræfter ikke tillade det onde at sejre på de første niveauer, så det onde kan nå det primære niveau og derefter vinde på dette niveau. Derfor kan man ikke bare affinde sig med det onde, man skal altid huske, at ligegyldighed over for det onde kan ende frygteligt.

Hvad er kærlighed?

I den evolutionære kamp mellem det gode og det onde, som begge er indhyllet i viden, er der et øjeblik, hvor vægtskålen tipper over til det godes fordel. Dette øjeblik kaldes kærlighed.

Hvad er kærlighed set ud fra hypotesen om den subtile verdens torsionsfelter? Kærlighed er en acceleration og forstærkning af de positivt roterende torsionsfelter i den subtile verden under indflydelse af andre positive torsionsfelter. Billedligt talt kan to positive eller "gode" torsionsfelter styrke torsionsfelternes rotation, når de kommer i kontakt med hinanden. Derved forbedres modvirkningen af de negativt roterende torsionsfelter, informationen (viden) bevares bedre, og der opstår mulighed for at absorbere ny viden.

Negative eller "onde" torsionsfelter er ikke i stand til at forstærke rotationen i tilfælde af gensidig kontakt. Det er derfor, ondskaben ikke kender til kærlighed. Den besidder kun selvkærlighed, hvilket betyder, at de negative torsionsfelter på de sekundære, tertiære og andre niveauer er i stand til at intensivere torsionen inden for rammerne af et ondt felt.

af et torsionsfeltkompleks (i én forstand) forstærker hinanden.

Kærligheden arbejder primært på det primære, fundamentale niveau i torsionsfelterne og beskytter det mod det onde, som kan slette al information og ødelægge ånden. Når der er lighed i viden mellem det gode og det onde, kan kærligheden redde ånden. Det er netop på grund af kærligheden, at det gode altid vil vinde i sidste ende. Kærlighed er en garanti for bevarelse og opnåelse af viden i den subtile verdens torsionsfelter, det er en af grundstenene i det bølgelignende liv.

Livet efter døden - en hemmelighed?

Vi definerede efterlivet som en bølgelignende kosmisk form for liv i den subtile verden. Analysen af begreberne "det gode", "kærlighed", "Viden" og "ondskab" set ud fra den subtile verdens fysik understøtter antagelsen om, at de ligger til grund for efterlivets funktion. Bølgelignende kosmisk livsform! Svært at forestille sig, at sådan noget kan eksistere. Hvad er liv? Liv er først og fremmest det materielle substrats evne til at modtage og videregive (arve) information, men også til at perfektionere sig selv, dvs. at følge fremskridtets vej. Hvis det jordiske liv er baseret på bevarelse og nedrivning af information via det genetiske apparat, er den bølgelignende kosmiske livsform baseret på bevarelse og overførsel af information i den subtile verdens torsionsfelter. Og den bølgelignende kosmiske livsforms fremskridt realiseres på grundlag af enheden og kampen mellem det gode (positiv psykisk energi) og det onde (negativ psykisk energi). Ondskab (den negative psykiske energi).

Fremkomsten af det sekundære, tredje, fjerde og så videre (hundrededel, tusindedel og mere) gode og onde (efter det primære gode og onde) og også den gensidige forstærkning af rotationen af de "gode" torsionsfelter under kontakt med hinanden (kærlighed) førte til dannelsen af de mest komplekse feltstrukturer i det hinsides, som ikke kun er i stand til at modtage og videregive information (viden), men også til at perfektionere sig selv. Disse mest komplicerede energibundter i den subtile verden (den psykiske energi), som kan visualiseres som torsionsfelter i flere lag, er sjælens. Sjælens hovedkomponent, som indeholder de vigtigste informationer, er ånden. Som vi ved fra religionen, er ånden udødelig. Det betyder, at den vigtigste information (essentiell viden), der er skabt gennem evolutionen og lagret i torsionsfelterne i den subtile verden, er udødelig. Sjælens torsionsfelter (æterisk legeme osv.) kan forfalde, dvs. at de

information, der er lagret i dem, slettes. Sjælens hovedtorsionsfelter, dvs. den ånd, hvor hovedinformationen er lagret, forbliver evigt.

I religion er der begreberne gode og onde ånder. Det er naturligvis tilfældet - en ånd indeholder de vigtigste oplysninger, som overvejende er indeholdt i positive "gode" torsionsfelter, en anden overvejende i negative "onde" torsionsfelter. Den evolutionære proces i linsen er baseret på det godes kamp mod det onde og omvendt, derfor har enhver ånd en god og en ond tilgang, men i det ene tilfælde er det gode fremherskende, i det andet det onde. Ikke desto mindre har en god ånd flere muligheder for selverfektion, da den er i stand til at styrke rotationen af sine positive torsionsfelter gennem indflydelsen fra et andet positivt torsionsfelt (kærlighed). Det er derfor, religion konstant propagerer for kærlighed som grundlaget for fremskridt og liv.

Kærlighed som en forstærker af sund fornuft og stræben i kontakten mellem sjæle (ånden) fik tydeligvis ånderne til at begynde at tage kontakt med hinanden i den evolutionære proces i det hinsides og gradvist forene sig for at danne et generelt informationsfelt. Fremkomsten af fællesskabet af ånder, der er forbundet med hinanden som et computernetværk, førte til udviklingen af information af generel karakter for alle ånder. Dens betydning steg med den voksende kompleksitet i hvert enkelt sind i den evolutionære proces, da fremskridt ikke kun skal regulere sig selv inden for grænserne af hvert enkelt sind, men også skal gennemgå en generel korrektion inden for grænserne af hele det generelle informationsrum. Generelle funktioner blev overdraget til en gruppe af de højest udviklede sind, hvor der gradvist opstod generelle torsionsfelter med information af generel karakter lagret i dem. Den ledende rolle for hele informationsrummet med alle de forskellige ånder forenet i det førte til en acceleration af udviklingen og komplikationen af disse generelle torsionsfelter. En enorm mængde information begyndte at akkumulere i dem, som blev brugt til at kontrollere hele det bølgelignende liv i det hinsides. Vi kalder dette mest kraftfulde energibundt i den subtile verden med hensyn til informationsindhold og tænkeevne, som man kan forestille sig som ekstremt flerlagede torsionsfelter, for Gud. Gud er det styrende center for de bølgelignende kosmiske livsfelter. form, dvs. det hinsides. I bund og grund er Gud det kosmiske sind.

Religiøs litteratur nævner ofte den store onde ånd, der modarbejder Gud og kontrollerer alle onde gerninger. Derfor ser det ud til, at der er to centre for vejledning af den bølgende kosmiske livsform

et positivt (Gud) og et negativt center for vejledning (den store onde ånd). Er det sådan?

Det kan jeg ikke bedømme, fordi mit sind er ekstremt svagt sammenlignet med det kosmiske sind. Ikke desto mindre tror jeg ikke, at der findes to guder, en god og en ond, men kun én, den universelle Gud. Logisk set er kampen mellem godt og ondt grundlaget for evolutionære fremskridt i efterlivet, enhver ånd indeholder i sig selv "gode" og "onde" elementer, så der er en konstant stimulering til selvperfektionering. Efter min mening indeholder Gud, som den centrale superkraftige ånd, positive (gode) og negative (onde) elementer af psykisk energi i sig selv. Gud kan ikke kun være god, for livets vejledning kræver både dyd og forsoning, og kampen mod det onde og kærligheden er grundlaget for fremskridt i den evige kosmiske livsform.

Vi må betragte den guddommelige dyd som den højeste ros for kampen mod det onde, men den guddommelige "onde" handling som en straf for at vende sig væk fra kampen mod det onde og den destruktive aktivitet. Gud vil ikke vige tilbage for den nødvendige tilstedeværelse af elementer af ondskab, for det er kun i kampen med det onde, at man opnår viden som grundlag for verdensstrukturen. Derfor inkluderer sætningen "Gud er forenet" sandsynligvis ikke kun ideen om enhed for alle religioner, men også enheden af velgørende og straffende handlinger.

Gud har et kolossalt kærlighedspotentiale, da han er resultatet af kærlighed (dvs. åndernes gensidige kontakter, der forstærker den gode begyndelse og bevarelsen af information). Og dyd og straf, der udgår fra Gud, vil altid være et vidnesbyrd om Guds sande store kærlighed. Gud er frem for alt den gode begyndelse, da han selv opstod af det godes og kærlighedens sejr over det onde.

Vi må ikke glemme, at viden først og fremmest er erfaringer fra kampen mellem det gode og det onde. Bevarelsen af denne viden og tilegnelsen af ny viden er grundlaget for livet, da det netop er dette, der adskiller levende materie fra død materie.

Logisk set har Gud også brug for en modsatrettet begyndelse for at kunne udvikle sig. Modsætningen findes i ham selv, det vil sige godt og ondt. Der kan også være ydre modsætninger i form af andre "guder" i andre rumlige dimensioner eller verdener. Men det er et område, som det svage menneskesind ikke kan trænge ind i.

Derfor har livet efter døden følgende funktionelle hovedprincipper:

- Den opstod som en enhed og en kamp mellem positiv og negativ psykisk energi og udviklede sig evolutionært gennem indsamling af information.

(viden) om oplevelsen af kampen mellem det gode (den positive energi) og det onde (den negative energi) i torsionsfelterne i den subtile verden. Tilegnelsen af ny information (viden) hjælper det gode til at opnå overlegenhed i kampen mod det onde.

- Når det onde sejrer fuldstændigt, slettes al viden, og informationen dør. Derfor har det gode forrang i den evige evolutionære kamp mellem godt og ondt. Det realiseres gennem kærlighed, de positive ("gode") torsionsfelters evne til at øge graden af deres rotation ved kontakt (og dermed modvirke de negative torsionsfelter).

- Kærligheden bidrager til foreningen af de bundter af psykisk energi, som bevarer hovedinformationen (ånderne), i et forenet system (det generelle informationsrum) og til dannelsen af informationsrummets ledende center i form af en superkraftig ånd (Gud). Kærligheden skabte Gud.

Livet efter døden og det jordiske liv

Baseret på disse principper nåede det hinsides det højeste niveau i udviklingen af den bølgende kosmiske livsform, og det begyndte at tilegne sig andre former for stof, især den fysiske verden. Jeg er helt overbevist om, at fysisk liv blev skabt ved kondensering af ånden. Alle teorier om livets oprindelse på jorden gennem dannelsen af komplicerede molekyler og deres koncentration i levende organismer kan ikke stå for kritik, hverken ud fra religiøs viden eller ud fra moderne ideer om fysik og kemi. Den største hindring for disse teorier er det genetiske apparats selvskabelse, hvis usandsynlige kompleksitet endda delvist trods den videnskabelige forståelse. Det er faktisk svært at forstå, hvordan en gruppe molekyler (DNA) i en enkelt celle kan indeholde og arve information om livet i hele den menneskelige organisme, inklusive hver af dens celler og molekyler. Hvad der er endnu sværere at forstå, er, hvordan en så fantastisk informationsindhold kunne dannes i selve DNA'et.

Hypotesen om skabelsen af liv på jorden gennem kondensering af ånden kan i høj grad lette en forklaring af det, der er blevet sagt. Evolutionsprocessen i efterlivet, som skred frem takket være det godes og det ondes enhed og kamp og akkumuleringen af information i den subtile verdens torsionsfelter, førte til dannelsen af de mest komplekse og højt organiserede strukturer i den subtile verden, ånderne. Den centrale overmægtige ånd, Gud, fandt en metode til rumlig forandring.

Overgangen til den fysiske verdens materie er resultatet af åndens rangering og fortætning.

Vi har kun en omtrentlig forståelse af organiseringen af den subtile verden og kan kun spekulere over arten af dens materielle substrat. I de østlige religioner kender man dog til materialiseringen af tanker, dvs. overgangen fra stof i den subtile verden til fysisk substans. I denne sammenhæng mener jeg, at de jordiske organismers genetiske apparat blev skabt gennem den fysiske materialisering af åndernes subtile substans.

Med andre ord er det jordiske genetiske apparat et billede af åndens subtile struktur. Efter min mening er det jordiske genetiske apparat meget mere primitivt end ånden og er kun et delvist billede af den. De mentale og mange andre evner er forbeholdt ånden, som er usynlig i ethvert menneske. Gennem materialisering skabte det hinsides en god, selvreproducerende "maskine", den menneskelige organisme, ved hjælp af hvilken mennesket (ånden) lever i den fysiske verden, men også skabte miljøet, planter, dyr og andre.

Hypotesen om livets oprindelse på jorden gennem materialiseringen af elementerne i det bølgelignende kosmiske liv (ånden) kunne synes at være helt ny, men kunne også betragtes som en af varianterne af den religiøse idé om åndens fortætning. Dette er dog ikke essensen. Tværtimod gør denne hypotese det muligt at forklare mange uforståelige fakta og at se menneskehedens historie på en ny måde.

Den evolutionære proces med materialisering af ånden foregik meget gradvist på jorden over mange millioner år.

Menneskene af den første race (englemenneskene) repræsenterede mere ånd end fysisk materie, men det første genetiske apparat var allerede dannet i dem, hvilket gjorde det muligt for den stadig meget løse krop at reproducere sig gennem knopskydning og deling. Menneskene af den første race var ikke afskåret fra det hinsides, de levede i overensstemmelse med lovene og principperne for bølgelignende kosmisk liv, men havde allerede en jordisk fysisk skal. De følte sig mere som repræsentanter for det hinsides end som jordboere. Begreberne "godt", "kærlighed" og "ondt" var meget vigtigere for dem end materielle problemer.

Folk af den anden race (de åndelignende folk) levede hovedsageligt som folk af den første race, selvom deres irske skal allerede var mere solid, og den genetiske mekanisme for nedarvning af den fysiske krop var mere perfekt.

Menneskene af den tredje race (lemurerne) havde allerede en tilstrækkelig solid og perfekt fysisk krop, men i den tidlige periode var de enorme firearmede og toansigtede væsener, senere toarmede og enansigtede kæmper. Den ånd, der gik ind i lemurenes krop, havde stadig fuld forbindelse til det hinsides. *So'Ham-princippet fungerede* ikke. Lemurianeren levede efter lovene og principperne i et meget mere udviklet liv efter døden, men hans aktive involvering i den fysiske verden gjorde ham også tilgængelig for jordiske bekymringer.

Folkene af den fjerde race (atlantiderne) bevarede også deres ånds forbindelse til efterlivet, men de jordiske materielle bekymringer var allerede tættere på dem. Begreberne "godhed", "kærlighed" og andre kategorier af efterlivet blev gradvist skubbet tilbage, og interessen for den fysiske verden begyndte at dominere (spise, drikke osv.).

Menneskene af den femte race (*aryaerne*) kan beskrives som slaver af den fysiske krop. Ånden, der var afskåret fra det hinsides af *So'Ham-princippet*, opfyldte ikke længere funktionen som forbindelse og enhed med det hinsides, men som forsørger for den fysiske krop. De vigtigste kategorier i det hinsides, "godt", "kærlighed" og "ondt", fungerede kun som intuitiv hvisken.

Det gamle ordsprog om, at mennesket er mikrokosmos af makrokosmos, er helt sikkert sandt. Materialiseringen af åndens subtile stof på jorden førte således til skabelsen af menneskets selvreproducerende fysiske kroppe og det levende miljø. Men dette fysiske liv er umuligt uden det hinsides. I hvert menneske er der en ånd, som lever på jorden i en "smuk maskine", menneskekroppen. Vi, menneskene på jorden, er et produkt af det bølgelignende kosmiske livs tilpasning til de fysiske betingelser. Det er derfor, jordmennesket både er ånd og fysisk krop.

På samme måde kan man antage, at det bølgelignende kosmiske liv (det hinsides) også har skabt fysisk liv på andre planeter i universet gennem materialisering. Hvordan kunne liv på andre planeter se ud? Der er helt sikkert blevet brugt forskellige kemiske grundstoffer og molekyler, som er karakteristiske for hver planet, til materialiseringen af ånden. Forholdene på planeterne (atmosfærens sammensætning, temperatur, tyngdekraft osv.) har helt sikkert præget størrelsen af den fysiske krop og strukturen af de udenjordiske organer. I princippet må rumvæsenet ligne mennesket på jorden, da det også er et produkt af materialiseringen af ånden og det forenede kreative arbejde i det hinsides. Efter min mening kan den udenjordiske også føle "godt", "kærlighed" og "ondt", fordi den

forenede kategorier af hele det bølgelignende kosmiske liv og det kosmiske sind. Jeg tror, at det udenjordiske også er bygget efter princippet om ånd plus fysisk krop. Derfor vil jordboere, når de har lært det telepatiske sprog (overførsel af tanker), være i stand til at kommunikere med deres brødre fra andre planeter i den form for åndens kommunikation med hinanden, som ligger til grund for det hinsides.

Mange indviede skriver, at jordfolket på et tidspunkt ledte alt fysisk liv på de forskellige planeter, fordi de havde opnået de største fremskridt. Det er sandt for lemurerne.

Det lemuriske fænomen

Den lemuriske civilisation nåede et utroligt højt udviklingsniveau. Lemurerne beherskede den æteriske verdens energi, de besøgte andre planeter på deres lydløse flyvemaskiner, kommunikerede ved hjælp af tankeoverføring etc. Viden om livet efter døden var åben for dem. Viden om efterlivet var åben for dem, og samtidig perfektionerede de efterlivets vidensreservoir gennem den viden, de erhvervede. Især den lemuriske civilisation var i stand til at forsyne efterlivets informationspotentiale med den mest værdifulde viden om livet på jorden, og den er stadig målestok for jordiske præstationer i dag. De følgende civilisationer (atlantiderne og os) kunne ikke engang komme i nærheden af lemurerens niveau. Hvad førte til lemurianernes fantastiske succes i livet?

Under deres liv på jorden følte de sig som børn af det hinsides og udnyttede frem for alt lovene og principperne der. De indså, at den psykiske energis kraft og rolle er uforligneligt større end den fysiske energis, og at den menneskelige krop sammen med sjælen, den højeste skabning på jorden, kan udføre mirakler. Derfor fokuserede de alt deres positive arbejde på menneskets selvperfektionering og beherskelsen af energien i d e t.

At føle sig som et barn og skabe det hinsides er meget vigtigt, da det netop er denne følelse, der bestemmer valget af den progressive udviklingsvej. Børnene i det hinsides vil lære af deres oprindelige far (Gud) og vil ikke begå den store synd at tro, at de er Gud. De vil ikke tro på molekylernes selvakkumulering i det genetiske apparat, på menneskets afstamning fra aben, og de vil ikke føle sig som herskere over naturen. De vil forstå, at mennesket er mikrokosmos af makrokosmos.

Vores civilisation kan ikke bruge den kosmiske energi lige nu. Men denne energi er kolossal. Nogle moderne fysikere mener for eksempel, at det absolutte³ har et energipotentiale, der svarer til kraften i 40 billioner atombomber. Men for at udnytte dette potentiale er man nødt til at beherske den kosmiske energi. Og det kan kun mennesket gøre, fordi det er mikrokosmos af makrokosmos.

Lemurerne, som kontrollerede den kosmiske energi, brugte en tilgang, der var forankret i livet efter døden. Den var baseret på så simple begreber som - hvor mærkeligt det end lyder nu - "det gode" og "det onde".

"Kærlighed". Lemurerne vidste, at der er en kolossal energi i torsionsfelterne i den subtile verden, og at "godt" og "ondt" som torsionsfelternes hovedattributter også har en sådan kolossal kraft. Mennesker er i stand til at realisere energien i den subtile verdens torsionsfelter gennem "godt" eller "ondt". Lemurerne erkendte, at brugen af ondskab (negative torsionsfelter) til at opnå denne energi er risikabel, fordi det kan føre til et eksplosionslignende informationskollaps. Det er derfor, de brugte det gode til deres mål. De brugte også kærlighed til at styrke den energetiske effekt, der blev opnået fra de positive torsionsfelter gennem gensidig kontakt.

Lemurerne indså fuldt ud, at de var den mest kraftfulde energetiske skabning på jorden, som var i stand til at kontrollere energien i den subtile verden gennem "godhed" og "kærlighed". For dem var "godhed" og "kærlighed" ikke abstrakte, intuitive følelser, men et kraftfuldt system til at sikre liv og levere energi til menneskeheden.

For os, *aryaerne*, forblev begreberne "god" og "kærlighed" blot følelsesmæssige opfattelser. Vi, der er blokeret af *So'Ham-princippet* og nedsænket i fysisk materie, indser ikke engang kraften i disse simple ord ved første øjekast. For lemurerne var det ikke tomme ord, de var grundlaget for deres liv og var, metaforisk talt, utroligt energigivende.

Hvorfor giver den anden verden, som lever i den subtile verden, nu sin energi til jorden for at blive brugt til jordiske behov? For det første er det jordiske liv et produkt (et barn) af det hinsides. For det andet bruges energien fra det hinsides på jorden til at realisere gode tanker, som fuldender det hinsides informationsrum.

Efter min mening var lemurianernes vigtigste energetiske fænomen *mantraer*, besværgelser, som beskrevet i mange religiøse kilder. Lemurerne påkaldte deres flyvende maskiner og forsynede dermed, billedligt talt, disse maskiners "akkumulatorer" med energi fra den subtile verden. På samme måde forsynede de energien til de

Mange andre jordiske apparaters arbejde er sikkert, idet de udnytter sig selv som den mest kraftfulde energimaskine.

Lemurerne forstod, at energien fra den æteriske verden kunne modvirke tyngdekraften. Deres konstruktionsteknologier var baseret på dette, da de transporterede enorme stenblokke med øjnene. Ved hjælp af en torsionsgenerator, der passede i deres håndflade, kunne de jonglere med enorme stenblokke i luften.

Lemurerne perfektionerede sig selv systematisk. De udnyttede den antigravitationelle effekt af energien fra den æteriske verden til levitation, til at hæve menneskekroppen over jorden. Ved hjælp af et hypotetisk princip, som stadig er uforståeligt for os, var de i stand til at bevæge sig øjeblikkeligt i rummet og ændre deres position på jorden. De healede deres kroppe med indre energi.

Lemurianernes mest betydningsfulde bedrift var dog fænomenet materialisering og dematerialisering. De forsøgte at reproducere skabelsen af den fysiske menneskekrop ved at materialisere ånden i den modsatte retning - at dematerialisere sig selv. Betydningen af denne proces kan udtrykkes som "informationsoverførsel", dvs. at hele informationen om opbygningen af menneskekroppen, inklusive hvert eneste molekyle, blev lagret i åndens torsionsfelter. Man må forestille sig, at der med den højtudviklede lemuriske ånds indsats blev skabt yderligere frie skaller af torsionsfelterne, så denne information kunne lagres på dem.

Ånden med den lagrede information om den fysiske krop fulgte alle krav (gik under jorden, bevægede sig i rummet osv.), og på grundlag af denne lagrede information fandt "samlingen" af menneskekroppen sted - materialiseringen. Efter min mening fandt samlingen sted ud fra atomer og simple molekyler (vand osv.), hvilket gjorde materialiseringen af menneskekroppen mulig under praktisk talt alle forhold.

Vi kan derfor tale om to typer materialisering: evolutionær materialisering og informationsoverførsel.

Mens den evolutionære materialisering tog mange millioner år, var overførslen af information næsten øjeblikkelig. Ånderne i det hinsides blev sandsynligvis så perfekte under skabelsen af jordisk liv i den lemuriske periode, deres informationsindhold så stort og deres indflydelse på fysisk materie så betydelig, at de var i stand til at gøre fænomenet dematerialisering - materialisering gennem informationsoverførsel - tilgængeligt for dem.

Lemurianerne var ikke kun i stand til at anvende dette fænomen på deres fysiske

kroppe, men også bruge det til deres apparater. For eksempel kunne deres flyvende maskiner forsvinde og dukke op igen på et øjeblik.

På baggrund af fænomenet dematerialisering - materialisering skabte lemurerne Shambhala og Agartha i slutningen af deres civilisation. Da de forudså en global katastrofe, gik de under jorden ved hjælp af dette fænomen og organiserede lemurianernes underjordiske teknogene civilisation.

Det lemuriske mirakel var derfor baseret på erkendelsen af, hvor betydningsfulde kategorierne "godt", "kærlighed" og "ondt" er som de vigtigste drivkræfter i efterlivet og i menneskets skæbne. Helt fra begyndelsen var lemurerne bevidste om nødvendigheden af konstant fremskridt, alt sammen fordi den menneskelige ånd er skabt til at udvikle sig i kampen mellem det gode og det onde, og de tog afstand fra det onde som et stimulerende element i det åndelige fremskridt. Forståelsen af, at lediggang er ondt, og at vedvarende kamp i fremskridtets navn er menneskets første pligt, var tilstrækkelig til at bringe den lemuriske civilisation op på det højeste udviklingsniveau uden tilbagefald og katastrofer. Lemurerne tillod ikke en blind kamp mellem godt og ondt. De formåede at udnytte kraften i det gode og kærligheden. Det godes og kærlighedens torsionsvirkninger blev ikke brugt i kampen mod det onde, men blev udelukkende brugt til at perfektionere mennesket og dets liv.

Hvor er det vigtigt at forstå nødvendigheden af konstant fremgang! Hvor vigtigt det er ikke at lade godhedens og kærlighedens kræfter blive blindt spildt i kampen mod kedelig ondskab! Sikke et forfærdeligt ord - lediggang!

Lemurerne forstod alt dette fra begyndelsen og nåede et så højt niveau af åndelig udvikling, at de endda var i stand til at gå i dialog med Gud. Derfor var de i sandhed guddommelige væsner på jorden.

Hvad skete der med dem? Hvorfor gik deres civilisation (bortset fra Shambhala og Agartha) til grunde? Det ligger hen i det uvisse. Men måske var der også en dødbringende dovenskab i deres rækker.

Godhed, kærlighed og *samādhi*

Hvordan kan man opnå en dyb *tilstand af samādhi*?

Lamaerne mente, at det var nødvendigt at koncentrere sig om kærlighed til menneskeheden som helhed (meditation). Da jeg hørte dette fra lamaerne, forstod jeg det ikke og havde kun en fjern idé om noget meget vigtigt

fik mine tanker i gang.

Jeg forstår nu mere om *Samādhi-tilstanden*. Kærlighed stimulerer det gode. Stærk kærlighed fordriver negativ (ond) psykisk energi ved at øge rotationen af de positive (gode) torsionsfelter.

Den menneskelige sjæl uden ond psykisk energi kaldes den rene sjæl. Og det er netop denne sjæl, der er i stand til at udføre mirakler. I den rene sjæl bliver den positive (gode) psykiske energi ikke spildt på den nytteløse kamp mod det onde, men kan helt og holdent rettes mod at udføre en hvilken som helst opgave, f.eks. at bevare menneskekroppen i tusinder og millioner af år, dvs. at opnå *samādhi-tilstanden*.

I den proces overfører sjælens torsionsfelter, der er ekstraordinært spændte, hvert eneste molekyle af menneskets vand til den fjerde (uanbringelige!) tilstand, som stopper alle metaboliske processer og gør kroppen fast. Det forekommer mig, at vand er en egenskab og et materielt substrat for positiv (god) psykisk energi. Derfor forhindrer negative (onde) psykiske elementer i sjælen en fuldt udfoldet *samādhi-tilstand*. Kun en ren sjæl er i stand til at realisere dette fænomen.

Ud fra alt dette kan man konkludere, at menneskehedens genetiske fond, som blev skabt på lemureernes tid med de rene sjæle på jorden og fyldt med de bedste mennesker fra andre civilisationer, er resultatet af det godes og kærlighedens sejr.

Adepterne - vores fremtid

I skødet på vores ariske materielt belastede civilisation siges der, som allerede nævnt, et sted i Nepal og Indien at være usædvanlige, fjerntliggende og enkelt klædte mennesker, der hævder at være 1000 år gamle og ældre. Disse er adepter.

Det er selvfølgelig svært at tro på dem. Det lyder alt for usandsynligt. Men det er netop disse mennesker, der er vores fremtid. Det er lykkedes dem, adepterne, at sætte godhed og kærlighed i deres sundheds tjeneste og forlænge deres liv. Ved at elske Gud og meditere i denne retning styrker de sjælens positive (gode) energi og frigør sig delvist fra negativ (ond) energi, d v s. de renser deres sjæle.

Det forekommer mig, at patologiske kræftceller er det materielle substrat for negativ (ond) psykisk energi, mens voksende (regenererende) celler er substratet for positiv (god) energi.

I den menneskelige organisme er der en konstant kamp mellem normalt voksende celler og kræftceller, ligesom der er en kamp mellem det gode og det onde.

Derfor kan kærlighed stimulere det gode fundament i sjælen, den konstante ødelæggelse af kræftceller og fornyelsen af kropsceller i organismen samt forlængelsen af livet.

Hvordan kan man lære at elske for at hele? At elske sig selv er meningsløst, fordi selvkærlighed er en negativ kvalitet. Man skal lære at elske livet, at elske Gud. Hvis denne kærlighed er stærk og uselvisk, vil den helbredende effekt ske af sig selv. Men det er meget vanskeligt at lære at elske på denne måde. Man må give afkald på jordiske problemer og dedikere sig selv fuldstændigt til hengivenhed over for livet og Gud.

Behovet for at undslippe det almindelige kreative liv fører også til, at nutidens Adepter ser ekstremt simple ud og virker usædvanlige på os.

Menneskeheden har allerede passeret den "fysiske kælder", det laveste materielle punkt i den kosmiske udviklingscyklus, og er begyndt opstigningen til åndelig udvikling. Det betyder, at nutidens adepter en dag vil blive aktive ledere af det menneskelige samfund og føre det til åndelig fuldblydelse.

Godhed, kærlighed og os

Som barn af et kommunistisk land har jeg hele mit liv været løsrevet fra religion. Mine forfædre, religiøse personer, blev udsat for Lenins forfærdelige undertrykkelse. Da jeg studerede noget materialisme og empiriokriticisme i mine studieår og blev eksamineret, var jeg forbløffet over den uhæmmede vrede, hvormed de religiøse postulater blev smadret.

Hvorfor er det nødvendigt, tænkte jeg naivt, når religion kalder på godhed, kærlighed og tro på Gud. På det tidspunkt forstod jeg ikke, at kærligheden til Gud især sad fast i kommunisternes hals, fordi den dybere mening med deres aktivitet var skabelsen af deres egen gud (Lenin, Stalin og andre).

Senere, da jeg læste religiøse skrifter, blev jeg forbløffet over den uendelige og endda insisterende accentuering af menneskets opmærksomhed på problemerne med godhed og kærlighed. Fra bøgerne af den store Sathya Sai Baba, som udførte sande mirakler, lærte jeg den grundlæggende idé i hans tanker, kærlighed.

Hvorfor taler folk så meget om kærlighed og godhed, tænkte jeg naivt. Dengang vidste jeg ikke, at der bag disse hverdagsord ligger en kraftfuld energi, som er i stand til at ændre og forbedre vores liv på meget kort tid.

Det var først, da jeg begyndte at analysere vores Himälaya-ekspedition filosofisk ved hjælp af den videnskabeligt-logiske tilgang, at jeg endelig begyndte at forstå den dybe mening med både religion og Sai Babas taler og meget andet, der handler om godhed og kærlighed. Og denne dybe mening er, at godhed og kærlighed er den grundlæggende kreative begyndelse i menneskelivet.

Jeg er en normal repræsentant for den ariske race nedsænket i materie. Min hjerne og min tænkning er ekstremt svag i sammenligning med lemurianernes tankekraft og endnu mere med det kosmiske sind. Men selv mit svage intellekt, hvor svagt det end måtte være, har ved logisk analyse af kendsgerningerne ført mig til den forbløffende konklusion, at det gode og kærligheden er de grundlæggende kategorier i menneskelivet, som bestemmer fremskridtet.

Jeg plejede ikke at lægge mærke til ordsprog som "rens sjælen", "omvend dig fra dine synder" eller "belast ikke sjælen med synder". De virkede trivielle og uforståelige for mig. Men da jeg læste Nikolai Rerich, stødte jeg på udtrykket "ren sjæl" igen. Rerich skrev, at det mystiske Shambhala er beboet af mennesker med rene sjæle.

Hvad er en ren sjæl? Hvorfor anser alle religioner renselsen af sjælen for at være så vigtig, tænkte jeg dengang.

Jeg spurgte endda en præst om det. Han svarede mig med en prædiken, som jeg absolut intet forstod af. Selvfølgelig kunne en landsbypræst, der havde lært et par prædikener og bønner udenad, ikke forklare mig den grundlæggende betydning af udtrykket "ren sjæl".

Nu står mange ting klarere for mig. En ren sjæl er en kvalitativt anderledes tilstand af sjæl og ånd, hvor torsionsfelternes positive energi (godhed og kærlighed) ikke spildes i kampen med negativ psykisk energi (ondskab), men udelukkende er fokuseret på den kreative proces. I en ren sjæl er der ingen ondskab, som normalt føder viden og fremskridt i kampen. Fraværet af stimulerende ondskab erstattes i den rene sjæl af den dybe erkendelse af, at konstant fremgang er uundværlig. Den rene sjæls hovedfjende er lediggang.

Jeg plejede aldrig at tænke på lediggang. Jeg har aldrig brudt mig om dovne mennesker, der lever formålsløst. Men lediggang er en frygtelig fjende af en ren sjæl. Uanset hvilke gode tanker en ledig person måtte have, er hans lediggang i modstrid med menneskets natur, som blev skabt som en selvudviklende begyndelse. Lediggang har bragt store imperier til fald, ødelagt dynastier og dygtige forretninger.

Derfor er sjælens renhed, ligesom *sväminerne* og lamaerne

Lamaerne kan, som vi allerede har sagt, kun opnå gennem kolossalt arbejde med sig selv, gennem selvrealisering og endda selvopofrelse, men absolut for at opnå et eller andet menneskeligt mål og ikke bare for ens egen selvhævdelse. Lamaerne viser vejen til en ren sjæl, medfølelse med mennesker og kærlighed til menneskeheden. Ved første øjekast lyder disse ord meget abstrakte, selvom de formidler den grundlæggende betydning. Man skal lære at føle medfølelse og at elske generelt, ikke bare nogen og især ikke sig selv. Det mål, som man ofrer sig for og realiserer sig selv for, må nødvendigvis have en overordnet menneskelig dimension. At opnå dette er meget vanskeligt, ekstremt vanskeligt.

I det moderne samfund findes der ingen mennesker med en ren sjæl. Efter min mening kommer forskere tættest på dette ideal. De, jeg mener de ægte videnskabsmænd, f.eks. inden for medicin, accepterer mange strabadser (søvnløse nætter, lav service osv.) for opfindelser, realiseringen af mål og øvrig vindelse af videnskabelig konservatisme og frem for alt gennem medfølelse og kærlighed til de syge. Patientens nationalitet, videnskabelig prestige og penge er af sekundær betydning for den sande videnskabsmand. Han finder tilfredsstillelse i det faktum, at hans arbejde, hans strabadser og hans kamp mod konservatismen gavner tusinder og millioner af mennesker. Han opnår social respekt og anerkendelse.

Den positive psykiske energi af godhed og kærlighed i en ren sjæl, befriet fra behovet for at kæmpe med det onde, kan udføre mirakler. Et af disse mirakler er *samādhi-tilstanden*. Husk lamaernes ord om, at man kan opnå samādhi-tilstanden gennem kærlighed og medfølelse for menneskeheden, og at målet med *samādhi* er at blive en repræsentant for menneskeheden genfund og i sidste ende en profet og forfader til en ny menneskelig civilisation. Et andet af disse mirakler er fænomenet dematerialisering og materialisering. Et andet er forlængelse af livet og udødelighed.

De gamles viden og religion viser den vigtigste vej til fremskridt - renselsen af sjælen. Med den vil den positive energi i den subtile verden blive kontrolleret af mennesket, viden om det hinsides vil åbne sig, og mennesket vil føle sit store energiske potentiale, som lemurerne gjorde det før. For at rense sin sjæl må man lære at være god og at elske og at give alt for at nå høje mål, selv til det punkt, hvor man dør. Man må ikke skåne sig selv, for mennesket blev skabt som en selvudviklende begyndelse. Dette bekræftes af de mange fremtrædende videnskabsmænd, der arbejdede mod deres mål uden at skåne sig selv, og som bevarede deres intellektuelle kapacitet og kreativitet ind i alderdommen.

ungdommelig kraft. De var i stand til at rense deres sjæle og modstå fristelsen til at hengive sig til lediggang efter tidligere succeser.

Det vil blive hævdet, at der også var onde genier som Napoleon, Lenin, Hitler og andre, men de var i stand til at realisere deres ideer og teorier, løbe verden over ende, så ødelæggelse og død.

Har disse onde genier ikke indset det meningsløse i ødelæggelse og krige, er de overhovedet genier? spurgte jeg mig selv ganske naivt.

Dengang vidste jeg ikke, at der i den subtile verden er en paritet af positiv og negativ psykisk energi, og at information (viden) fødes i kampen mellem det gode og det onde. Det onde er også i stand til at lagre information om sin kamp med det gode på sine torsionsskaller og skabe ond viden. På grund af den eksisterende paritet behøver den gode viden ikke altid at triumfere; fra tid til anden vil den onde viden også vise sig at være stærkere, hvilket så producerer disse onde genier. Men det ondes sejr er en bedragerisk sejr, for bagefter sker der en fuldstændig sletning af information på det primære niveau af godt og ondt, dvs. der opstår et informationsdebakel. For at bekræfte dette behøver man blot at se på slutningen af et hvilket som helst af de onde yndlingsgenier - de led alle et nederlag. Napoleon tabte krigen og døde en æreløs død. Hitler begik selvmord efter at have ødelagt Europa. Lenins vanvittige værk, det kommunistiske samfund, endte sin eksistens på en æreløs måde.

I hvilke tilfælde kan det onde vinde? Jeg tror, at det onde kun kan besejre det gode, hvis der er utilstrækkelig eller ingen kærlighed som stimulator for det gode arbejde. I et samfund, hvor kærligheden blomstrer (til kvinder, til ens næste, til folket osv.), vil onde genier aldrig finde støtte.

Men hvordan kan man se forskel på en dårlig og en god idé? Hvad er målestokken for det? Spørgsmål af denne art optager sikkert alle. Jeg har også tænkt over det igen og igen, og uventet for mig fandt jeg svaret i Tarkovskis genialt fantastiske film "Stalker".

Filmens idé er, at nogle rumvæsner oprettede en zone på Jorden, hvor alle mennesker, der kom ind i den, omkom. Zonen forstærkede menneskets vigtigste følelse, samvittigheden! Folk døde, fordi deres samvittighed ikke var klar.

For mig er samvittigheden målestokken for godt og ondt. Det er følelsen af, at der opstår negativ psykisk energi i sjælen, som fører til onde gerninger.

Videnskabeligt set er samvittighed følelsen af at vende sig negativt.

sjælens torsionsfelter. En dårlig samvittighed er information, der er lagret i sjælens torsionsfelter om, at torsionsfelterne på et tidspunkt, af en eller anden grund, blev drejet i en negativ retning. Denne information vil i alle lignende tilfælde minde dig om, at du ikke kan fortsætte på denne måde. Denne information er pinefuld og ubehagelig. Det er bedre ikke at have sådanne oplysninger, dvs. ikke at gå imod sin samvittighed.

Det er derfor, du skal lytte nøje til din samvittighed i livet. Denne dybe følelse fortæller altid sandheden. Hvis du handler imod din samvittighed bare én gang, vil der for altid være en stor og beskidt plet på din sjæl.

Jeg er meget glad for, at jeg blev i Rusland og ikke emigrerede til Amerika, hvor jeg blev tilbudt flere penge og fremragende arbejdsforhold. Kun min samvittighed forhindrede mig i at gøre det, fordi mine venner og kolleger havde fulgt mig af samvittighedsgrunde i de sværeste tider, hvor jeg havde mistet alt på grund af "kætterske videnskabelige tanker".

I studietiden blev konceptet om livet efter døden konstant kritiseret i undervisningen i verdensbillede. Det blev sagt, at folk havde en tendens til at opfinde fantasier og eventyr for at lindre den tilstand, hvor arbejderne blev udnyttet af verdens rige.

Hvorfor tror ikke kun udbyttede mennesker, men også udbyttere på livet efter døden, hvorfor taler alle verdensreligioner om livet efter døden, hvorfor har alle nationer og nationaliteter begreberne livet efter døden, paradiset og helvede i deres ordforråd? Spurgte jeg mig selv i stilhed under min eksamen i ateisme.

Det ville ikke trænge ind i min hjerne, der var forgiftet af kommunistisk propaganda, at der metaforisk set ikke er nogen røg uden ild. Mennesker, der er adskilt fra hinanden af have og oceaner, tror på én og samme ting! Så der må være en universel menneskelig rod, som er blevet bevaret i vores underbevidsthed fra en fjern fortid. Den viden om Gud, livet efter døden, paradiset og helvede, som er blevet afspejlet i religionerne og spredt af profeterne, har relativt let ved at sætte sig fast i folks bevidsthed, da den svarer til menneskets underbevidste natur. Fantasier og eventyr ville ikke have grebet masserne på denne måde.

Livets cirkel (liv - død - liv - død ...) drejer rundt. Vi mennesker er under indflydelse af *So'Ham-princippet* og glemmer så at sige det hinsides, der bragte os frem, så vender vi tilbage dertil igen, så vender vi tilbage til jorden igen under *So'Harns* indflydelse.

osv., så mennesket og menneskeheden kan udvikle sig konstant og uafbrudt.

Lemurianerne var lykkeligere end os. *So'Ham-princippet* fungerede ikke for dem, fordi der var mere godt og mindre ondt i deres samfund. I løbet af deres jordiske liv følte de sig som børn af efterlivet, vendte tilbage til deres oprindelsessted uden frygt og vendte ydmygt tilbage til jorden og erobrede det fysiske liv trin for trin.

Jeg håber, at de positive kræfter på jorden vil dominere i fremtiden, og at der ikke vil være globale naturkatastrofer og andre katastrofer. Så vil der komme flere og flere mennesker med rene sjæle, som ikke vil blive påvirket af *So'Ham-princippet*, der blokerer for livet efter døden. De vil bringe den subtile verdens energi til menneskeheden, hvilket vil ændre livet fra bunden. De vil bekræfte menneskets grundlæggende natur, nemlig at det er mikrokosmos af makrokosmos. Og på et tidspunkt, når det gode langt opvejer det onde, vil *So'Ham-princippet* blive fjernet fra menneskeheden. Så vil alle mennesker føle sig som børn af det hinsides, vil udnytte dets store viden og bringe deres viden dertil.

Jeg tror, at der i den nærmeste fremtid vil opstå en ny samlet religion, som ikke er baseret på eventyrlige allegorier, men på en videnskabelig tilgang. Nationale grænser vil forsvinde, og der vil opstå et standardiseret verdenssprog. Kommunikation ved hjælp af tankeoverførsel vil udvikle sig. Der vil være en forenet verdensregering, som ligner lederskabscentret i livet efter døden - Gud. Mennesker vil lære at blive styret af Gud. Ligesom Gud vil de ikke bruge ondskab til at regere, men vil stole på godhed og kærlighed.

En stormfuld proces sættes i gang, når mennesker begynder at tro på Gud og livet efter døden på en massivt sand måde og føler, at de er en del af det.

Jeg ville egentlig have afsluttet bogen med et par anbefalinger. Men i mellemtiden er jeg bange for, at jeg kommer til at fremstå som en almindelig prædikant, der taler længe. Men til sidst indså jeg, at det måtte være sådan, fordi både religionen og vi nåede frem til en fælles konklusion om, hvordan mennesket kan forbedre sig selv med det formål at gøre fremskridt. Og først derefter begyndte jeg virkelig at tro på Gud og at ære de religiøse tjenere, som har reddet den sande viden over årtusinder af menneskelig uvidenhed. Jeg kan derfor ikke holde mig tilbage fra at komme med et par anbefalinger.

Når du går ud på gaden om morgenen, skal du bestræbe dig på at være venlig, ikke være sparsom med gode og behagelige ord. Du skal

vil du straks føle dig lykkeligere, fordi folk vil henvende sig til dig med deres behov og glæder. Gør ikke grin med dig selv, når du møder misforståelser og ondskab, reager ikke med ondskab; vis værdighed og stolthed.

Gør ikke dig selv til en meningsløs prædikant, det er meningsløst. Bestræb dig på at vise med dine gerninger og dit arbejde, at det gode alligevel vil besejre det onde. Forstå, at der ikke vil være noget fremskridt uden en kamp med det onde, at denne kamp er en naturlig tilstand. Straf en anden person nådesløst for hans onde gerninger, for straf i den gode betydning er et udtryk for det gode, men ligegyldighed er det onde. Lyt til din samvittighed. Arbejd i dit ansigts sved, skån ikke dig selv, vis medfølelse, forelsk dig...

Forestil dig den lemuriske civilisation. Med hvilken kraft den kærlighed og godhed, der understøttede deres fabelagtige civilisation, strømmede derhen! Og med hvilken utrolig kraft den kærlighed og godhed, der skabte den, og Gud arbejder i livet efter døden! Vi vil genkende alt dette der...

Hvem nedstammer vi fra?

I ordets direkte forstand nedstammer vi *aryaer* fra atlantiderne. Men hele menneskeheden blev skabt af Gud og det hinsides. Mennesket er et produkt af det godes og kærlighedens sejr over det onde. Godt og ondt er de vigtigste kriterier for menneskets perfektion og menneskehedens fremskridt.

Der er stadig for meget ondskab i vores fysiske verden i øjeblikket. Det er derfor, vi bliver beskyttet. I jordens dyb findes genfonden for de

- Menneskeheden i form af bevarede mennesker fra tidligere civilisationer, som vi ikke må røre og føle, fordi vores halvvilde nysgerrighed ikke er det værd. Hvis vi ødelægger os selv, vil de komme op og give livet på jorden en ny chance.

Men for at det ikke skal komme så vidt, så forsøg at behandle dine medmennesker med venlighed og kærlighed, når du går ud på gaden i morgen.

Epilog

Historien slutter ikke her. Der vil komme nye ekspeditioner. Der vil komme ny forskning. Du vil lære om dem i nye bøger.

Kildehenvisning

Helena Petrovna Blavatsky

Den Hemmelige Lære, bind II Antropogenese

1999, Verlag Esoterische Philosophie GmbH, Hannover

Rudolf Steiner

Fra den akashiske krønike

1990, Rudolf Steiner Forlag, Dornach/Schweiz

Lobsang Rampa

Det tredje øje

1958, R. Piper & Co. forlag, München

Ernst Rifgatovich Muldashev

Professor E.R. Muldashev er en vigtig russisk videnskabsmand, der er verdenskendt.

Han er direktør for "All-Russian Centre for Ophthalmology and Plastic Surgery" i Ufa, medlem af International Academy of Sciences, American Academy of Ophthalmology og andre videnskabelige organer.

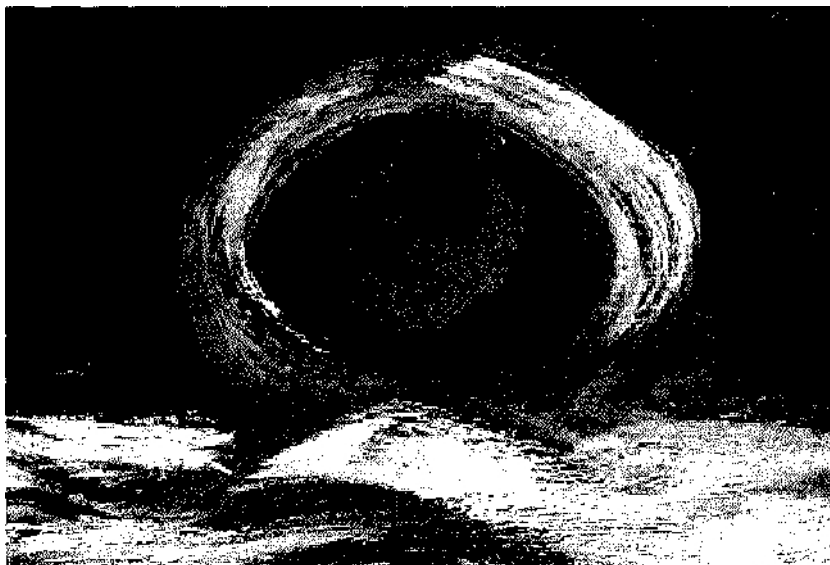
E.R. Muldashev er opfinderen af det kirurgiske biomateriale "Alloplant", ved hjælp af hvilket det blev muligt at helbrede tidligere "håbløse" øjensygdomme. Opfindelsen af "Alloplant" åbnede op for nye muligheder for regenerativ kirurgi ved at dyrke kroppens eget væv. Sammen med sit team udviklede han 58 typer af det til anvendelsesmodenhed og skabte Virksomheden har udført over 70 fundamentalt nye øjen- og plastikkirurgiske indgreb.

Professor Muldashev har udgivet over 300 videnskabelige artikler og har 52 patenter. Forelæsninger og demonstrationsoperationer har bragt ham til 40 lande. Han udfører 300-400 komplicerede operationer hvert år.

Hans interesse for problemet med menneskehedens oprindelse er ikke tilfældig. Som en polymat behandlede han det medicinske problem med menneskelige energier i filosofiske og tværfaglige termer, hvilket i sidste ende førte ham til at forske i de "mystiske" problemer med menneskehedens oprindelse. Den viden, han fik, flød ind i fundamentalt nye helbredelsesmetoder og terapiformer.

E.R. Muldashev har en original tankegang og forstår at forklare komplicerede videnskabelige emner på en letforståelig måde.

Inspireret af samarbejdet om dette nummer har
Udo Sobiech skabt billedet
"Det 3. øje"

M.3001
.... galleriet af udätma

© by Udo Sobiech
Düsseldorf

Mange begivenheder og opfindelser af betydning for menneskeheden begyndte med en \forall u f o l l s e n t d e c kun.

Fin Ludo TI i livlig udgang med den berømte Mugen-kirurg

Ernst du l do fortsatte sine undersøgelser og sin forskning, som førte ham til en akemotisering af det menneskelige øje og en nyopfattelse af øjets geometri, skabelsen og oprindelsen af nutidens menneskelige positurer.

Resultaterne af undersøgelsen pegede på oprindelsen af \forall t e n s c h e i t im Tibee.

AnoTysen af **døøjne**, der er afbildet på de tibetanske templer, rekonstruktionen af dozug ehérigen antliez (s. Tieel) og sagsøgningen af "ejerer" af disse øjne bryder ham i den grove en in ternotionel Himüloyo -Expédieio nmie viden om mange lærde og religiøse **visdom** gennem i Indien, Nepal og Tibet.

Resultaterne af den systemiske søgen efter et nyt sprog præsenteres i dette værk, som bringer det traditionelle billede af menneskeheden frem i lyset.

E. Muldashev

DAS DRITTE AUGE UND DER URSPRUNG DER MENSCHHEIT

ISBN 3-9807507-0-1

